

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

"Eloisa James
is extraordinary."
LISA KLEYPAS

Eloisa James

A Kiss at Midnight

Önsöz

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce değil.

Bu hikaye, gece yarısı kaçmasına rağmen asla balkabağı olmayan bir at arabası; sihirli bir değneği olmamasına rağmen sorumluluğunun izini kaybeden bir vaftiz annesi ve cüppe giymekten gizliden gizliye hoşlanan birkaç sözde fare ile başlar.

Ve tabii ki bir de kız var, ama ne dans etmeyi biliyor ne de bir prensle evlenmek istiyor.

Ama aslında her şey farelerle başlar.

Kontrolden çıkmışlardı; herkes öyle söylüyordu. Hizmetçi Bayan Swallow düzenli olarak bu konuda endişeleniyordu. Bay Cherryderry adında rahat bir ruha sahip olan uşağa, "Bu küçük serserilerin, kimse bakmıyorken bir çift ayakkabıyı çiğnemelerine tahammül edemiyorum," dedi.

"Ne dediğini biliyorum," dedi ona, sesinde pek sık duymadığı bir keskinlikle. "Onlara tahammül edemiyorum. O sivri burunlarına, geceleri havlamalarına ve-"

"Yemek yeme şekilleri!" Bayan Swallow araya girdi. "Masadan, tabaklardan!"

Cherryderry ona, "Tabaklardan," dedi. "Kendi gözlerimle gördüm Bayan Swallow, hem de nasıl! Bizzat Bayan Daltry'nin eliyle!"

Bayan Swallow'un küçük çığlığı ta misafir odasından bile duyulabilirdi... ama fareler öyle bir gürültü yapıyordu ki, o odada kimse bir şey duyamıyordu.

Bir

Civanperçemi Evi

*Bayan Mariana Daltry, kızı Victoria ve Bayan Katherine Daltry'nin
ikametgahı*

Neredeyse herkesin Kate olarak tanıdığı Bayan Katherine Daltry, öfke içinde atından indi.

Bu durumun ona yabancı olmadığını söylemek gerekir. Babası yedi yıl önce ölmeden önce, yeni üvey annesine bazen sinirlendiğini fark etmişti. Ama o gidene ve yeni Bayan Daltry -ki bu unvanı sadece birkaç aydır elinde tutuyordu- tüneği yönetmeye başlayana kadar Kate öfkenin anlamını gerçekten öğrenmemişti.

Öfke, arazideki kiracıların iki kat kira ödemeye ya da tüm hayatları boyunca yaşadıkları kulübeleri terk etmeye zorlanmalarını izlemektir. Öfke, üvey annesi arazinin bakımı için gereken parayı esirgediği için ekinlerin solmasını ve çitlerin aşırı büyümesini izlemektir. Öfke, üvey annesinin

babasının parasını yeni elbiseler, boneler ve firfırlı şeylere . . o kadar çoktu ki üvey annesi ve üvey kız kardeşi yıl içinde hepsini giyecek kadar gün bulamıyordu.

Hiç tanışmadığı tanıdıklarının ona acıyan bakışlarıydı. artık akşam yemeğine gelmiyordu. Evdeki göreceli değerini ilan eden soluk mobilyalarla tavan arasındaki bir odaya gönderilmekte. Evden ayrılmayı bir türlü kendine yediremeyen birinin kendinden nefret etmesiydi. Aşağılanma, umutsuzluk ve babasının mezarında dönüyor olması gerektiğine dair mutlak bir kesinlik tarafından besleniyordu.

Babasının da söyleyeceği gibi, savaş için belini kuşanarak ön basamakları tırmandı. "Merhaba Cherryderry," dedi sevgili uşakları kapıyı açarken. "Şimdi de uşakçılık mı oynuyorsun?"

Cherryderry, "Kendisi uşakları bir doktor getirmeleri için Londra'ya gönderdi," dedi. "Daha doğrusu, iki doktor."

"Büyü yapıyor, değil mi?" Kate eldivenlerini dikkatle çıkardı, çünkü derisi bileğinin etrafındaki astarından ayrılmaya başlamıştı. Bir zamanlar üvey annesinin (ev halkı tarafından Kendisi olarak bilinirdi) hasta numarası yapıp yapmadığını gerçekten merak edebilirdi ama artık etmiyordu. Yıllar süren yanlış alarmlardan ve gecenin bir yarısı genellikle hazımsızlık olduğu ortaya çıkan saldırılar hakkında çılgılık atan seslerden sonra değil.

Cherryderry'nin bir zamanlar söylediği gibi, insan sadece umut edebilir. "Bu sefer kendisi değil. Anladığım kadarıyla bu Bayan Victoria'nın yüzü."

"Isırık mı?"

Başını salladı. "Hizmetçisi bu sabah bize dudağını aşağıya doğru sürüklediğini söyledi.

Orada da bir şişlik var."

Kendini ne kadar buruk hissederse hissetsin, Kate bir sempati nabızı hissetti. Zavallı Victoria'nın güzel yüzü ve güzel elbiseleri dışında pek bir şeyi yoktu; kalıcı bir sakatlık geçirmesi üvey kardeşinin kalbini kırabilirdi.

"Papazın karısı hakkında kendisiyle konuşmam gerekiyor," dedi ve pelisesini Cherryderry'ye uzattı. "Daha doğrusu, eski papazın karısı. Onun

ölümünden sonra

aileyi uzaktaki kulübeye taşıdı."

"Kötü bir iş," dedi kahya. "Özellikle de bir papaz için. Görünüşe göre bir papaz kendi canına kıymamalı."

Kate, "Onu dört çocukla bıraktı," dedi.

"Unutmayın, bir uzvun kaybını atlatmak bir erkek için kolay değildir."

"Eh, şimdi çocukları onu kaybetmenin üstesinden gelmek zorundalar," dedi anlayışsızca. "Üvey annemin dün dul eşine bir tahliye tebligatı gönderdiğinden bahsetmiyorum bile."

Cherryderry kaşlarını çatı. "Kendisi bu akşam onlarla yemek yiyeceğini söyledi." Kate merdivenlerden çıkarken durdu. "Ne dedi?"

"Bu akşam onlarla yemek yiyeceksin. Lord Dimsdale de geliyor."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Ama uşak başını sallıyordu. "Bunu o söyledi. Dahası, Bayan Victoria'nın farelerinin gitmesi gerektiğine karar verdi ama nedense onları sizin odanıza sürgün etti."

Kate bir an için gözlerini kapattı. Kötü başlayan bir gün daha da kötüye gidiyordu. Üvey kız kardeşinin, herkes tarafından fareler olarak bilinen, sevgi dolu ya da o kadar da sevgi dolu olmayan küçük köpek sürüsünden hiç hoşlanmıyordu. Ayrıca üvey kız kardeşinin nişanlısı Lord Dimsdale Algernon Bennett'ten de hoşlanmıyordu. Çok kolay gülümsüyordu. Ve *ailece* akşam yemeğine oturma fikrinden daha da nefret ediyordu.

Bir zamanlar evin hanımı olduğunu genellikle unutmayı bağarmığtı. Ne de olsa annesi ölmeden önce yıllarca yatalak kalmığtı ve Kate'in yağamının büyük bir bölümü hastalıklarla geçmiğti. Kate yemek masasında babasının karĖısında oturarak, evin hizmetçisi Bayan Swallow ile menüleri gözden geçirerek büyümüğtü. İlk kez bu evde dünyaya gelmeyi, evlenmeyi ve kendi çocuklarını yetiştirmeyi bekliyordu.

Ama bu, babası ölmeden önceydi ve o, çatı katında yaşayan bir hizmetçiye dönüştü.

Şimdi de modası geçmiş bir elbiseyle akşam yemeğine gelecek ve Lord Dimsdale'in sırttan şakalarına katlanacak mıydı? Neden?

Midesini bulandıran bir önseziyle merdivenlerden yukarı koştu. Kate'in üvey annesi tuvalet masasında oturmuş, ten rengini inceliyordu. Öğleden sonra ışığı omzunun üzerinden düşerek saçlarını aydınlatıyordu. Saçlarında bir parıltı vardı, sanki saç telleri minerallerden yapılmış gibi şiddetli bir sarı ton. Üzerinde, göğüslerinin altından sarkan bir kurdeleyle tutturulmuş, lila ağından pilili bir sabah elbisesi vardı. Bir sosyete kızı için çok güzeldi.

Ama Mariana artık otuzlu yaşlarında olmadığı gerçeğine katlanamıyordu. Aslında yirmili yaşlarını kaybetmeyi hiçbir zaman kabullenememişti. Bu yüzden yirmili yaşlarındaki Mariana'nın bir benzerini yaratmak için kendini giydirdi. Kate'in üvey annesi için söylenecek bir şey vardı: Umursamaz bir cesareti, kadınların yaşlanmasını düzenleyen kurallara karşı bir tür şiddetli umursamazlığı vardı.

Ama elbette Mariana'nın kostümleri hırsının dışı vurumuysa, aynı zamanda başarısızlığın da sığınağıydı. Çünkü henüz hiçbir kadın kırklı yaşlarında yirmi yaşında görünmemiştir ve lezzetli, şehvetli bir elbise gençliği geri getiremez.

"Anladığım kadarıyla arkadaşların arasındaki gezintini bitirmişsin ve eve gelmeye zahmet etmişsin," dedi Mariana sert bir sesle.

Kate üvey annesinin odasına bir göz attı ve bir tabure olduğundan neredeyse emin olduğu bir yığın giysiyi kaldırmaya karar verdi. Oda açık renk pamuklular ve alacalı ipeklilerle doluydu; bunlar sandalyelerin üzerine yığınlar halinde atılmıştı. Ya da en azından sandalyelerin olduğu varsayılan yerlere. Oda, orada burada yumuşak kumaş dağlarıyla pastel bir kar manzarasını andırıyordu.

Kate elbiseleri kollarına alırken üvey annesi, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kate giysilerini yere bırakarak, "Otur," dedi.

Üvey annesi bir çılgılık atarak ayağa fırladı. "Elbiselerime böyle davranma, seni aptal kız! En üstteki birkaç tanesi sadece bir iki gün önce teslim edildi ve

Muhteşemler. En ufak bir kırıışıklık olsa bile bütün gece ütületirim sana."

"Ben ütü yapmam," dedi Kate kesin bir ifadeyle. "Hatırlıyor musun? Üç yıl önce beyaz bir elbisenin üzerinde yanık izi bırakmıştım."

"Ah, İran belladini!" diye bağırdı üvey annesi, kız gibi bir Lady Macbeth gibi ellerini birbirine kenetleyerek. "Onu ... orada saklıyorum." Uzun parmağıyla, tavanın yarısına kadar yükselen bir kumaş yığınının bulunduğu köşeyi işaret etti. "Bugünlerde onu değiştireceğim." Tekrar yerine oturdu.

Kate elbise yığınının dikkatle ayağından biraz daha uzağa itti. "Seninle Crabtree'ler hakkında konuşmalıyım."

"Tanrım, umarım kadını kürekle kapıdan çıkarmayı başarmışsındır," dedi Mariana. dedi, bir puro yakarak. "Biliyorsun, lanet olası avukat önümüzdeki hafta mülk yönetimimi değerlendirmek için geliyor. Eğer o hurda yığını kulübeyi görürse, yaygaranın sonu gelmez. Geçen çeyrekte sıkıntıdan öleceğimi sandığım ana kadar konuşup durdu."

Kate pencereyi açmak için ayağa kalkarken, "Kulübeleri iyi durumda tutmak sizin sorumluluğunuz," dedi.

Mariana sigarasını küçümseyerek salladı. "Saçmalık. Bu insanlar benim topraklarımda neredeyse bedavaya yaşıyorlar. En azından kendi evlerini iyi durumda tutabilirler. O Crabtree denen kadın domuz ahırında yaşıyor. Geçen gün oraya uğradım ve dehşete kapıldım."

Kate tekrar yerine oturdu ve gözlerini odada dolağıtırdı. *Domuz ahırı gibi* bir oda. Ama bir süre sonra Mariana'nın onun sessiz hakaretini fark etmediğini anladı, çünkü küçük bir kavanoz açmıĞ ve dudaklarını bakırın koyu bir tonuna boyamıĞtı.

"Kocası öldüğünden beri," dedi Kate, "Bayan Crabtree hem bitkin hem de korkuyor. Ev bir ahır değil; sadece dağınık. Onu evden çıkaramazsınız. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Saçmalık," dedi Mariana, dudaklarını incelemek için bardağa yaklaşarak. "Eminim her şeyi planlamıştır. Başka bir adam gibi. Bu

Crabtree kendini aşalı bir yıldan fazla oldu; şimdiye kadar yeni bir tane bulmuştur. Göreceksiniz."

Kate'e göre üvey annesiyle konuşmak kömür karası bir tuvalete işemek gibiydi. Ne çıkacağı hakkında hiçbir fikriniz yoktu ama hoşunuza gitmeyeceğini biliyordunuz.

"Bu çok zalimce," dedi, sözlerini otoritenin sesi gibi çıkmasını sağlayacak şekilde ayarlamaya çalışarak.

"Gitmeleri gerekiyor," dedi Mariana. "Tembellere tahammül edemem. Kocasını köprüden atladıktan sonraki sabah papaz evine özel bir ziyarette bulundum. Başsağlığı dileklerimi getirdim."

Mariana malikânede ya da köyde çalışan insanlardan uzak durmayı tercih ediyordu, malikânenin hanımefendisini oynamak için ani bir zevk geliştirdiği nadir durumlar hariç. O zaman köy halkını rencide etmek için abartılı bir şekilde hesaplanmış bir takım giyer, arabasından iner ve kiracılarının şaşkın ifadelerinde onların kaypak ve aptal doğalarını deşifre ederdi. Sonunda Kate'e onları evlerinden atması talimatını verecekti.

Neyse ki genellikle bir hafta kadar sonra bu talebi unutuyordu.

"O kadın, Crabtree, kanepeye uzanmış ağlıyordu. Odanın her yerinde çocuklar vardı, iğrenç sayıda çocuk ve o oradaydı, kötü bir oyuncu gibi omuzları titriyordu. Ağlıyordu. Belki de gezici bir tiyatroya katılmalı," dedi Mariana. "Hiç de itici değil."

"O-"

Mariana araya girdi. "Aylaklara tahammül edemem. İlk kocam albay öldükten sonra yatıp ağladığımı mı sanıyorsun? Baban öldüğünde gözyaşı döktüğümü gördün mü, oysa birkaç aylık bir evlilik mutluluğu yaşamıştık?"

Kate gözyaşı görmemişti ama Mariana'nın bunu teyit etmesine gerek yoktu. "Bayan Crabtree sizin kadar metanetli olmasa da dört küçük çocuğu var ve onlara karşı sorumluluklarımız var..."

"Bu konudan sıkıldım ve ayrıca sizinle önemli bir şey konuşmam gerekiyor. Bu gece Lord Dimsdale akşam yemeğine geliyor ve sen de bize katılacaksın." Mariana bir duman üfledi. Küçük bir bakır borudan çıkan sise benziyordu.

"Cherryderry öyle dedi. Neden?" Kate ve üvey annesi uzun zaman önce aralarındaki samimiyetten vazgeçmişlerdi. Birbirlerinden nefret ediyorlardı ve Kate onun masada bulunmasının neden gerekli olduğunu anlayamıyordu.

"Birkaç gün içinde Dimsdale'in akrabalarıyla tanışacaksın." Mariana purosundan bir nefes daha çekti. "Tanrı'ya şükür, Victoria'dan daha zayıfsın. Onun elbiselerini kolayca giydirebiliriz. Diğer türüsü daha zor olurdu."

"Sen neden bahsediyorsun? Lord Dimsdale'in benimle yemek yemeye ya da beni akrabalarıyla tanıştırmaya zerre kadar ilgi duyduğunu sanmıyorum ve bu his karşılıklı."

Mariana talebini netleştiremeden kapı açıldı. Victoria, "Krem işe yaramıyor," diye feryat ederek annesine doğru atıldı. Kate'i görmedi bile, sadece dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü annesinin kucağına gömdü.

Mariana hemen purosunu yere bıraktı ve kollarını kızının omuzlarını tuttu. "Sus bebeğim," diye mırıldandı. "Elbette krem işe yarayacak. Sadece biraz zaman vermemiz gerekiyor. Sana söz veriyorum, annen sana söz veriyor, işe yarayacak. Yüzün her zamanki gibi güzel olacak. Ve her ihtimale karşı, en iyi iki doktoru Londra'ya gönderdim."

Kate bu konuya belli belirsiz bir ilgi duymaya başlamıştı. "Ne tür bir Krem mi kullanıyorsun?"

Mariana ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Duymuş olabileceğin bir şey değil. Diğer şeylerin yanı sıra ezilmiş incilerden yapılır. Yüzdeki her türlü kusurda işe yarıyor. Ben de her gün kullanıyorum."

"Dudağıma bak Kate!" Victoria başını kaldırarak, "Hayatım mahvoldu," dedi. "Hayatım mahvoldu." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Alt dudağı oldukça endişe verici görünüyordu. Bölgenin etrafında enfeksiyona işaret eden mor renkli garip bir şişkinlik vardı ve ağzı hafif ama belirgin bir şekilde yana doğru eğikti.

Kate ayağa kalktı ve daha yakından bakmak için yanına geldi. "Dr. Busby henüz görmedi mi?"

"Dün geldi ama o yaşlı bir aptal," dedi Mariana. "Yapamadı bunun ne kadar önemli olduğunu anlaması beklenebilir. Önercek tek bir yararlı iksiri ya da kremi yoktu. Hiçbir şey!"

Kate, Victoria'nın başını yana çevirerek ışığın üzerine düşmesini sağladı. "Sanırım

Isırık enfekte olmuş," dedi. "Bu kremin hijyenik olduğundan emin misiniz?"

"Benim kararımı mı sorguluyorsun?" Mariana ayağa kalkarak bağırdı.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Kate. "Eğer Victoria'nın ağzı deforme olursa

Londra'da satın almak için dolandırıldığınız şarlatan bir ilacı içtiğiniz için bunun sizin suçunuz olduğunu açıkça belirtmek istiyorum."

"Seni küstah kurbağa!" Mariana öne doğru bir adım attı.

Ama Victoria kolunu uzattı. "Anne, dur. Kate, gerçekten kremde bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun? Dudağım çok fena zonkluyor." Victoria son derece güzel bir kızdı, güzel bir teni ve sanki az önce duygusal bir gözyaşı dökmüş ya da dökmek üzereymiş gibi her zaman biraz nemli görünen geniş, yumuşak gözleri vardı. Gün boyunca duygusal ya da başka türlü gözyaşları döktüğü için bu mantıklı geliyordu. Şimdi yüzünden iki damla yaş süzülüyordu.

Kate kaşlarını çatarak, "Yaranın içinde bir enfeksiyon olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Dudağın çabuk iyileşti, ama ..." Hafifçe itti ve Victoria haykırdı. "Yaranın açılması gerekecek."

"Asla!" Mariana kükredi.

"Yüzümün kesilmesine izin veremezdim," dedi Victoria, her tarafı titreyerek. Kate, "Ama yüzünde bir şekil bozukluğu olmasını istemezsin," dedi.

sabrın tonu.

Victoria bunu düşünürken gözlerini kırptırdı.

"Londralı doktorlar gelene kadar hiçbir şey olmayacak," diye açıkladı Mariana tekrar yerine otururken. Londra'dan gelen herkese ve her Geye karGı çılgınca bir hevesi vardı. Kate bunun taGrada geçen bir çocukluğun sonucu olduğundan Gühpheleniyordu ama Mariana geçmiGi hakkında en ufak bir ipucu bile vermediği için bunu bilmek zordu.

"Umarım yakında gelirler," dedi Kate, enfekte bir dudağın kan enfeksiyonu riski yaratıp yaratmadığını merak ederek. Muhtemelen hayır. "Neden yemekte sana katılmamı istiyorsun, Mariana?"

"Dudağım yüzünden tabii," dedi Victoria, küçük bir domuz gibi burnunu çekerek. "Dudağın," diye tekrarlardı Kate.

"Ziyarete gidemem, değil mi?" Victoria karakteristik bir tavırla ekledi çıldırtıcı, netlik eksikliği.

"Kız kardeşin birkaç gün içinde Lord Dimsdale'in ailesinden birine çok önemli bir ziyarette bulunacaktı," diye araya girdi Mariana. "Eğer malikânede dolaşıp beceriksiz kadınların acıklı hikâyelerini dinlemekle bu kadar meşgul olmasaydın, bunu hatırlardın. O bir *prens*. Bir prens!"

Kate tekrar taburesine çöktü ve iki akrabasına baktı. Mariana yeni bir ha'penny kadar sert ve parlaktı. Buna karGılık Victoria'nın yüz hatları bulanık ve belirsizdi. Saçları sarı ile kızıl arasında bir yerde, soluk gül rengindeydi ve yüzünün etrafında hoş bir şekilde kıvrılmıştı. Mariana'nın saçları, hizmetçisinin saç maşasıyla üç saatini harcayarak tam da istediği görünümü elde ettiği birinin keskin kenarlı mükemmelliğine sahipti.

"Ertelenen ziyaretin benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım," dedi Kate, "yine de hayal kırıklığını çok iyi anlıyorum Victoria." O da öyleydi. Üvey annesinden nefret etmesine rağmen, üvey kardeĞine karGı aynı nefreti hiç duymamıştı. Bir kere Victoria kimsenin nefret edemeyeceği kadar yumuşak huyluydu. Ve bir diğeri de Kate'in onu sevmekten kendini alamamasıydı. Eğer Kate, Mariana'dan çok kötü muamele gördüyse, bu tür bir sevgi

Kate'e göre üvey annesinin kızına yaptığı muamele neredeyse daha kötüydü.

"Şey," dedi Victoria ağır bir sesle, yaklaşık bir tabure yüksekliğindeki bir yığın elbisenin üzerine oturarak, "sen ben olmalısın. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama annem her şeyi zekice planlamış. Ve eminim ki sevgili Algie de benimle aynı fikirde olacaktır."

Kate kesin bir tavırla, "Ne demekse, ben sen olamam," dedi.

"Evet, içebilirsin," dedi Mariana. Purosunu bitirmişti ve ilkinden bir tane daha yakıyordu. "Ve yapacaksın," diye ekledi.

"Hayır, yapmayacağım. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.

Hangi bağlamda Victoria olmak? Ve kiminle?"

"Lord Dimsdale'in prensiyle tabii ki," dedi Mariana, belli belirsiz bir duman bulutunun içinden ona bakarak. "Dinlemiyor muydun?"

"Victoria gibi davranmamı mı istiyorsun? Bir prensin önünde? Hangi Prens?"

"Başta ben de anlamamıştım," dedi Victoria, parmağını yaralı dudağının üzerinde gezdirerek. "Algie'nin benimle evlenebilmesi için bir akrabasının onayına ihtiyacımız var."

"Prens," diye araya girdi Mariana.

"Ötelerdeki küçük bir ülkeden gelen bir prens, Algie'nin söylediği bu. Ama Algie'nin annesinin ailesinin İngiltere'de yaşayan tek temsilcisi o ve annesi prensin onayı olmadan mirasını bırakmayacak. Babasının vasiyeti," diye sır verdi Victoria, "korkunç derecede adaletsiz. Eğer Algie annesinin onayı olmadan otuz yaşından önce evlenirse, mirasının bir kısmını kaybedecek ve henüz yirmi yaşında bile değil!"

Kate'e göre Dimsdale Baba çok akıllıydı. Gördüğü kadarıyla, Dimsdale Junior bir mülkü yönetmeye, farelerin koro müziği öğrenmeye hazır oldukları kadar hazırdı. Gerçi bu onu ilgilendirmezdi. "Doktorlar yarın sabah sana bir bakacaklar," dedi Victoria'ya, "sonra da prensi görmeye gideceksin. Kedinin kraliçeye bakması gibi."

"Bu şekilde gidemez!" Mariana tersledi. Kate ilk kez kızından bu kadar tiksindiğini duymuŖtu.

Victoria başını çevirip annesine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Elbette yapabilir," dedi Kate. "Bu bana aptalca bir oyun gibi geliyor. Kimse benim Victoria olduğuma bir an bile inanmaz. Ve inansalar bile, daha sonra hatırlayacaklarını düşünmüyor musun? Prens kilisede ayağa kalkıp gelinin tanıştığı gelin olmadığı gerekçesiyle töreni durdurursa ne olur?"

Mariana, "Böyle bir şey olmayacak, çünkü Victoria hemen ardından kilise ruhsatıyla evlenecek," dedi. "Dimsdale ilk kez şatoya davet ediliyor ve bunu kaçıramayız. Majesteleri nişanını kutlamak için bir balo düzenliyor ve sen de Victoria olarak gidiyorsun."

"Neden ziyaretini erteleyip balo bittikten sonra gitmiyorsun?"

"Çünkü evlenmek zorundayım," diye atıldı Victoria.

Kate'in kalbi sıkıştı. "Evlenmek *zorunda* mısın?"

Victoria başıyla onayladı. Kate üvey annesine baktı, o da omuz silkti. "O tehlikede. Üç aylık."

"Tanrı aşkına," diye haykırdı Kate. "Dimsdale'i tanımıyorsun bile, Victoria!"

"Algie'yi seviyorum," dedi Victoria, iri gözleri ciddiydi. "Mart ayındaki o Pazar günü Westminster Abbey'de onu gördükten sonra ilk kez sahneye çıkmak bile istemedim, ama annem beni zorladı."

"Mart," dedi Kate. "Onunla Mart ayında tanıştınız ve Ėimdi Haziran ayındayız. Bana sevgili Algie'nin üç ay önce, siz aşık olduktan hemen sonra evlenme teklif ettiğini ve bunu bir sır olarak sakladığınızı mı söylüyorsunuz?"

Victoria buna kıkırdadı. "Tam olarak ne zaman evlenme teklif ettiğini biliyorsun Kate! Annemden sonra ilk sana söyledim. Sadece iki hafta önceydi."

Mariana'nın burnu ile ağzı arasındaki çizgiler, ezilmiş incilerden yapılmış mucize bir kremle bile dolgunlaştırılmazdı. "Dimsdale ilgisini biraz geciktirdi."

"İlgisini göstermekte gecikmedi," dedi Kate. "Bu konuda oldukça ileri gitmiş gibi görünüyor."

Mariana ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Lord Dimsdale durumu anladıktan sonra gayet uygun bir şekilde evlenme teklif etti."

Kate ona, "Ben olsaydım o adamı öldürürdüm," dedi.

"Öyle mi?" Garip bir şekilde gülümsedi. "Sen her zaman bir aptaldın. Vikont'un bir unvanı ve eline geçtiğinde büyük bir serveti var. Kız kardeşine sırlıslıkla aşık ve onunla evlenmeyi kafasına koymuş."

"Şanslısın," diye yorumladı Kate. Tekrar Victoria'ya baktı. O da Victoria'nın dudaklarını özenle tekrar tekrar okuyordu. "Sana bir refakatçi tutmanı söylemiştim, Mariana. Herhangi birini tutabilirdi."

Mariana yorum yapmadan bardağına döndü. Gerçekte, Victoria muhtemelen herhangi bir erkeğe göre değildi. Çok yumuşaktı, vıcık vıcık bir puding gibiydi. Çok fazla ağlıyordu.

Yine de çok güzeldi ve görünüşe göre doğurgandı. Doğurganlık bir kadında her zaman iyi bir şeydir. Kendi babasının erkek çocuğu olmadığı için ne kadar umutsuzluğa kapıldığına bir bakın. Annesinin daha fazla çocuk sahibi olamaması, görünüşe göre karısının ölümünden sadece iki hafta sonra evlenmesine yol açmıştı... Yeni bir aile kurmak için bu *kadar* endişeli olmalıydı.

Muhtemelen Mariana'nın, kızının şimdi kanıtladığı kadar doğurgan olduğunu düşünüyordu. Her halükarda, bu önermeyi test edemedi. Öldü.

"Yani benden prensi ziyaret etmemi ve Victoria gibi davranmamı istiyorsunuz."

Kate söyledi.

"Senden rica etmiyorum," dedi Mariana hemen. "Sana emrediyorum."

"Ah, anne," dedi Victoria. "Lütfen Kate. Lütfen. Evlenmek istiyorum. Algie. Ve gerçekten, buna ihtiyacım var. Tam olarak anlamadım, ve, şey . . ." Elbisesini düzeltti. "Herkesin bebekten haberdar olmasını istemiyorum. Algie de istemiyor."

Elbette Victoria bir çocuk taşıdığını anlamamıştı. Kate üvey kız kardeşinin bu eylemi anladığını düşünmek bile onu hayrete düşürdü.

sonuçlarını bir kenara bırakın.

"Bana *soruyorsun*," dedi Kate üvey annesine, o an için Victoria'yı görmezden gelerek. "Çünkü beni Lord Dimsdale'in arabasına zorla bindirebilsen de, bu prensle tanıştıktan sonra ne söyleyeceğimi kesinlikle kontrol edemezdin."

Mariana dişlerini gösterdi.

"Daha da önemlisi," diye devam etti Kate, "Victoria'nın sadece birkaç ay önce çok önemli bir çıkış yapmış olması. Eminim balodaki insanlar onunla tanışmış ya da sadece görmüşlerdir."

Mariana her zamanki nezaketiyle, "Bu yüzden sokakta bulabileceğim herhangi bir kız yerine seni gönderiyorum," dedi.

"Küçük köpeklerim seninle olacak," dedi Victoria. "Beni ünlü yaptılar, bu yüzden herkes senin ben olduğunu düşünecek." Ve sonra, sanki yeni hatırlamış gibi, yanağından büyük bir gözyaşı daha süzüldü. "Gerçi annem onlardan vazgeçmem gerektiğini söylüyor."

"Görünüşe göre yatak odamdalar," dedi Kate.

"Onlar artık senin," dedi Mariana. "En azından ziyaret için. Ondan sonra biz-" Kızına bir bakış atarak sözünü kesti. "Onları hak eden bazı yetimlere vereceğiz."

Victoria, söz konusu yetimlerin yeni evcil hayvanları tarafından ısırmaktan hoşlanmayabilecekleri gerçeğini görmezden gelerek, "Zavallı minikler onları sevecek," dedi.

"Şaperon olarak bana kim eşlik edecek?" Kate sordu.

Victoria'nın fareleri sorusunu şimdilik bir kenara bırakalım.

"Birine ihtiyacın yok," dedi Mariana sert bir küçümsemeyle, "kendi başına taşrayı nasıl da umursuyorsun."

"Ne yazık ki Victoria'yı yanımda tutmadım," diye karşılık verdi Kate. "Dimsdale'in ona sıradan bir fahişe gibi davranmamasını sağlayabilirdim."

"Ah, sanırım erdeminizi korumuşsunuz," diye tersledi Mariana. "Bunun sana çok yararı dokunabilir. Lord Dimsdale'in o tozlu varlığa göz dikmesinden endişe etmene gerek yok; o Victoria'ya aşık."

"Evet, öyle," dedi Victoria burnunu çekerek. "Ve ben de onu seviyorum." Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü.

Kate içini çekti. "Eğer Victoria gibi davranıyorsam, Dimsdale'le arabada yalnız görünmem bir skandal yaratır ve bu skandal bana değil Victoria'ya mal olur. Kısacası, düğünden sonra çocuğu kısaltılmış bir programla ortaya çıktığında kimse şaşırmayacaktır."

Bir an sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Mariana. "Elbette Victoria'ya eşlik ederdim ama sağlık durumu kötü olduğu için onu bırakamam. Rosalie'yi yanına alabilirsin."

"Hizmetçi mi? Bana refakatçi olarak bir hizmetçi mi veriyorsun?"

"Bunun nesi var?" Mariana talep etti. "Aklını kaybedip Lord Dimsdale'e saldırırsan diye arana oturabilir. Farelerin hizmetçisi de yanında olacak elbette."

"Victoria'nın köpeklerinin *kendi* hizmetçileri mi var?"

"Alt kattaki Mary," dedi Victoria. "Şömineleri temizliyor ama aynı zamanda her gün banyo yaptırıyor ve fırçalıyor. Evcil hayvanlar," diye ekledi Victoria, "bir sorumluluktur."

"Mary'yi yanıma almayacağım," dedi Kate. "Bayan Swallow'un onsuz nasıl idare etmesini bekliyorsunuz?"

Mariana sadece omuz silkti.

"Bu işe yaramaz," dedi Kate, konuğmayı tekrar mantıklı bir mecraya çekmeye çalışarak. "Birbirimize benzemiyoruz bile."

"Elbette biliyorsun!" Mariana tersledi.

"Aslında yok," dedi Victoria. "Ben- ben kendime benziyorum ve Kate, şey ..." Bocalayarak durdu.

"Victoria'nın söylemeye çalıştığı Gey, onun son derece güzel olduğu," dedi Kate, kalbini göğsünde küçük bir tağ gibi hissederek, "ama ben değilim. Bunu bir de üvey kardeş olduğumuz gerçeğiyle birleştirince, aramızda herhangi bir İngiliz kadınının bir arada görülebileceğinden daha fazla benzerlik kalmıyor."

"Saçlarınız aynı renk," dedi Mariana purosunu sürükleyerek.
"Gerçekten mi?" Victoria şüpheyile baktı.

Aslında Mariana muhtemelen haklıydı. Ama Victoria'nın saçları en yeni tarzda, bağıının etrafında güzel bukleler halinde kesilmiş ve narin bir bandeau ile sabitlenmişti. Kate sabahları kendi saçını tarar, buker ve düz bir şekilde bağına tuttururdu. Titiz bir bakım için zamanı yoktu. Daha doğrusu, bakım için hiç vakti yoktu.

Kate üvey annesine bakarak, "Kafayı yemişsin," dedi. "Beni kızınmışım gibi gösteremezsin."

Victoria şimdi kaşlarını çatıyordu. "Korkarım o haklı anne. Düşünemedim."

Mariana'nın gözlerinde, Kate'in uzun deneyimlerinden gerçek bir öfkeye işaret ettiğini bildiği bir tür gergin bakış vardı. Ama bir kez olsun nedenini anlayamamıştı.

"Kate benden daha uzun," dedi Victoria parmaklarıyla sayarak. "Saçları biraz daha sarı, uzun olması bir yana, görünüşümüz de hiç aynı değil. Benim kıyafetlerimi giyse bile-"

"O senin kız kardeşin," dedi Mariana, ağzı gergindi, sanki bakır boru düz bir şekilde dövülmüş gibiydi.

"O benim üvey kardeşim," dedi Kate sabırla. "Babamla evlenmiş olman bizi kan bağı olan akrabalar yapmaz ve ilk kocan-"

"O senin kız *kardeşin*."

İki

Pomeroy Kalesi
Lancashire

Ekselansları."

Asıl adı Warl-Marburg-Baalsfeld'li Gabriel Albrecht-Frederick William von Aschenberg olan söz konusu prens, başını kaldırdığında majordomosu Berwick'in elinde bir tabak tuttuğunu gördü. "Bu unguentarium'u paramparça ettim, Wick. Çabuk konuş."

"Unguentarium," dedi Wick tiksintiyle. "Kulağa Paris'te satın alınabilecek müstehcen bir eşya gibi geliyor. Paris'in yanlış tarafında," diye ekledi.

Gabriel, "Bana laf kalabalığı yapma," dedi. "Bu özel testi ölümler içindi, yaşayanlar için değil. Eskiden mafsalsal kemiği çalmak için altı küçük kemik alırdı ve bir çocuk mezarında bulundu."

Wick yaklaştı ve masanın üzerine dağılmış kil parçalarına baktı. "Parmak kemikleri nerede?"

"Mafsal kemikli Biggitstiff onları dışarı attı. Aslında bu küçük testi de attı, çünkü çocuk fakirdi ve o sadece kralların mezarlarını yağmalamakla ilgileniyordu. Elimde olmayan üst kısmın nasıl takıldığını tespit edip edemeyeceğimi görmeye çalışıyorum. Sanırım bu iki parçaya da bronz perçinler takılmış." Eliyle işaret etti. "Ve perçinler, unguentarium mezara konulmadan önce en az bir kez onarılmış, anlıyor musun?"

Wick parçalara baktı. "Tekrar onarılması gerekiyor. Neden zahmet ediyorsun?"

"Bu çocuğun ailesinin, onu yeraltı dünyasına götürecek hiçbir şeyi yoktu. Gabriel büyütecini eline alarak, "Bu hediye neden Biggitstiff'in peşinde olduğu altınla aynı derecede onurlandırılmasın?" dedi. "Bu hediye neden Biggitstiff'in peşinde olduğu altınla eşit derecede onurlandırılmasın?"

"Prenses Tatiana'nın delegasyonundan bir mesaj geldi," dedi Wick, görünüşe göre Gabriel'in mafsal kemikleriyle ilgili fermanını kabul ederek. "Şu anda Belçika'da ve programa göre gelecek. Nişan balonuz için aralarında yeğeniniz Algernon Bennett, Lord Dimsdale'in de bulunduğu yaklaşık iki yüz kabul aldık. Aslında Vikont balodan önce gelecek gibi görünüyor."

"Altın Post'u mu getiriyorsun?" Gabriel'in hayal meyal şişman popolu bir çocuk olarak hatırladığı yeğeni, İngiltere'nin en zengin mirasçılarından biriyle nişanlanmıştı.

Wick notlarına bakarak, "Lord Hazretlerine nişanlısı Bayan Victoria Daltry eşlik edecek," dedi.

"Dimsdale'in böyle bir ödülü kazanmış olabileceğine inanmak zor; Belki çilleri ya da şaşı gözleri vardır," dedi Gabriel, perçinlerin nereden geldiğini tespit edebilmek için kil parçalarını dikkatle hizalayarak.

Wick başını salladı. "Bayan Daltry bu bahar ilk kez sahneye çıktığında evlilik piyasasındaki en güzel kadınlardan biriydi." İngiltere'ye geleli henüz birkaç ay olmuştu, ama o şimdiden

aristokrasi arasındaki dedikodularla ilgili. "Nişanlısına olan hayranlığı da herkes tarafından biliniyordu," diye ekledi.

"Benimle tanışmadı," dedi Gabriel boş boş. "Belki de kendi gelinim gelmeden önce onu kaçırmalıyım. Bir Rus'a karşılık bir İngiliz Altın Postu. İngilizcem Rusçamdan çok daha iyidir."

Wick tek kelime etmedi, sadece yavaşça Gabriel'in saçlarından ayaklarına baktı. Gabriel, Wick'in ne gördüğünü biliyordu: dul bir kadının tepesinden geriye çekilmiş siyah saçlar, bazı kadınları korkutacak şekilde gözlerinin üzerine gelen kaşlar, asla gerçekten gitmeyecek gibi görünen bir sakalın gölgesi. İfadesindeki bir şey yumuşak olanları, seksten sonra ona sarılmayı ve saçlarını parmaklarına dolamayı düşünenleri korkutuyordu.

"Elbette deneyebilirsin," diye yorumladı Wick. "Ama kendi gelininizi büyülemeye çalışırken ellerinizin dolu olacağını umuyorum."

En iyi hakareti değil ama oldukça iyi.

"Sanki Tatiana beni görür görmez tepelere kaçacakmış gibi konuşuyorsun." Gabriel, gözlerindeki vahşet parıltısının, daha çok fino köpeklerine alışkın olan kadınları korkuttuğunu çok iyi biliyordu. Ama tüm bunlara rağmen, bir prensle tanışma ihtimali karşısında gözlerinde hafif bir genişleme, bir mutluluk parıltısı olmayan bir kadınla henüz karşılaşmamıştı. Ellerin altında bir prens olmasını severlerdi.

Yine de ilk kez bir sevgiliden ziyade bir eşi etkilemeye çalışıyordu. Kadınların bu işi, arada sırada yatağa girmekten daha fazla ciddiye aldıklarını varsaymak gerekirdi.

Kafasından bir küfür geçti ama dudaklarına ulaşmadan öldü. Önündeki küçük tencereye döndü. "Belki de şanslıyım ki nişanlının bu konuda benden daha fazla seçeneği yok."

Wick selam verdi. Geldiği gibi sessizce gitti.

Üç

Civanperçemi Evi

Odada bir anlık soğuk bir sessizlik oldu, tıpkı avcılar ormandayken silah sesini takip eden sessizlik gibi.

Victoria hiçbir şey söylemedi. Kate onun yumuÇak, ÇaÇkın gözlerine bir kez baktı ve annesinin söylediklerinin aklından uçup gittiğini gördü.

Kate, "Victoria benim kız kardeşim," diye tekrarladı.

"Evet, o yüzden oraya gitsen ve mahvolmadan önce evliliğinin gerçekleşmesini sağlasan iyi olur. Çünkü o senin kız kardeşin."

Kate'in damarlarında küçük bir rahatlama nabzı attı. O olmalı yanlış anlaşılmış, o-

"O senin üvey kız kardeÇin," diye açıklık getirdi Mariana, sesi gıcırtılıydı. "Ama o-" Kate Victoria'ya döndü. "Kaç yaşındasın sen?"

"Kaç yaşında olduğumu biliyorsun," dedi Victoria, alt dudağını ovuştururken biraz **b u r n u n u ç e k e r e k** . "Senden neredeyse tam beş yaş küçüğüm."

"On sekiz yaşındasın," dedi Kate. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Bu da *seni* olgun bir yirmi üç yapar," dedi Mariana hoş bir sesle. "Ya da Belki de yirmi dört. Sizin yaşıınızda unutmak çok

kolay." "Kocanız, albay-"

Mariana omuz silkti.

Kate kendini nefes almakta zorlanırken buldu. Sanki tüm hayatı gözlerinin önünde cereyan ediyormuş gibi hissediyordu, sahip olduğunu hiç bilmediği tüm sorular. Annesinin cenazesinden sadece iki hafta sonra babasının eve gelip özel bir izinle evlenmeyi planladığını söylemesinin şokunu yaşıyordu.

Annesi onca yıl yatakta yatmış, babası arada bir kafasını uzatıp neşeli şeyler söylemiş ve ona doğru öpücükler fırlatmış ama asla karısının yanına oturmamıştı.

Çünkü görünüşe göre Mariana ile oturmak için gizlice kaçırıyordu.

Victoria birinden diğerine bakarak, "Sanki bir Geyleti kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "Ağlayacak mısın Kate?"

Kate geri çekildi. Babasının cenazesinden beri hiç ağlamamıştı. "Tabii ki hayır!" diye tersledi.

Odada bir sessizlik daha oldu.

"Neden bu onuru sana bırakmıyoruz?" Kate sonunda üvey annesine bakarak konuştu. "Ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Mariana, "Ayrıntılar sizi ilgilendirmez," dedi. Sonra Victoria'ya döndü. "Dinle hayatım, bu evde yaşamaya başlamadan önce sevgili Victor'la nasıl görüştüğümüzü hatırlıyor musun?"

Victor! Kate babasının adının üvey kız kardeşininkiyle bir bağlantısı olduğunu bir an bile düşünmemişti.

"Evet," diye onayladı Victoria. "Yaptık."

"Bunun nedeni annenizin onun metresi olması olabilir," dedi Kate. "Anladığım kadarıyla annem ölmeden önce en az on bir yıl boyunca evinizi ziyaret etmiş. Bir albay var mıydı? Victoria gayrimeşru mu?" diye sordu Mariana'ya.

"Bunun pek önemi yok," dedi Mariana soğukkanlılıkla. "Onun ihtiyaçlarını karşılayabilirim."

Kate bunu biliyordu. Sevgili, aptal babası her Geyi karısına bırakmıŖtı... Mariana da bunu Victoria için tatlı bir çeyize dönüŖtürmüŖtü ve mülkün gelire ihtiyacı olup olmadığına aldırmamıŖtı. Artık hepsi Victoria'nındı.

Sadece hamile değil, aynı zamanda gayrimeşruydı. Mariana'nın sözde ilk kocası olan albayın hiç var olmadığını varsaymak gerekiyordu.

Mariana ayağa kalktı ve sigarasını yarı tütsülenmiş izmaritlerle dolup taşan bir tabağın içinde söndürdü. "İkinizin de ayağa fırlayıp kız gibi bir coşkuyla birbirinize sarılmamış olmanıza inanamayacağım kadar şaşırdım. Ama yapmadığınıza göre, bunu kısa keseceğim. Pomeroy Kalesi'ne gideceksin, Katherine, çünkü kız kardeşin bir çocuk taşıyor ve prensin onayına ihtiyacı var. Kız kardeşin gibi giyineceksin, lanet olası melezleri yanına alacaksın ve bu işi başaracaksın."

Mariana sert ve her zaman olduğundan daha yorgun görünüyordu. Kate, "Bu durumda Crabtree'leri kulübelerinde tutacaksın," dedi.

Üvey annesi omuz silkti. Kate, onun da pek umurunda olmadığını fark etti. Crabtree'leri, kan bağı savunması bağarısız olursa diye durumun içine sokmuŖtu.

"Victoria'nın saçını kesen adamı çağırdım," dedi Mariana hızlıca. "Yarın sabah kafadaki tüm o çürümüş saçları kesmek için burada olacak. Üç terzi de gelecek. En az yirmi elbisenin değiştirilmesi gerekecek."

Victoria, "Üç ya da dört gün boyunca kalede olacaksınız," dedi.

Ayağa kalktı ve Kate ilk kez kız kardeşinin gerçekten de bir çocuğu olacağını anladı. Hareket ediŖinde biraz beceriksizce bir Gey vardı.

"Özür dilerim," dedi Victoria, Kate'in önüne doğru yürüyerek.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok!" Mariana araya girdi.

"Evet, var," diye ısrar etti. "Babamız böyle bir adam olduğuna için üzgünüm.

bir adamdı. Annemle evlendiği için üzgün değilim, ama ben sadece

Her şey için üzgünüm. Şimdi onun hakkında düşündükleriniz için."

Kate babasını düşünmek istemiyordu. Ölümünden bu yana geçen yedi yıl boyunca onu düşünmemeye çalışmıyordu. Onun nasıl güldüğünü, Göminenin yanında durup Çarap kadehinden yansıyan ıGıkla ona Londra'yla ilgili eğlenceli hikâyeler anlattığını düşünmek çok acı vericiydi.

Ve şimdi onu düşünmemek için yepyeni bir neden vardı.

Victoria'nın kibarca kucaklamasına karşılık verdi, sonra kendini ayırdı ve Mariana'ya döndü. "Neden bu akşam yemeğe gelmek zorundayım?"

"Lord Dimsdale'in, kız kardeşinizle tanışmış olabilecek birini kandırarak kadar birbirinize benzediğiniz konusunda bazı şüpheleri var."

"Ama saçım-"

"Sorun saç değil," dedi üvey annesi. "Sana düzgün bir elbise giydireceğiz ve yakında benzerliği göreceksin. Victoria güzelliği, köpekleri ve cam terlikleriyle tanınır. Kaba dilini şımartmadığın sürece geçeceksin."

"Cam ayakkabı da ne?" Kate sordu.

"Oh, harikalar!" Victoria ellerini birbirine kenetleyerek ağladı. "Bu sezon onları ben moda haline getirdim Kate ve sonra *herkes onları* giymeye başladı."

"Ayaklarınız hemen hemen aynı büyüklükte," dedi Mariana. "Uyacaklardır."

Kate önce yorgun, gri elbisesine, sonra da üvey annesine baktı. "Babam yaşasaydı ne yapardın? Olmam gereken zamanda sahneye çıksaydım ve insanlar Victoria ile aramızdaki benzerliği fark etseydi?"

Mariana omuz silkerek, "Bu konuda endişelenmedim," dedi.

"Neden olmasın? Birinin ikimizi birlikte görüp tahmin etmesi riski yok muydu?"

"Senden beş yaş küçük. Ben olsam onu evlenene kadar okul odasında."

"Almayabilirdim. Bir koca bulamayabilirdim. Babam olurdu ..."

Mariana'nın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Oh, alırdın. Hiç aynaya bakmaz mısın?"

Kate ona baktı. Tabii ki aynaya baktı. Kendisine bakan kusursuz yüz hatlarını gördü. Victoria'nın nemli gözlerini, hafif buklelerini ya da büyüleyici gülümsemesini görmedi, çünkü bunların hiçbiri kendisinde yoktu.

"Sen tam bir aptalsın," dedi Mariana, sigarillo kutusuna uzanıp sonra tekrar yere bırakarak. "Bunlardan çok fazla içiyorum, bu da tamamen senin suçun. Tanrı aşkına, bu akşam sekize kadar kendine düzgün bir elbise giy. Hemen Victoria'nın hizmetçisini görmeye gitsen iyi olur; bu paçavrayla şömineyi fırçalamaya uygun değilsin."

Victoria burnunu çekerek, "Ama Algie'nin dudağımı böyle görmesini istemiyorum," dedi. "Cherryderry'ye masaya tek bir şamdan koymasını söyleyeceğim," dedi.

Annesi dedi ki. "Dimsdale önündeki tabağa sıçrayan bir fareyi göremez."

Böylece her şey farelere geri döndü, ki bu çok yerindeydi, çünkü hikayenin başladığı yer orasıydı.

Dört

Kate ev halkının kendi tarafında olduğunu gayet iyi biliyordu. Ellерinde değildi; bu en iyi hizmetkârların bile kemiklerine iğlemiğti. Kendi sınıflarından olanlara değil, hanımefendilere ve beyefendilere hizmet etmek üzere eğitilmişlerdi. Belli ki Mariana'nın kökeninin kibar olmadığını sezmişlerdi. Kate ise üvey annesinin bir albayla evlenen bir dükkâncının kızı olduğunu hayal etmişti. Öyle olduğunu düşünmemişti-

Neydi o?

Düşmüş bir kadın. Babasının metresi. Bir fahişе, başka bir isimle.

Zavallı Victoria'nın kendini çocuklu bulmasına şaşmamalı. Annesi bu mevsimde ona yol gösterecek nitelikte değildi. Bu nedenle Kate de kibar bir toplumda nasıl davranması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Annesi yatağa düştüğünde sadece on iki yaşındaydı ve annesi nihayet ölüp babası yeniden evlendiğinde on altı yaşındaydı. Çatal bıçak kullanmayı öğrenmiş olsa da, kibar bir toplumda nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Bir yıl dans eğitimi almıştı ama sanki başka bir yaşamda olmuş gibi hissediyordu. Örneğin prenslerle konuşmakla ilgili kurallar yok muydu? Biriyle konuştuktan sonra odadan çıkmak zorunda mıydınız? Yoksa bu sadece krallar ve kraliçeler için geçerli bir kural mıydı?

Victoria'nın hizmetçisi Rosalie'yi Victoria'nın giyinme odasında buldu. Yıllar önce bu oda misafirler için ayrılmıştı ama bir süre sonra Victoria o kadar çok elbise biriktirmişti ki -ve hiç ziyaretçileri yoktu- burası bir gardıroba dönüştürülmüştü.

Kate merakla etrafına bakındı. Oda, içleri elbiselerle dolu olduğu belli olan kiraz rengi dolaplarla kaplıydı. Yarı açık çekmecelerden dantel firfırlar ve iğlemeli kumağ köğeleri sarkıyordu. Oda güller ve taze keten gibi kokuyordu.

Rosalie, "Cherryderry bana bu akşamki yemekten ve terzilerin yarın geleceğinden söz etti," dedi, "ben de Bayan Victoria'nın bütün elbiselerini gözden geçirdim." Victoria'nın annesinin yarısı kadar elbisesi olduğu düşünülürse, bu hiç de azımsanacak bir iş değildi. "Bence bu gece bunu giymelisin, çünkü korsajında bir iki dikişten fazlasına ihtiyaç duymayacaksın."

Soluk pembe ipekten bir elbise tuttu. Çok dekolteli değildi ama göğsünün hemen altına kadar dar görünüyordu, etek kısmı bukleler ve fiyonklar halinde yukarı çekildiğinde koyu gül rengi bir astar ortaya çıkıyordu.

Kate parmağını uzattı. Babası, ilk kez giyeceği kıyafetler için modacıları ziyaret etmeye başlamadan önce ölmüştü. Evdeki değişen konumunun bir yansıması olarak cenaze siyahlarından sağlam kambriklere geçmişti.

"*Couleur de rosette*," dedi Rosalie hızlıca. "Saçınıza çok yakışacağını düşünüyorum. Bu kadar ince olduğunuz için kalıntılara ihtiyacınız olmayacak."

Düğmelerini açmaya bağıladı ama Kate onun ellerini itti.

"Lütfen bana izin ver-" Rosalie başladı.

Kate başını salladı. "Yıllardır kendi kendime giyiniyorum Rosalie. Gerekirse o elbiseyi giymeme yardım edebilirsin ama giysilerimi kendim çıkaracağım." Kadın da öyle yaptı ve üzerinde eski bir kombinezondan başka bir şey kalmadı. Bir çift taytı vardı ama her gün at sırtında olduğu için onları giymek çok rahatsızdı.

Rosalie bir Ğey söylemedi, sadece yorgun kombinezona, Kate'in onu nasıl diktiğine (pek iyi değil) ve uzunluğuna (çok kısa) baktı. "Bay Daltry ..." dedi hizmetçi ve durakladı.

"Mezarında dönüyor, vesaire," dedi Kate. "Devam edelim Rosalie."

Böylece hizmetçi kız saç tokalarını çıkarmaya ve dilini şaklatmaya başladı.

Birisi bozuk para sayıyordu. "Bu kadar saçın olduğunu hiç düşünmemiştim!" dedi sonunda, Kate'in tüm saçlarını çözmüş ve açmıştı.

"Onun ortalıkta dolaşması umurunda değil," diye açıkladı Kate. "İçime giriyor ben çalışırken."

"Çalışmamalısın!" Rosalie ağladı. "Bütün bunlar ve seni bir bulağık bezi gibi o kombinezonun içinde görmek çok yanlış. Bilmiyordum." Fırçasını yere attı ve derin bir çekmeceyi açtı. İçinde bir yığın bembeyaz gecelik vardı.

Rosalie bir tane kaptı. "Bayan Victoria farkına bile varmaz, zaten annesi gibi olmadığı için umurunda da olmaz. O ipek kombinezonları sever," dedi hizmetçi kız, Kate'in kombinezonunu bağının üzerinden çekip kenara fırlatarak. "Ben güzel bir pamuklu tercih ederim, çünkü ter bunları çok kötü lekeliyor. Ama işte, tenine kadar düzgün giyinmediysen, her şey söylendiğinde ve yapıldığında gerçekten bir hanımefendi değilsin."

Kombinezon Kate'in üzerine yarı saydam bir bulut gibi çöktü. Zarif dantellerle süslenmişti.

Babası yaşasaydı ve o da sahneye çıksaydı, her zaman böyle giysiler giyerdi; yıpranmış, yorgun, sade griler ve maviler içinde, onu zavallı bir akraba gibi gösteren giysiler değil.

Annesi ona küçük bir çeyiz bırakmıştı ama uygun bir erkekle tanışma şansı olmadığı için bunun pek bir önemi yoktu. Yıllardır kendine evi terk etmesini, Londra'ya gitmesini, mürebbiye olarak iş bulmasını... kaçmak için her şeyi yapmasını söylüyordu. Ama bu, kiracıları ve hizmetçileri Mariana'nın gelişigüzel ve duygusuz gözetimine terk etmek anlamına geliyordu.

Yani gitmemişti.

Bir saat sonra saçları kıvrılmış ve Victoria'nınkine yakın bir şekilde toplanmıştı. Yüzü, kız kardeşinin cildinin şımartılmış görünümüne yaklaşmak için pirinç pudrasıyla tozlanmıştı; soluk pembeye bürünmüştü ve dudakları da buna uygun olarak boyanmıştı.

Camın önünde durmuş, bir anlık şaşkınlığı bekliyordu. tanıma. Gerçekten Victoria'ya benzediğini, onun da büyük bir güzellik olarak hesaba katılacağını fark etmek.

Sadece kız kardeşine benzememekle kalmıyordu, aynı zamanda bir ancak kör bir adam tarafından güzelleştirilebilir. Çok köşeli görünüyordu ve elbisesi omuzlarından garip bir şekilde sarkıyordu.

Rosalie bir kolunu çekiştirdi. "Kollarınız Bayan Rosalie'den daha geniş. Victoria," diye mırıldandı.

Kate rahatsız edici uzvuna baktı ve sorunun tam olarak ne olduğunu anladı. Günde en az iki ya da üç saatini eyer üzerinde geçiriyor, üvey annesi onu evden kovmadan önce babasının icra memurunun yaptığı gibi mülkü yönetmeye çalışıyordu. Kolları kaslıydı ve güneşten hafifçe renklenmişti. Diğer genç hanımların böyle bir sorunla karşılaştığını hayal bile edemiyordu.

Dahası, elmacık kemikleri çok belirgin, kaşları çok sivriydi. "Victoria'ya hiç benzemiyorum," dedi biraz üzüntüyle. Modaya uygun giysilerin onu değiştireceğini ve kız kardeşi kadar güzel yapacağını hayal meyal ummuştu. Tüm *tonların bir* elmas olarak gördüğü bir kadın.

Bir elmadan çok çakmak taşına benziyordu. Kendisi gibi.

"Bu tarz sana yakışmıyor," diye itiraf etti Rosalie. "Pembe doğru fikir değildi. Senin daha cesur renklere ihtiyacın var."

"Neden Victoria gibi görünmek zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi?" Kate, Cherryderry'nin onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettiğini ve üvey annesinin yatak odasının dışında, konuğmanın tamamını dinlemek üzere konumlandığını gayet iyi biliyordu.

Rosalie ağzını kibarca kapattı. "Bilmemem gereken bir şey yoktur umarım."

"Lord Dimsdale'e Pomeroy Kalesi ziyaretinde eşlik edeceğim.

Oradaki herkesin benim Victoria olduğumu

düşünmesini sağlamalıyım." Hizmetçinin

gözleri aynada kendi gözleriyle buluştu.

"İşe yaramayacak," dedi Kate, kabul ederek. "O çok güzel."

"Sen de güzelsin," dedi Rosalie sert bir sesle. "Ama farklı bir şekilde." "Ağzım çok büyük ve ben ne zaman bu kadar zayıfladım?"

"Baban öldüğünden ve sen on kişinin işini yapmaya başladığından beri. Bayan Victoria, ruhu şad olsun, bir yastık kadar yumuşak, ama öyle olmalı, değil mi?"

Kate göğsünün üzerine örtülen kumaşa baktı. Daha doğrusu, göğsünün olması gereken yere. "Göğsümle ilgili bir Çey yapamaz mıyız Rosalie? Bu elbisenin içinde hiç göğsüm yok gibi görünüyor."

Rosalie fazladan kumaşı çekiştirdi. "Küçük, güzel bir göğsünüz var, Bayan Kate. Merak etmeyin. Bu elbiseyle pek bir Çey yapamam ama daha iyi olacak başka elbiseler bulurum. Tanrı'ya şükürler olsun ki, Bayan Victoria'nın odasında bir modacının bir yıllık emeğinden daha fazla elbise var." Bir an sonra Kate'in kombinezonunun ön kısmına iki kıvrılmış çorap yerleştirdi ve hepsi bu kadar.

Benzer özelliklerinin Victoria'nınkinden bu kadar farklı bir görünüme yol açması garipti. Tabii ki, o beş yaş daha büyüktü. Karmakarışık, kıvrılmış ve makyajlı haliyle umutsuzca yaşlanan bir bakireye benziyordu.

Panik yeni bir duyguydu. En azından yıllardır bir hanımefendi gibi giyinme fırsatı bulamayan Kate, genç kızlık yıllarının geçmekte olduğunu unutmuştu.

Birkaç hafta sonra yirmi dört yaşına basacaktı ve kendini bir dul kadın kadar yaşlı hissediyordu.

Neden onun yuvarlak hatlı ve çekici olmadığını fark etmemişti? Artık lezzetli miydi? Acı ne zaman kan dolaşımına girmiş ve onu genç bir kızdan başka bir şeye dönüştürmüştü?

"Bu işe yaramayacak," dedi aniden. "En ufak bir fikrim yok fırtına gibi esen genç bir sosyeteye benziyor."

Rosalie, "Bu doğru kıyafeti giymekle ilgili bir mesele," dedi. "Bu elbisenin içinde pek iyi görünmüyorsunuz hanımefendi. Ama sizin için daha iyisini bulacağım."

Kate'in başını sallamaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Düşünmüştü.

Bu konuda fazla düşünmemişti. Ama evlenmek ve kendi çocuklarına sahip olmak istediğini biliyordu.

Boğazına keskin bir panik düğümlendi. Ya çoktan yaşlandıysa? Ya hiç- Düşüncesini yarıda kesti.

Bu ziyareti Victoria için, yeni bulduğu kız kardeşinin hatırı için yapacaktı. Ondan sonra ayrılacak, Londra'ya gidecek ve mütevazı mirasını, annesinin bıraktığı parayı, bir evlilik lisansına dönüştürecekti.

Kadınlar bunu yıllardır yapıyordu ve o da yapabilirdi.

Omuzlarını dikleştirdi. Babası öldüğünden beri aşağılanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmişti: tanıdıklarını gördüğünde kızarmış parmaklarını görecekları korkusuyla ellerini gözden uzak tutmak. Kimse yıpranmış noktaları görmesin diye çizmelerini atın yanına yakın tutmak. Her seferinde bonenizi evde unutmuş gibi davranmak.

Bu yeni bir tür aşağılanmaydı -kuzu gibi giyinip koyun gibi hissetmek. Bunu atlatacaktı.

Beş

Kate saatler sonra odasına kaçtığında çok yorgundu. O sabah beşte kalkıp üç saatlik hesap işlemlerini yapmış, sekizde ata binmişti... Günün büyüleyici ifşalarının yarattığı duygusal yükten bahsetmeye bile gerek yoktu. Akşam yemeğinde Mariana Vikont'a bile ters davranmış, Victoria ise üç yemek boyunca usulca ağlamıştı.

Ve şimdi köpekler - "fareler"- küçük bir yarım daire şeklinde oturmuş onu bekliyorlardı.

Küçük bir köpekten daha moda bir aksesuar yoktu ve Victoria ve Mariana, yirmi üç balo elbisesinin bir taneden daha iyi olduğuna dair karakteristik inançlarıyla, bir değil üç küçük köpek edinmişlerdi.

Üç küçük, havlayan, ipeksi Malteses.

Saçma bir şekilde küçüktüler, çoğu kediden daha küçüktüler. Ve onlarda bir tür zarif şıklık vardı ki bunu bir hakaret olarak görüyordu. Eğer bir köpeği olacaksa, bu köpeğin, ona doğru koşan, sıritan, sarkık kulaklı köpeklerden biri olmasını isterdi.

Mariana'nın topraklarındaki kulübelere uğradığında onu karşıladı. Havlamak yerine havlayan bir köpek.

Gerçi şu anda havlamıyorlardı. Küçük odasına girdiğinde, küçük bir dalga halinde yükseldiler ve tüylü kuyrukları ve sıcak vücutlarıyla ayak bileklerini çevrelediler. Muhtemelen yalnızlardı. Isırılmadan önce hep Victoria'nın yanındaydılar. Belki de acıkmışlardı. Ya da daha kötüsü, bahçeyi ziyaret etmeleri gerekebilirdi. Keşke odasında bir zil olsaydı... ama onun statüsündeki kişilerin hizmetkâr çağırmaya ihtiyacı yoktu.

"Sanırım," dedi yavaşça, merdivenleri ve ağrıyan bacaklarını düşünerek, "seni dışarı çıkarmam gerekiyor." Aslında, odasına işemedikleri için minnettar olmalıydı; oda o kadar küçük ve tek pencere o kadar yüksekti ki, koku bir ay ya da daha fazla sürebilirdi.

Mücevherli tasmalarına ipleri nasıl bağlayacağını bulmak birkaç dakika aldı, havlamaya başlamaları, zıplamaları ve yüzünü yalamaya çalışmaları da buna yardımcı olmadı. İrkilmemek için kendini zor tuttu.

Odasına giden arka merdivenlerden aşağıya inerken, adımları farelerin tırmalayan küçük pençeleriyle yankılanıyordu. O kadar yorgundu ki isimlerini bile hatırlayamıyordu, gerçi hepsinin aliteratif olduğunu düşünüyordu, belki de Peri ve Çiçek.

Birkaç dakika sonra Cherryderry'ye "Ne yiyorlar?" diye sordu. Cherryderry ona mutfak bahçesine kadar eşlik etme ve köpeklerin kullanımı için çitle çevrili alanı gösterme nezaketini göstermişti.

"Richard'ı bir saat kadar önce odanıza gönderdim; onları besledi ve yürüyüşe çıkardı. O köpekleri sevmediğimi itiraf etmeliyim ama kötü hayvanlar değiller," dedi onları izlerken. "Bu gerçekten onların suçu değil."

Hepsi birbirinin üzerine yığılmıştı, erik gibi kuyruklar ve sivri burunlardan oluşan bir yığın.

"Caesar Bayan Victoria'yı ısırma niyetinde değildi," diye devam etti. "Sizi ısırarak diye endişelenmenize gerek yok."

"*Sezar mı?* Hepsine çiçek ismi verildiğini sanıyordum."

"Sorunlarının bir kısmı da bu," dedi Cherryderry. "Bayan Victoria onlara bir türlü isim bulamadı. Onları her hafta değiştirdi. Ferdinand, Felicity ve Frederick olarak başladılar. şu anda Coco, Caesar ve Chester oldular. Ondan önce Mopsie, Maria ve başka bir şeydiler. Lider köpek, biraz daha büyük olanı görüyor musunuz? O Caesar. Diğer ikisi Coco ve Chester, ancak Chester hiçbir zaman Frederick ya da Freddie dışında bir isme yanıt vermeyi öğrenemedi."

"Caesar Victoria'yı neden ısırđı ki? Sormak hiç aklıma gelmedi."

"Onu ağzından besliyordu."

"Ne?"

"Dudaklarının arasında bir parça et tutuyor ve onu kendisinden alması için köpeği cesaretlendiriyor. Bir köpek etinin arasına girmek aptalca bir iş."

Kate ürperdi. "Bu iğrenç."

Cherryderry, "Prenses Charlotte köpeklerini de aynı şeyi yapmaları için eğitmiş," dedi. "Prensesin hesap vermesi gereken çok şey var."

"Peki geceleri onları nasıl sessiz tutabilirim?" Kate yatağını özleyerek sordu.

"Onlara köpek gibi davranın, saygılı ama sert bir şekilde. Bayan Victoria onları bebek sanmak gibi bir hata yaptı ve ne zaman yaramazlık yapsalar sinirlenip onları mutfağa gönderdi, bu yüzden asla daha iyi öğrenemediler. Sana küçük bir torba peynir artığı vereceğim. Ne zaman doğru bir şey yapsalar onlara bir parça verin, o zaman iyi olacaklar."

Kate odasına döndüğünde köpeklerin kendilerine has kişilikleri olduğunu keşfetti. Caesar dikkat çekecek kadar akılsızdı. Kendisinin çok büyük olduğuna inanıyor gibiydi: Sinsice dolağıyor, saldırıyor ve odaya giren herkese saldıracağına dair sürekli söz veriyordu. Aslında ona bir imparatorluk generalini hatırlatıyordu; adı da ona yakışıyordu.

Frederick yalnızdı ya da en azından yatağa atlayıp dizini yaladığında ve kuyruğunu çılgınca salladığında öyle olduğunu tahmin etti. Sonra ona dramatik bir şekilde yalvaran bir bakış attı ve hemen ardından yatağının üzerine yuvarlandı.

Bacaklarını havaya kaldırmıştı. Kısacası aptaldı ve Freddie ona Frederick'ten daha çok yakışıyordu.

Coco son derece kibirli olduğunun her işaretini gösteriyordu. Victoria boynundaki kürkün içine küçük, parlak mücevherler yapıştırmıştı ve Coco kendine saygısı olan herhangi bir melez gibi onları kazımaya çalışmak yerine patilerini mükemmel bir şekilde hizalamış ve burnunu havaya kaldırmış bir şekilde oturuyordu. Kate'in yatağına yaklaşmak istediğine dair hiçbir belirti göstermedi ama Kate'in zemininde bir kase suyla birlikte beliren kadife minderin üzerine zarif bir şekilde yerleşti.

Kate, Freddie'yi yatağından çekip yere bıraktı ama o hemen tekrar ayağa fırladı. Ve Kate bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgundu, iliklerine kadar yorgundu.

Bu yüzden bir süre orada yatıp babasını düşündü, vücudunda küçük öfke titreşimleri vardı. Bunu nasıl yapmış olabilirdi? Mariana'yı seviyor olmalıydı; yoksa neden metresiyle evlensin ki?

İlk kez sahneye çıkmamış olması iyi bir şeydi. Sosyete hakkında çok az şey biliyordu ama üvey annesi kötü şöhretli bir kadın olan genç bir hanımla, Mariana'nın koruyucusuyla evlendiği düşünüldüğünde bile, kimsenin arkadaşlık etmeyeceğini biliyordu.

Ve yine de Mariana ve Victoria Londra'ya girip ve Victoria'yı genç ve güzel bir mirasçı yaptı.

Burada bir ders var, diye düşündü uykulu uykulu.

Altı

Ertesi sabah

Fransız kuaför ve Londralı iki doktor ertesi sabah birlikte geldiler; biri Kate'in saçını kesmeye, diğeri de Victoria'nın dudağına neşter vurmaya hazırdı. İki kız kardeş de reddetti. Mariana histeri krizleri geçirdi, purosunu kafasının etrafında salladı ve bir balık karısı gibi çığlık attı.

Ama önceki akşam Rosalie'yle yaptığı seans Kate'in zihnini açmıştı. Artık gençleğmiyordu ve onu taçlandıran tek Ėey saçlarıydı. Zaten çok zayıf, neredeyse bitkin görünüyordu. Saçları olmasa yüzü daha da kötü görünebilirdi.

Victoria'nın hıçkırıkları arasında sesini yükselterek, "Reddediyorum!" dedi.

Garip olan Ėey, Kate'in nadiren bir Ėeyi reddetmiğ olmasıydı. Son yedi yılda üvey annesiyle dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti: evin kâhyasını kovup yerine Kate'in satın alma işini yapmasını söylediğinde onunla mücadele etmişti

İcra memurunu kovup kitapları Kate'e fırlattığında ve bunları gece yapmasını söylediğinde.

Ama hiçbir şeyi yapmayı *reddetmemişti*. Emlak defterlerini, faturaları ve genel yönetimi üstlenmiş, mürebbiyesine, çeşitli hizmetçilere, icra memuruna ve evin kâhyasına veda etmişti.

Omurgasını keşfettiği noktanın kibir olmasını oldukça ironik buluyordu. "Bunu yapmayacağım," diye tekrarladı, tekrar tekrar.

Mösyö Bernier ellerini havaya kaldırdı ve Fransız aksanıyla, şık bir kırpmanın onu on yaş daha genç göstereceğini söyledi ve (ima etti) matmazelin bu on yılın her birine ihtiyacı vardı.

Kate kalbini sertleştirdi. "Fikriniz için minnettarım mösyö, ama hayır."

"Her şeyi mahvedeceksin," diye bağırdı Mariana, sesi çıldırmanın eşiğine gelip geri dönüyordu. "Her şeyi mahvedeceksin. Kız kardeşin evlenemeyecek ve çocuğunu evlilik dışı doğuracak."

Kate, Mösyö Bernier'nin gözlerinin açıldığını gördü ve ona bir bakış attı. Yedi yıllık malikâne yöneticiliği ona oldukça etkili bir bakış kazandırmıştı; adam irkildi.

Victoria burnunu çekerek, "Sorun değil anne," dedi, "Kate'in peruk takması gerekecek, hepsi bu. Biraz sıcaklayacak ama bu sadece birkaç günlük bir mesele."

"Peruklar," dedi Mariana, bir tür boğuk bir nefesle.

"Elbiselerime uyması için her türlü renkte peruğum var," dedi Victoria. "Eğer Rosalie her sabah Kate'in saçlarını örer ve sonra da düz bir şekilde tutturursa, mükemmel bir moda olur ve herkes peruklarımı sevdiğimi varsayar."

Mariana purosundan sert bir nefes çekerek, "Doğru," dedi. "Sana Çerkes Kafa Derimi bile veririm," dedi Victoria.

Kate burnunu kırıştırdı.

"Hayır, çok güzel, mavi ve yeşil elbiselerle çok güzel giden zarif, soluk mavi bir peruk. Ayrıca onunla giymek için mücevherli bir bandeau var,

Bu da kafanda kalmasına yardımcı olacak."

"Peki," dedi Mariana. "Şimdi doktorlar dudağına neşter vuracak Victoria ve bu da günün geri kalanında ikinizden de duymak istediğim son şey."

Victoria çığlık attı ve ağladı, ama sonunda korkunç iş tamamlandı.

Mariana baş ağrısıyla yatağa çekildi; Victoria ağlama kriziyle yatağa çekildi; Kate köpekleri de yanına alarak Crabtree'leri ziyarete gitti.

Yedi

Pomeroy Kalesi

Peki aslanın nesi var?" Gabriel, Wick'e dış avluda arka duvarı süsleyen derme çatma hayvanat bahçesine doğru hızla yürüyerek sordu.

"En ufak bir fikrim bile yok. Kusmayı durduramıyor gibi görünüyor," diye yanıtladı Wick.

"Zavallı yaşlı şey," dedi Gabriel aslanın kafesine gelerek. Canavar Arka duvara çömelmiş, yanları acı içinde sallanıyordu. Sadece birkaç aydır ona sahipti ama gözleri ışıkla doluydu, sanki kafesten fırlayıp bir seyirciyi yemeyi arzuluyormuş gibi.

Artık öyle görünmüyordu. Gözleri donuk ve perişandı. Eğer bir at olsaydı, ...

Wick, Gabriel'in düşüncesini duymuş gibi, "Ölmek için yeterince yaşlı değil," dedi. "Augustus bana bir yıldan fazla dayanamayacağını söylemişti."

"Büyük Dük artık hayvanat bahçesini istemiyordu, bu yüzden hayvanın yaşını abartmış olabilir. Anladığım kadarıyla aslan sadece beş yaşında ve daha çok yaşaması gerekiyor."

"Diğerleri nasıl?" Gabriel aslanın kafesini geçip filin kafesine doğru yürüdü ve Lyssa'yı kafesinde sakın sakın sallanırken buldu. Tatlı bir mizacı vardı; onu görünce arkadaşça bir tavırla biraz saman üfledi. "O maymunun onunla ne işi var orada?"

Wick, "Okyanus geçişi sırasında arkadaş oldular," dedi. "Birlikte daha mutlu görünüyorlar."

Gabriel yaklaştı ve maymuna baktı. "Bunun ne tür olduğunu biliyorsam ne olayım. Sen biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla ona cep maymunu deniyor. Grandük'e onu bir paşa vermiş."

"Fil de o Hintli race ile birlikte geldi, değil mi? Keşke insanlar hediye olarak hayvan vermeyi bırakırdı. Bu avlu kokuyor."

Wick yüksek sesle burnunu çekti. "Doğru. Onları çit labirentinin arkasındaki bahçelere taşıyabiliriz."

"Lyssa orada tek başına yalnız kalabilir. Arada sırada kafesinden çıkmasına izin veremeyiz herhalde, değil mi?"

Wick, "Meyve bahçelerinde bir çit inşa edip edemeyeceğimizi tespit edebilirim," dedi.

Gabriel bir süre daha bu beklenmedik çifte baktı. Maymun Filin başına oturmuş, boğum boğum görünen parmaklarıyla büyük bir kulağı okşuyordu. "Hayvanlara bakacak, filler ve benzerleri hakkında gerçekten bir şeyler bilen birini bulma şansınız oldu mu?"

"Hayır," dedi Wick. "Peterman'ın Sirki'nden bir adamı cezbetmeye çalıştık ama kendi aslanlarını bırakmayı reddetti."

"Peterman'ın aslanlarını kendi aslanlarımızla birlikte alamayız, zavallı hasta piç." İlk kafese doğru yürüdü. "Bunun sorunu ne olabilir Wick?"

"Prens Ferdinand insan etiyle beslenmeye alışkın olabileceğini öne sürdü ama ben bu yorumun sonuçlarını görmezden gelmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Bunun yerine, onu neyle besliyorduk?" "Biftek," dedi

Wick. "İyi de bir şey."

"Belki de çok zengindir. Amcam kötü bir geceden sonra ne yer?"

"Çorba."

"Bunu

dene."

Wick bir kaşını kaldırdı ama başını salladı.

"Bu güzel konu üzerine, amcam nerede?"

"Ekselansları bu sabah Crecy Savaşı üzerinde çalışıyor. İçinde kimse bulunmayan domuz ahırına el koydu ve adını İmparatorluk Savaş Müzesi olarak değiştirdi. Kırk ya da elli süt şişesi çeşitli alayları ve liderlerini temsil ediyor. Sergilediği şey," diye ekledi Wick, "hizmetçilerin çocukları arasında çok popüler."

"O zaman mutlu," dedi Gabriel. "Sanırım-"

Leylek gibi bacakları olan uzun boylu bir adam avluya girince konuşması yarıda kesildi. Deve tüyü gibi saçları vardı, havada dimdik duruyor ve her hareket ettiğinde hafifçe dalgalanıyordu. Gabriel eğilerek, "Şeytanın sözü," dedi.

Amcası Prens Ferdinand Barlukova belli belirsiz, "Sana da, sevgili oğlum," dedi. "Sana da. Zavallı köpeğimi gördün mü?"

Wick hafifçe Gabriel'in omzunun arkasına geçti ve sessizce, "Onu aslanın yediğine dair bir inanış var," dedi.

"Kürk ve her şey mi?"

"Bu, canavarın şu anki durumunu açıklayabilir."

Gabriel amcasına, "Köpeğinizi görmedim," dedi.

Prens Ferdinand biraz ağlamaklı bir ifadeyle, "Daha dün bir tabak yengeç elması turşusu yedi," dedi. "Ona turşu diyeti uyguluyorum, her şey turşu. Sindirimi için çok daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Elma turşusu köpeğin ya da ikinci elden aslanın hoşuna gitmemiş olabilir. "Belki de kaçıp gitmiştir," dedi Gabriel, iç avluya açılan büyük kemere doğru dönerek. "Beslenme konusundaki yeniliklerinizden hoşlanmamış olabilir."

"Köpeğim salamura yiyeceklere bayılır," dedi Ferdinand. "Bayılır, özellikle de domates turşusuna."

"Bir dahaki sefere balık turşusunu dene." Gabriel göz ucuyla, gezintiye çıkmış iki teyzenin yaklaştığını, parmaklarını ona doğru salladıklarını ve küstahça gülümsediklerini görebiliyordu. Daha hızlı hareket etmeye başladı, aşçının çocuğundan son anda kaçtı ve sonunda kıl payı kurtulmuş hissiyle odasına doğru adım attı.

Bir şatoya sahip olmanın sorunu, şatonun insanlarla dolu olmasıydı. Ve hepsi öyle ya da böyle onun insanlarıydı: akrabaları, aslanı, fili, hizmetkârları ... turşu yiyen köpek bile onun sorumluluğundaydı, ancak sanki gökyüzündeki büyük av alanına kaçmış gibi görünüyordu. Muhtemelen minnettarlıkla.

Her saray mensubunun cinsel eğilimleri hakkında çok fazla şey bildiği için kardeşinin sarayından kovulmuş olan Pole adındaki huysuz uşağına, "Bir silah alıp kuşları arayacağım," dedi.

"Mükemmel," dedi Pole, bir binici ceket ve pantolonunu çıkararak. "Genç Alfred'in biraz temiz havaya ihtiyacı var. Bay Berwick onu *Fransız* hizmetinde eğitiyor ve o da bunu pek kolay kabul etmiyor. Kuşları geri götürmek için bunu yapacaktır."

"Doğru."

"Saygıdeğer Buckingham Toloose'dan size eşlik etmesini isteyebilir misiniz?" Pole, bir çift temiz çorabı pantolonuna tam olarak paralel bir şekilde yerleştirdi.

"Bu da kim böyle?"

"Dün Kraliçe Charlotte'dan bir notla geldi. Onunla bu akşam tanışacaktınız ama yeğeninizin gelişi yaklaştığı için yemeğin *aile arasında olacağını tahmin ediyorum*. Bu yüzden beyefendiyi şimdi karşılamak kibarlık olur."

"Peki o ne tür biri?"

"Onun din değiştirmeye meyilli biri olduğunu söyleyebilirim-"

"Oh hayır," dedi Gabriel. "Kardeşimin sarayı dindar tipler tarafından istila edilmişti. Onlardan hiçbirini burada istemiyorum. Bunu *sen de* istemezsin, Pole. Eğer kardeşime dönüşürsem, sen ve aslan soğukta kalırsınız."

Pole, sanki kendisine son derece nezaketsiz bir fıkra anlatılmış gibi, biraz mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Majesteleri Grandük Augustus'un yaptığı gibi, Ekselanslarının gezgin bir vaizin zevklerine yenik düşmeyeceğine inanıyorum. Bay Toloose farklı bir alanda propaganda yapıyor. Tüm genç hizmetçileri doğu kanadından uzak durmaları için uyardım. Oldukça eğlenceli bir tarzı var; bu sabah Prenses Maria-Therese'ye de bunu uyguladı ama sanıyorum Prenses etkilenmedi."

Gabriel'in aklına, Alman yapımı bir tekne kadar sağlam ve ahlaklı, böcek kaşlı, altmış yaşındaki teyzesi geldi. "Sanırım bu konuda haklısın," diye kabul etti. "Peki Bay Toloose benim evimde ne arıyor?"

Pole, "Tahminimce Londra'daki borçları nedeniyle kırtasiyecilik yapıyor," diye gözlemledi. "Çorapları oldukça ilginç -saatli, parlak turuncu- ve ceketleri orta büyüklükte bir zümrütten daha değerli."

Eğer Pole bunu söylediyse, doğrudur. Pole zümrütler hakkında her şeyi biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Gabriel. "Berwick'e silah odasında olduğumu söyle ve Toloose'a eşlik etmesi için bir not gönder. Sanırım amcam da gelmek isteyebilir."

Silah odasında Haas'ının namlusunu parlatmaya koyuldu. Çok güzel bir aletti, gördüğü yedi yivli havalı silahlardan biriydi ve bir adamın bir anda geyik avından sülün avına geçmesini sağlıyordu.

Alman av havalı tüfeği hayatın olmadığı her şeydi: güzel tasarlanmış, yedek, dekoratif. Aslında av kuşları ve tavşanlar dışında bir şey avlamakla ilgilenmiyordu. Ama bu, namlusuna Warl-Marburg-Baalsfeld Dükaliğı'nın arması kazınmış bir Haas'ın güzelliğini küçümsediği anlamına gelmiyordu.

Tam olarak ağabeyinin arması.

Sabahki sakal kılları kadar tanıdık gelecek kadar eski bir rahatlama nabzı kalbinin bir köşesine çarptı. Bir prens olmanın büyük bir dük olmaktan çok daha iyi olduğuna yıllar önce karar vermişti.

Gabriel ağabeyinin kurumuş bir sopa olduğunu düşünse de onun için üzülyordu. Küçük bir prensliği yönetmek hoş bir görev değildi, özellikle de verilen ve üç kardeşler kim durdu arasında Gabriel ve Augustus, her biri de bir taç sahibi olmak istediklerini düşünüyorlardı. Taç olmasa bile bir varis. Geçen gün, kardeşlerinin en yakışıklısı olan Rupert'in, Augustus'un kız kardeşiyle oynadığını ima eden bir mektup almıştı. Napolyon.

Ağzı gerildi. Augustus birkaç ay önce aklını kaybetmemiş olsaydı, Gabriel şu anda Tunus'ta, eski profesörü Biggitstiff ile efsanevi Kartaca şehrinin kazıları konusunda tartışıyor olacaktı.

Rutubetli bir şatoda, yaz yağmuru altında, yaşlı aile üyeleri ve borç batağındaki saray mensuplarıyla çevrili bir şekilde oturmuyordu... Güneşin altında terliyor, kazının açgözlü bir tarih yağmasına dönüşmediğinden emin oluyordu.

Gabriel yere baktığında Haas'ın namlusunu parlattığını gördü. O kadar sertti ki, düklüğün armasını yok edebilirdi.

Lanet olası Augustus ve onun lanet olası fikirleri. Gabriel, kardeşinin dini coşkusu alevlendiğinde Tunus'a gitmenin arifesindeydi ve Büyük Dük'e yozlaşmış, güçsüz, beceriksiz ya da deli olduğunu düşündüğü herkesi sarayından kovması için ilham vermişti.

Kısacası, neredeyse herkes ve hepsi Augustus'un kendini beğenmiş küçük ruhunu kurtarmak için.

Ağabeylerinin her biri ya Augustus'a dalkavukluk ettiği için ya da (Rupert gibi) umurunda olmadığı için teker teker araya girmeyi reddetmişti.

Sonunda iş Gabriel'e kalmıştı. İngiltere'de, Augustus'un sarayını şereflelendiremeyecek kadar kusurlu sayılan herkesi barındıracak kadar büyük, terk edilmiş bir şatoyu kabul edebilir ya da Tunus'a gidebilir ve bir daha arkasına bakmayabilirdi.

Wick'i, Ferdinand'ı, turşu yiyen köpeği ve diğerlerini aklından çıkar.

Bunu yapamazdı.

Kör edici güneş yerine yağmur. Kaleyi geçindirecek çeyiziyle Rusya'dan yola çıkan bir gelin. Ve çağlar önce görkemli Kartaca şehri olabilecek ufalanmış kayalar ve heykel parçalarıyla dolu bir kazı alanı yerine, serseriler ve uyumsuzlarla dolu bir kale.

Kartaca olduğuna inandığından değil. Kazıya zorla katılmıştı çünkü ünlü Kartaca Kraliçesi Dido'ya, hatta şehrin varlığına bile inanmıyordu. Hepsi Virgil tarafından uydurulmuş bir efsaneydi.

Ve şimdi Biggitstiff Tunus'ta kıkırdıyor ve kırsaldaki kayaların yarısını "Kartaca" olarak etiketliyordu. Şimdiye kadar muhtemelen Dido'nun sözde cenaze ateşini de tespit etmişti. Bir sonraki adım, özensiz varsayımlarını ve daha özensiz saha çalışmasını detaylandıran makaleler olacaktı. Bu düşünce Gabriel'in çenesini sıktı.

Ama başka seçeneği yoktu, aslında yoktu. Dini ilkeleri mizah duygusuyla yoğrulmuş Augustus değildi o. Çatlak amcasından babasının soytarısına kadar birlikte büyüdüğü herkesin (eğer bir gün yetmiş beş yaşına geldiyse) Augustus'un halesini lekeleyebileceklerini düşündüğü için sokağa atılmasını izleyemezdi.

Yapabileceği tek Şey Augustus'un gelini için yaptığı seçim için dua etmekti.

-Muhtemelen dindar ve bıyıklı, bakire olduğu kadar erdemli bir kadındı; kaleyi yönetecek kadar omurgası vardı, böylece Kartaca'ya gidebilecekti.

Kim olduğu umurunda bile değildi, yeter ki bu işi başarabilsin.

onun yokluğuunda kale. Yatılabilir olması iyi olurdu; teklif edilebilir olması bir gereklilikti.

Haas'ın üzerine eğildi.

Sekiz

Lord Dimsdale'le arabada dört saat geçirdikten sonra Kate, Algernon'la ilgili en ilginç Geyin korse giymesi olduğuna karar verdi. Erkeklerin korse giydiğini hiç hayal etmemiştir.

"Beni çimdikliyorlar," diye itiraf etti Algernon. "Ama zarif olmak için acı çekmek gerekir; uşığım böyle söylüyor."

Kate acı çekmekten hoşlanmadığı için, terzilerin Victoria'nın seyahat kostümlerinden birini zarif bir Gekilde kıştırarak kadar değirtirecek zamanları olmadığına çok sevinmişti. Giydiği kostüm belini rahatça sarıyordu.

Algernon endişeyle, "Dolgunun bir faydası yok," dedi.

"Neyi doldurdun?" Kate ona bakarak sordu. Adamın göğsü GıGmiG ve beli küçülmüştü, bu yüzden Kate iyi bir fikir edinebilmişti.

"Bugünlerde herkesin kostümleri vatkalı," dedi, söze girmekten kaçınarak ayrıntılar. "Her halükarda, ailem olmanız dışında sizinle böyle bir şeyi normalde tartışacağımı düşünmenizi istemiyorum. Şey, neredeyse

Ailem. Size hemen Victoria dememin bir sakıncası var mı? İsimlerle aram pek iyi değildir ve arkadaş ortamında kafamın karışmasını istemem."

"Hiç de değil," diye teminat verdi Kate. "Kız kardeşim size nasıl hitap ediyor?"

"Oh, Algie gibi," dedi neşelenerek. "Sen de öyle yapmalısın. Victoria'da sevdiğim şeylerden biri de bu. Benimle tanıştıktan hemen sonra bana Algernon demeye başladı ve sonra bunu Algie olarak kısalttı. Ben de öyle öğrendim," diye ekledi biraz gizemli bir şekilde.

"Neyi biliyordun?"

"Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Gerçekten kaderimizde vardı. Harika bir yakınlık hissettik ve ikimiz de biliyorduk."

Kate'e göre bu, bir mürebbiyenin olmamasından kaynaklanan bir kaderdi. Victoria'nın -sözlü ya da başka türlü- büyüleyici yakınlaşmaları yetersiz rehberliğin sonucuydu. Mariana'nın çeşitli uygunsuzlukları teşitvik ettiğini bile tahmin edebilirdi.

Kate Algie'yle evlenmektense kendini öldürmeyi tercih ederdi ama Victoria'nın ona neden taptığını anlayabiliyordu. Algie'nin ağzında ve gözlerinde, Mariana'nın acılığına karşı yatıştırıcı bir panzehir gibi gelen bir rahatlık, bir tür tatlılık vardı.

"Keşke şatoya varabilseydik," dedi huysuzca. Yakası o kadar yukarıdaydı ki kulaklarını tırmalıyordu, Kate bunu fark etti. Kendisi de arabanın yastıklı koltuğunda arkasına yaslanmış, o kadar rahattı ki neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Normalde günün bu saatinde çoktan saatlerce at üzerinde olması gerekirdi.

"Amcanla buluşacağın için endişeli misin?" diye sordu.

"Neden olayım ki? Küçük bir durgun sudan geliyor, orada bir prenslik diyorlar, ama İngiltere'de küçük bir ilçeden daha fazlası olmazdı. Bir krallık bile sayılmaz. Neden bir unvanı olduğunu anlayamıyorum. Bu çok saçma."

"Kıtada pek çok küçük prenslik olduğuna inanıyorum," dedi Kate biraz da Ğüpheyle. Mariana gazete almaya inanmıyordu,

Eğitimini de babasının kütüphanesinden kitap aşırarak almıştı, üvey annesi onların yokluğunu hiç fark etmemişti.

"Sizi tanıştıırıp sabah yola çıkacaktım ama prens balosuna katılmanız için ısrar etti. Mektubu çok açıldı. Sanırım balo salonunu dolduramayacağından endişeleniyor." Ona baktı. "Annem onun senin için bir oyun oynadığından şüpheleniyor."

"Benim için değil," diye düzelitti Kate onu. "Üvey kız kardeşim için."

Algie hüzünle, "Bu da kitaplara geçecek bir olay değil mi?" dedi. "Albay'ın var olduğunu sandığımı söylemeliyim. Dün gece Bayan Daltry bana gerçeği söylediğinde inanamadım. Ona bakarak bunu asla anlayamazsınız, değil mi? Eğer annem öğrenirse patlar."

Kate bunu üvey annesine bakarak anlayabileceğini düğündü ama belli belirsiz bir aile sadakati duygusuyla bağını salladı. "Annenin gerçeği öğrenmesi için hiçbir neden yok. Kesinlikle kimseye söylemeyeceğim."

"Ne olursa olsun, Victoria'yı seviyorum ve onunla evlenmeliyim, annem de prensin onayını almamı istiyor, hepsi bu."

Kate, Algie'nin dizine onaylayan bir şaplak attı. Öyle olmalı. Bu kadar çok düşüncüyü mantıklı bir düzene sokmak zordu ve kesinlikle onun başarısını görmezden gelmek istemiyordu. Annesinden ne kadar sağlıklı bir korku duyduğunu görmek ilginçti; bu, Mariana'nın Victoria'yla evlenmesi yönündeki talebinin neden anında meyve verdiğini açıklayabilirdi.

"Şimdi onun topraklarına giriyor olmalıyız," dedi Algie. "Adamın Lancashire'da çok büyük bir arazisi var, biliyorsun. Amcam güzelim İngiliz topraklarını bir yabancıya vermenin iğrenç bir şey olduğunu düşünürdü. Oxford'a falan gitmiş olsa da prensin kanı hâlâ yabancı."

"Senin gibi," diye belirtti Kate. "Onunla anneniz aracılığıyla akrabasınız, değil mi?"

"Şey, annem ..." Algie sesinin kesilmesine izin vererek konuştu. Anlaşılan onun kanının yabancı bir leke taşıdığını düşünmüyordu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Prensle hiç tanıştın mı?"

"Bir ya da iki kez, ben küçükken. Onun amcam olması saçmalık. Benden o kadar da büyük değil: belki on yaş ya da biraz daha fazla. Öyleyse neden gelinimi onun önünde sergilemek zorunda kalayım? O bir kral değil ki. O sadece yedek bir prens."

"Çabucak bitecek," dedi Kate.

Algie, "Tabii ki paraya ihtiyacı var," diye rapor verdi. "Duyduğuma göre nişanlısı-"

Ama aktarmak üzere olduğu kulaktan dolma bilgiler bir anda kayboldu. gürültü. Arabacı aniden böğürdü ve arabayı sağa çekti; tekerlekler yolun karşısına geçerken gıcırdadı; köpekler düşüncelerini ifade ederken nefeslerini kaybettiler. Neyse ki araç devrilmeden durdu ve ikinci araba (sandıklar, Rosalie ve Algie'nin uşağını taşıyan) onları devirmekten kurtuldu.

Algie kargaşa sırasında yırtılan yeleşini indirdi. "Ne olduğuna baksam iyi olacak. Bu iş için bir erkek gerekecek," dedi, on sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. "Sen burada güvenli bir yerde kal. Hiç şüphem yok ama aks ya da benzeri bir sorunumuz var."

Kate ona arabadan inmesi için bir an verdi ve sonra seyahat bonesini düzelterek onu takip etti.

Dışarıda, Algie atları sakinleştirirken seyisi buldu.

Kendisi o kadar derin eğiliyordu ki, kulaklarının dizlerine değmesini bekliyordu. Prens olması gereken bir adam kestane rengi büyük bir atın üzerinde oturuyordu,

Bir an için adamın güneşe karşı sadece karanlık silüetini görebildi. Adamın kolayca kontrol edilebilen hareketleri ve gücü hakkında kafası karışmış bir izlenime kapıldı: büyük omuzları ve kaslı kalçalarıyla agresif bir vücut.

Adam atından sıçradığı sırada güneşi gölgelemek için elini gözlerine götürdü. Koyu renk saçları sanki Kral Richard ya da Macbeth'i oynamak için köye gelen aktörlerden biriymiş gibi omuzlarına dökülüyordu.

Gözleri alıştı ve bu fikrini değiştirdi. O Macbeth değildi... daha çok perilerin kralı Oberon'un ta kendisiydi, gözleri hafif, hınzır bir eğimle bakıyordu ve egzotik bir havası vardı. Algie'nin dediği gibi "yabancı kanı".

Bir aksanı vardı, gözlerine ve gür saçlarına uyan nefis dumanlı bir aksanı ve onda başka bir şey vardı, her gün karşılaştığı solgun İngilizlerden daha *canlı*, daha güçlü ve kibirli bir şey.

Ağzının açık kaldığını fark etti ve kapattı. Tanrıya şükür, adam onu fark etmemişti.

Muhtemelen prensin önünde her zaman sürünüyordu. Majesteleri Algie'ye başıyla selam veriyordu. Maiyeti attan inmiş ve onun etrafında duruyordu. Sol taraftaki adam tam da Kate'in hayal ettiği gibi bir saray mensubuydu, tavus kuğu gibi kıvrımlı ve renkliydi. Görkemli kırmızı giysiler içinde bir çocuk bile vardı. Görünüşe göre atışa çıkmışlardı, bir kraliyet atış partisi.

Sonra onu fark etti.

Sanki yolun kenarındaki bir sütçü kızmış gibi soğukkanlılıkla onu inceledi. Adamın gözlerinde en ufak bir ilgi kıvılcımı yoktu, sadece mağrur bir hesaplama vardı, sanki Kate ona süt satmayı teklif etmiş de o da sütü kesik bulmuş gibi. Sanki adam zihninde Kate'in çok büyük seyahat kostümünü çıkarıyor ve Kate'in korsesinin içine sarılmış çoraplara bakıyordu.

Başını bir santim kadar eğdi. Kendini beğenmişliği görgüsünden daha önemli olan bir prence, tozun toprağın içinde öne atılıp reverans yaparsa lanetlenirdi.

Hiçbir tepki vermedi. Başını sallamadı, gülümsemedi, sadece başka tarafa baktı ve atına döndü, eyerine bindi ve uzaklaştı. Adamın sırtı ilk başta düşündüğünden bile daha büyüktü, köydeki demirci dükkanından bile daha büyüktü.

Hayatında hiç bu kadar kaba biriyle karşılaşmamıştı ve buna demirci de dahildi,

Çoğu zaman sarhoştı ve bu yüzden bir mazereti vardı.

Algie uşaağa çıkışıyor, arabanın kapısını açmasını ve çabuk olmasını söylüyordu. "Atlarımızın onun partisi tarafından ürkütölmesi elbette prensin suçu değıildi," dedi. "Şimdi bizi tekrar yola çıkar ve elini çabuk tut."

"Caesar!" Kate seslendi. Küçük köpek, tek bir huzursuz hareketiyle aklını başından alabilecek bir atın peşinde havlamakla meşguldü. "Gel!"

Algie bir uşaağa işaret etti ama Kate onu durdurdu. "Sezar itaat etmeyi öğrenmeli," dedi peynir torbasını çıkararak.

Freddie ve Coco onun eteklerine yapışmış, açgözlü bir kız gibi davranıyorlardı.

küçük domuzlarmış. Her birine bir parça peynir ve bir okşama verdi ve sonra birden Sezar neler olduğunu anladı. "Gelin!" diye tekrar seslendi.

Adam geldi ve kadın ona bir parça peynir verdi. "Sıkıcı bir iş," dedi Algie.

Kate iç çekerek, "Evet," diye onayladı.

"Ama daha az gürültücü görünüyorlar. Korkarım Victoria çok yumuşak bir yapıya sahip. Zavallı dudağına ne olduğuna bir bakın."

Oturduklarında Algie gereksiz bir şekilde, "O benim amcamdı. Prens." Ses tonu saygılı ve sessizdi.

"Prens gibi görünüyordu," diye katıldı Kate.

"Majestelerinin Victoria'nın geçmişı hakkında ne düşüneceğini hayal edebiliyor musunuz?" Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş gibiydi.

"Acaba gelini nasıl biri olacak?" dedi Kate, yine prensin güneğe karğı siluetini hayal ederek. Prens, yabancı bir ülkeden gelen pırıl pırıl bir prensesle, inci ve elmas iplere sarılmış bir kadınla evlenecek türden bir adamdı.

Algie neden söz ettiğini biliyormuş gibi konuşmaya çalışarak, "Rus kadınları koyu renk saçlı olur," dedi. "Sizi tanıştırabildim, ama sizi fark etmemesinin daha iyi olacağını düşündüm..." Elini salladı. "Bilirsin, değışene kadar."

Kate'in söyleyebildiği kadarıyla, Kate'in Victoria kadar güzel görünmemesine hiç aldırmıyordu -şimdiye kadar.

"Özür dilerim," dedi ona.

Odaklandı, biraz göz kırptı. "Ne için?"

"Kolunda olmak Victoria kadar eğlenceli değil. Prens onun ne kadar güzel olduğunu mutlaka fark etmiştir."

Algie rol yapamayacak kadar gençti. "Keşke burada olsaydı," dedi. "Ama böylesi muhtemelen daha iyi, çünkü ya onu görüp karar verirse..." Sesi kesildi.

"Victoria sana bayılıyor," dedi Kate ona, "aptal kızdan daha çok," diye ekleme dürtüsünü bastırdığı için kendinden çok memnun hissederek. Victoria ve Algie mükemmel bir uyum içindeydiler: her ikisi de bulanık, tatlı ve iki düğünceyi bir araya getirebilen herkesten etkileniyorlardı. "Ve unutmayın, Prens milyon yıl geçse de Victoria gibi biriyle evlenmez. Bırakın üvey kızkardeşim gibi birini, bir dükün kızı için bile ayaklarının fazla yüksekte olduğunu sanıyorum."

Caesar pencereden geçen bir arabaya hırladı. "Yere yat," dedi sertçe ve Caesar zıplayarak aşağı indi. Ama Freddie ön patilerini koltuğa koyup nazikçe mızızlandı, o da atlayıp yanına oturmasına izin verdi. Titreyen küçük bedenini ona yasladı ve sonra çenesini onun kucağına koyarak yere yığıldı.

Algie, "Bu hiç adil değil," dedi.

"Hayat adil değil," dedi Kate. "Freddie havlamadığı için ödüllendiriliyor." Algie beklenmedik bir şekilde, "O harika," dedi.

Kate, kesinlikle parlak *olmayan* Freddie'ye göz kırptı.

"Prensi kastediyorum. Annem onun Oxford'da eğitim aldığını söyledi. Ben üniversiteye gitme zahmetine bile girmedim. Ama o antik tarih alanında en iyi dereceyi almış. Ya da onun gibi bir şey."

Prensin sadece kibri, kraliyet kanı ve gerçekten güzel bir binici ceketi değil, *beyni de mi vardı?*

Pek olası değil. Bütün o prensler soysuz değil miydi? "Muhtemelen her prene sırf üniversitenin kapısını süslediği için en yüksek dereceyi veriyorlar," diye belirtti. "Sonuçta, başka ne diyebilirler ki? 'Özür dilerim Majesteleri, ama bir kirpi kadar aptalsınız ve bu yüzden size derece veremiyoruz' mu?"

Şatoya doğru son kilometreleri kat ederlerken, saçları omuzlarının etrafında çılgınca kıvrılan, zamanını kokulu saray mensupları eşliğinde etrafta dolanarak geçiren ve kendisini selamlama zahmetine bile girmeyen bir adama duyduğu saygısızlığı dikkatle besledi.

Onu göz ardı etmişti, bu aşağılayıcıydı ama beklenmedik bir şey değildi. Onun dikkatinin *altındaydı*.

Aslında, ona nasıl baktığını düşünmek neredeyse eğlenceliydi. geriye dönüp baktığında. Sadece önümüzdeki birkaç günü atlatması gerekiyordu. Sonra yeni değiştirdiği kıyafetlerini alıp Londra'ya gidebilir ve tam da istediği gibi bir adam bulabilirdi.

Onu zihninde canlandırabiliyordu. O prens gibi bir adam istemiyordu; onun istediği daha çok, arazisi Yarrow House'a yakın olan Squire Mamluks gibi biriydi. Karısının üzerine titreyen tatlı bir adamdı. Dokuz çocukları vardı. Onun istediği de buydu. Dürüst, doğru, terbiyeli ve iliklerine kadar nazik birini.

Bu düşünce onu gülümsetti ve Algie'nin dikkatini çekti. "Bay Toloose'un giydiği yeleği gördünüz mü? Çizgili kostümü olan uzun boylu biriydi." Belli ki Algie biraz endişe yaşıyordu.

"Seninki çok güzel," diye onu temin etti.

Algie yastıklı göğsüne baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm, yani gerçekten öyle düşünmüştüm. Ama o yelek ..."

İkisi de arzulayacak bir şey bulmuştu.

Dokuz

Kate kaleler hakkında fazla bir şey bilmiyordu; sadece babasının kitaplarından birinde gravürlerini görmüştü. Pomeroy Şatosu'nun havadar volanlı ve süslü, ince kuleli, batan güneşin altında gül rengi tuğlalardan oluşan bir yığın olacağını düşünmüştü.

Bunun yerine dört köşeli ve erkeksi, askeri bir kalenin agresif görünümüne sahipti. İki kule yuvarlak ve bodurdu. Lirik bir yanı yoktu. Duvarları kalın ve otoriterdi, azarlaması gereken biri olan güçlü bir bekçi gibiydi.

Araba çakıl taçlı bir yoldan ilerleyerek taç kemerden geçip bir avluya girdi. Arabanın kapısı açıldı ve Kate, Mariana'nın sağdıçlarından birinin elini tutarak açağı indi, avlunun insanlarla o kadar kalabalık olduğunu gördü ki, kazara birini ezip ezmediklerini görmek için dönüp arabanın altına bakmak istedi.

Karmakarışık bir insan seli her yöne doğru ilerliyor, her taraftaki kemerli geçitlere yöneliyordu. O izlerken, bir eşek arabası

Çamaşır çuvalları, üzerinde en az on balığın asılı olduğu bir sopayı tutan bir adamdan kıl payı kurtuldu. Onu bir sandık dolusu canlı tavuk taşıyan bir adam takip ediyordu, kafaları çıtaların arasından çıkıyordu. İki çocuk kafalarından daha büyük gül demetleri taşıyordu ve bir hizmetçinin kirli sudan daha kötü bir şey olmadığını umduğu şeyi fırlatmasıyla sıırıslıklam olmaktan kıl payı kurtuldular.

Zarif ve ağırbaşlı kıyafetler giymiş kale uşakları onları hızla kaldırım taşlarının üzerinden geçirerek ikinci bir kemerli geçitten ikinci bir avluya soktular.

. . . her şeyin değiştiği yer. Burası sessiz, güzel bir yerd i.

Eğer kale, surların dışındakileri şiddetle püskürtüyor ama kendi sakinlerini kutluyorsa.

Güneğin son ıGınları Kate'in gözlerini kamaGtırmıG, pencereleri erimiG altın gibi göstermiG, iç avluda dolaGan insanları da Fransız sarayının sakinleri gibi göstermiGti: güzel, rahat, asil.

Şatonun dışı ayık, iç i se şampanya sarhoşuydu.

Bir an saf bir korku hissetti. Ne halt ediyordu, bir arabadan iniyor, üzerine uymayan bir seyahat kıyafeti giyiyor, kendini-

Algie'ye baktı ve gözlerindeki gergin kaygıyı gördü ve onun da buraya ait olmadığını anladı: birbirlerine Fransızca ve Almanca bağır an bu insan topluluğu, bu kadar özenle zarif ve dikkatsizce güzel, daha önce deneyimlediğinden daha fazlasıydı.

O da onun ailesiydi ya da yakında öyle olacaktı. "Muhteşem görünüyorsun," dedi içtenlikle. "Şu beyefendinin ne kadar demode giyindiğine bir bakın!"

Aslında neyin moda olup neyin olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama

adil bir bahisti. Söz konusu adamın neredeyse hiç yakası yoktu, oysa Algie'nin üç tane vardı.

Adam onun bakışlarını takip etti ve hemen neşelendi. "Canım benim, sadece

Şu düğmelere bakın," diye belirtti.

Kendisini kalenin majordomos u olarak tanıtan Bay Berwick tarafından

karşılandılar. Onlara şahsen eşlik edeceğini duyurdu.

Kate, Rosalie'nin peşinden batı kanadındaki bir yatak odasına gitti ve Algie ile adamını bir uşakla gönderdi.

Dışarıdaki havaya açılan yarık pencerelerin derin gözlerinin aydınlattığı uzun, sessiz koridorlardan geçtiler ve sonra at sırtında iki şövalyenin resmedildiği yıpranmış bir duvar halısının asılı olduğu bir odaya girdiler.

Her şey Kate'i büyülüyordu. Dış pencerelerin çoğunda cam yokmuş gibi görünürken, kışın şatoyu nasıl sıcak tutabilirdi? Ve bazen olması gerektiği gibi yağmur o dar yarıklardan içeri girdiğinde ne oluyordu? Bir an durdu ve küçük açıklıklardan birinden avluya baktı. Suyu tahliye etmek için yapılmış akıllı oluklarla karşılaştı. Duvar olağanüstü kalındı, en azından kolunun uzunluğu kadardı.

Berwick onu bekliyordu. "Ben sadece olukları araştırıyordum," dedi ona.

"Pencereler rüzgâr basıncını azaltmak için eğimli," dedi ona ve tekrar yola koyuldu. "Batı kanadı hemen ileride. Burası ana galeri. Bu kanattaki tüm odalar bu salondan çıkar; sizinki soldaki sondan ikinci oda. Size avluya bakan bir oda verdim, çünkü bu temiz havada bile dışarıya bakanlar geceleri biraz soğuk olabilir."

Galeri düzenli aralıklarla, her iki yanında sütunların yükseldiği kapılarla noktalanmıştı. Kate bir kez baktıktan sonra gülmekten kırıldı; her sütunun tepesinde bir melek vardı, anlamsız, gülen bir melek. Ve hepsi de farklıydı. Kapısının bir tarafında saçlarında çiçek yaprakları olan yaramaz bir çocuk, diğer tarafında ise boyun örtüsü yerine kolalı kanatları olan asabi küçük bir rahip vardı.

Kate koridorun ortasında durmuş, herkesi gördüğünden emin olmak için etrafında dönüyordu. Sonunda tekrar aşağıya baktı ve Berwick'in sabırla beklediğini gördü, hiç de sinirlenmemişti.

"Bu nasıl oldu da ortaya çıktı?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla Pomeroy ailesinin genç bir oğlu 1500'lü yıllarda İtalya'ya seyahat etmiş ve İtalyan heykeltıraşlara hayran kalmış. Bu yüzden bir tanesini çalmış ve zavallı adamı buraya getirmiş. Heykeltıraş kaçırılmasından o kadar rahatsız olmuş ki evdeki herkesi bir melek haline getirmiş ve işi bittiğinde bir tereyağı yayığına binerek kaçmış ve bir daha kendisinden haber alınamamış."

"Bir heykeltıraşla mı kaçmış?" Kate hayranlıkla sordu.

Berwick başıyla onayladı. "Burası sizin odanız, Bayan Daltry. Rahatınız için yapabileceğimiz bir şey olursa lütfen aramaktan çekinmeyin." Ve onlara Rosalie'yi çağırmak için zil ipinin nerede olduğunu ve teneke banyonun uzun yatağın altına nasıl akıllıca gizlendiğini gösterdi.

Odaya bir göz attı, bir vazodolusu güle kaşlarını çattı, sanki onları sarkmamaları için uyarır gibi, ve kendini dışarı attı.

"Ah bayan," dedi Rosalie, "buraya yürümemiz bir saat sürmedi mi? Ve o soğuk taş terliklerimi delip geçti. Ama burada yaşamaktan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" Kate öyle dedi. "Ama çok ilginç. Bir peri masalının içinde yaşamak gibi."

"Benim seveceğim bir peri masalı değil," dedi Rosalie. "Burası kışın korkunç derecede nemli olmalı; pencerenin yanındaki taşadokunsana. Ahh. Yağmur yağdığında da kokuyordur herhalde. Ben Yarrow House'u tercih ederim, vücudu sıcak tutacak güzel ahşap panelleri ve düzgün bir su dolabı var. Su dolabına bayılırım."

"Ama burası insanların inşa etmek için suç işledikleri türden bir yer," dedi Kate, daha ziyade hayalperest bir tavırla. "Pomeroy ailesinin neye benzediğini merak ediyorum. Önünden geçtiğimiz bir portrede gördüğüm kadarıyla erkeklerin uzun üst dudakları ve şahin burunları vardı. Belki de İtalyan heykeltıraşı çalan oydu."

"Bu hiç hoş bir şey değil," dedi Rosalie. "Gerçi bir keresinde fuarda bir İtalyan görmüştüm, o kadar küçüktü ki muhtemelen tereyağı yayığına sığardı. Sence o uşaklar ne zaman

Sandıkların, o zaman? Şunu söyleyeyim, odada Bayan Victoria'nın giysilerine yetecek kadar dolap var ve bu kullanışlı."

Berwick'in beceriksiz olduğu söylenemezdi; kapıya hızlıca vuruldu ve sandıkları ve teneke banyoya dökülmeye hazır sıcak su tenekelerini taşıyan bir dizi uşak içeri girdi.

Birkaç dakika sonra Kate saf bir sevinçle iç çekerek banyoya girdi. Sonuçta, o gün yıllardır yaptığından daha azını yapmıştı, çünkü pozisyonu bir Pazar günü, hatta Noel günü bile dinlenmeye izin verecek türden değildi. Ama nedense at arabasında seyahat etmek de ata binmek kadar yorucuydu.

Rosalie bir süre sonra, "Sizi acele ettirmek istemem, Bayan Katherine," dedi. "Ama Bay Berwick, zil çaldığında bütün o merdivenleri inip gümüş salona gitmeniz gerektiğini söyledi, her neresiyse artık, gerçi sanırım size yol göstermesi için bir uşak bıraktı. Yine de bu elbisenin üzerime oturması konusunda endişeliyim."

Kate isteksizce banyodan çıktı ama Rosalie'nin onu kurulamasına izin vermedi. "Ben çocuk odasındaki bir çocuk değilim," dedi, havlu bezi almak için hizmetçiyle olumlu bir Gekilde mücadele ederek. "Bunu kendim yapacağım."

Rosalie boyun eğerek, "Bu uygun değil," dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu Kate. "Bir hanımefendi neden kendi vücudunu kurulamasın? Bana sorarsanız, uygunsuz olan birinin sizin her yerinize dokunmasıdır."

"Bunu kabul etmek zorundasın," dedi Rosalie. "Bayanlar kendilerini havlulamazlar. Asla."

"Yüce Tanrım," dedi Kate iç çekerek. "Sanırım bir leydi olmayı denemek için artık çok geç. Bu noktada sihirli bir değnek gerekir."

"Sen bir hanımefendisinsin," dedi Rosalie sertçe. "Bu senin kanında var." Saçlarını ördü

Kate'in saçlarını topladı ve menekşenin narin bir tonunda kıvırcık bir peruk taktı; peruğu yerinde tutmak için mücevherli bir tarak kullandı.

Elbisesi krem rengindeydi ve her tarafı inci iğlemelerle dikilmişti. Rosalie elbisenin göğsüne cepler dikmiş ve içlerini balmumuyla doldurmuştu, böylece Kate önden mucizevi bir şekilde donanmış görünüyordu.

Kate camdan kendini seyrederken, "Korkunç değil," dedi.

"Bunu nasıl söylersin?" Rosalie sordu. "Harika görünüyorsunuz, bayan. Çok güzel!"

Kate yana döndü. Cüppesi çıkık (balmumu) göğüslerinin altında kaldı ve kumaş hafifçe yere düştü, sadece terliklerinin uçları görünüyordu. Onlar da incilerle işlenmişti.

"Sana bir çift cam terlik giydirdim," dedi Rosalie, neredeyse kendi kendine, "ama onlar sadece bir gece için geçerli ve bu sadece bir aile yemeği. Ayak parmaklarını incelemeyecekler."

Kate cama doğru döndü ve kendini eleştirel bakmaya zorladı. "Üvey anneme benziyorum," dedi sonunda.

"Yapamazsın!"

"Sanki genç olmaya çalışıyormuşum gibi görünüyorum. Bakire."

"Peki, ama sen-" Rosalie durdu. "Siz yaşlı bir kadın değilsiniz, bayan! Olmalısınız-"

"Hayır," dedi Kate kesin bir ifadeyle. "Sanki ilk kızarmam geçmiş gibi görünüyorum, ki öyleyim. I

Bunu umursamıyorum bile, ama rol yapıyormuş gibi görünmek istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun Rosalie? Üvey annemin otuz yaşındaymış gibi davranması gibi."

"Kendini hüznü gösteriyorsun!" Rosalie itiraz etti. "Sende hiç Ne kadar, yirmi yıldan fazla mı?"

"Yirmi üç," dedi Kate. "Ve yorgunum. Sanırım yirmi üç yaşında olup da bu için altından rahatlıkla kalkabilecek olanlar vardır, ama ben onlardan biri değilim. Yanlış görünüyorum."

"Şey, hanımefendi," dedi Rosalie, "terzilerden biri dört saatini bu elbiseyi değiştirmek için harcadı, ben de balmumu ekleri kendim şekillendirdim ve giydiğiniz şey bu."

Kate ona hızlıca sarıldı. "Canavar gibi davranıyorum ve özür dilerim. Zaten bir önemi yok, değil mi? Victoria'nın düğününü onaylaması için Prens'e sırnaşmam gerekiyor."

"Ve baloya gitmek," dedi Rosalie. "Üç balo elbisesi getirdim, ama henüz-"

Kate kararlı bir tavırla, "Bunu zamanı geldiğinde konuşuruz," dedi. O da Baloda balmumu göğüs olmayacağına çoktan karar vermişti. Ama neden Rosalie'ye bu konuda uykusuz bir gece yaşatacaktı ki?

On

Bu öğleden sonra Dimsdale'in Altın Post'unu gördüm," dedi Gabriel akşam yemeğinden hemen önce Wick'e, "benim Kazak Postu'mu onun İngiliz Postu'yla takas etme fikrini unutabiliriz."

"Gerçekten mi?" Majordomo bir kaşını kaldırdı. "Saygıdeğer akrabanızla tanıştıktan sonra, genç hanımın fakir de olsa cazibenize kapılabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Gabriel ona alaycı bir gülümseme verdi. "O kadar da çaresiz değilim. Amcam köpeğinin havlamasını duyduğunu sandığı için neredeyse arabalarını eziyordu. Havlamalar pire büyüklüğünde bir melez sürüsünden geliyordu. Ve Fleece de en az köpekleri kadar iticiydi: aşırı şık, gözleri aşırı cüretkâr ve aşırı zayıf. Asgari standartlarım var, ama var."

"Ondan hoşlandım," dedi Wick düşünceli bir ifadeyle. "Ve sadece üç köpeği var."

"Onlar daireler çizen ve kendi kuyruklarını ısırarak türdendir. Onunla fazla vakit geçirmek zorunda kalsaydım ben de öyle yapardım. Bana itibarsız bir bankacıymışım gibi baktı. Sanırım saçımı beğenmedi."

Wick sırtıttı. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Seni onaylamadı, değil mi?"

"Sağlam."

"Yemeği onunla birlikte yemek zorundasın, çünkü onu senin sağına koydum ve bu noktada yer değiştirmeyeceğim. Sen sabah odasında yemek yiyorsun, kalabalığın geri kalanı da yemek odasında. Yarın daha fazlası gelecek, bu yüzden yemek için büyük salona geçmem gerekecek."

"Bütün bunlara aldırıyorsun, değil mi?" Gabriel, hayatı boyunca tanıdığı ve artık bir erkek olan çocuğa bakarak sordu.

"Ben bunun için yaratılmışım."

"Seninle uğraşacak bir şatom olduğu için mutluyum."

Wick, "Sen kendin için sevinmelisin," diye işaret etti.

"Değilim," dedi Gabriel. "Ama kardeşçe bir gurur duyuyorum. Augustus seni görüyor."

Wick kendine küçük bir kadeh konyak doldurup geri fırlatırken, "Büyük Dük'ün yaptığı hiç hoş değil," dedi. "Kendi kardeşlerini böyle dışarı atması."

"Augustus, babamızın Marburg'da üzerinde kendi yüzü olan pek çok sahte sikke bıraktığını unutmayı tercih ederdi."

"Augustus'a benzemiyorum," dedi Wick isyan ederek.

"Çünkü o anneme benziyor, oysa biz ikimiz yaşlı şeytanın kendisine benziyoruz."

Wick'in annesi çamaşırcıydı, Gabriel ise Grandüşes. Farklılık ikisini de pek rahatsız etmemişti. Birbirlerinden sadece birkaç gün arayla doğmuşlardı ve babaları Wick'i, diğer üvey kardeşlerinden bahsetmeksizin, meşru çocuklarıyla birlikte büyümesi için derhal çocuk odasına getirmişti.

"Olgun biriydi," dedi Wick. "Babamızı her zaman sevmişimdir."

"Onu yargılayacak kadar gördük mü?" Gabriel sordu. "İşte, bana şu konyaktan biraz ver."

Wick bir bardak uzattı. "Onu doğru miktarda gördüğümüzü söyleyebilirim. Her gününü onunla geçirmek zorunda kaldıktan sonra Augustus'a ne olduğuna bakın."

Bu doğrudu. Gabriel ve Wick, son oğul ve gayrimeşru bir evlat olmanın taca yakın olmaktan çok daha iyi bir kader olduğuna dair kemiklerine kadar işlemiş bir inancı paylaşıyorlardı.

Wick, "Dimsdale'in nişanlısı için neden kara kara düşündüğünü biliyorum," dedi. "Çünkü kendi nişanlının yaklaşan gelişi seni endişelendiriyor."

"Bir cadaloz gibi görünüyor," dedi Gabriel. "İtiraf etmeliyim ki, Tatiana hakkında şüphelerim var."

"Biliyorum," dedi Wick, "yatılabilir ve teklif edilebilir olmasını istiyorsun."

Gabriel, Wick'in sesindeki bir şeyden etkilenmiş gibi, "Sanki farklı bir şey arıyor gibisin," dedi.

"Bir eş aradığım falan yok," dedi Wick. "Ama arıyor olsaydım, teklifsiz birini istemezdim."

"Neden?"

"Kolayca sıkılırım."

Gabriel, "Biraz şirretlik umurumda değil," dedi. "Ama Fleece'in hiç endamı yok. Tüylü bir seyahat kostümüne bürünmüş olmasına rağmen bunu söyleyebilirim. Eğlenceli olacaktı gibi görünmüyor."

"Karıların eğlenceli olmaması gerekir," dedi Wick, kadehini bırakıp boyun bezini düzelterek. "Aşağı inip herkesi uygun yerlere yerleştirme zamanı. Getirdiğimiz aşçı ayrılmakla tehdit ediyor. Ayrıca alt kata üç hizmetçi daha almak zorunda kaldım. Tanrı'ya şükür gelininiz yolda; böyle bir olayı daha karşılayabileceğimizi sanmıyorum."

Gabriel, "O olmadan da yeterince paramız var," dedi.

"Aşağı yukarı. Bu kalenin onarımının ucuza gelmeyeceğine dair içimde kötü bir his var."

Wick gittikten sonra Gabriel bir süre oturup masasına baktı. İngiltere'de olmak Marburg'da olmaktan kıyaslanamayacak kadar daha iyiydi. Orada sürekli olarak bir tür siyasi entrikanın ya da kardeşlerinin gözlerini ıslıl ıslıl parlatan diğer askeri saçmalıkların içine çekilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bir kaleye sahip olmak harikaydı. Gerçekten öyleydi.

Hiç farkına varmadan, iki gün önce gelen *İyonya Eski Eserleri'nin* kopyasını çıkardı ve okumaya başladı. Tekrar. Bu aptalcaydı, çünkü tüm sayıyı ezberlemişti.

Elbette Tunus'a kaçamazdı. Zihnini şimdiki zamana geri döndürmeye çalıştı. Odasına gidip Pole'un hizmetlerine boyun eğmeli, paltosunu giymeli ve saçma sapan yeğenini karşılamalıydı. Bir malikânesi olduğu için mutlu olmalı, hayvanat bahçesini, amcasını, halalarını, gayrimeşru üvey kardeşini, saray soytarısını ... barındırabilmeliydi.

Keşke Tunus'un sığağında olmayı, o kazının gerçekten Dido'nun şehrinin kalıntılarını barındırıp barındırmadığını kendi başına öğrenmeyi hayal etmeyi bırakabilseydi. Bir okul çocuğuyken Kartaca'nın hikâyesini çok sevmiş, Aeneas'ın Roma'yı kurmak için yelken açıp Dido'yu geride bırakması ve ardından kendini bir cenaze ateşinin üzerine attıktan sonra suçluluk duygusuyla yaşamasına kapılmıştı.

Ionian Antiquities sadece yirmi üç gün içinde . . sadece yirmi üç gün içinde.

İç çekerek ayağa
kalktı. Yemek vakti.

On bir

Ailece yemek yiyoruz," dedi Algie endişeyle. "'Aile içinde' diyorlar."

"*Ailece*," diye düzeltti Kate onu.

"Sanırım Marburg'da konuştukları dil bu. Muhtemelen tek kelime anlamayacağım."

"Aslında bu Fransızca," dedi Kate.

"Fransızca mı? Onu Eton'da öğrendim." Bir duraksama oldu. "Aşağı yukarı... sence masada konuştukları şey bu mu?"

"Gerekirse tercümanlık yaparım," dedi Kate ona, tek kelime Fransızca bilmeyen Victoria yerine kendisinin gelmesinin iyi bir Çey olduğunu düşünerek. Neyse ki kendisi de babası ölmenden önce bu dili öğrenmişti. "Prensin maiyeti hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Ama Algie annesinin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve görünüşe bakılırsa hiç araştırma zahmetine de girmemişti.

Yemek, Berwick'in "küçük sabah odası" olarak adlandırmasına rağmen, Yarrow House'daki herhangi bir odadan daha büyük olan keyifli bir odada servis edildi.

Masanın başında elbette prensin kendisi oturuyordu. Altın düğmeli mor bir yeleğin üzerine gece mavisi bir gece ceketi giymişti. Aslında peruğu ve yeleği birbirine çok yakıştırdı.

Sonuç olarak, muhteşem ve aşırı pahalı görünüyordu. Ve sıkılmış.

Onu uzaktan izlemeyi umursamazdı, ama aslında Kate Prens'in sağ koltuğunda oturduğunu görünce dehşete kapıldı. Elmas kolyesinin ve pırlanta işlemeli tarağının farkında olarak, utanç içinde yerine oturdu. Zengin bir koca bulma umuduyla kendini şirkete atan zengin bir cit'in kızı gibi süslenmişti.

Kendine hatırlattı, ben öyle değilim. Babam bir kontun küçük oğluydu. Bir *kontun*. Ve babasının ona çeyiz bırakmadan öldüğünü, kötü şöhretli bir kadınla evlendiğini ya da ...

Ya da babasının onu hayal kırıklığına uğrattığı diğer tüm yollar. Kan Kan. Ben bir kontun torunuyum, dedi kendi kendine.

Bununla birlikte çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Prens solunda oturan iri yarı bir kadınla konuşuyor, derin bir ciddiyetle bir Geyler anlatıyordu. Kate dikkatle dinledi, ancak bayanın Almanca konuştuğunu ve prensin de ona Fransızca cevap verdiğini fark etti. Sağındaki beyefendi meşguldü, bu yüzden balığını kemirdi ve prensin Fransızca cevaplarını dinledi.

Kadın bir şey söyledi; Prens onun yorumunu çılgınca bir tahmin olarak nitelendirdi. Kadın cevap verdi; Prens Almanca konuşmaya başladı, Kate de kulak misafiri olacak kadar anlayamadığı için kirpiklerinin altından onu izledi.

Onunla ilgili ilk fark edilen şey bir prens olduğuydu. Bu yüzüne damgalanmıştı. Buna basit bir kibir diyemezdi, yine de yeterince kibirli olduğu kesindi, diye düşündü çenesinin sert çizgisini kataloglayarak.

Bunun daha çok, sanki dünyada isteyip de sahip olamayacağı hiçbir şey görmemiş gibi, kolayca hükmedebiliyormuş gibi görünmesiyle ilgili olduğunu düşündü. Bir an için bunu düşündü. Bir prens son yıllarda kendini yaparken bulduğu şeylerin hiçbirini yapmazdı. Bir buzağının doğumuna yardım ettiği zaman, özellikle kokulu ve nahoş bir angarya olarak aklına geldi.

Bir prens şu anda odasında üç küçük köpeği kilitli tutmazdı.

Bir prens . . .

Balıktan bir ısırik daha aldı. "Ne düşünüyorsun?"

Sesi kadife gibiydi, aksanlı ve derindi.

Kate ona dürüst olmayan bir tavırla, "Balığı düşünüyorum," dedi.

O da bunu biliyordu. O gözlerde bir şeytan vardı ve onun yalanını kaydediyorlardı. "Tahmin ediyorum," dedi, "beni düşünüyorsun."

İçindeki tüm İngilizler onun küstahlığını, böyle bir şey söyleme cüretini protesto etmek için ayağa kalktı.

"Eğer seni mutlu edecekse," dedi tatlı bir sesle, "gerçekten de öyleydim."

"Şimdi benim majordomom gibi konuştun." "Ah, Berwick İngiliz, değil mi?"

Bu onun ilgisini çekti. "Berwick benimle birlikte büyüdü ve onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Ama İngiliz olsaydı bu ne anlama gelirdi?"

Kate omuz silkti. "İnsanlara asla bizi düşünüp düşünmediklerini sormayız." "Neden olmasın? Soramayacağınıza göre, ben de sizi düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" Kate bu kelimeyi, fırıncıya ekmek için fazla para aldıktan sonra söylediği soğukkanlılıkla söylemişti.

"Peruğun," dedi, yine o hınzır, yan gülümsemelerinden biriyle. "Daha önce hiç mor peruk görmemiştim."

"Londra'ya sık sık gitmiyor olmalısınız," dedi ona. "Ya da Paris'e. Renkli peruklar çok moda."

"Sanırım peruksuz olmanı tercih ederdim."

Kate kendine sessiz olmasını söyledi ama yapamadı. "Konu benim saç
Çeklim olduğunda neden kendi tercihlerinin beni ilgilendirdiğini
düşündüğünü anlayamıyorum. Bu, benim *senin* saçınla ilgilendiğimi
varsayman kadar tuhaf olurdu."

"Öyle mi?"

Adamın küstahlığı sınır tanımıyordu! Kate mülksüzleştirilmiş bir insanın tüm kızgınlığını hissetti. Sırf prens olduğu için herkesin kendisinden etkilendiğini sanıyordu.

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Saçın sadece saç." Saçlarına şöyle bir baktı. "Oldukça dağınık ve biraz uzun, ama modayla ilgilenmediği ve Londra'ya seyahat etmediği belli olan bir adam için bunu kabul etmek gerekir."

Güldü ve gülüşü bile aksanı gibi biraz egzotik bir tınıya sahipti. "İlk karşılaşmamızda bunu onaylamadığınız izlenimini edinmiştim. Saçlarımızla ilgili konuyu kapattıktan sonra Bayan Daltry, Lancashire'ı nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Oldukça güzel görünüyor," dedi Kate. Ve sonra, kendini durduramadan, "Marburg'daki evinizden ne farkı var?" diye sordu.

Tabii ki gülümsedi. Kadın bekleneni yapmış ve konuşmayı kendisine çevirmişti. Gözlerine bir küçümseme gölgesi düşmesine izin verdi ama adamın bunu fark edeceğinden bile şüpheliydi. Böyle adamlar kendilerine yöneltilen küçümsemeyi fark etmezlerdi.

"Burası çok daha yeşil," dedi. "Dışarıdayken aklıma geldi
İngiliz kırsalının, İngiliz insanının tam tersi olduğunu,

gerçekten."

"Nasıl yani?" O bakmazken biri balığını almış ve yerine başka bir tabak koymuştu, bu da bunun sadece okuduğu o yemeklerden biri olduğundan şüphelenmesine neden oldu, yirmi dört çıkarma ve bitirmek için on beş tatlı şey. Gerçekten de kraliyet sofrası.

"İngilizler doğurganlık konusunda çok ölçülüdür," dedi ona gülümseyerek.

"Oysa bitkilerin hepsi üreme coşkusuyla yanıp tutuşuyor."

Kate'in ağzı açık kaldı. "Benimle böyle şeyler konuşmamalısın."

"Bu benim için ne kadar öğretici bir konuşma. Görünüşe göre doğa da saçla aynı kategoriye giriyor: İngiltere'de yemek saatlerinde konuşulmaması gereken bir konu."

"Marburg'da genç hanımlarla doğurganlık hakkında konuşuyor musunuz?" diye sordu, karşısındaki güçlü dul kadının soruyu anlaması ihtimaline karşı sesini oldukça alçak tutarak.

"Ah, her türlü doğurganlık," dedi. "Bir saray tutkuyla dolup taşar, bilirsiniz. Çoğu çok kısa sürelidir ama kısa sürdüğü için daha da yoğundur. Gerçi şu anda kardeşimin sarayı öyle değil."

Kendine rağmen Kate büyülenmişti. "Neden olmasın? Büyük Dük sarayını bir şekilde bastırdı mı? Öyle görünüyorsun-" Bir kez daha kendini tuttu. Onun gibi erkekleri karakterize etmek ona göre değildi.

"Nasıl görüldüğümü bilmeyi ne kadar isterdim. Ama sözümü kesmenizden korktuğum için sadece şunu söyleyeceğim: Geçen yıl kardeşim son derece dindar bir vaizi saraya davet etti ve adam bir iki hafta içinde sarayın çoğunu kilisenin onaylamadığı eğlencelerden vazgeçmeye ikna etti."

"Sanırım sen bir istisnaydın," dedi. Ve sonra ona *yine* kendinden bahsetmesi için bir fırsat verdiğini fark etti. Bu prenslere verilen bir yetenek olmalıydı: tüm konuşmaları kendi yörüngelerine çekmek.

"Keşiş Prance'ın retoriğinden etkilenmediğim ortaya çıktı," dedi sırtarak. "Bu oldukça talihsiz bir durumdu, özellikle de kardeşim Augustus'un keşişin fikirlerinin ilahi bir ilham olduğunu düşündüğü ortaya çıktığında."

"Keşiş Prance eğlenmek yerine tam olarak ne önerdi?"

"Özellikle 'önlük ihaneti' olarak adlandırdığı, kadın ve erkeklerin birlikte yapmayı tercih edebilecekleri şeylerden rahatsız oluyordu. Bu yüzden salonda bir tür puan sistemi olan bir pano kurdu. Ödül, doğal olarak, sonsuz yaşamdı."

Kate geyik etini yerken bunu düşündü. "Kürsüden bu tür söylemler duymuştum."

"Evet, ama rahipler çok muğlak konuşurlar... şurada burada cennetin kapılarından ve belki de bulutlardan söz ederler. Keşiş Prance'ın inançları cesurdu; vaatleri oldukça açıktı. Dahası, onun puan sistemi İncil'in bazı bölümlerini ezberleyenlerin küçük ödülleri kazanmasını sağlıyordu."

"Peki bu ödülleri ne olacak?"

"Düz beyaz yerine eğrilmiş gümüşten cüppeler giyme hakkı, hanımlar arasında özel bir favoriydi. Aslında moda meselesi, aksi takdirde inançsızlığa meyilli olabilecek kişiler için karşı konulmaz bir cazibeydi. Bu durum sarayda tam bir rekabete dönüşmüştü ve bu rekabet, ayetlerini herkesin önünde okuyanlara ekstra puan vermeyi kabul etmesiyle daha da şiddetlendi."

Kate, "Ben de köpeklerimi buna benzer bir sistemle eğitiyorum," dedi. "Tabii ki nihai ödül olarak cennet yerine peynir kullanıyorum ama onlar için muhtemelen aynı şey."

"Muhtemelen bu yüzden bu kadar başarısız oldum. Peyniri sevmiyorum."

Kendine dön, diye düşündü Kate. Onun en sevdiği konuya dönmektense bir lokma daha yedi.

"Benim özel başarısızlıklarımı merak etmiyor musun?" diye ısrar etti.

"Bütün gece bekleyemem," diyerek gülümsedi. "Eğer sakıncası yoksa, kardeşinizin mahkemesi hakkında daha çok şey duymak isterim. Herkes sisteme hevesle boyun eğdi mi?"

"Augustus yoğun ilgi gösterdikten sonra denediler. Bu bir mahkemenin doğasıdır."

"Kulağa yorucu geliyor."

"Augustus'un yeni edindiği dindarlık bir darbe oldu, kabul ediyorum. Ama ne kadar iyi sonuçlandığını görüyorsunuz: Plan için gerekli hevesi uyandıramayan herkesi sarayından kovdu ve ben de bu sayede buraya geldim."

"Sizin mahkemeniz de aynı prensiple mi çalışıyor?"

"Benim mi? Benim mahkemem yok ki."

Etrafına bakındı. "Yüksek taş duvarlar ve Kraliçe Elizabeth'in günlerine kadar uzanan duvar halıları. Güzel bir avlu. Bir sürü hizmetçi. Bir şatoda olduğuma inanıyorum!" Ne demek istediğini anladığını düşünerek sağında duran uşağa gülümsedi. "Evet, bu geyik etiyle işim bitti, teşekkür ederim."

Prens, "Şato ile saray aynı şey değildir," dedi.

"Canım benim, *Majesteleri*," dedi tatlı bir sesle. "Tabii ki *haklısınız, Majesteleri*." Prensın çenesinin kaskatı kesildiğini görmek aslında oldukça eğlenceliydi. Zavallı prens... belli ki insanların ayak parmaklarını öpmesine o kadar alışmıştı ki şakacı bile olamıyordu.

"Bir saray yararlı bir amaca hizmet eder," diye belirtti. "Kral ya da büyük duk, kardeşimin durumunda olduğu gibi, topraklarını yönetir. Ben kimseyi yönetmiyorum, Bayan Daltry. Dolayısıyla burası bir mahkeme değil."

"O zaman iki kat şanslısınız. İşe yarayıp yaramadığınız konusunda endişelenmenize hiç gerek yok," diye cevap verdi.

"Sanırım öyle olmadığımı söylüyorsunuz?"

"Tebaası olmayan bir prens olduğunuzu kendiniz söylediniz. Elbette işe yaramazsınız ama bu sizin başarısızlığınız değil. Bu bir doğum meselesi ve

Doğumunuz, Majesteleri, asla işe yaramayacağınız anlamına geliyor. Ya da herhangi bir şeyin piyasa değerini sorgulamanıza, ki bunu daha da iyi bir miras olarak görüyorum."

"Bir prensin hiçbir Geyin fiyatını bilmeyen biri olduğuna mı inanıyorsun?" Gülümsemesinde bir Gey vardı, biraz karanlık ve alaycı bir Gey, Kate'in aniden haddini aGıp aGmadığını, fazla zeki olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Sanırım," dedi daha nazik bir ifadeyle, "fiyatlarını bilmeseniz de pek çok şeyin değerini biliyorsunuz."

Bir süre ona baktı ve sonra biraz daha yaklaştı. "Ben yaptım Sevgili Bayan Daltry, bir kadının fiyatının yakuttan daha yüksek olduğunu duymuştum. Yoksa bu *iyi* bir kadının fiyatı mıydı? Keşiş Prance'ın bu soruyu çözmek için burada olmaması ne büyük talihsizlik."

"Gerçekten de iyi bir kadındı," dedi ona.

Prens ona gülümsedi, muhtemelen asi kadınları baştan çıkarmak için kullandığı hesaplı, kaplansı bir gülümsemeydi bu. "Peki sen iyi bir kadın mısın?"

O da bu iyiliğe karşılık verdi ve kandırılmış bir bebeğe verilen nazik gülümsemeyi ona verdi. Ve tam olarak anlamadıysa diye kolunu okşadı. "Bir tavsiye vermemde sakınca yoksa, bir hanımefendiden asla kendi fiyatını belirlemesini istememelisin. Eğer sormak zorunda kalırsanız, cevap her zaman karşılayabileceğinizden daha fazla olacaktır."

Sağındaki yaşlı adam o anda başını çevirdi. "Bana savaş müzenizden biraz daha bahsedin," dedi Kate ona. "Süt GiGelerinin her zaman çok yönlü olduğunu düĞünmüĞümdür. Hayır, hayır, hiçbir şeyi bölmüyorsunuz. Ekselansları ve ben birbirimizi çok sıkıyoruz."

Gabriel, Bayan Daltry'nin başının arkasına gözlerini kırpıştırırken yüksek sesle gülmek istedi. Bütün kadınların prenses olmak istediği sonucuna vardığı için haklı çıkmıştı. Ya da herhangi bir İngiliz kadınının sırf prens *olduğu için* ondan hoşlanacağını.

Bu İngiliz kadın saniyeler içinde onun önemli bir göt olduğuna karar vermişti. Bunu onun gözlerinde, o küçük, düz burnundan aşağıya bakışında görmüştü.

Belki de burnu biraz fazla uzundu. Dimsdale'in nişanlısının çılgın bir güzel olması gerekmiyor muydu? Öyle olduğunu düşünmüyordu. Bir kere gözlerinin altında koyu mavi gölgeler vardı. Güzellerin şeftali çiçeği renginde parlayan bir cilde sahip olmaları gerekirdi.

Bir saray hanımı kaşlarını yüksek, havadar zirvelere çıkarırdı. . . onunki gözlerinin üzerinden geçerek onlara noktalama işareti veriyordu. Oldukça sıra dışı gözler olduğunu söylemek zorundaydı. O aptal mor peruğuna çok yaklaşıyorlardı.

Başka bir soru: Peruğun altındaki saçları ne renkti? Kaşları sıcak bir kahverengiye, belki de kestane rengine benziyordu. Belki de adamın nefret ettiği ama onda hayal edebildiği o kısa kesimlerden birine sahipti. Elmacık kemiklerini ve-

Teyzesinin uğursuzca boğazını temizlediğini fark etti. Ne yapıyordu böyle? Muhtemelen Wick haklıydı ve sırf kendi korkusundan yeğeninin nişanlısına kafayı takmıştı.

Tatiana'nın muhtemelen mükemmel kısa bir burnu vardı. Ve ona onaylayarak bakan tatlı gözleri.

Bu düşünce ister istemez aklına geldi: Bayan Daltry *yatağa girilebilirliğin* timsaliydi.

Ama teklif edilebilir?

Cömert bir gülümsemeyle teyzesine döndü. Asla.

On iki

Gerçekten yatmayı düşünüyor musun?" Parti nihayet misafir odasına taşındığında Algie sordu. "Çok fazla dışarı çıkmadığınızı biliyorum ama saat çok erken."

Pek dığarı çıkmamak Kate'in Mariana'nın evindeki yağamını özetlemenin güzel bir yoluydu. "Sen burada kal," dedi ona. "Ne kadar az arkadaşım olursa o kadar iyi. Görünüşe göre Bay Toloose geçen bahar Victoria'yla tanışmış. Bir dakika önce onu kazara terslediğimde alınmadığı için Ėanslıyız."

Algie omuz silkti. "Emin olmak için herkese gülümsemelisin. Önemli olan prensin senden oldukça memnun görünmesi. Bu kadar çok insanın burada olacağı kimin aklına gelirdi? Lord Hinkle az önce bana *tonun* amcamı merak etmekten öldüğünü söyledi."

Amcamdan söz ediği, söz konusu adamla tanıştıktan sonra tamamen değiğmişti. Kate, Algie'nin kraliyet ailesiyle olan ilişkisi üzerine yıllarca yemek yiyeceğı izlenimine kapılmıştı.

"Yarın sabah görüşürüz," dedi ona ve salonun kapısına doğru döndü. Oda artık tıklım tıklımdı ve hava aynı anda yapılan on beş konuşmanın gürültüsüyle doluydu. Kate neredeyse kapıya varmak üzereydi ki sıra dışı bir kadın yolunu kesti.

Muhtemelen kırk yaşındaydı ve gösterişli, lüks bir şekilde göz alıcıydı. Odadaki çoğu kadının aksine saçlarını kazıtmamıştı; bunun yerine saçlarını başının üstüne yığmış ve sonra da çilek rengine pudralamıştı. Koyu mavi gözleriyle çılgınca bir tezat oluşturuyordu ama her nasılsa etkisi muhteşemdi.

"Sen!" dedi.

Kate yana doğru kaymaya çalışıyordu ama bu komutla durdu.

"Seni tanıyorum."

"Kız kardeşimi tanıyor olmalısınız" diyemedi, bu yüzden oldukça çılgın bir gülümseme takındı ve "Ah! Elbette, nasılsınız?" dedi.

"Seni öyle tanımıyorum," dedi kadın sabırsızca, mücevherli bir yelpazeyi havada sallayarak. "Şimdi sen kimsin? Sen kimsin?"

Kate reverans yaptı. "Ben Bayan-"

"Tabii ya! Victor'un tıpatıp aynısısın. Şeytanın yumurtasıydı o." Ama bunu şefkatle söyledi. "Onun burnuna ve gözlerine sahipsin."

Kate biraz kekeleyerek, "Babamı tanıyordunuz," dedi.

"Oldukça iyi," dedi kadın sırtarak. Bu kadar iyi doğduğu belli olan bir kadından beklenmeyecek türden bir sırtımaydı. "Ve adınız Katherine. Bunu nereden bildiğimi sorabilirsiniz?"

Kate aniden, herhangi birinin konuşmaya kulak misafiri olabileceğini fark etti. "Aslında-" diye başladı ama sözü kesildi.

"Çünkü ben senin vaftiz annenim, işte bu yüzden! Tanrım, çok uzun zaman oldu. Yılların nasıl geçtiğini anlamıyorum. Seni son gördüğümde minicik bir şeydin, tombul yanakların ve kocaman kulakların vardı." Daha yakından baktı. "Bir de şimdi bak. Tıpkı baban gibisin, gerçi o peruk sana hiçbir şey yapmıyor, sevgilim, eğer

Bunu söylediğime aldırmayın. Onun gözlerine sahip olacak kadar şanslısın; Tanrı aşkına mor bir perukla eşleştirme."

Kate boynunda hafif bir kızarıklık hissetti ama vaftiz annesi -*vaftiz annesi*- onu incelemeyi bitirmemişti. "Ve öndeki dolgu da sana hiç iyi gelmiyor. Çok fazla var. Boynundan sarkan iki puding torbası varmış gibi görünüyor."

Yüzü kulaklarına kadar kızarmıştı. Kate bir kez daha reverans yaparak, "Bu gecelik çekiliyorum," dedi. "Eğer beni bağışlarsanız."

"Seni gücendirdim, değil mi? Biraz ateşli görünüyorsun. Şimdi bu biriydi Victor'un kontrol edebildiği bir şey vardı: Öfkesi. Başka hiçbir şeyi kontrol edemezdi, ama üç yaprak rüzgârda olsa bile, onun asla çenesini kapattığını görmedim."

Kate gözlerini kırptırdı. *Üfle onun-*

"Seni yine gücendirdim," dedi vaftiz annesi memnuniyetle. "Gel o zaman. Benim odama gidelim. Kâhya beni kulelerden birine yerleştirdi ve burası tam anlamıyla cennet gibi, pencerelere pisleyen güvercinler dışında bulutlarda sıkışıp kalmak gibi."

"Ama-ben bilmiyorum-adınız ne?" Kate sonunda sordu.

Mükemmel biçimli bir kaşını kaldırdı. "Baban sana benden hiç bahsetmedi mi?"

"Korkarım ki fırsat bulamadan öldü."

"İhtiyar herif," dedi. "Sana benim hakkımda her şeyi anlatacağına yemin etti. Sana hikâyeyi anlatacağım ama burada değil. Bu şato dedikodu peşinde koşan ve olabildiğince hızlı uyduran insanlarla dolu. Yangına körükle gitmeye gerek yok."

Kate kendini tuttu. "Ve sen?"

"Leydi Wrothe, gerçi siz bana Henrietta'nın kısaltması olan Henry de diyebilirsiniz. Kocam Leominster orada Württemberg Prensi'yle sarhoş oluyor. Zavallı Leo bir kadeh konyağın yanından geçip gitmesine dayanamıyor." Uzanıp Kate'in bileğini tuttu. "Bu kadar tanışma yeter; hadi gidelim."

Kate'i merdivenlerden, koridorlardan, daha fazla merdivenden yukarı çekti ve sonunda odasına götürdü, yatağa itti ve peruğunu çıkardı. "Victor'un saçlarını almışsın. O zaman çok güzelsin, değil mi?"

Kate sanki birdenbire bir kasırga çıkmış, onu alıp kule odasına bırakmış gibi hissetti. "Babamı iyi tanır mıydın?"

"Neredeyse onunla evleniyordum," dedi Leydi Wrothe hemen. "Onun dışında bana hiç sormadı. Babanla ilk tanışmamı hâlâ hatırlıyorum. Fortune Tiyatrosu'nda, *Othello'nun* bir bölümündeydi. Onun Moor'una Desdemona'yı oynamayı çok istediğimi hemen anlamıştım."

"Annem orada mıydı?" Kate, sadece Mariana tarafından değil, Leydi Wrothe tarafından da göz ardı edilmiş gibi görünen zavallı annesine karşı bir vefa duygusu hissederek sordu.

"Hayır, hayır, onunla henüz tanışmamıştım." "Oh," dedi Kate, kendini daha iyi hissederek.

Leydi Wrothe biraz hülyalı bir ifadeyle, "Çok güzel bir flörtümüz vardı," dedi. "Ama annenin gözü çoktan Victor'un üzerindeydi ve birkaç ay içinde babası -büyükbaban- Victor'u yarı ölü bir alabalık gibi avladı. Victor fevkalade fakirdi," diye açıkladı.

Kate tekrar, "Oh," dedi.

"Neyse ki yakışıklı bir adamdı, o koyu tereyağı rengi saçlar, gözlerin ve elmacık kemiklerin . Eğer işler farklı olsaydı, onunla hemen evlenirdim."

Kate başını salladı.

"Lady Wrothe düşünceli bir ifadeyle, "Elbette bana sadakatsizlik ederdi ve ben de onu özel bir alanda vururdum," dedi.

Kate'in ağzından bir kıkırdama kaçtı. Babasının azgın sadakatsizliğiyle ilgili hikâyeleri dinlerken gülmek yanılttı, sadece yanılttı.

"Elinde değildi. Bazı erkekler böyledir. Sanırım prensle tanıştınız? O da onlardan biri. Hiçbir kadın o adamı

Evde oynamak çok keyifli olsa da onlardan uzak durmak en iyisi. Ben üç kez evlendim sevgilim, o yüzden biliyorum."

"Demek ki vaftiz babam ölmüş," dedi Kate. "Kaybınız için üzgünüm."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Leydi Wrothe. Sonra da Kate'e bir orantısız, gizli bir gülümseme. "Baban ve ben-o-

" "Bir *ilişki* yaşıyorsunuz," dedi Kate, boyun eğerek.

"Oh hayır. Belki de öyle yapsaydık ikimiz için de daha iyi olurdu. Tanıştığımızda genç ve aptaldık, bu da yataktan ziyade aşktan ve güllerden bahsettiğimiz anlamına geliyordu. Ve Victor benimle evlenemedi çünkü çeyizim yeterince büyük değildi."

Babası hakkında daha fazla şey öğrendikçe, duyduklarından daha az hoşlanıyordu.

"Klasik Romeo ve Juliet," dedi Leydi Wrothe, "ama bıçaklanma ve zehir olmadan, çok teşekkür ederim. Bunun yerine baban annenle evlendi ve her şey sona erdi."

"Onu da tanıyor muydunuz?"

Leydi Wrothe tuvalet masasının önündeki tabureye oturdu, böylece Kate onun gözlerini göremiyordu. "Annen doğru dürüst bir mevsim geçirecek kadar güçlü değildi, bu yüzden senin vaftizine kadar onunla tanışmadım."

Kate, "Annem sık sık yattığı için annemle babamın nasıl tanışabildiklerini merak etmişimdir," diye itiraf etti.

"Oh, yapmadılar. Onu Hyde Park'tan geçerken görmüş ve adını sormuş. Ondan sonrasını babası devraldı."

Kate bu açıklama karşısında kendini daha da depresif hissetti.

"Ve tabii ki ben de evlendim," dedi Leydi Wrothe, dönüp tekrar Kate'e bakarak. "Her Geyin çul ve külden ibaret olduğunu düşünmemelisin. Ben kocama aşık oldum ve Victor'un da annenize aynı şeyi yaptığını söyleyebilirim. Yıllar boyunca birbirimizi ara sıra gördük. Eklemede acele ediyorum, gizli saklı bir şekilde *değil*."

Kate başını salladı.

"Birkaç yıl sonra kendimi Vauxhall'da onunla dans ederken buldum. Bir çocuğumu daha yeni kaybetmişim; hiçbir zaman bebek taşıyamadım. Onun omzunda ağladım."

Kate onun elini okuyacaktı ama nedense Leydi Wrothe bu şekilde teselli edilecek türden bir kadın değildi.

"Sonra bir de baktım ki Victor, ben ve ilk eşimin kocan senin vaftiz ebeveynindi." Kate zayıfça gülümsedi.

"Onu öldürmek istedim. Töreni yaptık tabii ki. Nasıl olur da değil miyiz? Ama körlüğüne o kadar kızmıştım ki, onun çocuğuna annenle birlikte vaftiz anneliği yapmanın kendi kayıp çocuklarımı bir şekilde telafi edeceğini düşünmüştüm. Hem de *onun çocuğuna!*"

"Babam pek anlayışlı biri değildi," dedi Kate, annesinin ölümünün yasını tutmaya devam ettiği bir sırada ona eve bir üvey anne getireceğini ne kadar neşeyle söylediğini hatırlayarak. "Ama kesinlikle iyi niyetliydi?"

"Elbette... ama o sırada bir bebeğimi daha kaybetmenin üzüntüsüyle bunu göremedim. Korkarım ki törenden sonra seni aklımdan çıkardım. Aslında, saf bir öfke nöbetiyle, siz yokmuşsunuz gibi davrandım. Ama işte buradasın!"

Bu da Kate'i hatırlattı. "Aslında burada kendim olarak bulunmuyorum," diye itiraf etti. "Gerçekten mi?" Leydi Wrothe yansımasına baktı ve sonra pudraladı düşünceli bir şekilde burun. "Keşke ben de öyle olmasaydım. Bazen Leo'dan çok sıkılıyorum. Başka biri olmak isterdim ama mor bir peruk takmak zorunda kalsaydım bunu tekrar düşünebilirdim."

"Mor peruk da bunun bir parçası," dedi Kate. "Buraya üvey kız kardeşim Victoria olarak geldim..." ve tüm hikâyeyi ağzından kaçırdı, çünkü Leydi Wrothe hiç de sempatik görünmüyordu, sadece başını sallıyor ve yargılayıcı olmayan, sadece kesin bir tonda "Victor, ne geç bir balık," gibi şeyler söylüyordu.

Durumu güzelce özetledi. "Yani şu anda Algernon adında koca kafalı bir adamla nişanlı olan Victoria'yı oynuyorsun, o da seni buraya sürükledi çünkü Victoria annesi kadar hafif bir fırkateyn olduğu için gerçekleşmesi gereken düğün için prensin onayına ihtiyacı var."

"Bu onu bir fahişe gibi gösteriyor," diye itiraz etti Kate. "Öyle değil, sadece aşık."

"Aşık oldum," dedi Leydi Wrothe karamsar bir ifadeyle. "Tanrı aşkına, evlenmeden önce asla aşık olmayın. Bu çok karışık ve korkunç sonuçlara yol açıyor. Evlilik dışı aşık olduğum tek zaman babanızdı, o da dişimi tırnağıma takıp mücadele etmeme rağmen kendimi durduramadığım içindi."

Kate gülümsedi. "Aşık olmayı planlamıyorum, Leydi Wrothe."

"Henry."

"Sana Henry diyemem," diye itiraz etti

Kate. "Neden? Çok yaşlı olduğum için mi?"

"Hayır-iyi-"

"Tercih ettiğim bir ismi talep edecek kadar yaşlıyım," dedi elmas kaplı elini havada sallayarak. "Bu aşk muhabbetini unutun; hepsi saçmalık. Keşke Leo'yla birlikte bu sezon Kıta yerine Londra'da olsaydık. Trollopy akrabalarıyla tanışır ve vaftiz kızımın nerede olduğunu öğrenmek isterdim. Her neyse, asıl soru kiminle evlenmen gerektiği. Elbette bu küçük maskaralığı bitirdikten sonra."

Kate göğüs bölgesinde büyük bir rahatlama hissetti. Henry'de bir Çey vardı: Beyaz göğüslerinin genişliği ve lüks kıvrımları vardı ama iri mavi gözleri sabitti. Ona güvenebilirdiniz.

"Ağlamayacaksın, değil mi?" Henry kuşkulu bir ifadeyle sordu. "Gözyaşlarına tahammül edemem."

"Hayır," dedi Kate.

"Peki kiminle evlenmek istiyorsun? Umarım kız kardeşinin Algernon'unu çalmayı planlamıyorsundur. Kulağa pek de pazarlık yapılacak biri gibi gelmiyor."

"Kiminle evlenmek istediğimi biliyorum," dedi Kate hemen. "Yani, *tam olarak* kim olduğunu bilmiyorum ama nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Babam gibi biri ama değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Pek evde durmazdı ve ben kırları seven birini tercih ederim. Taşradaki evimizi çok sevdim. Çok güzel ve tam istediğim büyüklükte, bir sürü çocuk için yeterince büyük."

Henry, "Babanı istiyorsun ama gözlerini kaçırmadan," dedi, doğrudan meselenin özüne inerek. "Victor'un annenin çeyizi sayesinde rahat bir mülkü vardı, ama hiçbir şey-"

"Tam bana göre," diye araya girdi Kate. "Bir kontla ya da onun gibi biriyle evlenmek istemiyorum. Sadece bir silahtar hoş olurdu. Ya da taşraya taşınmış bir tüccar."

Henry, "Hiçbir vaftiz kızım bir tüccarla evlenmeyecek," dedi. "Tanrı aşkına kızım, sen bir kontun torunusun. Annen de taşralı bir hödük değildi, her ne kadar yataktan kalkamasa da. O bir hanımefendiydi ve sen de öylesin."

Kate yıllardır bir hanımefendi olmamıştı, babası öldüğünden ve Mariana onu tavan arasına taşıdı. Boğazının düğümlendiğini hissetti. "Özür dilerim," dedi. "I ağlayacağım."

Henry felsefi bir tavırla, "Eh, en iyilerimizin bile başına gelir," dedi. Ayağa kalkıp küçük gümüş bir tepsinin yanına gitti ve bardaklara soluk likör doldurdu. "Vaftizinden sonra kova kova ağladım. Senin benim çocuğum olman gerektiğine o kadar inanmıştım ki."

"Öyle mi?" Kate gözyaşlarını sildi ve konsantre olmaya çalıştı.

"Ondan sonra Victor'a sırtımı döndüm ve onunla bir daha hiç konuşmadım." Biraz huysuzca ekledi, "Yine de onu düşünmeyi bırakmadım. O bir şeytandı."

"Özür dilerim," dedi Kate. "Anlaşıldığı kadarıyla pek de iyi bir ahlaki karaktere sahip değilmiş. Kocamın bu açıdan oldukça farklı olmasını tercih ederdim."

"Al, likörünü iç," dedi Henry, içkisini geri atarken. "Leo'nun sevmediği tek içki türü olduğu için her yere yanımda taşıyorum, yani yarın hâlâ biraz içebilme şansım var."

Kate onunkini yudumladı. Tadı limon gibiydi, burna sert ve acımasız geliyordu.

"Limoncello," dedi Henry memnuniyetle. "Harika değil mi? Bunu bir zamanlar Sorrento'da tanıdığım bir adamdan, Lord Manin'den öğrendim. Onu geride bıraktım ama o zamandan beri yanımda limoncello getiriyorum."

"Yani rahat bir mülkü ve dürüst bir doğası olan bir beyefendi istiyorsunuz. Bu pek sorun olmaz. Ben de bu yönde eğilim gösterdim, ancak itiraf etmeliyim ki *rahat* bir mülkten çok daha fazlasına sahip erkekleri seçiyorum. Yine de, eğer yapılması gereken bir iş varsa, bunu her zaman kendim yaparım. Bu şekilde kimsenin zarar görmeyeceğini bilirim."

Kate limoncellosunu tekrar yudumladı ve kendini vaftiz annesine gülümserken buldu. Çok komik ve açık sözlüydü. "Benim çeyizim yok," dedi. "Yani, annemden bana kalan küçük bir birikimim var, ama fazla bir şey değil."

Henry boş bardağı yere bıraktı. "Bu kulağa doğru gelmiyor, Katherine. Sen Katherine misin? Nedense sana pek yakışmıyor, Victoria'nın yakıştığından daha fazla."

"Babam bana Kate derdi."

"Harika. Tabii ya. Çeyizinle ilgili bu saçmalık da neyin nesi ve hazır başlamışken, sana ne oldu? Az önce en az yirmi üç yaşında olman gerektiğini hesapladım, öyleyse neden dizinde iki ya da üç ciyaklayan veletle çoktan yerleşmedin? İstekleriniz yeterince mütevazı ve çok güzelsiniz."

Kate bardağını bitirdi. "Size söylediğim gibi, babam tekrar evlendi ama kısa bir süre sonra öldü. Ve tüm parasını yeni karısına bıraktı."

"Bu tam da Victor'un yapacağı türden aptalca bir şey. Muhtemelen bir vasiyet hazırlamayı ihmal etmiştir. Ama onun mirası fasulyeden ibaretti. . . anneninkiyle kıyaslanamaz bile."

Kate'in ağzı açık kaldı. "Ne?"

Henry'nin uykulu bir gülümsemesi vardı ama gözleri parlıyordu. "Sana hiç söylemedi mi?"

"Bana ne söyledin?"

"Annen bir mirasçıydı. Büyükbaban onun evlenmesini istiyordu, bu yüzden babanı satın aldı ve o ... şey, korkarım Victor onun ginelerini istedi."

"Harcamış olmalı," dedi Kate sönük bir sesle. "Çünkü annemden kalan çok küçük bir gelirim var. Eğer o harcamasaydı, üvey annem harcardı."

Henry kuşkuyla, "Bilmiyorum," dedi. "O parayı nasıl ele geçirebilir ki? Victor'un paraya dokunamadığından yakındığını hayal meyal hatırlıyorum. Leo'ya bunu araştırmasını söyleyeceğim."

"Mariana bunu yasadıĞı yollardan almıĞı olsa bile," dedi Kate, "bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ondan hoşlanmıyorum ama-"

"Şey," dedi Henry sözünü keserek, "önemli değil."

"Öyle değil mi?"

"Seni bana baban verdi, Kate. O zamanlar bu hediye için nankörlük etmiĞ olsam da Şimdi farklı hissediyorum." Henry öne doğru uzandı ve elini bir saniyeliğine Kate'in yanağına koydu. "Sakıncası yoksa sana uygun bir vaftiz annesi olmayı denemek isterim."

Kate'in görüşü tekrar bulanıklaştı. "Onur duyarım."

"Güzel!" dedi ayağa kalkarak. "Şimdi gitmelisin çünkü güzellik uykumu almazsam sabahları tam bir canavar olduğumu öğrendim. Bunda yanlış bir şey yok ama Leo aşağıda konyak içtiğine göre ikimiz de uyuyabiliriz. Ve bu kalenin kaldırabileceğinden iki kişi daha fazla."

Kate de ayağa kalktı ve sonra bir an tereddüt etti.

Henry huysuzca, "Buraya gel," dedi ve kollarını uzattı.

Kate'in annesi incecikti ve limon gibi kokuyordu; Henry ise kıvrımlıydı ve Fransız parfümü gibi kokuyordu.

Ama annesi öldüğünden beri Kate ilk kez kendini güvende hissediyordu.

On üç

Kate odasına döndüğünde Rosalie'yi çağırıp onu yatağa hazırlayacak olan kordona baktı ama kendini hiç de uykulu hissetmiyordu.

Zihninde görüntüler uçuşuyordu; annesinin babasını gördüğünde yüzünde beliren hüznü ifadeyi, babasının karısına karşı gösterdiği kibar nezaketi hatırlıyordu. Henry'ye hâlâ aşık olabilir miydi? Yoksa daha sonra Mariana'ya mı aşık olmuştu?

Kalbi, annesinin üzüntüsü ile Henry'ninki arasında, gençlik aşkının romantizmi ile babasının kendisini satın almasına izin verdiği için duyduğu öfke arasında sıkışıp kalmıştı.

Sonunda köpekleri yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Gözlerini Sezar'ın üzerinde sabitleyerek onu sakinleştirdi ve havlamayı bıraktığında ona biraz peynir verdi.

İç avluya girdiğinde büyük salon hâlâ ışıkla parlıyordu, köpekler önden çekiyordu. Arnavut kaldırımlarında tökezleyerek diğer yöne doğru yürüdü.

Dış avlu sadece loş bir şekilde aydınlatılmıştı ama duvarın dibine dizilmiş bir dizi büyük kafes var gibiydi. Köpekler tasmalarını zorluyordu, bu yüzden Cherryderry'nin tavsiyesini hatırladı ve onlar sakinleşene kadar yürümeyi bıraktı. Sonra onlara bir tur peynir verdi ve bu sefer oldukça kibar bir şekilde onun yanında kaldılar.

"Eğer iyi olursanız," dedi onlara, "yarın sizi şirkete getiririm." Her halükarda bunu yapmak zorundaydı; Victoria o köpekleri her yere yanında götürüyordu ve Mariana köpekleri kılık değiştirmesinin önemli bir parçası olarak görüyordu.

Konuştğu anda hepsi ona baktı. Onlardan, özellikle de Freddie'den biraz hoşlanmaya başlamıştı. Rastgele bir sinekten karanlık bir gölgeye kadar her şeyden korkuyordu ama cesaret köpekler için gerekli bir erdem değildi. Ayrıca onunla uyumak çok güzeldi.

Kafesler korkunç derecede büyüktü. Duvardaki bir kancaya asılı tek fenerin ışığı parmaklıkların ötesine ulaşmıyordu. Köpekler ilk kafesin önünde durdular ve karanlık muhafazayı dikkatle kokladılar. Kate içeriye baktı ama hiçbir şey göremedi. Yine de oldukça şiddetli bir koku vardı.

"Bir prens kafeste ne saklar ki?" dedi yüksek sesle. Caesar cevap olarak küçük bir havlama sesi çıkardı ama gözlerini kafesten ayırmadı. Freddie onun bacağına sokulmuş, daha fazlasını öğrenmek için hiçbir istek göstermiyordu. Kadın elini fenere doğru uzattı; o sırada büyük bir el onunkine uzandı ve önce feneri aldı.

"Kim-oh!" Kelimeyi gıcırdayarak yuttu. Fenerin titrek ışığında daha da asık suratlı ve düşünceli görünen prensin ta kendisiydi. Asi saçları kurdelesinden dökülüyordu ve ağzı kibirli görünüyordu. İnce dudaklı, dedi kendi kendine, çenesini kaldırarak. Herkes kraliyet ailesinin soysuz olduğunu bilirdi.

Prens, "Bu kafeste bir aslan besliyorum," dedi kesin bir ifadeyle. "Şurada bir fil var, yanında da bir maymun. Bir de devekuşu vardı ama onu da birkaç Himalaya kuşuyla birlikte meyve bahçelerine taşıdık.

Keçiler." Feneri kaldırdı ve Kate kafesin arkasında uyuklayan bir suret gördü. Işık üzerine düştüğünde, küçümseyen bir göz açıldı ve aslan esnedi, etkili görünen dişlerini gösterdi.

"*Dişler* bunlar için doğru kelime değil," diye gözlemledi.

Prens memnuniyetle, "Dişler," dedi.

Aslan gözlerini tekrar kapattı, sanki gözlemcileri çok sıkıcıymış gibi düşünmek. Kate, Freddie'nin ayak bileğine doğru titrediğini fark etti ve Sesar bile onun arkasına geçerek, onunla tanıştığından beri sergilediği ilk gerçek zekâ belirtisini göstermişti.

Prens, "Şu köpekleri kafesten uzak tutsanız iyi olur," dedi. "Aslan dün amcamın köpeğini yedikten sonra bütün gün kustu."

"Turşu yiyen köpek değil mi?" Kate öyle dedi. "Ne yazık. Amcan bana köpeğinin yakında döneceğinden emin olduğunu söyledi."

"Bu diyeti yapar mıydınız?"

"Bu beni bir aslanın kafesine atlatmazdı," diye belirtti. "Hiçbir şeyin seni bu kadar pervasız yapacağından şüpheliyim."

Bu onun nefret ettiği türden bir yorumdu çünkü bir şeyi ima ediyordu. ama tam olarak ne? Prens Yüce ve Kudretli'nin kendisinden açıklama istemeyeceği kesindi, bu yüzden filin kafesine doğru yürüdü.

Elindeki fenerle onu takip etti. "Filin adı Lyssa. Kafes için çok büyük, bu yüzden ona meyve bahçesinde bir kafes yapıyoruz. Ama onu oraya koyarsak maymunu kaçabilir."

Maymun filin ayaklarının dibinde uyuyordu, uzun kollarından biri filin bacağına dolanmıştı. "Bundan şüpheliyim. Bana aşk gibi geldi."

Prens, "Eğer aşk buysa benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi ve gözleri güldü.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Kate, kıkırdayarak. "Beni asla birinin ayaklarının dibinde uyurken yakalayamazsın."

"Ben de yeğenime umutsuzca aşık olduğumu sanıyordum."

"Elbette öyleyim," dedi Kate, sesi kendi kulaklarına bile samimiyetsiz geliyordu.

"Ha," dedi prens. "Zavallı Dimsdale'i meyve bahçesinde gözetlemek ve onun varlığının sizi sınırdan tutacağını ummak istemezdim."

Korkunç derecede çekiciydi.

ama onun yerine gülüyordu. "Algie kendisinin otlağa bırakılmasına asla izin vermez," dedi, muhteşem bir set düşünmeye çalışarak.

Ama onun sözünü kesti. "Toloose hasta olduğunu söyledi. Ne oldu?"

Bir an için Kate'in aklı karıştı, sonra Victoria'nın tatlı dolgun yüzünü ve kendi çıkık elmacık kemiklerini hatırladı. "Fazla bir şey yok," dedi.

"Ölümle burun buruna gelmek dışında mı?"

"O kadar da kötü görünmüyorum," dedi sertçe.

Çenesini kaldırdı ve inceledi. "Gölgeli gözler, ince bir yüz, bitkin bir halin var. İyi görünmüyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Bir kraliyet mensubuna göre çok kaba davranıyorsun. Her koşulda diplomatik davranmak üzere eğitilmiş olmanızı beklerdim."

Omuz silkti. "Güzelliğinden olmalı. İçimdeki o nadir gerçeklik anını ortaya çıkardı."

"Tam benim şansıma," dedi kızgınlıkla. "Tam da ne kadar korkunç görüldüğümü söylemek için diplomasiden kaçırıyorsun."

Parmağını kızın dudaklarına koydu ve kız sustu. Sanki birdenbire Onu ilk kez tekrar görüyordu: tüm o huzursuz enerji ve parıldayan duygusallık, kocaman omuzlar ve somurtkan bir ağızla birleşmişti. "Siz, Bayan Daltry, çürümüş konuşuyorsunuz ve bunu biliyorsunuz. Kemikleriniz biraz daha etliyken nasıl görüldüğünüzü ancak hayal edebilirim, ama enfessiniz."

Adam parmağını çekti ve kız, huysuz bir çocuğun haşlanmış tatlıyla yatıştırılması gibi, ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Şimdi kafese yaslanmış, sanki başka bir küçük sorunu daha halletmiş gibi kendinden memnun görünüyordu.

"Karanlıkta burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Geri dönüp biraz daha yaltaklanmak istemiyor musun? Hayat çok kısa."

Bu korkunç derecede kaba açıklamadan sonra bir an sessizlik oldu. Sonra yavaşça, "Aslında aslanın hâlâ salamura köpek parçaları kusup kusmadığını görmek için dışarı çıkmıştım. Tecrübelerime göre İngilizler yaltaklanmaz." Feneri asmak için arkasını döndü, böylece sesi karanlığın bir parçasından çıktı. "Sormamın sakıncası yoksa, yeğenimle nasıl tanıştınız?"

"Bir katedralde tanıştık ve hemen aşık olduk," dedi Kate, hikayeyi hatırlamak için beynini zorladığı bir saniyelik duraksamadan sonra.

"Aşık," dedi prens. "Dimsdale'e. Sevgiyle Algie diye hitap ettiğini fark ettim. Daha ziyade bir tür gölet yaşamına benziyor." "Evet," dedi Kate. "Aşık."

"Eğer aşkın ne olduğunu bilseydin, kesinlikle benimle evlenmezdin. yeğenim."

"Algie'yi seviyorum," diye tekrarladı.

"Yirmi yaşına geldiğinde onu canlı canlı yiyeceksin," dedi duygusuzca. "Senden daha genç olduğunu biliyorsun, değil mi? Zavallı küçük Vikont'un kulaklarının arkası hâlâ ıslak. Belki de böyle olması hoşuna gidiyordur."

"Sen iğrenç bir adamsın," dedi Kate, sesini doğru miktarda soğuk bir küçümsemeyle gölgeleyerek. "Senin iyiliğin için nişanlanmanın imparatorluk ittifakıyla olmasına sevindim, çünkü kendi başına bir eş bulabileceğinden şüpheliyim." Bu berbat bir yalandı, çünkü onunla evlenmek için köle olmayacak bir kadın düşünemiyordu. Kendisi hariç tabii.

Yürüdü, sonra döndü ve sert bir şekilde "Majesteleri" dedi.

Bir anda bir hareket oldu ve bir kol arkadan beline dolandı. Adam ateşliydi ve inanılmaz derecede iriydi; kalbinin atışını hissedebiliyordu. Adam harika kokuyordu, geceleyin yanan bir şenlik ateşi gibi, dumanlı, vahşi ve sınırların dışında.

"Bunu bir daha söyle," dedi, nefesi onun boynuna dokunurken.

"Bırak beni," dedi kararlılıkla, vücudunun ona karşı gevşeme, çenesini çevirme, bir öpücük davet etme dürtüsüyle savaşıyor. Daha önce hiç öpülmemişti ve ilk öpücüğünün, kendisine yaltaklanmadığı için sinirlenen kibirli ve asi bir prens tarafından verilmesini istemiyordu.

Sesi için için yanan, dumanlı bir talepti. "Sadece tadınıza bakmak istiyorum, Bayan Victoria Daltry." Dudakları kadının boynuna değdi ve bu his kadının omurgasını titretti.

Hızlı bir hareketle sivri, mücevherli topuğunu kaldırdı ve ayağının olması gerektiğini tahmin ettiği noktaya indirdi, dönerek ondan uzaklaştı.

Pencerelerden gelen ışıktaki onu görebileceği kadar duvarlara yaklaşmışlardı. "Sen bir pisliksin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bu kadar şiddetli olmak zorunda mıydın? Bunlar benim en sevdiğim ayakkabılarım," dedi. "Ve *her zaman* bir eşek olduğumu düşünmüyorum."

Birkaç adım daha geri çekildi. "Hatalı düşünce süreçleriniz için size acıyabilirim ama acınacak o kadar çok özelliğiniz var ki zahmet etmeyeceğim."

"Eğer ben bir eşek isem," dedi, "bu seni ne yapar?"

"İlgisiz," dedi açıkça.

"Huysuz küçük bir cadaloğlu," diye karşılık verdi.

Gözleri kısılmıştı ve onunla tanıştığından beri ilk kez kızgın görünüyordu. Her şeye rağmen, onun bu görüntüsü onu güldürdü. "Günlük patates payını alamamış bir bakkal gibi görünüyorsun."

"Patates," dedi. "Kendini bir patatesle mi kıyaslıyorsun?"

"Bakın, canınız her istediğinde gidip İngiliz kadınlarını öpemezsiniz," dedi. "İşte, Sezar! Geri gel." Anlaşılan Sezar aslanın uyuduğunu fark etmiş ve yeniden kafesin parmaklıklarını koklamaya başlamıştı. "Aslanın akşam yemeğine dönüşmeni istemiyorum."

"Neden yapamıyorum?"

Bir tutam saçı gözlerinin üzerine düşmüştü ve kabul etmek zorundaydı ki adam istediği herkesi öpebilecek türden biriydi. Patlayıcı, son derece şehvetli ve tehlikeli görünüyordu. Henry'nin onun hakkındaki değerlendirmesi tam o anda aklına geldi: Tıpkı babası gibiydi, asla sadık olmayacak türden bir adamdı.

Gülümsemesi acı tatlı bir hal aldı. "Çünkü sen her kadına göre değilsin," diye açıkladı, kibarca ifade etmeye çalışarak. "Tanrı aşkına, bütün prensler böyle midir?"

Adam yaklaştı ve kadın ona baktı ama adam şehvetten çok meraklı görünüyordu.

"Bana bir kadının Marburg'da kraliyet sarayına öylece girdiğini söyleyemezsiniz. ya da her nereliysen, ona rastlayan her prens tarafından öpülmeyi bekler."

"Tabii ki hayır!"

"Peki, neden öpüşmeye müsait olduğumu düşündün ki?" "Dürüst olmak gerekirse, çünkü karanlıkta buradasınız," dedi.

Haklı bir noktaydı. "Sadece köpeklerim için buradayım," dedi. defansif olarak.

"Benimle uzunca bir süre konuştunuz. Yanınızda refakatçi yok. Wick bana size eşlik edecek tek bir hizmetçiyle geldiğinizi söyledi."

Mürebbiyelerini evden kovduğu için Mariana'ya lanet olsun. Kate, "Hizmetçimi de benimle birlikte aĞağıya getirecektim ama hazımsızlığı var," dedi.

"Sanırım onu çağırmayı unuttunuz. Sizi temin ederim ki saraydaki genç hanımlar hizmetçilerini asla unutmazlar ve asla yalnız kalmazlar," dedi. "Sığırcık sürüleri gibi birlikte seyahat ederler. Ya da köpek sürüleri gibi," diye ekledi Sezar aslana hırlarken.

Babasının ölümünden bir gün sonra mürebbiyesinin görevine son verildiğini ve bu nedenle de bir mürebbiye ile seyahat etmeyi hiç öğrenemediğini güçlükle açıklayabiliyordu.

sürü. "Hizmetçimin bana eşlik etmesi gerekirdi," dedi, "ama her kadının sizi öpmek istediğini düşünmemelisiniz."

Ona baktı.

"Bu çok saçma bir konuşma," diye mırıldandı. "Caesar, buraya gel! Gitme vakti geldi." Köpek kafeste kalmış, hırlıyordu. "Saçma sapan bir hayvan," dedi kadın, onu kucağına alarak.

"Prens, "Sizi baştan çıkarabileceğimi düşünmüştüm," dedi.

Ağzı açık bir şekilde arkasını döndü. "Genç hanımları baştan çıkarmaya çalışamazsın!" diye ciyakladı.

"Zaten nişanlı olmasaydım, seninle evlenmeyi düşünürdüm."

Kate homurdandı. "Bunu bir kızamık vakasını değerlendirdiğiniz gibi değerlendirebilirsiniz. Hayır, düşünmezsiniz ve düşüneceğinizi de ima etmemelisiniz." Bir adım attı ve gece yarısı gözleriyle ona baktı. Aklının bir köşesi dudaklarının hiç de ince olmadığını fark etti. Tam tersine tam tersi, gerçekten.

"Ben bir şirretim, unuttun mu?" dedi ona. "Bak, ne yapıyorsun? Sen bir prensessin. Bu son derece uygunsuz bir konuşma ve bunu başka genç hanımlarla yapmaya çalışmamalısın yoksa biriyle evlenmek zorunda kalırsın, muhtemelen babasının elinde bir düello tabancasının ucunda."

"Baban mı?" diye sordu, hâlâ ona bakıyordu.

"Babam öldü," dedi, kalbinin tuhaf bir şekilde çarptığını hissederek. "Ama senin ve onun pek çok ortak yönünüz vardı ve korkarım ki bu bana senin özel cazibene karşı bir bağışıklık kazandırdı."

"Dimsdale'e aşık olduğundan bahsetmiyorum bile. Baban onunla evlenmeni mi istedi?"

"Babam yıllar önce öldü. O bu konuşmaya ait değil. Her neyse, sen oldukça delisin. Benimle evlenemedin ve beklentilerimi yükseltmen hiç hoş değil. Ya sana inansaydım? Her şeye rağmen bir Rus prensesiyle evleniyorsun."

"Bir varisle evlenmem gerektiği doğru," dedi prens kayıtsızca. "Siz de öyle birisiniz. İlle de iyi bağlantıları olan birini istemiyorum. Sadece zengin birini istiyorum." Gözleri kadının göğsünde gezindi. "Yatılabilir."

Kate Sezar'ı biraz daha yukarı kaldırdı, böylece köpek neredeyse balmumu göğüslerini örtecekti. "Bu hayatımda yaptığım en uygunsuz konuşma," diye gözlemledi.

"Uygunsuzluğuma ilham veren şey sizin yaşınız olmalı," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, genç kızlarla olmasa da pek çok uygunsuz sohbetim oldu."

Genç mi yoksa yaşlı mı olduğunu ima ettiğini tam olarak anlayamasa da bunu bir sızı gibi hissetti. "Bir kadınla parası için evlenme arzunuzu sık sık itiraf eder misiniz?"

"Genelde başka arzulardan söz ederiz."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandı. "Bu kesinlikle büyüleyici oldu. Bil diye söylüyorum, evlenmek için uygun değilim. Zengin de değilim." Henry'nin onun efsanevi çeyizine olan inancını hafızasına gömdü. Gerçek olamayacak kadar fantastikti.

Bir kaşını kaldırdı. "Sen değil misin? Dimsdale bunu biliyor mu? Wick senin sağlıklı bir mirasa sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Kesinlikle," dedi. "Algie zaten beni seviyor."

"İlginç. Yeğenim bana tapınmayı para politikasından sonra ikinci sıraya koyacak biri gibi geliyor."

"Görünüşe göre bunu listenin en altına koyacak olan senin aksine."

"Sen de öyle," dedi neşeyle.

"Bu, karanlık bir köşeden üzerime atlayacağından korkmadan köpeklerimi gezdirebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Caesar'ı tekrar yere koyarken.

"İnsan kesinlikle öyle düşünüyor," dedi. "Ama sonra... sen olağanüstü güzelsin." Ve Kate hâlâ bunu kaydederken

yorumunu yaptıktan sonra, iş adamı edasıyla onu kollarının arasına aldı ve başını onunkine doğru eğdi.

Ve sonra artık iş adamı gibi davranmıyordu. Onda hissettiği tüm o huzursuz, vahşi enerji öpücüğüne, reddetme umudu olmayan bir talebe döküldü. Öpüşmenin dudakların fırçalanmasıyla ilgili olduğunu sanıyordu ama bu... bu tatmak ve hissetmekle ilgiliydi. Adam ipek ve ateş gibi hissediyordu.

Tadı ateş gibiydi. Ona doğru eğildi, ağzını açtı ve sırtından aşağıya doğru bir titreme hissetti. Ağzının içine bir şeyler mırıldandı, sıcak ve tatlı bir şeyler. Ona bir ders vermek, tanıştığı hiçbir kadını öpmemesi gerektiğini öğretmek istediğini hayal meyal hatırladı.

Ona bir tokat atmalı.

Ama o zaman dudaklarını çekebilirdi, ya da belinden büyük sıcak elini çekebilirdi, ya da ... onu kurtaran sadece doğuştan gelen kendini korumaydı. Öpücüğü bir soruyla başlamıştı ama hızla bir talebe dönüşüyordu ve deneyimsiz olmasına rağmen tüm vücudu olumlu yanıt veriyordu.

Yine de kafasının içindeki oldukça küçük, soğuk bir ses ona tam olarak kim olduğunu ve kimi öptüğünü hatırlattı.

Kadın geri çekildi; adam bir saniye direndi, muhteşem bir alev ve sonra bitti.

İlk düşüncesi tamamen alakasızdı: kirpiklerinin ne kadar kalın olduğunu hiç fark etmemişti. İkincisi, onun saçma kibrini beslemekten başka bir şey yapmamış olmasıydı ve şimdi İngiliz kadınları için bile karşı konulmaz olduğunu düşünüyordu.

O bir saniyede, Mariana'nın huzurunda yılların verdiği soğukkanlılığı kullandı. Kendine olan güvenini sarsacak bir şey söylemek için ağzını açtı ama önce o konuştu.

"Kahretsin," dedi ve sesinde gerçeği ifade eden bir tür boğuk açlık vardı, "Keşke benim Rus prensesim olsaydın."

Ve tam o anda, onun kendini beğenmiş prens haline duyduğu öfke içinden boşaldı ve kahkahalarla gülmeye başladı. "Sen-" Durdu. Gerçekten ona iltifat etmek, zaten muazzam olan kendine saygısını daha da artırmak istiyor muydu?

Adil olan buydu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Para böyle öpücükler satın alabilseydi, keşke bir varis olsaydım. Hatta o kadar ileri giderdim ki," diye ekledi, "kendime bir prenses soyu dileyecek kadar."

Elleri yukarı kalktı ve kadının yüzünü kavradı. "Seni tekrar tatmalıyım," dedi sesinde tuhaf bir iniltiyle.

Aynı şeyleri düşünüyorlardı, diye düşündü şaşkınlıkla, tatmak hakkında -Ama sonra tadına baktı ve adamın tadı koyu bal gibiydi ve daha yumuşak ve vahşi bir şeydi, onu titreten ve-

Ve sonra onu uzaklaştırdı.

"Sen tehlikelisin," dedi yavaşça.

Gülümsemesi ona yanlış bir şey söylediğini, yine o muazzam kendini beğenmişliği beslediğini söyledi.

"Prensler," dedi iç çekerek. "Sanırım her şeye rağmen bir işe yarıyorsunuz."

Bu acıttı ve bunu memnuniyetle fark etti çünkü dizleri titriyordu ve bacakları-

"Hayır," dedi biraz sert bir sesle. "Sizi temin ederim ki çok az faydam var. Şimdi,

Başka bir yabancı tarafından yakalanıp öpülmek istemiyorsanız, Bayan Daltry, derhal odanıza dönmenizi ve bir daha refakatçisiz dışarı çıkmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

On dört

Ertesi sabah Kate köpekleri bu kez Rosalie'nin de eşlik ettiği **bir** anayasa için aşağı indirdi. şafak sökmek üzereydi ama erken kalkmaya alışkındı ve Freddie mızızlanıp yorganın altına saklanmaya çalışsa bile uyuyacak gibi görünmüyordu. Gözlerini açar açmaz bir önceki akşamı hatırladı ve işte o kadar.

"Haydi," dedi onlara. "Siz nz tasmaşız dışarı ıkıyorsunuz. Aslanı gün ışığında ziyaret edeceğiz; uslu durmazsanız boğazına düşersiniz, bunu aklınızdan çıkarmayın."

O ve Rosalie kaldırım taşları üzerinde yürürken avlu boş bir şekilde yankılandı. Dün gece burası sıcak, kadife bir muhafazaydı. Bu sabah ise yüzlerce yıllık, soğuk ve onların yağamlarından çok daha eskilere ait görünüyordu. Kate titredi ve biraz daha hızlı yürüdü.

Aslan uyanıktı. Onları görünce esnedi ve ileri atıldı. Kadın saygılı bir adım geri çekildi.

Düşündüğünden çok daha tüylü görünüyordu. Aslanların parlak olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı ama bu aslan yıpranmış, hırpalanmış bir ocak halısı gibi görünüyordu. Onlara tiksiniş bir bakış attı ve kafesin arkasına doğru yürüdü, arkasını döndü ve sanki başı çok ağır olmuş gibi yelesini sallayarak tekrar ileri doğru yürüdü.

"Oh, bayan!" Rosalie ciyakladı.

Sezar zıplayarak ilerledi ve parmaklıkları kokluyordu. Kate parmaklarını şıklatınca Caesar geri çekildi ve Kate ona biraz peynir verdi.

"Bütün hizmetkârlar o aslan hakkında konuşuyor," dedi Rosalie.
"Canavar

ev hayvanlarının yarısını yediğini söylüyorlar. Üç köpeğimizi de alıp gidebildiğimiz için şanslıyız."

Kate acımasızca, "Sanırım önce Sezar'ı yakalayacak," dedi.

Aslan bara geldi ve aç bir şekilde köpeklerle baktı, bu yüzden kadın onun yerine biraz peynir attı. Küçümseyerek koklamış ama yemiş.

"Bu hayvan tüylerimi ürpertiyor," dedi Rosalie. "Freddie'ye baksana. Ölümüne korkuyor. Fili ziyaret edeceğiz. Hadi Freddie; şu iğrenç kediden uzaklaşalım." Köşeyi dönüp diğer kafeslere yöneldi ama Kate olduğu yerde kaldı, kapalı aslana bakıyordu.

"Günaydın Bayan Daltry," diye omzundan bir ses geldi. Döndü Prens'in majordomosunu ona gülümserken buldu.

"Günaydın Bay Berwick," dedi. "Sanırım tüm şatoda uyanık olan tek insanlar biziz."

"Aslanın nasıl olduğunu görmek için geldim. Daha iyi görünüyor."

Berwick'in acelesi varmış gibi görünmüyordu, bu yüzden Kate bir soru sormaya cesaret etti. "Size kale hakkında bazı detaylar sormamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi kafesin parmaklıklarına yaslanarak.

"Dün gece haftada en az iki yüz balmumu mumu aldığınızı tahmin ettim. Peki şatonun kendi satıcısı var mı? Bir fırıncınız olması gerektiğini biliyorum, peki ya demirci dükkânı gibi genellikle köylerde bulunan şeyler?"

Berwick kurbağalı düğmeleri ve yüksek yakasıyla güzel bir cübbe giyiyordu. Tam olarak en iyi hizmetçiye benziyordu, ama bir an için gözleri ona parladı ve kadın ... hissetti.

Saçma. Sanki onu tanıyormuş ya da en azından daha önce tanışmış gibiydi.

"Şatonun kendine ait bir sandığı var," diye cevap verdi. "Ama mumları hafife almışsınız Bayan Daltry. Normal bir haftada şatonun her yerinde üç yüzden fazla mum yakıyorum ve bazı odalarda Argand lambaları da kullanıyoruz. Elbette balo nedeniyle, şamdanların şafağa kadar tamamen yanmasını sağlamak için çok daha fazla sipariş verdim."

"Büyüleyici," dedi Kate. "Peki ya hizmetkârlar? Toplamda kaç tane var?"

Bir an durakladı, belli ki hesap yapıyordu. "Az önce dört kişiyi işe aldım ve bir kişiyi işten çıkardım, yani üç kişilik net kazançla şu anda kale ve çevresinde yüz otuz yedi kişi istihdam ediyoruz."

"Gelirin çoğu kiralardan mı geliyor?" diye sordu düşünmeden önce. Sonra rengi değişti. "Özür dilerim; bu son derece uygunsuz bir soruydu."

Bir kaşını kaldırdı. "İngilizler para konusunda bizden daha tutucudur. Elbette kalenin etrafı çiftliklerle çevrili ve bu çiftlikler kaleyi asgari düzeyde destekleyen kiralar getiriyor. Prens, burada yaşayan insan sayısı göz önüne alındığında bu gelirin yeterli olmadığını düşünüyor."

Kate yanaklarında pembeliğin yükseldiğini hissetti. "Prensin mali durumu hakkında bilgi almak istememiştim!"

"Neden olmasın?" dedi omuz silkerek. "Sizi temin ederim ki, Marburg'da mirasyedi prenslerin sayısı bir düzineyi geçmez. Prens Gabriel, denetlemesi gereken bir şatoya sahip olduğu için tektir." Berwick'in saçları düzgün bir şekilde arkadan bağlanmıştı ama omuz silerken bir kısmı alnına düştü.

Sonra, sanki önünde bir ayna belirmiş gibi, prensin yüzünü gördü. Berwick'in. Aynı kalıpta dökülmüş. İki madeni paranın iki yüzü.

Ağız açık kaldı.

Majordomo onun gözleriyle karşılaştı ve şaşkın bakışlarını açıkça teşhis etti.

Yana doğru gülümsemesi efendisinininkinin tam bir kopyasıydı. Kate kendini toparlayarak, "Ump," dedi.

"Bugün kalenin arkasındaki bahçelerde açık havada piknik yapacağız," dedi Berwick gözlerini kırpmadan. "Birkaç hanımefendi, çit labirentinin arkasında yer alan hayvanat bahçesinin geri kalanını görmek istediklerini ifade ettiler. Gölde yüzmek de çok keyifli olabilir."

Aslan tekrar uyumaya başlamıştı. "Bu canavarın daha büyük bir kafese ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. Berwick'in prensle yakın akraba olduğunun farkına varması, onunla konuşmayı bir şekilde kolaylaştırdı.

"Ne kadar büyük olmasını tavsiye edersiniz?"

"Domuz barınaklarını düşünün. Büyük bir dişi domuz ve tüm yavrularını altıya altı bir alana koyabilirsiniz, ancak çoğu çiftçinin daha geniş bir alanı tercih ettiğine inanıyorum. Bu aslanın nadasa bırakılmış bir domuzdan daha az alanı var. Bu doğru olamaz."

Başını kaldırıp Berwick'e baktığında, onun şaşkın bir şekilde kendisine göz kırptığını gördü. "Bir domuz ahırının büyüklüğünü bilmem gerekirdi," dedi iç çekerek.

"İnsanın neyi bilmesi ya da bilmemesi gerektiğini kim söyleyebilir?" Berwick mırıldandı. "Ama Oxford'da geçirdiğim süre boyunca karşılaştığım birkaç İngiliz hanımefendinin çok sayıda konuyu kaba bulduğunu itiraf etmeliyim."

"Siz de Oxford'da mıydınız?" diye sordu. "Yoksa orada Prens'in hizmetçisi mi?"

"Benim gibi," dedi Berwick neşeyle. "Ve ben de prene katılıyorum, bu yüzden ikimiz için de çok iyi oldu. Ben felsefe okudum, o tarih okudu ve ikimiz de kadınları inceledik. Çok gençtik, anlarsınız ya."

Kate ona sıırttı. "Felsefe şu anki pozisyonunuzda size yardımcı oluyor mu?"

"Hiçbir fikriniz olamaz," dedi Berwick. "İşler sarpa sardığında her gün felsefi akıl yürütmeye başvuruyorum."

"Öncelik meseleleri falan mı?"

"Prensin akrabaları," dedi biraz sert bir sesle, "çok asi insanlar. Dün gece Bay Tippet ile tanıştınız mı?"

Kate kaşlarını çattı. "Oldukça solgun ve biraz tombul?"

"Bu o. Bay Tippet, Ekselanslarının halalarından birine bağlı bir okuyucu. Prenses Sophonisba'yı tüy takmaya olan düşkünlüğünden hatırlayabilirsiniz."

Kate'in aklına saban gibi göğsü olan sert görünüşlü bir kadın geldi. "Ona kitap okuyacak birinin olması ne güzel," dedi kibarca.

"Tippet avuç içi okur. Ya da öyle diyor," diye ekledi Berwick zarif bir şüpheyle yaklaştı. "Her halükarda, daha iyi bir cevap bulmak için avucunu tekrar tekrar okumasını isteyen Prens Ferdinand tarafından delirtiliyor."

Kate, "Kişinin avuç içinin an be an değişebileceği fikri tüm fikri geçersiz kılıyor gibi görünüyor," diye gözlemledi.

"Bay Tippet, prensin siyah saçlı bir hanımla evleneceğini, yüz on iki yaşına kadar yaşayacağını ve daha birçok ilginç serveti olduğunu söyledi ama hiçbirini yeterince iyi değil."

"Yani felsefi eğitiminize başvurarak kendi sıkıntılarınızı yönetmeye çalışıyorsunuz-" Ve kendini toparladı. Prens Ferdinand'ın gerçekten Berwick'in akrabası olup olmadığı onu ilgilendirmezdi.

"Kesinlikle," dedi yumuşak bir sesle. "Bayan Daltry, ne kadar olağanüstü bir genç hanım olduğunuzu belirtebilir miyim?"

"Ah pekala," dedi ve sonra ondan gerçekten hoşlandığını fark ederek, "tuhaf şekilli ailelere sahip olanlar sadece kraliyet mensupları değil, biliyorsun."

Başını salladı, gözleri düşünceli bir şekilde ona dikilmişti. O anda Rosalie köşeden geri döndü.

"Gelip fili görmelisiniz, Bayan Katherine," diye bağırdı, yanlış isim kullandığını fark etmemişti. "Bacağına yapışmış çok tatlı bir maymunu var. Hayatımda hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim."

Berwick, "Maymun kalenin favorisi," diye yorum yaptı.

Kate, Rosalie'nin hatasını fark edip etmediğini anlamak için ona baktı, ama Rosalie'de hiçbir belirti yoktu.

Caesar'ın aslanın etrafında gerekli dikkati gösterdiği ortaya çıktı, fil söz konusu olduğunda böyle bir duyguya sahip değildi. Kafesin parmaklıkları arasına koştu, çılgınca havlayarak maymunu yakalamaya çalıştı.

Fil tedirgin görünüyordu ve ileri geri kaymaya başladı.

"Filler fareleri sevmez ve bu köpek de çok büyük değil," diye belirtti Berwick, tamamen umursamaz bir ses tonuyla. "Onu ezebilir."

"Caesar!" Kate bağırdı. "Lütfen çık oradan!" Bir parça peyniri umutsuzca salladı.

Ama Sezar cesur olduğu kadar ahmaktı da.

Yeterince yüksek sesle havlarsa maymunun kuyruğu ağzına düşermiş.

Berwick iç çekti. "Affedersiniz hanımlar." Kafese bağlı küçük bir kutuyu açtı, bir anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. Kafesin içine bir adım attı ve Sezar'ı kucağına aldı.

"Ona tasma takmak zorunda kalacağım," dedi Kate. "Korkarım ki oldukça korkusuz. Hiç aklı yok."

"Hiç mi?"

Kate başını salladı. "Benim tespit edebildiğim kadarıyla kesinlikle yok. Bazen böyle oluyor."

Berwick bir kaşını kaldırdı.

Sanki evinde Cherryderry ile eğleniyormuş gibi ona gülümsedi. "O bir erkek. Bazen beyinlerin paketin dışında bırakıldığını fark ettim."

O ve Rosalie, majordomonun kahkaha sesleri arasında avludan ayrıldılar.

On beş

Piknik ve punting öğleden sonra geç saatlerde, kalenin arkasında uzanan bahçelerde gerçekleşti. Bahçeler çok resmi bir şekilde düzenlenmişti ve beyaz mermerden yapılmış geniş merdivenlerin altından uzanıyordu. Bir çit labirenti, kuğularla dolu bir göl ve kendine saygısı olan bir şatonun bahçesinde olması gereken akla gelebilecek her şey vardı; buna mermer bir terasta çalıp çırpan bir orkestra da dahildi.

Kate elbisesine uygun olarak kiraz rengi bir peruk takmıştı; etekleri kiraz renginde olan güzel bir tunik, biri daha soluk bir kiraz renginde, diğeri krem renginde iki kat ortaya çıkacak şekilde arkadan kesilmişti. Rosalie'yle balmumu ekler konusunda küçük bir tartışma yapmıştı ama hizmetçisi kiraz rengi elbisenin Kate'in doğal şekliyle rezil olacağı konusunda ısrar etmişti. Ya da, daha doğrusu, doğal şeklinin olmamasıyla.

"Eriyebilirler ve o zaman ben nerede olurum? Ya ben ısınırsam ve onlar şekil değiştirirse? O zaman ne olur?"

Rosalie kusursuz bir mantıkla, "Ateşlenme," demişti.

Algie ve Kate bahçeye inen uzun merdivenlerin başına kadar yürüdüler ve durakladılar.

Orkestra lezzetli bir şeyler çalıyordu, belki de bir vals. Valsleri ve dansçılar üzerindeki çökertici etkilerini duymuştu. Müzik onda eteklerini toplayıp dans etme isteği uyandırdı.

"Bu fiskiyeleleri nasıl çalıştırdıklarını merak ediyorum," dedi Algie. Büyük taş deniz canavarlarının ağızlarından havaya su fışkırıyordu.

"Bay Berwick'e sorabilirsiniz," diye önerdi Kate. "Onun kale hakkında oldukça bilgili olduğunu görüyorum."

Algie dehşete kapılarak, "Bir hizmetçiyle kesinlikle sohbet etmeyeceğim," dedi. "Tanrı aşkına Kate, Victoria olduğunu unutma, olur mu? Benim karım kendini asla böyle alçaltmaz."

"Bir Gey öğrenmek istiyorsan neden sormuyorsun?" diye karGılılık verdi Kate. "Bence züppelik ediyorsun Algie. Prens soruna cevap veremeyecek."

"Sanki *ona* soracaktım gibi!" Algie tekrar hakarete uğramış bir halde bağırdı.

Kate içini çekti ve merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladı. Bahçede dün salonda gördüğünden çok daha fazla insan vardı; belli ki konuklar balo için gelmeye baGlamıGlardı bile. "Beni bırakma Algie," dedi asık suratlı nişanlısına. "Victoria'nın tanıdığı insanları görme olasılığım oldukça yüksek. Herkese gülümseyeceğim ama tanıştırma işini sen halletmelisin."

Algie ona şöyle bir baktı ve "Bugün Victoria'ya daha çok benziyorsun, bu büyük şans" dedi. Sonra birden çok önemli bir ayrıntının farkına vararak, "Köpekler nerede?" diye sordu.

"Onları Rosalie'ye bıraktım," dedi. "Düşündüm ki-"

"Hayır, onları almalısın," dedi Algie, Kate'in aşağılayıcı bulduğu bir şekilde uşağa parmaklarını şıklatarak. "Victoria onları her yere yanında götürür; onlar onun imzasıdır. Köpekleri Bayan Daltry'nin odasından getir," diye uşağa emretti. "Ve elinizi çabuk tutun. Biz burada bekleyeceğiz."

Bu bekleyiş Kate'e prensin tam olarak nerede olduğunu keşfetme fırsatı verdi. Etrafı genç kızlardan oluŖan gerçek bir iek tarlasıyla çevrili olduğu ve donuk sarı ipekten bir kostüm giydiği için onu bulmak zor değildi. En azından hangi yöne gitmemesi gerektiğini biliyordu.

Algie hayret dolu bir sesle, "Őuna bir bakın," dedi.

"Ne?" Kate gl inceliyormuŐ gibi yaparak sordu.

"Bay Toloose'un ceketinin arkasında  yerine beş dikiŐ var." Kendi kolunu kıpırdattı.

"Bu kadar küçük ayrıntıları grebilmenizi dikkate değer buluyorum.

Burada," dedi Kate ve sonra genç uşağa dönerek, "Teşekkür ederim! Çok naziksiniz." Sırayla her köpeğe sert bir bakış attı. "Caesar, havlamak yok. Coco, sudan uzak dur. Ve Freddie ..." Durdu ve Freddie'nin ipeksi kulaklarına ve tatlı gözlerine baktı. Onu grdğu için çok mutlu görünüyordu. "Sen olduğun gibi mkemmelsin. Hadi o zaman."

Merdivenlerden hep birlikte zıplayarak indiler, Algie nden gidiyordu ve o, tasmalarını çekmedikleri için köpeklere iltifat etmekle o kadar meşguldü ki, prensin hayranlarından kurtulduğunu ve merdivenlerin dibinde onları selamlamak için beklediğini fark etmedi.

"Bayan Daltry," dedi ciddiyetle, sanki önceki gece hiç yaŐanmamıŐ gibi oldu.

"Ekselansları," dedi kadın, derin bir reverans yaparak.

"Yeğenim," dedi Algie'ye dönerek.

Algie belli ki cevap olarak ne söyleyeceği sorusuyla boėuŐuyordu; sonunda, "Ekselansları, Amca," diye geveledi ve o kadar derin eğildi ki burnu muhtemelen pantolonuna değdi.

Prens, Kate'in elini dudaklarına götürerek, "Benimle bir tur atman için ısrar ediyorum," dedi.

Bir prensin böyle gözlere sahip olması insanlığın geri kalanı için gerçekten adil değildi. Daha doğrusu, kadınlar için adil değildi.

"Belki bir noktada yaparım," dedi elini geri çekerken.

"Şimdi," dedi, Algie'ye bir kez daha bakmadan onu çimlerin üzerinden geçirerek.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı, köpeklerin tasmalarının eteklerine dolanmasını engellemeye çalışıyordu.

"Seni göle götürüyorum tabii ki."

Birkaç saniye sonra, yaklaşık yeşil fasulye şeklindeki uzun bir teknenin bir ucundaydılar ve bir uşak onları diğer ucundan itiyordu.

"Algie -yani sevgili nişanlım- bundan hoşlanmayacak," dedi, eldivenlerini çıkarıp parmaklarını suda gezdirip gezdiremeyeceğini merak ederek. Su çok güzeldi, berrak ve koyu maviydi.

Prens onun ne düşündüğünü tahmin ederek, "Evet, çıkar onları," dedi. "Kimsenin görmeyeceği kadar uzaktayız."

"Beni bu tekneyle dışarı çıkarmakla ne demek istiyorsun?" Sağ eldivenini çıkarmasına rağmen talep etti.

"Şuradaki kadın grubunun neden bahsettiğini biliyor musun?" dedi çenesini sallayarak, onu ilk kez gördüğü ipek ve satenlerden oluşan kabarık buluta doğru.

"Hayır. İşte-" Caesar'ın tasmasını ona uzattı. "Ona göz kulak olabilir misin? Freddie'ye bir şey olmaz, Coco da aslında oldukça usludur ama Caesar'ın bir balık görürse tepetaklak olacağını hiç sanmıyorum."

Prens, Caesar'ın kabarık kuyruğuna küçümseyerek bakarak, "Köpeklerden hoşlanmam," dedi.

"Ben de öyle," dedi neşeyle ve sonra kim olduğunu hatırladı öyleymiş gibi davranarak. "Kendi tatlı köpeklerim dışında tabii ki."

Prens arkasına yaslanıp gözlerinde hınzır bir parıltıyla ona bakarak, "O kadınlar sizi en son iki ay önce Londra'da gördüklerinden beri ne kadar değiştiğinizi tartışıyorlar," dedi. "Anlatılanlara göre, birkaç ay öncesine kadar *çok* daha çekiciymişsiniz, her yeriniz yuvarlakmış vesaire."

"Ne kadar küstahça," dedi Kate. "Hastalığımdan sonra bu kadar eleştirel olmaları çok kötü niyetli. Yine de beni uyarman büyük incelik."

Prens eğilerek, "Peki sen kimsin?" diye sordu. "Bak, sanırım şurada bir balık görüyorum!"

"Siz Bayan Victoria Daltry değilsiniz." Uzandı ve kadının elini tutup ters çevirdi. Başparmağı avucunun üzerinde yavaşça gezindi ve kızın gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Nasırlar. *Ton'un* sevgilisinin nasırları olmaz. Bir hastalıktan sonra bile."

"Şey," diye başladı Kate ve durdu.

"Dur tahmin edeyim," dedi prens, gerçekten yasaklanması gereken türden baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Wick ve ben öğleden önce bu konuyu uzun uzun tartıştık."

"Wick?"

"Kardeşim Berwick. Onun benim kardeşim olduğu gerçeğine ihanet ettiğini söylüyor."

"Tahmin etmiş olabilirim-" diye başladı Kate.

Prens muzaffer bir edayla, "Ben de aynı şeyi tahmin ediyorum," dedi. "Kısacası, sen Victoria Daltry değilsin. Sen ailenin gayrimeşru bir üyesisin ve bilinmeyen bir nedenle Victoria'nın yerini aldın; bu da birçok gizemi açıklıyor: Ellerin, hem köpeklerine hem de benim zavallı yeğenime karşı ilgisizliğin, tombul ve pudralı Victoria'ya benzemeyişin ve bir domuz ahırının yeterli alanını bilmen."

"Dolgun ve pudralı mı?" Kate umutsuzca ne söylemesi gerektiğini düşünerek tekrarlardı. Bu koçullar altında meçru doğumuna itiraz etmek oldukça aptalca görünüyordu.

"Genç hanımların en sivri dilli olanlarından biri, bir doktorun sizi güneşte vakit geçirmeye zorlamış olması gerektiğini, çünkü eskiden çok güzel bir cildiniz olduğunu söyleyerek üzüntüsünü dile getirdi."

"Tırnaklarını fark etmeyeceğinizi umarak dikkatinizi dağıtıyordu."

Prens ılınca sırtarak, "Olabilir," dedi.

"Bunu çok eğlenceli bulunduğunu görebiliyorum," dedi kızgın bir ifadeyle.

"Sen *ailedensin*," dedi. "Yani Algernon, hiç şüphesiz nefis Victoria ile evlendikten sonra, siz de benim geniş ailemin bir parçası olacaksınız."

Kate bir nilüfer kopararak, "Ne kadar güzel olur," dedi. Sandalın kık tarafında duran uağa bir göz attı, ama adam gölde pervasızca ilerleyen diğer sandallardan kaçmakla meşgul görünüyordu. "Bir prensle akraba. Hayatta baarılacaklar listemde, sizi temin ederim."

Prens, "Memleket gibi, sizi temin ederim ki nüfusun yarısı battaniyenin bir tarafında ya da diğer tarafında benimle akraba," dedi. "Peki adın ne?

Wick Katherine olabileceğini dnd ama emin değildi."

Demek Berwick Rosalie'nin dil srmesini duymuştu. "Katherine," diye itiraf etti. "Gerçi genelde insanlar bana Kate der."

"Gabriel," dedi.

"Gerçi genelde insanlar size Majesteleri der," diye belirtti, "ben de öyle diyeceğim."

"Burada kimse bizi duyamaz." Adam oldukça mutlu bir ifadeyle arkasına yaslandı ve Victoria ilk kez adamın kendisine alaycı bir ifadeyle bakmadığını fark etti. "Tombul ve pudralı Victoria'ya ne oldu?"

"Sezar onu ısırdı," dedi Kate.

n patilerini teknenin kenarına dayamı, tekneye saldırmak için bir neden görme ihtimaline karşı dikkatle suyu izleyen Caesar'a baktı.

"Uysal görünebilir ama vahşi bir tarafı var," diye ekledi.

"Onu iteyim mi?" Gabriel yardımsever bir ekilde sordu. "O kadar sala ta gibi batar. Gerçi u ufaklık kadar hızlı değil. O mücevherler ceketine mi yapıtırılmı?"

"Gerçek değiller. Onlar cam."

Gabriel eğildi ve Coco'yu daha yakından inceledi. "Aslında onlar yıldız safirleri. Bir prens olarak *fiyatlarını* bilemesem de, mücevherler de dahil olmak üzere bu köpeğin değerinin, bu arazinin eteklerindeki küçük bir kulübe ile yaklaşık olarak aynı olduğunu söyleyebilirim."

Kate biraz dehşetle Coco'ya baktı. "Kendisiyle bu kadar gurur duymasına şaşmamalı."

"Evet, göbeğinde çeyiz taşıyan sirk dansçılara benziyor," dedi Gabriel. "Açıkçası Victoria gelemediğinde gerçekten bir deneyimi kaçırdım. Onunla konuşacak o kadar çok şeyimiz olurdu ki."

"Köpeklerinizi de süslüyor musunuz?"

"Köpeğim yok ama aslanı onun yerine düşünmeye hazırım." Kate ona kaşlarını çatarak, "Aslanınız daha büyük bir kafese muhtaç," dedi.

Prens tembelce, "Aman Tanrım," dedi. "Korkarım ki oldukça fazla dikkat çekiyoruz."

Kate kafasını kaldırıp baktığında gölün teknelerle dolup taştığını ve çoğunun da boyunlarını prensin teknesine doğru uzatmış aristokratlarla dolu olduğunu gördü. "Lanet olsun ve patlasın," diye mırıldandı. Elindeki suyu silkeledi ama kurulayacak bir yer yoktu. "Mendiliniz var mı?" diye sordu.

Prens eğlenmiş görünerek, "Hayır," dedi.

"Sanırım hapşırırsanız diye yanlarında bu tür şeyler taşıyan hizmetçileriniz vardır," dedi.

"Sen de bir tane taşımıyorsun," diye karşılık verdi.

"Yerim yok; retikülüm peynir dolu."

"İlginç bir kokunuz olduğunu düşünmüştüm! Çoğu kadın Fransız gibi kokar."

"Oysa ben mandıra kokuyorum," dedi boyun eğerek. "Fransızlar nasıl Bayanlar kokuyor mu?"

"Çiçekler gibi," dedi sırtarak. "Ya da ter gibi. Duruma göre değişir."

Kate gerçekten dinlemiyordu. Elbisesinin vişne çürüğü ipeğine elini süremezdi çünkü lekelenirdi. "Bakma," dedi ona ve aceleyle vişne rengi ipeği ve altındaki iki kat ipeği, kombinezonunun narin ketenine ulaşana kadar çekti.

Baktı.

Tabii ki baktı.

Onun gözlerini hissetti ve başını kaldırıp baktı. Adamın yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Yapmamalısın!" dedi, eteklerini ayak bileğinin üzerinden seğirterek. Adam öne doğru eğildi. "Terliklerini beğendim."

Onlar da kiraz ipeğiydi, küçük topuklulardı ve oldukça karşı konulmazlardı. "Teşekkür ederim," dedi sakın bir sesle. Bir beyefendinin bu elbiseyi giydiğinden oldukça emindi.

Bir hanımefendinin ayak bileklerini görmememiz gerekiyordu, ama ayakkabılar hayranlık uyandırmak içindi, değil mi?

Hâlâ eldiven takmamış olan elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Gözleri bir tür vahşî davet, bir ayartma gibi parlıyordu. "Ama ayak bileklerin kadar değil. Böyle ayak bilekleri ..."

"Onlar sadece ayak bileği," dedi.

"Evet, ama bir erkeğin ayak bileklerinizi görmesine asla izin vermemelisiniz."

"Bunu biliyorum," dedi elini çekiştirerek. "Ben bir çiftlikte büyümedim, biliyorsun."

Gözleri şimdi gülüyordu, ama içlerinde boğucu bir yanma vardı, midesini bir şeyle kıvrandıran bir sıcaklık. "Bir erkeğin ayak bileklerini görmesine asla izin vermemelisin," diye tekrarladı, "ünkü seninki kadar ince ve güzel örölmüşlerse, bu ona çok şey anlatır." Elini çevirdi ve avucunu bir anlığına dudaklarına dayadı.

"Ne hakkında?" diye sordu kendini tutamayarak.

Öne doğru eğildi. "Bir kadının vücudunun geri kalanı hakkında. Bir ayak bileğinin kıvrımı, bir belin kıvrımından, bir kadının kalçasının kıvrımından, sırtının eğiminden ... diğer yerlerden de bahsediyor." Gözleri kadının göğsünde oyalandı.

Kendini durduramadan Kate'in ağzından bir kıkırtı kaçtı. Bir elini dudaklarının üzerine kapattı.

"İltifatıma mı gülüyorsun?" Yüzü tamamen okunamaz haldeydi. "Çok özür dilerim," dedi ama kendini tutamadı. "Sanırım öyle." "Neden?"

Kate sırtını dikleştirdi, bu da gerçek göğsünü destekleyen balmumunun öne doğru çıkmasına neden oldu.

Şaşkın görünüyordu.

"Algie'nin göğsüne ped taktığını biliyor muydun? *Sen biliyor* musun?" Kız onun ceketine baktı ve öyle olmadığını fark etti. Göğsü Algie'ninkinden iki kat daha büyüktü ama saf kastan oluşuyordu.

"Hayır."

"Algie'nin pantolonunun baldırlarına dikilmiş küçük pedleri de var," dedi sabırla.

Prens, "Eskiden çok tombul bir poposu vardı; o kadar eti bir şekilde kaybetmiş olmalı," dedi. "Bu ne-oh!"

Adamın gözleri doğrudan kadının göğsüne takıldı.

Ona sırtıttı. "Dikkatli olun, Majesteleri: Bir ayak bileğinin kıvrımının bir kadının kıvrımlarına dair tamamen güvenilir bir tahmin olduğunu düşünmüyorum."

Adam kızın göğsünden başını kaldırdı ve kızın şaşkın bakışları arasında, gözlerinde kızın anında ateşlenmesine neden olan o şiddetli arzu kıvılcımıyla gülümsedi.

"Yapma bunu," diye tersledi. "Yaşlı bir keçi gibi görünüyorsun." "Neredeyse bana göğüslerine bakmamı emrediyordun."

"Baktığınız şey sadece nominal olarak etikete uyuyor" diye belirtti.

Homurdandı. "Altında bir çeşit dolgu olabilir, Kate, ama benim gördüğüm tamamen arzulanın, tatlı, kremsi ..."

Kate gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyorsun, Victoria olmamam baştan çıkarılmaya müsait olduğum anlamına gelmiyor."

"Bunu biliyorum," dedi arkasına yaslanarak. "Ben de seni baştan çıkarmıyorum."

"Bunu öğrendiğime sevindim," dedi Kate. "Aksi takdirde kafam oldukça karışabilirdi. Senin bir prens olman ve muhtemelen kadınların kollarına düğmesini beklemen. *Parfümümün güzelliğine* bakarak benim bir sütçü kız olduğuma karar verebilirdiniz."

Güldü. "Seni Dimsdale'den çalmayı düşünmüştüm ama o zaman sen Victoria'ydın ve onun köpeklerine harcayacağın onca paran vardı."

"Neden bir varise ihtiyacın var?" diye sordu. "Berwick-

" "Wick," diye araya girdi.

"Wick kalenin kendi kendine yetebileceğini ima etti."

"Teyzelerimi mutsuz edecek bir şekilde. İnsanın asla çok fazla parası olamaz."

Kate ona baktı. Saat dört olmuştı ve güneş ışınları gölün üzerinde altın sarısı bir renk alıyordu. Gabriel'in saçları kravatından düğmüğü, bir iki tutamı yanağına doğru kıvrılmıştı. Kibirli, görkemli ve onun sırrını öğrendiği için zafer kazanmış gibiydi.

Açgözlü

görünmüyordu.

Sadece kibirliydi.

Kadının sessizliği ona batıyor gibiydi ve "Para size özgürlüğü satın alabilir" dedi.

"Özgürlük," diye yineledi. "Neyden özgürlük? Sen aslan değilsin-"

"Tanrı aşkına, aslan konusunu kapa çenenini," diye tersledi.

Bir kaşını kaldırdı.

"Ben kimseyle bu şekilde konuşmam," dedi bir çocuğun tatlı pişmanlığıyla.

"Belli ki senin en kötü yanını ortaya çıkarıyorum."

"Evet, suçu senin üzerine atalım. Ne olursa olsun, o kadar çok param olsun isterdim ki karımı burada, teyzeler, amcalar, aslan ve diğerleriyle birlikte bırakıp gidebileyim."

"Gitmek mi? Nereye gideceksin?"

Marburg'a mı?" "Hayır!"

"Sonra?"

"Dido ve Aeneas'ı hiç duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Tarihsel mi yoksa edebi mi? Şok edici derecede eğitimsiz olduğumu itiraf etmeliyim. Biraz Fransızca konuşabiliyorum ve Shakespeare'in büyük bir kısmını okudum ama onun dışında cahilin tekiyim."

"Domuz ahırının büyüklüğünü kim bilebilir ki?" dedi, gözleri düşünceli bir ifadeyle.

"Evet, bu tür büyüleyici bilgilerle doluyum," dedi. "Peki ya Dido? Çok itici bir ismi olduğunu söylemeliyim."

"Kartaca Kraliçesiydi. Aeneas'a aşık oldu, ama tanrılar tarafından yolculuğuna devam etmesi ve Roma şehrini bulması için bağlandı.

. O da öyle yaptı. Ve o gittiğinde keder içinde kendini bir cenaze ateşinin üzerine attı." Durdu.

"Aşk için kendini yaktı mı?"

Başını salladı.

"Kurgu," diye açıkladı Kate. "Hiçbir kadın bu kadar aptal olamaz. Sence uşak eldivenimin düğmelerini ilikleme ni uygunsuz bulur mu? Korkarım bütün bu düğmeleri kendim ilikleyemem."

"Sorun uşakta değil; diğer tekneçilerde. Yanıma otursan iyi olur, böylece kimse görmeden bu işi yapabilirim." Oturduğu sıranın sağ tarafına geçti.

Kate ayağa kalktı ve sonra hızla dönüp onun yanına oturdu. Adam çok iriydi ve bacağı doğrudan onunkine değiyordu. Yanaklarında renklerin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Prensin gözlerindeki o kıvılcım geri gelmişti. "Eee?" dedi. "Eldiveni alalım o zaman."

Kate isteksizce sağ elini çevirdi. Üzerindeki minik inci düğmeler Eldiven dirseğini geçmişti. Prens kolunun üzerine eğildi. Saçları sandığı kadar koyu değildi. Kestane rengindeydi ve daha açık renk telleri vardı, sürülmek için ters çevrilmiş toprak rengindeydi.

Şimdi düşününce pek de romantik bir karşılaştırma olmadığını fark etti.
"Biliyorsun," dedi son inciyi bağlarken, "hanımlar asla beylerin yanına
oturmaz."

"Prensler bile mi?"

"Sadece prenses olmayı umuyorlarsa."

"Değilim," dedi çabucak. Sesinde gerçeğin çınladığını duyduğuna
memnun olmuştu.

Prens, "Bunu biliyorum," dedi. "Kate mi?"

"Evet, Majesteleri."

"Gabriel. Dido hakkında daha fazla şey bilmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Kulağa olağanüstü aptal bir kadın gibi geliyor." "Dido
edebi *biriydi*," dedi onun cevabını duymazdan gelerek. "Ama aynı
zamanda

tarihsel olduğunu düşünüyorum. Ve şu anda eski bir profesörüm olan
Biggitstiff, onun Kartaca şehri olabilecek bir antik kentte kazı yapıyor."

Evlilikten bahsederken sesinde bir gerçeklik payı varsa, konu Kartaca'ya
geldiğinde de onunkinde gerçek bir özlem payı vardı. "Peki, git o zaman,"
dedi kadın irkilerek.

"Yapamam. Bu kale
benim." "Yani?"

"Anlamıyorsunuz. Kardeşim Augustus ahırlarını temizlediğinde, mecazi
anlamda, dindar olmadığını düşündüğü herkesi ve her şeyi dışarı attı."

"Aslan ve fil de dahil mi?" Kate sordu. "Coco'dan bahsetse
anlayabilirdim, çünkü onun kendinden önce bir tanrısı olmadığı açık, ama
fil? Ve maymun?"

"Sanırım bunun nedeni karısının kokudan bıkmış olmasıydı. Ama diğer
herkes ... bavullarıyla birlikte benim gözetimime verildi."

"Bir Rus prensesi ile evlenip, onun için
hepsini desteklemek mi?"

"Evet," dedi açıkça. "Sadece çeyizi önemli değil, aynı zamanda şatoyu yönetmesi için onu burada bırakabilirim."

Kate hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve tekrar onun karşısına oturdu. "Sanırım kıyıya doğru gitmeliyiz," dedi. Ve sonra: "Sadece seni anladığımdan emin olmak istiyorum. Karmakarışık aileni geçindirebilmek için evlenmeyi planlıyorsun ve sonra da hemen karını onların sorumluluğuna bırakıp Kartaca'ya mı gideceksin, her neresiyse artık? Lancashire'da olmadığını varsayıyorum, çünkü İngiliz kadınları edebiyatta bile aşk için kendilerini *asla* yakmazlar."

"Kulağa oldukça kendine hizmet ediyormuşsun gibi geliyor," dedi neşeyle, "ama evlilik bu, değil mi?" Uşaklara el salladı ve kıyıya doğru işaret etti. "Ne de olsa benim unvanımı kazanacak. Ve değer biçme konusundaki paha biçilmez yeteneğimle size prenses olmanın değerinin yüksek olduğunu söyleyebilirim. Tüm bunlara rağmen hiç ilgi göstermiyorsunuz."

"Victoria'yı niçanlısının kollarından çekip almayı düğündüğüne inanamıyorum," dedi Kate. "Algie'ye fena halde âçık, biliyorsun. Ve o senin *yeğenin*."

"Evet, ama ona karşı sadakat hissetmek çok zor," dedi prens hayıflanarak. "Ama sanırım şimdi sizinle tanıştığımıza göre, hissetmeliyim."

"Algie ile bir akrabalığım yok."

"Ama eğer soyunla ilgili tahminim doğruysa, sen onun baldızısın ya da öyle olacaksın," diye belirtti.

"O halde evliliğe onay vereceksiniz, öyle mi?" diye sordu, soyu hakkında yorum yapmamaya karar vererek. "Algie çok mutlu olacak. Eğer sizin için de uygunsa, öğleden sonra buradan ayrılacağız, çünkü pek de hoş olmayan fiziğimi fark eden onca kadın varken, bu oldukça sinir bozucu bir ziyaret olacak."

"Hayır."

Ona göz kırptı. Şimdi kıyıya doğru süzülüyorlardı, kürek gölü çevreleyen mermer çıkıntıya çarpıyordu ve o şöyle düşündü

Belki de onu yanlış duymuştu. "Hayır mı dedin?"

"Balom için kalacaksın." Kollarını kavuşturdu ve huysuz huysuz baktı.

"Saçmalama. Birileri benim Victoria olmadığımı anlayabilir ve artık gerçeği bildiğine göre kalman için bir neden yok."

"Kalacaksın çünkü ben öyle istiyorum."

"Ne istersen söyleyebilirsin," diye tersledi, "ama-"

Kıyıya sıçradı ve elini uzattı. Kadın öfkeyle tekneden indi ve adam onun kulağına, "Dimsdale beni asla geçemeyecek Kate," dedi.

Tabii ki haklıydı, kahretsin onu. Döndü ve uşağa teşekkür etti, köpeklerini dağıtıyordu. "Pekala," dedi. "Şimdi koşun ve bir prens olun, Majesteleri."

"Gel ve dans et," dedi elini uzatarak.

"Delirmiş olmalısın. Sezar, kendine gel!" Kuğulardan biri tehlikeli bir şekilde kıyıya yakın yüzüyordu, en azından Sezar'ın bakış açısından. Neyse ki hiçbirisi onları selamlamak için tekneye doğru yüzmemişti.

"Gelin," dedi.

"Ekselansları-"

"Bana Gabriel de!" Bunu sıkılmış dişlerinin arasından söyledi.

Kate onun öfkeli gözlerine bir kez baktı ve kendi gözlerini devirdi. "Gabriel," dedi neredeyse fısıltıyla. "Ben sütçü kızım, hatırladın mı? Sadece üç ya da dört yıl boyunca bir mürebbiyem oldu ve nasıl dans edileceğini hatırladığımdan emin değilim. Victoria'nın tanıdıklarının önünde tökezlemek istemem."

"Baloda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bileğime bir eşarp saracağım ve Sezar bana çelme takmış gibi yapacağım." Günah keçisi küçük bir canavar gibi tasmaını çekiştiriyordu. "Sezar!" Dönüp ona baktı, o da onu oturttu, sonra da retikülünden bir parça peynirle ödüllendirdi.

"Ekselansları," dedi Wick, önlerinde belirerek. "Bayan Daltry." Wick'in onun ismine en ufak bir muziplikle yer vermesi hayal ürünü değildi.

Vurgu. "Majesteleri, sözünüzü kesmek istemem ama Kontes Dagobert geldi ve sizi selamlamak istiyor."

Gabriel Kate'e, "Burada bekle," dedi ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

"Lanet o l s u n , " diye mırıldandı Kate. "H a y d i , köpekler."

Gabriel'e doğru

ters yönde, Coco zıplayarak ilerliyordu. Köpeğin kürküne yapıştırılmış safirler batan güneşi yakalıyor ve sanki boynunda pırıl pırıl bir hale varmış gibi görünüyordu.

Ev sahiplerinin çatılarını yenilemek için harcanması gereken para, diye düşündü Kate. Ve çeyizi. Mariana'nın onu ele geçirmediğine bir an bile inanmadı.

Onu almış ve bir köpeğe yapıştırmış.

On altı

Kate birinin ismini viyakladığını duydu - gerçek ismini, Victoria'ninkini değil. -Ve arkasını döndüğünde Leydi Wrothe'un labirentin kenarından el salladığını gördü. Henry'nin üzerinde son derece şık, mor ve yeşil çizgili bir günlük elbise vardı ve elbisenin bedeninin kenarlarında küçük bir fıfır vardı. Kate yaklaştığında, fıfırın varlığının iyi bir Çey olduğunu gördü, yoksa Henry'nin göğüsleri tamamen havaya açık olacaktı.

"Sevgilim!" Henry seslendi. "Hemen buraya gel... o prensle gölde ne yapıyorsun? Senin küçük şalgam nişanlın kemiğini kaybetmiş bir köpek gibi ortalıkta dolaşıyor ve bu da herkesi senin aslında kız kardeşin olduğuna ikna etti. Tabii ki prensin senin erdemini çalmaya çalıştığını düşünüyorlar."

"Sus," dedi Kate. "Biri seni duyacak!"

"Burada hiçbir şey duyamazsın," dedi Henry. "Fark etmedin mi? Sanırım su yüzünden. Umutsuzca Leydi'yi dinlemeye çalışıyordum."

Bantam kocasıyla savaşıyor, ama sanki bunları zaten bilmiyormuşuz gibi, sakalı ve sarkık gelinciği hakkında birkaç hakaretten fazlasını duyamadım."

"Gerçekten sakalı var mı?" Kate söyledi. "Gel, Caesar. Bu yöne doğru yürüyeceğiz."

Henry onları ilk kez fark ederek, "*Köpekler*," dedi. "Bana onların Kostümün bir parçası, sevgilim, çünkü canavarlara tahammül edemiyorum. Benimle yaşamaya geldiğinde onları Londra'da istemiyorum."

"Onlar Victoria'ya ait," dedi Kate.

"Hayır!" diye bağırdı Henry. "Kız kardeşinin burnunu kemirmeye çalışan hayvanları unuttum!" Kadın dehşetle yere baktı. "Mücevherli bir hançerim var, biliyorsun. Ani bir saldırıyı savuşturabilmen için onu sana verebilirim. Dikkat çekmek için genellikle koynuma sokarım ama ucu oldukça keskindir."

Freddie her zamanki hayranlık dolu ifadesiyle Kate'e bakıyordu.

"Bu Freddie," dedi Kate, "ve şu mücevherli olan da Coco. Ve Caesar da şuradaki sert küçük müşteri." Caesar bir serçeye hırılıyordu, muhtemelen kendini alıştırıyordu.

"Henry bir süre onlara baktıktan sonra, "Vahşi canavarlara benzemiyorlar," dedi. Şunu daha çok sevdim." Coco'yu işaret etti. "Onunla ilgili bir yolu var. Kendi değerini biliyor gibi görünüyor ve inan bana hayatım, bu bir kadının en önemli varlığıdır."

"Coco son derece kibirli," dedi Kate gülerek.

Henry yelpazesini havada sallayarak, "Kibir, özgüven için kullanılan başka bir sözcüktür," dedi. "Bir erkek için bundan daha cazip bir şey yoktur. Mücevherlerle mi yoksa camla mı süslenmiş?"

"Mücevherler," dedi Kate.

"Ve kendisi de kuş tüyü yatağa mı ait, Mariana? Gariptir ki babandan daha fazla ortak noktamız var gibi görünüyor. Mücevherli köpek fikri hoşuma gitti. Belki de şu harika Rus köpeklerinden bir tane alırım,

Şuradaki soylularinkini alıp her tarafını zümrütlerle kaplayalım. Güzel olmaz mıydı?"

"Hadi labirenti deneyelim," dedi Kate, partidekilerin duyamayacağı bir yerde olmak isteyerek.

Girişe doğru ilerledi.

"Bu kadar enerjik olmana gerek yok," dedi Henry. "Ben sadece güneşten korunmak için burada duruyordum. Topuklarım olağanüstü yüksek ve çalılıkların arasında zıplamak için tasarlanmadı."

"Sesleri çok rahatsız geliyor."

"Ama ayak bileklerimi gösteriyorlar. Yaşlanmak kesinlikle korkunç bir şey, bu yüzden insan değişmeyen şeylerin en iyisini yapmak zorunda kalıyor."

"Ayak bilekleri mi?"

"Ve göğüsler," dedi Henry başını sallayarak. "Çocuk sahibi olacak kadar şanslı olsaydım sarkık portakallara **d ö n ü ş ü r l e r d i h e r h a l d e** . Bebek yok, bu yüzden arkadaşlarım yaşlı erikler gibi buruşurken benim hâlâ muhteşem bir göğsüm var." "Benim hiç yok," dedi Kate. "Merak ediyorsan söyleyeyim,

bunlar balmumu."

"Dün gece de belirttiğim gibi, vücudunuza göre çok büyükler. Benimkiler de çoğunlukla balmumu tabii. Ben onlara göğüs arkadaşlarım diyorum." Büyüleyici derecede yaramaz bir kıkırdaması vardı. "Her neyse, erkekler söz konusu olduğunda, her şey üstte ne görüldüğüyle ilgilidir. Şimdi, sizin için mükemmel erkeği buldum."

Kate durdu. "Öyle mi?"

"Evet, ne kadar zekice değil mi? İkinci kocam Bartholomew'un ikinci dereceden kuzeni ama Leo aracılığıyla da bir şekilde bağlantısı var. Onu şu kayıklardan birine yerleştirdim ve uşağa akşam yemeğine kadar onu karaya çıkarmamasını söyledim. Bu şekilde beni yemeğe götürecek kadar kendine gelecektir."

"Sakıncası var mı?" Kate sordu.

"Özellikle değil," dedi Henry. "Onunla evlendiğimde mükemmel olmadığını biliyordum ama yeterince mükemmel. Biraz fazla içiyor ama o

kadar

"Kate'e şımarık bir bakış fırlattı: "Gerektiğinde performans göstermeyi başarıyor."

Kate homurdandı.

"Tanrı'ya şükür, şaka anlıyorsun. Bakirelerin ne yapacağı belli olmaz."

"Son birkaç yıldır pek korunaklı değildim," diye itiraf etti Kate. "Bunun için endişelenme," dedi Henry. "Son yıllarda çok fazla

Kız kardeşin olarak aptal, evlenmeden önce biraz özgürlük için yaygara koparmaya gerek yok. Düğün gecenizde yüksek sesle gıcırdayın ve kocanızın bundan asla haberi olmasın."

"Öyle demek istemedim," diye itiraz etti Kate.

Henry omuz silkti. "Gelirken hizmetçi olmak moda ama bizim *tonlarca* düğünümüzün çoğunda düğün pastası üzerine bahse girseydiniz, bir sürü şampanya olurdu ama pasta olmazdı."

Kate bunu iyice düşündü. Annesi ona nazıkçe bir kadının tek gerçek varlığının erdemi olduğunu söylerdi. Henry kesinlikle farklı bir bakış açısına sahipti. "Sonumun kız kardeşim gibi olmasını istemem."

Henry, "Victoria sadece annesinin ona bebekler hakkında hiçbir şey öğretmeyecek kadar aptal olmasıyla dikkat çekiyor," dedi. "Bunun dışında, kendisi için oldukça iyi şeyler yaptı. Şu şatafatlı genç adamın tatlı bir mülkü var. Ve kesinlikle ona aşık."

"Algie, üvey annem onu köşeye sıkıştırıp bebekten söz edene kadar evlenme teklif etmedi."

"Kız kardeşin, önce bir teklif almadan ona istediğini vermekle aptallık etti, ama ne olduysa oldu, yine de onu bağlamayı başardı."

Kate, "Şansım yaver giderse kendimi Mariana'nın durumunda bulurum, taşrada bir çocuk büyütür, kocam ölü bir albaymış gibi davranırım," dedi.

Henry cesaretle, "Çok şanslısın," dedi. "*Bana sahiptin*. Birkaç dakika önce Dimsdale'e sizi tanıdığımı söyledim ve o da

Victoria'sının ne kadar harika olduğu konusunda beni azarladı. Korkarım onun nişanlısı kadar yaşayamıyorsun, sevgilim. Gölde müstakbel karısının itibarını zedelediğin için çok üzgün. Sırf adamı üzme için güzel prensle yatmalısın."

"Bu sadece kayınbiraderimi kızdırmak için biraz ileri gitmek olur."

Henry, "Bunun sözleşmeli işçilik olduğunu iddia edemezsin," dedi. "Adam Paris'te sıcak bir gün gibi parlıyor."

"Çok fazla," dedi Kate. "Beni baştan çıkarmadığını söyleyip duruyor ama-" "Tabii ki öyle," dedi Henry. "Neden olmasın ki? O bir prens, her şeyden sonra."

"Bu ona yoluna çıkan herkesi yatağa atma hakkını vermez," dedi Kate. "Caesar, çekil oradan!"

Bir şekilde labirentin merkezini bulamadan diğeri tarafına geçmişler ve onun yerine hayvanat bahçesinin geri kalanını bulmuşlardı. Tüylü, kötü kokulu keçilerle dolu bir ağıl ve bir devekuşu barındıran başka bir ağıl vardı.

"Şu kuşa bakın," dedi Henry. "Birinin korse kısmına bakmak için boynunu eğmiş kısa boylu bir adama benziyor. Gerçekten de göle dönüp senin için seçtiğim kocayı bulmalıyız."

"Adı ne onun?" Kate, Caesar'ın tasmağını sertçe çekerek sordu. "Gel buraya, seni sefil küçük canavar."

"Müstakbel kocan mı? Dante. Neden şu köpeğin gitmesine izin vermiyorsun? Devekuşunun gözü onun üzerinde, gördün mü? Muhtemelen tavşanları yutan yılanlar gibidir. Caesar onu günlerce besleyebilir."

Kate, "Sezar sevimli olmayabilir ama ben ondan oldukça hoşlanmaya başladım," dedi, bunu yüksek sesle söylemenin doğru olmasını umarak.

Henry, "*O halde*," diyerek yalanı anladığını açıkça belli etti. "Neden bir süreliğine mücevherli olanı almama izin vermiyorsun, sen de Freddie ve Aslan Caesar'ı yanında götürüyorsun. Köpeklerden nefret ederim elbette ama belki bu kabul edilebilir."

Kate de Coco'yu teslim etti. Labirentten geri dönerken birkaç kişiyle karşılaştılar ama Henry Kate'i Victoria olarak öyle ezici bir aşinalık havasıyla tanıttı ki kimse onun mucizevi kilo kaybı hakkında tek kelime etmeye cesaret edemedi.

"Beni kuzeninle nasıl tanıştırebilirsin?" Kate sordu. "Bana Victoria demen gerekecek ve bu da olmaz."

"Ona gerçeği söyleyeceğiz," dedi Henry. "Ve sanki onun yardımına ihtiyacımız varmış gibi gösteririz. Seni kurtarma fırsatına karşılı koyamayacak biri o. Tam olarak onaylamayacaktır -çünkü sevgilim, asla yoldan çıkmayacak birini istediğini söylemiş*tin*. Dante çocukken taş oynarken bile hile yapmazdı. Ve egzotik ismi yüzünden İtalyan olduğunu düşünme; John ya da başka bir şey denmeliydi, çünkü gösterişli değil."

Kate'in zihninde huzursuz, ısıltılı prensin bir görüntüsü belirdi ve onu silkeledi. "Kulağa mükemmel geliyor," dedi kararlılıkla. "Gösterişli birini istemiyorum."

"Onun da paraya ihtiyacı yok, bu yüzden servet avcısı olması konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Endişelenmiyorum, çünkü benim hakkımda yanıldığınızdan oldukça eminim.

Kate," dedi vaftiz annesine özür dileyen bir bakış atarak. "Dün gece bunu düşündüm. Eğer annem bana o kadar para bırakmış olsaydı, bana bir şeyler söylerdi. Babam Londra'dayken bütün o öğleden sonraları, o ve ben birlikte otururken. Bana nakış işlemeyi, bir kraliçeye nasıl reverans yapacağımı, çatal ve bıçağı nasıl tutacağımı öğretti."

"O kadar uzun zamandır hastaydı ki, zavallı şey," dedi Henry. "Zamanı yoktu."

"Gittikçe zayıfladı," dedi Kate, elindeki yumrunun etrafında Boğaz. "Yine de düşünmedim. Bir sabah geldiğimde orada yatıyordu ama gitmişti."

Henry cesaretle, "*Beni* ağlatacaksın," dedi.

"Ben sadece-" Kate derin bir nefes aldı. "Bana söylerdi."

"Zamanı olduğunu düşünüyordu," dedi Henry. "Hepimiz zamanımız olduğunu düşünürüz, bilirsiniz. Bu mucizevi bir madde ve çok fazla varmış gibi görünüyor ve sonra birdenbire yok oluyor." Sesinde Kate'in dudaklarını ısırtmasına neden olan bir keskinlik vardı.

"İlk kocam benden yaşlıydı ve ben şehir şehir dolaşıyordum. ve genellikle genç bir eşin yapmaması gerektiği gibi davrandım, ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyordu. Seviyordum. Öldüğünde günlerce feryat ettim. Kesinlikle uludum. Başka biriyle geçirdiğim her an için kendimden nefret ettim."

Kate onun koluna dokunarak, "Özür dilerim," dedi.

Henry onun başını çevirerek, "Ama hepsi bu," dedi. Gözleri parlak ve oldukça kuruydu. "Birbirimizle ne kadar zamanımız olduğunu asla bilemeyiz. O güzel mor yeleğinin içinde kendini beğenmişlikle dolup taşan sözde nişanlın bile yarın gitmiş olabilir."

"Victoria olabilir-"

Henry, "Elbette öyle yapardı," diye araya girdi. "Ama demek istediğim şu ki, onun yaklaştığını hatırlayarak böyle yaşayamayız, yaşamayız. Annen zamanını saymadı çünkü seninle birlikte olmayı seviyordu. Ölümün yaklaştığını ve bunun ne büyük bir hediye olduğunu unuttu. Bu yüzden size paradan hiç bahsetmedi; orada olduğunu biliyordu. Daha da ilginç, babanın sana neden hiçbir şey söylemediği."

"Aslında annem öldükten sonra bana bir çeyiz bıraktığını söyledi ama ben perişan haldeydim ve bu konuda konuşmak istemedim. Sonra gitti ve Mariana'yı eve getirdi. Bildiğim bir sonraki şey, onun da öldüğüydü."

"Tipik bir erkek," dedi Henry. "Her zaman uygunsuz bir şekilde ölürler."

Labirentin inzivasından çıktıklarında bahçelerin zarif beyefendilerle dolup taşıdığını gördüler. Henry, "Dante, Bartholomew'a çok benziyor," dedi. "O benim ikinci kocamdı, Leo'dan önceki. Sonuna kadar dürüst biriydi. Sadece Dante'yi bulmamız gerekiyor,

İkinizi bir çitin içine falan sürükleyeceğim ve ona hikayeyi anlatacağım."

"Bekle!" Kate onun kolunu tuttu. "Onunla bu şekilde tanışmak istemiyorum."

"Peki, o zaman onunla nasıl tanışmak istersin?" "Bu perukla olmaz," diye tısladı Kate ona.

"Dünkünden daha iyi," dedi Henry. "Bu kiraz rengini hiç görmemiştim ve en azından seni şık gösteriyor."

"Beklesek ve onunla daha sonra, ben kendimdeyken buluşsak olmaz mı?"

"Hayır," dedi Henry, "yapamayız. Effie Starck için kendini ilan etmenin eşiğinde. Kadın neredeyse seksen yaşında, en az yirmi iki yaşında."

"Yirmi üç yaşındayım!" Kate söyledi.

"Bunu unutmuşum. Bakın, o kadar çaresiz ki masanın altından Lord Beckham'a saldırdı ve o da ona bir çatal sapladı. Ya da hayır, kadın ona sapladı. Daha sonra herkese masanın altında pantolonunu kemiren bir kırma olduğunu sandığını söyledi. Onu zavallı Dante'nin yakınında istemiyorum."

"Yine de Londra'ya gidene kadar onunla tanışmamayı tercih ederim." Henry döndü ve ona baktı.

"Sizinle tanıştığımda bundan daha iyi görünmek istiyorum. Dante," diye itiraf etti Kate.

"O Bay Dante değil," dedi Henry kırılgan bir tavırla. "Vaftiz kızımı asla bir İtalyan tüccarla eşleştirmem. O Dante Edward Astley, Lord Hathaway."

Kate umutsuzca, "Göğüslerimin, balmumu kısımlarının eridiğinden oldukça eminim," dedi, "çünkü peruğum o kadar sıcak ki terliyorum. Ayrıca köpeklerin yanımda olmamasını tercih ederim."

Henry ona baktı. "Oldukça seksi görünüyorsun. Kiraz rengi peruk da yardımcı olmuyor."

Kate kararını vererek, "Ben odama gidiyorum," dedi. "İşte, ver Ben Coco."

Henry şaşırtıcı bir şekilde, "O bende kalacak," dedi. "Yürüyüşü hoşuma gidiyor. Odanıza kapanmaktansa burada mücevherlerini sergilemeyi tercih ettiğini sadece ona bakarak bile anlayabilirsiniz."

Kate aşağı baktığında Coco'nun, sanki çok renkli görünümünün çizgili ipeği ne kadar iyi tamamladığını biliyormuş gibi kendini Henry'nin elbisesinin etek ucunun hemen yanına yerleştirdiğini gördü. "Ne zaman istersen onu geri gönder."

"Bu akşam farklı bir peruk tak," dedi Henry. "O yakışıklı şeytan Berwick'e bizi Dante ile birlikte oturtturacağım. Gerçekten sevdiğin bir peruğun var mı?"

"Hayır," dedi Kate. Sonra biraz umutsuzca ekledi: "Saçlarım benim tek varlığım Henry. Lütfen, onunla kendim olarak karşılaşana kadar Lord Hathaway'den uzak durabilir miyim?"

"Tek varlığın saçların mı?" Henry homurdandı. "Coco'ya bak."

Kate baktı.

"O şimdiye kadar gördüğüm en kibirli hayvan parçası ve sonuç olarak tamamen karşı konulmaz. Kimse onu küçümseyemez. Sence tek bir varlığı olduğunu mu düşünüyor? Ama sen. . . . eğer kendinize sahip olduğunuz tek şeyin saçınız olduğunu söylerseniz, o zaman sahip olduğunuz tek şey saçınız olur. Diğer şeylerin yanı sıra - hepsini sayacak vaktim yok - son derece yıkıcı gözleriniz var. Bu Victor'un rengi elbette; bir tür aslan gibi muhteşem koyu sarı saçları ve ardından yeşil gözleri vardı. Görülmeye değer biriydi."

Kate, "Victoria, gözlerime bu kırmızı peruktan daha çok yakışan soluk yeşil bir peruk gönderdi," dedi.

"Bunu giy o zaman. Ben Berwick'le ilgileneceğim, sen de "Cesaretini topla. Dante yolunmaya hazır ve Effie'nin onu senden önce kapmasını istemiyorum."

On yedi

Gabriel fevkalade sinirlenmişti. Leydi Dagobert'le buluşmak için yola koyulmuş ve ancak genç bir kadın onu oracıkta ikna ettikten sonra kadın kalabalığının arasından sıyrılmayı başarmıştı. Yüzünü öylesine pudralamıştı ki gözleri kömür parçaları gibi parlıyor, beyaz yüzünden arzu dumanları yükseliyordu.

Sadece Toloose'un yanından geçerken kolunu tutarak ve yakın arkadaşmışlar gibi davranarak kaçmayı başardı.

"Bayan Emily Gill," dedi Toloose. "Onu suçlayamazsın, zavallı şey. O Materyalist yanını babasından, çenesini de annesinden almış."

Gabriel hızlı adımlarla yürürken, "Gıdılarını bile fark etmedim," diye mırıldandı. "Gözleri beni göle düşmek üzere olana kadar geri götürdü."

Toloose neşeyle, "Geçen yıl benim için ölü bir set yaptı," dedi. "Ancak ona tüm paramı hak eden yoksullara bırakmayı planladığımı söyledikten sonra vazgeçti."

"Paran var mı peki?" Gabriel sordu.

"Evet, bu benim için bir şans değil mi? Şu anda pek bir şeyim yok ama bir gün vikont olacağım, gerçi babamın yüz yaşına kadar yaşamasını bekliyorum. Bu da Emily Gill gibi hanımların dikkatini çekmemi sağlıyor; bana bakıyor ve bir yığın altın düka görüyor. Tabii *size* bakınca da üzerinde taşlar olan dukalar görüyor, o yüzden en azından prensesinizle sağ salim evlenene kadar benden daha itici olmanız gerekecek."

"Bayan Daltry'yi gördünüz mü?"

"Leydi Wrothe ile labirentin içinde kayboldu. Henry'den hoşlandığımı söylemeliyim. Anlatılamayacak kadar kaba, ama bir kraliçeden beklenecek türden bir kabalık. Yirmi yaş daha genç olmaması çok kötü; harika bir prenses olurdu."

"Hadi labirentten geçelim," dedi Gabriel.

Toloose bir kaşını kaldırdı.

"Bana daha fazla zekice yorum yapma," diye hırladı. "Bu Kale esprili yorumlar yapan insanlarla dolu."

Toloose itaatkâr bir tavırla labirente doğru dönerek, "Şakacı zekâ bizim hanımların işidir," dedi.

Bu da Gabriel'e göre Kate'in neden bu kadar büyüleyici olduğunu açıklıyordu. Şekerli, yapmacık ya da özellikle güzel değildi, özellikle de bugün taktığı o gülünç kırmızı perukla. Bir hanımefendi de değildi.

Öyleyse neden onu labirentin içine kadar takip ediyordu? Saçma maskeli balosu bittikten sonra onu metresi yapmayacak mıydı?

Onun metresi olmak istemezdi. Yemyeşil, küçük bir kır evine yerleşmek için fazla sert ve sivri dilliydi. Yine de kendini oraya giderken, kendini attan atarken, kendini onun üzerine atarken görebiliyordu.

Labirentin merkezine vardıklarında o kadar hızlı yürüyordu ki Toloose'u geride bırakmıştı. Ama orada kimse yoktu, sadece küçük bir çeşmeyi barındıran sessiz bir güneş parçası vardı. Kenarını çevreleyen gülen deniz atlarının ağızlarından su fişkırıyordu.

Mermerin kenarına, atlar tarafından serpilmeyeceği bir yere oturdu ve kendisine ne olduğunu merak etti.

Elbette yeğeninin nişanlısının gayrimeşru kız kardeşini metresi yapmazdı. Zaten o da bu pozisyona en ufak bir ilgi göstermemişti. Kendisini evliliğin eşiğinde, düzgün bir adam olarak görüyordu.

Tatiana ne kadar çabuk ortaya çıkarsa o kadar iyiydi. Bir eş, onu sert gülümsemeleri ve gülen gözleri olan, kırmızı peruklarla süslenip sosyeteye takdim edilen kadınların peşinden koşmaktan alıkoyacaktı.

Tolooose sonunda açıklığa doğru yürüdü ve çeşmeye hayal kırıklığına uğramış bir kaş çattı. "Bu kadar yürüdükten sonra çok daha çökmüş bir şey umardım," dedi eldivenlerini ve ardından paltosunu çıkararak. "Tanrım, hava çok sıcak."

"Ne tür bir çöküş hayal ettiniz?"

"Taştan yapılmış olsalar bile birkaç şezlong fena olmazdı. Taştan *değil*, uzanan güzellerle."

"Bekârlık ücretinden bahsediyorsun," dedi Gabriel. "Ben bir eş alıyorum."

Tolooose, "Duyduğuma göre biraz sefahat düşkününü eşler varmış," dedi.

"Bir eş mi arıyorsunuz?"

"Kesinlikle h a y ı r , " dedi Tolooose, kendini geniş yatağın üzerine atarak. Çeşmenin etrafındaki mermer çıkıntı. "Ne güzel, sprey yüzüme vuruyor. İngiliz genç kızlarımızın arasında ne işin var anlamıyorum. Bunu söylemekten nefret etsem *de*, birkaç gün içinde kendiniz için bir nişan balosu düzenliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Gabriel, anlaşılmaz bir depresyondaydı. "Benim nişanlım yarın ya da ertesi gün geliyor."

"Size bir minyatür mü gönderildi?" Tolooose sordu. "Hayır."

"Yani müstakbel eşinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok mu? Bu çok umutsuzca bir ortaçağ. Bunu umursamamalıyım."

"Bilmiyorum," dedi Gabriel. "Ben İngiltere'ye gittikten sonra kardeşim her şeyi onardı."

Bir an sessizlik oldu. Toloose, "Görünüş her şey demek değildir," diye önerdi. "Örnek olarak Bayan Daltry'yi ele alalım. Onunla ilk tanıştıgımda, onu kabarık, kıkırdayan bir tip olarak düşünmüştüm. Ama o hastalık ona omurga kazandırmış olmalı. Artık bir daldan biraz daha fazlası olmasına rağmen çok daha iştah açıcı. Birkaç ay önce ne kadar sulu olduğunu görmeliydiniz."

"Hayır," dedi Gabriel. Sesi göğsünün derinliklerinde bir yerden gümbür gümbür geliyordu.

Toloose fark etmedi; elini fiskiyenin suları arasında mutlulukla sallıyordu. "Onun peşinden labirentin içinden koşarak geçtiğine bakılırsa, cazibesinin tamamen farkında olduğunu anlıyorum. Ölümün eşiğine gelmiş olmalı, aradaki fark çok belirgin. Hâlâ aynı olan tek şey göğsü, bu da beni şüphelendiriyor."

Gabriel hiç düşünmeden adama doğru hamle yaptı ve onu mermere yapıştırdı. "Onun göğsü sana göre değil."

Toloose dondu kaldı. "Bırakın beni," dedi yavaşça.

Kendini biraz aptal gibi hissederek Gabriel elini kaldırdı.

"Tanrı aşkına," dedi Toloose doğrulup. "Eğer yeğeninin gelinini çalmayı planlıyorsan, yap o zaman. Bozkırların Vahşi Prensi'ni oynamaya gerek yok. O oyunu izledim ve ilk seferinde beğenmedim."

"Ben bir pisliğim," dedi Gabriel. "Özür dilerim."

Toloose ayağa kalktı ve ceketini aldı. "Erkeksi ve taşralı tavırlarınla beni şaşırttın."

"Kendimi de şaşırttım. Ve ben yeğenimin gelinini çalmıyorum."

Bunun üzerine Toloose arkasını döndü ve ona baktı. "Öyle değilse neden göğsünü savunma zahmetine giriyorsun?"

Bu iyi bir soruydu. Kate'in neden olduğu bir tür delilik, diye karar verdi. "Benden hoşlanmıyor."

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum," dedi Toloose sert bir sesle, "ama muhtemelen bu kategoriye girebilecek ilk kişi o değil." Gabriel ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi; bu onun hak ettiğinden fazlası değildi. "Belki de Bayan Gill'in takibine sinirsel bir tepki veriyorumdur."

"Buradan, Bayan Daltry'nin yakınlığına oldukęa farklı bir tepki veriyormuşsunuz gibi görünüyor."

Gabriel buna ne cevap vereceğini bilemedi ve başka bir şey söylemeden labirentte yollarına devam ettiler.

On sekiz

Ne demek Leydi Dagobert ile oturmak zorundayım?" Gabriel öyle dedi. "İstemiyorum."

Wick bir cheroot yaktı ve duman izinin üzerinden ona ters ters baktı. "Yetişkin bir adamdan çok dört yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun. Tabii ki kontesin yanında oturuyorsun. Kendin hariç şatodaki en yüksek rütbeli kişi o; seni çocukluğundan beri tanıyor; sağında oturacak."

Gabriel, Wick'in söylediklerinin doğruluğunu görmezden gelerek, "Kate'in yanına oturmak istiyorum," dedi. "Dün geceki gibi. *Ailece* yemek yiyeceğim."

Wick, "Yapmayacaksınız," dedi. "Bayan Katherine Daltry, bazen Victoria olarak, vaftiz annesi Leydi Wrothe ve Lord Hathaway ile oturacak. Gayrimeşru bir domuz çobanının kızını bir prensese ya da daha az saygıdeğer bir şeye dönüştürmek gibi hoş bir hayaliniz varsa bunu bozmak istemem ama vaftiz annesi açıkça onu Lord Hathaway ile evlendirmeyi planlıyor."

"Kate bir lordla evlenemez. O gayrimeşru."

"Tek söyleyebileceğim, Leydi Wrothe onları bir araya getirmem için bana iki gine verdi ve kendisi bir genelev işletmecisi olmadığına göre, tahminimce Kate'in düzensiz doğumunu aşmanın bir yolunu buldu. Belki de benim kadar gayrimeşru değildir."

"Kate'le ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor," dedi Gabriel. "Neden elleri "Vaftiz annesi Leydi Wrothe ise ne yaparsınız?"

Wick, "Durumla ilgili tamamen açık olan tek şey senin karasevdan." dedi. "Senin için özetlememe izin ver: Kate çok mantıklı bir şekilde sana ilgi göstermiyor. Gelininin yaklaşan gelişinden korkmuş bir halde, seni istememekle kalmayıp uygun da olmayan tek kadına doğru çılgılık çılgılığa koşuyorsun. Gerçekten, biraz daha orijinal olabilir misiniz?"

Gabriel karamsar bir ifadeyle, "Göğüsleriyle ilgili düşüncesizce söylediği bir söz yüzünden neredeyse Toloose'un kellesini uçuruyordum," dedi. "Bu konuda terbiyeliydi ama iliklerine kadar kızgındı. Lanet olsun, onu severim."

"O zaman bu saçmalığı kes," dedi Wick. "Dikkatini dağıtmak için kızın peşinden koşuyorsun. Zaten onunla evlenemeyeceğin için ona karşı nazik değilsin. Zaten rakipleri var; Leydi Starck kızını ve kendisini Hathaway'in yanına koymam için bana dört gine verdi, yani adam rağbet görüyor. Kate'in aklını başına toplaması gerekecek."

Gabriel kaşlarını çatı. "Leydi Starck, Bayan Effie Starck kimin kızı? O rakip değil! Kate onu parkenin içinde ezip geçecek."

Wick, "Bayan Starck muhtemelen iyi bir aileden geliyor ve muhtemelen çeyizi de var," dedi.

Gabriel hemen, "Kate'e bir çeyiz vereceğim," dedi.

"Bir dakika önce onu baştan çıkarmak istiyorsun, sonra da Hathaway'le evlenmesini mi savunuyorsun? Ve çeyiz için parayı nereden bulmayı planlıyorsun? Tanrı aşkına, ben aslanı beslemekten endişeleniyorum."

"Sadece Effie Starck'ın Kate'e kıyasla bir maymun kıcı olduğunu söylüyorum." Wick içini çekti. "Kate'i unut."

Gabriel karamsar bir ifadeyle, "Ona çeyiz hazırlamalısın," dedi. "Sadece o masadan altı gine ..."

Wick sırtarak, "Sizin masanızda oturmanın ücreti çok daha yüksek," dedi. "Anladığım kadarıyla tüm genç hanımlar Prenses Tatiana'nın gemisinin bulunmasını umuyor."

"Yani beni bekâr tutmak senin yararına."

"Rus gelini gerçekten istemediğini biliyorum, Gabe," dedi Wick, sesi yumuşayarak.

Gabriel başını kaldırıp kardeşine baktı. Wick ona artık hiç Gabe demiyordu;

Her zaman Ekselansları ya da daha sık olarak, ara sıra Knaveness'ınızla birlikte değişen Hain'inizdi. "Tatiana'yı istemediğimden değil. Hiçbir gelini istemiyorum."

"Öyleyse Kartaca'ya kaç. Burada hepimiz hayatta kalacağız ve düğün gecesinden önce kaçan ilk damat sen olmayacaksın."

Gabriel bir an için bunu gerçekten düşündü, kendini tüm sorumluluklarını ve sözlerini bir kenara bırakmış, kuyruğunda şeytan olan bir adam gibi Kartaca'ya doğru koşarken hayal etti.

Sonra başını salladı. "Sözler verildi ve paraya ihtiyacımız var," dedi kendini yukarı kaldırarak. "Tam bir pislik olmaktansa bir prens olmayı hedefliyorum. Kendimi Pole'a bıraksam iyi olacak. Ona en az bir saat vermezsem huysuzlanıyor."

Şatoda şu anda yaklaşık yüz beyefendi oturduğundan, Wick genellikle yemek salonunu kaplayan büyük meşe masayı kaldırmış ve onun yerine odanın etrafına altı ve sekiz kişilik masalar yerleştirmişti. Herkesi salonun girişinde bizzat karşılıyor ve oturma düzenini kafasında güvenli bir şekilde hazırladıktan sonra onları bir uşağın şefkatli gözetiminde uygun masaya gönderiyordu.

Gabriel, tüm sistemin çoğu askeri alaydan daha sorunsuz işlediğini düşünerek kendi masasının başına geçti, Leydi

Dagobert'i koluna taktı. Leydi Arabella'yı selamlayarak, "Kızınızla tanışmak ne büyük bir zevk leydim," dedi.

Arabella, elli adımda seçkin beyefendileri tavlama için eğitilmiş genç bir hanımefendinin kurnaz olmayan cazibesiyle ona gülümsedi. İçini çekti ve konuşmanın istediği yöne kaymasına izin verdi ve masa kısa sürede Fransız ablukasının etek boyları üzerindeki etkisine dair bir tartışmanın içine gömüldü.

Kate'in masasına bakmasına izin vermedi. Onun güldüğünü duyduğunda bile. Lord Hathaway'in eğlenceli biri olduğunu varsaymak zorundaydı.

Leydi Arabella onun göğsünde bir yerlerden gelen alçak hırıltıyı duyunca irkilerek ona baktı ama adam kendini kontrol ederek ona gülümsedi ve kadın eridi.

Kendi kendine, dumanı tüten bir at boku yığınının çarpan kar gibi, diye düşündü.

Odanın diğer ucundaki Kate, Lord Hathaway'in eğlenceli olduğu konusunda hemfikirdi. Bay Toloose gibi nüktedan biri değildi. Ama ondan hoşlanıyordu.

Omuzlarının sağlam duruşunu ve saçlarının küçük bir çocukmuş gibi alına doğru kıvrılışını seviyordu. Gerçekten de büyüleyici bir çocuksuluğa sahipti ama aynı zamanda bir erkek olmayı da başarıyordu. Tek sorun, solunda oturan Bayan Effie Starck'tı.

Henry'nin de uyardığı gibi Effie, Lord Hathaway'i gözüne kestirmişti. Ve elini sürekli onun koluna koyması, sanki Henry ve balmumu arkadaşları kadar yakın arkadaşlarını gibi davranması Kate'e başarılı olacakmış gibi geliyordu.

Effie oldukça güzeldi, fare gözlü bir kızdı, diye düşündü Kate acımasızca. Yumuşak sarı bukleleri, yuvarlak bir çenesi ve düz, küçük dişleri vardı. Aptal da değildi.

"Çok şanslısınız," dedi, tabii ki Victoria olduğunu düşündüğü Kate'e cömertçe gülümseyerek. "Keşke ben de nişanımı bir şatoda kutluyor olsaydım. Çok romantik!"

Algie, herkesin kraliyet ailesiyle olan ilişkisini hatırladığından emin olmak için, "Amcam bana karşı bu kadar nazik olduğu için çok ayrıcalıklıyım," diye ekledi.

Kate biraz mahcup bir ifadeyle, "Elbette," dedi. Victoria bu masada oturup nişanı için övgüleri kabul etmeyi çok isterdi. Kendini kız kardeşine gönderilmiş çiçekleri çalıyormuş gibi hissediyordu.

Effie, Lord Hathaway'e döndü. "Bana karatavuklardan biraz daha bahsedin, Lord Hathaway."

Kate gözlerini kırptırdı.

"Bu birdenbire ortaya çıktı, değil mi?" Lord Hathaway gözleri parlayarak konuştu.

"Evet," dedi Kate. "Yine de tuhaf bir şekilde büyüleyici. Örneğin," dedi Effie'ye, "*Bana kargalar hakkında daha fazla bilgi ver deseydin*, bu oldukça uğursuz bir ton olurdu, oysa karatavuklar insana turtaları düşündürür."

"Ve kraliçeler ve saymanlıklar," dedi Lord Hathaway. "Ya şimdi Bayan Starck, "*Bana Minotorlar hakkında daha çok şey anlat*. O zaman benim hakkımda ne düşünürdünüz?"

Kate güldü ve Effie kararsızca titredi. "Sanırım Bayan Starck beş yaşındaydı ve sen ona peri masalları anlatıyordun. Ama fantastik olan her şey aynı tınıya sahip olmazdı. *Bana devden biraz daha bahseder misin?*" diye sorsaydı ne düşünürdünüz?

"Hathaway, "Çocuk öykülerini değil, panayırda birbirleriyle gürleşen adamları düşünürdüm," dedi.

"Ama *bana dev kadın hakkında daha fazla şey anlatır mısın?*"

Henry hınzır bir sırıtışla, "Leydi Dagobert'ten söz ettiğinizi sanırdım," dedi. Kontesin ince olduğu söylenemezdi.

Leydi Starck huzursuzca kıpırdandı; kendi vücudu da Leydi Dagobert'inkine benziyordu. "Sanırım," diye araya girdi, "sevgili Effie karatavuk salgınıyla ilgili anlattıklarınızdan çok etkilendi, Lord Hathaway."

Kate kendini durduramadan, "Bir karatavuk salgını," dedi. "Kulağa ilahi bir intikam gibi geliyor, ki bu da uğursuzluk getirir. Ne yapıyordun?"

Lord Hathaway?"

Hathaway yine güldü ve Kate onun ne kadar *iyi biri olduğunu düĞündü*. "Bu ilahi bir ceza olabilir," dedi, "ama eğer öyleyse, bunu hangi günahıma bağlayacağımı bilemiyorum. Ayrıca kurbağa salgını da değildi, belirteyim."

Effie Kate'e döndü, gözleri serindi. "Kara kuşlar ciddi bir Lord Hathaway'e rahatsızlık veriyorsunuz, Bayan Daltry. Saçaklarına tünüyorlar ve mutfak bahçesine girdiklerinde hizmetkârların üzerine atlıyorlar. Şimdi de konuklarına saldırmaya başladılar."

Kate yüzündeki alaycı gülümsemeyi bastıramadı. Kuğların hizmetkârlara saldırması bir Çeydi ama *misafirlere*? Lord Hathaway'e, "Karataavukların bu kadar saldırgan olması hiç hoĞ değil," dedi. "Mavi kuşlar gibi davranıyorlar. Yuvalarını bir şekilde bozmuş olabilirsiniz, bu yüzden saçaklara taşınmak zorunda kalmış olabilirler mi?"

"Sanmıyorum," dedi. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama hizmetçinin bazı şikayetleri olsa da kuşları hiç düşünmedim. Ama geçen hafta papaz ziyarete geldi ve korkarım ki ... şey ..."

"Ne?" Effie kafası karışmış bir halde sordu. "Kafasına bir karataavuk mu kondu?" Lord Hathaway biraz kızarmıştı.

"Papazın üzerine sıçtıklarından şüpheleniyorum," dedi Kate Effie'ye, Lord Hazretleri'nin acısını dindirmek için. "Bütün o siyahlar, beyazlarla işaretlenmiş. Adam satranç tahtasına benziyor olmalı."

Leydi Starck hoşnutsuzluğunu belli eden bir sesle nefesini içine çekti. "Ben asla!" dedi.

Effie'nin pembe ağzı küçük, ürkek bir daire çizdi ama Henry gülerek, "Bu da karataavuk salgınının cennetin işi olmadığını kanıtlıyor. Papazın dindar bir tavırla tepki vermediğini varsayıyorum."

Leydi Starck gözlerini Kate'e dikerek, "Bu son derece bayağı bir konuĞma," dedi.

Lord Hathaway imdada yetişerek, "Kuşları turtu yapacağım," dedi. "Bu öneriniz için teşekkür ederim, Bayan Daltry."

Kate bir suçluluk duygusuyla, "Öyle demek istemedim," diye bağırdı. "Onlara ateş etmemelisiniz, Lord Hathaway. Yaratıkların hizmetkârlarınızı üzdüklerinden haberleri yok; muhtemelen sadece yavrularını koruyorlardı. Yuvalama mevsimi sona ermiş olmalı, böylece yuvaları temizlemesi için bir adam gönderebilirsiniz."

"Onları yeniden inşa edecekler," dedi Algie, on sekiz yaşındaki halinden beklenmeyecek kadar otoriter bir ses tonuyla. "Onlara karşı silah kullanmanız gerekecek, tabii genç hanımlar bu fıkirden hoşlanmayacaklardır. Nişanlımın çok hassas hassasiyetleri var," dedi Leydi Starck'a sertçe bakarak.

Kate ona oldukça şaşırmış bir gülümseme verdi; Algie'nin onu savunmaya gelmesi çok hoştu.

"Bir kurbağa salgınına maruz kalsaydım da aynı şekilde mi hissederdiniz?" Lord Hathaway sordu. "Fransızlar her gün kurbağa yerler, bilirsiniz. Onlardan yağacak bir yağmuru cennetten gelen bir armağan sayarlar."

"Bence," dedi Kate, "zıplayan kurbağaları pişirmelisin-ya da sizin mülkünüzü düşer, Lord Hathaway." Sırıtarak ekledi, "Sadece lütfen beni akşam yemeğine davet etmeyin."

Effie ciddiyetle, "Fransızların turtalara kurbağa koyduklarını sanmıyorum," dedi.

Lord Hathaway ona baktı ve gülümsedi. Onun ciddiyetinden hoşlandığı belliydi. "Aslına bakarsanız, evimin etrafında ateş etme fikrinden hoşlanmıyorum."

Effie küçük bir çılgılık attı. Hepsi ona baktı. "Şey," dedi, "birini öldürebilirsiniz."

"Muhtemelen kuş saçması kullanırdı," dedi Kate ona. "Uğaklarımdan biri kuğ saçması yedi ve iki hafta boyunca oturamadı, bu da evde büyük bir eğlenceye neden oldu. Adı Barsey'di ve-" Sözüünü kesti.

Lord Hathaway, *Barsey'in kışa* ne kadar yakın olduğunu anladığını göstererek, "Canlı bir mizah anlayışınız var, Bayan Daltry," dedi.

"Uşaklarımın adlarını sormam," dedi Leydi Starck kibirli bir tavırla. "Hepsine John derim, bu da bana yeter."

Kate dehşete düşmüştü ama dilini ısırdı. Elbette son yedi yıldır yarı hizmetçi yarı aile üyesi olarak yaşamak ev halkına karşı tutumunu değiştirmişti. Leydi Starck'a çıkışmamak için kendini zor tuttu.

"Bütün uşaklarımızın isimlerini biliyorum," dedi Bayan Starck, annesi kadar kör olmadığını göstererek. Elini tekrar Lord Hathaway'in koluna doladı. Bu gidişle adam kendini yas bandı takıyormuş gibi hissetmeye başlayacaktı. "Kuşlar ya da talihsiz soysuzlar olsun, altımızdaki herkese bakmanın bizim ilahi görevimiz olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Uşaklarınız talihsiz soysuzlar mı?" Henry neşeyle araya girdi. "Evimde onlardan bir tek sevgili Leo var."

Hepsi Henry'nin karşısında oturan kocasına baktı. Leo Kate'e yaramazca bir göz kırptı ve "Sizi temin ederim ki karımı takip etmek için bir dejenere olmak gerekir. Başka hiç kimse hayal gücüne sahip olamaz."

Leydi Starck dehşetle burnunu çekti ama Kate, Henry'nin içki içmesiyle ilgili tüm şikâyetlerine rağmen Leo'dan hoşlanıyordu. Doğru, Çampanyadan balıktan daha çok zevk alıyor gibiydi ama bu konuda Kate de öyleydi.

On dokuz

Akşamki eğlence Berwick tarafından duyuruldu; Prens Ferdinand tarafından tasarlanan göl üzerinde bir denizcilik gösterisi **olacaktı**.

"Karanlıkta bahçeler mi?" Leydi Starck yine burnunu çekerek konuştu.
"Kızım kesinlikle katılmayacaktır. Biz çekilelim."

Henry, "İnsan yaşlandığında kemiklerini dinlendirmesi *gerekir*," dedi.
"Eğer

Dilerseniz kızınıza sizin için eşlik edebilirim."

Leydi Starck derin bir nefes aldı ve bu nefes, talihsiz bir şekilde, fazlasıyla büyük olan göğsünü şişirdi.

"Hayatım," dedi Henry nazikçe, "korkarım bir gardırop arızası yaşadın."

Leydi Starck, korsajının kenarındaki firfırın üzerinden balık gözü gibi bakan sağ meme ucuna baktı ve peçetesini göğsüne vurarak ayağa fırladı.
"Effie, gel!" dedi, Kate'in Sezar'a karşı kullanmaya çalıştığı tüm otoriteyle.

Kate için olduğu kadar Leydi Hazretleri için de işe yaramıştı. "Anne, donanma gösterisini görmeyi çok isterim," dedi Effie, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Leydi Wrothe'un şaperonluğu altında tamamen güvende olacağım."

"Hazinenizi çok dikkatli koruyacağız," dedi Lord Hathaway. Elbette ayakta duruyordu. Leydi Starck'ın meme ucu ortaya çıkar çıkmaz bütün beyler ayağa fırladılar, ama Kate bunun görünürde leydinin gidişine bir tepki olduğunu biliyordu.

"Uzun bir gösteri olacağını sanmıyorum," diye araya girdi Henry. "Birkaç dakika içinde hep birlikte eve döneceğiz."

"Pekâlâ," dedi Leydi Starck, peçetesini hâlâ göğsüne bastırarak. "Effie, bu deniz gösterisi biter bitmez odama gelmeni bekliyorum."

Effie'nin sesi çok neşeliydi: "Yapacağım anne," dedi.

Yemek salonundan çıkarlarken Kate, Henry'ye, "Bu hikâyeyi doğru anladığını sanmıyorum," diye fısıldadı. "Effie'nin Lord Beckham'a masanın altından sarkıntılık etmiş olması mümkün değil. O öyle bir kadın değil."

"Neyi yokladığını bilmiyordur, değil mi?" Henry söyledi. "Başka biri olmalı. Ama Dante'nin koparılmaya hazır olduğu ve ikinizin birbirinize çok uygun olduğunuz konusunda haklıyım. Onunla evlenirse başına neler geleceğini görmüyor musun?"

"Mutlu olacak," dedi Kate. "Oldukça tatlı, kasvetli bir tarzı var."

"Başkası ona işaret vermedikçe asla gülmez," dedi Henry, sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. "Dante'yi de severim. Çok iyi bir adam oldu. Daha beş yaşındayken dizime yaslanır ve ona başka bir hikâye anlatmamı isterdi." Gözlerini kısmıştı. "Elbette, ben de daha yeni yürümeye başlayan bir çocuktum. Eğer birine Dante'ye hikâye anlatacak yaşta olduğumu söylersen, beni şiddet eylemine zorlarsın."

"Ne tür bir şiddet?" Kate büyülenmiş bir halde sordu.

"Seni anladım," dedi Henry. "Köpekleri sevmiyorsun ama kız kardeşinin o küçük melezleri için elinden geleni yapıyorsun. Aslanları umursamıyorsun ama daha büyük bir kafes için mücadele ediyorsun. Papazın itibarını iade etmek için iğrenç karatavukların pasta yapılmasına bile izin vermiyorsunuz. Seni kontrolüm altına almak kolay olurdu; tek yapmam gereken Coco'yu Kral'ın otoyoluna atmakla tehdit etmek."

Kate, "Coco'yu sadece çeyizim boynuna yapışık olduğu için kurtarabilirim," dedi. Rahatsız edici olan Gey Henry'nin haklı olmasıydı elbette. Mariana onu bunca yıldır bu Gekilde kontrol altında tutmuştu: Bir uşağı, kahyayı, hatta sevgili Cherryderry'yi kovmakla tehdit ederek.

Şimdi kalenin arka tarafından çıkıyorlardı. Önlerinde uzanan göle inen soluk mermer basamaklardı. Merdivenleri kaplayan meşalelerin ışığında inci renginde parıldıyorlardı.

"Bu arada Coco'ya ne yaptınız? O hiç gelmedi odama döneceğim."

Henry kendini beğenmiş bir tavırla, "İşte burada," dedi. "Ve ne kadar iyi bir kız; yemek boyunca kimse ondan çıt çıkmadı." Arkasını döndü ve mırıldandı, "Haydi, sevgilim." Coco kuyruğunu sallayarak önlerinde zıpladı.

"Boynunda ne var?" Kate sordu. "Ve tasmaında?"

Henry, "Elbiseme uygun kurdeleler ve çiçekler tabii ki," dedi. "Mücevherleri çok güzel ama bir leydinin akşamları yeni bir *tuvalet* ihtiyacı vardır. Hizmetçim mücevherleri ıslattı ve yerine lupin denen, kulağa yarı delirmiş bir kurt gibi gelen ama aslında çok güzel olan ve kıyafetime mükemmel uyum sağlayan bir çiçek koydu."

Kate, "Sanki kafasını bir cenaze çelenginin içine sokmuş gibi görünüyor," diye belirtti.

Henry, "Bektaşi üzümü renginde peruk takan bir kadın için bunun pek bir anlamı yok," diye karşılık verdi.

"Peruk takmak zorundayım," dedi Kate kararlılıkla. "Kılık değiştirdim."

"Sanki Dışışleri Bakanlığı için çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Henry. "Şimdi Effervescent Effie'yi Dante'nin kolundan çıkarmak için ne yapacaksın? Bir kıpırdak gibi yapışmış."

Kate omuz silkti.

"Yirmi üç yaşında evlenmemiş olmana şaşmamalı," dedi Henry. "Leo, buraya gel!"

Arkalarından gelen ve hafif çakırkeyif görünen kocası, Kate'in yanına doğru bir adım attı. "Evet, aşkım?" dedi.

Kate bunu severdi. Çok içen bir kocaya tahammül edebilirdi. ona aşkım dedi ve Leo'nun Henry'ye baktığı gibi baktı. Sanki her zaman onun yanında olacakmış gibi.

"Vaftiz kızıma biraz akıl verebilir misin? Neredeyse benim yaşımda ama iş evliliğe gelince tembelleşiyor."

Leo Kate'e göz kırptı. "Henry evlenmeyi seviyor," dedi Kate'in koluna girerek.

"Bu yüzden bunu birçok kez yaptı."

Henry, "Erkekler daha uzun yaşasaydı buna gerek kalmazdı," dedi.

"Özellikle evlenmek istediğin biri var mı?" Leo Kate'e sordu.

Prens, diye düĞündü Kate ve bu düĞünceyi dehÇetle bastırdı. Ne düşünüyordu ki? Sadece o öpücük... o öpücük... .

"Özellikle kimse yok," dedi kararlı bir şekilde.

"Peki ya Toloose? O iyi bir adam," dedi Leo. "Oxford'daki evim ve her şey. Bir gün vikont olacak."

"Sen de mi Oxford'a gittin?" Kate sordu.

"Felsefe ve tarih dallarında çifte birincilik," diye araya girdi Henry. "Asla kendinden daha az zeki biriyle evlenme, sevgilim. Sonu hep kötü biter."

Leo, "Eşim Oxford'a gitmiş olsaydı, önce üçlü bir grup oluşturmak zorunda kalacaklardı," dedi.

"Ne dedin sen?" Henry sordu.

"Baştan çıkarma konusunda," diye fısıldadı.

Kate kıkırdadı ve Lord Hathaway dönüp onlara baktı. Kate'in hayal gücünden kaynaklanıyor olabilirdi ama adam sanki şakayı öğrenmek için can atıyormuş gibi görünüyordu.

"Kate Toloose'la evlenemez," dedi Henry. "Tanrı aşkına, Leo. Adamın gözü dönmüş. Bundan emin olabilirsiniz."

"Bütün gözler karımın üzerinde," diye şarkı söyledi Leo neşeyle.

Henry, Kate'in yanından uzanıp onu dürttü. "Ama karının yatağına girmiyorlar, o yüzden bununla mutlu ol. Şimdi, benim fikrim Kate'in evlenmesi gerektiği. . ." Başıyla Lord Hathaway'in arkasını işaret etti.

"Gerçekten mi?" Leo biraz şüpheyle,

"Gerçekten mi?" dedi. "Neden olmasın?"

"Yemek sohbetini dinliyordum," dedi Leo, "ve bana öyle geldi ki, büyükannemin dediği gibi, Bayan Kate'in büyük bir zekâsı var. Bana seni hatırlatıyor, hayatım."

"Vaftiz töreni sırasında onu kucağıma almıştım," dedi Henry. "Belki ben de ona bulaşmışımdır."

"Ve *sen* böyle bir evlilikte mutlu olamazsın," diye devam etti Leo. "Bu Söz konusu adam cesur ve nazık bir ruha sahip, buna şüphe yok. Ancak on yıl içinde, akşam yemeğini çizmelerinin yapımına hayıflanarak geçirdikten sonra, ateşin yanındaki bir sandalyede uyuyakalacak."

"Kaba," dedi Henry. "Çok kaba." Ama kadın gülüyordu.

"Bundan zevk alırım," dedi Kate kararlılıkla. "Çok az hırsım var ve eğer kocamın karğıındaki sandalyede uyuduğunu bilseydim, sevinçle kendim de uyurdum. Ğstemediğim Ğey, ben evde tek bağımayken dıĞarıda bağıka kadınlara Ğekerleme ikram eden bir koca."

"Şekerpareler," dedi Henry. "İnsan neredeyse mecazi bir şey kastettiğini düşünebilir, sevgili Kate."

"Kate?" Effie aniden omzunun üzerinden bakarak, "Kate," dedi. "Bayan Daltry'ye Kate mi diyorsun? Ne kadar tatlı; bu bir aile ismi mi?"

"Kesinlikle," dedi Henry ona kaplan vurgusuyla gülümseyerek, tüm dişlerini göstererek. "Ne de olsa ben onun vaftiz annesiyim. Tüm sevdiklerim için evcil hayvan isimlerim var."

"Bana şekerim der," dedi Leo.

Effie yine merdivenlerden iniyordu, bu yüzden ekledi: "Ama onu durdurdum: benim gibi biri için fazla yumuşak ve yastıklı."

Kate gülmekten kendini alamadı.

"Çok da küçük," diye ekledi Henry gururla.

Merdivenlerin dibine vardıklarında Berwick tarafından karşılandılar. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için şanslısınız; kıyıda izlemenize gerek yok, eğlenceye gerçekten katılabilirsiniz," dedi. "Eğer beni takip ederseniz." Onları gölün etrafında kısa bir tur attırdı ve özenle oyulmuş pruvası havada yükselen yaldızlı bir teknenin önünde durdu. Koltuklar lüks bir şekilde doldurulmuş ve belli bir açıyla yerleştirilmişti; muhtemelen hepsi yatıyordu.

Leo, "Bu çok ama çok küçük bir Viking gemisine benziyor," dedi.

Kate, babasının kütüphanesinde okuduğu bir kitaba dayanarak, "Vikinglerin çok çalışkan olduklarına eminim," dedi. "Bu bana daha çok Roma çöküşü gibi görünüyor."

"Vikingler mi?" Henry sordu. "Kimdi onlar?"

"Senin ataların," dedi Leo. Kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız ona küçük bir tokat attı.

"Ne dedi?" Kate, Henry'yi tekneye kadar takip ederek sordu.

"Tecavüz ve yağma hakkında bir şeyler," dedi Henry. "Sanki ortaklarımdan herhangi biri uygun coşkudan yoksunmuş gibi!" Teknenin kış tarafını oluşturan oymalı koltuğa oturdu ve Coco'yu kucağına aldı.

"Seni daha iyi tanımasaydım," dedi Kate, "o köpeğe aşık olduğumu düşünürdüm."

"O ve ben birbirimizi anlıyoruz," dedi Henry yüksek sesle. "Ayrıca ..." Coco'nun bir kulağının altını kaşıdı. "Oldukça sevecen, değil mi?"

"Benimle birlikte değildi," dedi Kate. "Freddie'yi özletiyorsun bana. Bana aynı gözlerle bakıyor."

"Sorgusuz sualsiz hayranlık duymayı çok severim," dedi Henry. "İster köpeklerden ister insanlardan olsun, bundan çok fazla alamazsınız."

Lord Hathaway tekneye atladı ve teknenin bir tarafında Kate'in yanına oturdu. Algie de onu izleyerek diğer tarafta Effie'nin yanına oturdu. Leo Romalı bir devlet adamı gibi yaşamayı tercih ederdi; Henry'nin yanına çöktü, bacaklarını uzattı ve "Bu tür askeri eğlenceleri seviyorum. İnsanın beklediğinden çok farklı, yani şiddet ve genel zorluklar, peksimetten bahsetmiyorum bile."

"Bu teknede ne işimiz var?" Effie yastıklı koltuğa uzanmak yerine dimdik oturarak sordu. "Kıyıda izlese de daha iyi olmaz mı? Göl geceleri çok karanlık oluyor."

O anda bir uşak öne doğru eğildi ve teknelerinin önündeki kıyıda bir meşale yaktı, ardından da gemilerinin pruvasına bağlı bir meşale. İkisi de alev mavisine dönüştü. Effie çılgılık attı.

"Endişelenmeyin Bayan Starck," dedi Algie. "Size zarar veremez." "Neden mavi?" diye sızlandı.

Bu Algie'yi şaşırttı ve Leo'ya "İçine biraz barut koymuşlar. yağ ile. Bakın, bazı tekneler alev alev yanıyor, bazıları ise mavi. Her birinden dört tane var gibi görünüyor."

Algie, Bayan Starck'ın kolunu sıvazlamakla meşguldü. "Nişanlım tam da Aynı," dedi. "Bayanlar narindir ve kolayca korkarlar."

Effie gözlerini Kate'e dikerek, "Nişanlın hiç de korkmuş görünmüyor," dedi.

Kate bunun çekingen görünmek için bir işaret olduğunu fark etti ama başaramadı. "Bir donanma filosunun parçası olduğumuza inanıyorum," dedi. "Bakın! Biz mavileriz."

"Anlayamadığım şey," dedi Lord Hathaway, "göldeki yerimizi nasıl alacağımız. Tabii eğer-"

Ama o anda tekne çok hafifçe sallandı ve sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Doğal olarak Effie yine çığlık attı. Algie şimdi onun elini tutmuştu ve çılgınca okşuyordu.

"Onu morartacaksın," dedi Kate. "Bu sihir!" Effie ağladı.

Hathaway boynunu teknenin yan tarafına doğru uzatıyordu. "Gerçi Büyü kulağa çok hoş geliyor, aslında bir ipe bağlıyız," diye bildirdi. "Gölün diğer tarafında bizi çeken bir adam olmalı."

"Ve bakın," dedi Kate, "diğer tekneler de dışarı çıkıyor."

Gölün çevresinden, kırmızı ya da mavi alevler saçan tekneler yavaşça merkeze doğru ilerliyordu.

Effie bariz olanı sordu. "Ya hepimiz kaza yaparsak? Keşke geriye doğru gitmeseydik. Ben de vagonda geriye doğru oturmayı sevmiyorum. Bunu hep hizmetçime yaptırırım."

"Yüzebilirim," diye açıkladı Algie.

"Belli ki kaza yapmayacağız," dedi Henry. "Yine de Leo, unutma ki beni kıyıya çekmek zorunda kalırsan, sevgili Coco'mu unutmasan iyi edersin, yoksa batmış olmayı dilersin."

Victoria'nın köpeklerini hiçbir zaman fazla önemsememiş olması iyi bir şeydi; Coco'nun Mariana'nın evinin kapısını bir daha asla karartmaması muhtemel görünüyordu.

Yanlarından bir tekne geçti, kırmızı alevler teknenin içindeki heyecanlı yüzlerin üzerinde dans ediyordu. Prens aralarında değildi, gerçi Kate'in bunu fark etmesi bile onun bir zayıflığıydı.

Leo soğukkanlılıkla, "Yaklaşık bir santim kaldı," dedi.

"Saat gibi işliyor," dedi Lord Hathaway. "Teknelerin hepsi birbirinin yanından geçip gidiyor; kıyıdan muhteşem görünüyor olmalı." Birkaç dakika içinde tüm tekneler gölü geçip karşı tarafa ulaşmıştı.

Sırıtan bir uşak onları içeri aldı. "Aferin," dedi Lord Hathaway. "Bunu bu kadar iyi yapabilmek için günlerce çalışmış olmalısınız."

"Haftalar," dedi adam.

"Tekneler neden çarpışmıyor?" diye sordu Hathaway.

"Buna cevap verebilirim," dedi Leo. "Halatlar muhtemelen su yüzeyinde, bu yüzden tekneler birbirlerinin bağlantılarının üzerinden kayıyor. Ve tekneler doğrudan gölün karşısına geçmiyor, çünkü bu durumda bir tekne karşı yönden gelen bir tekneye çarpabilir. Köşeli bir şekilde gidiyorlar ve göl oval olduğu için birbirlerini ıskalıyorlar."

Uşak başını salladı. "Şimdi diğer yöne doğru çekileceksiniz lordum ve bu sefer nereye gittiğinizi görebileceksiniz, bu yüzden daha da iyi olacak."

Gerçekten de muhteşem görünüyordu. Kate sağ eldivenini çıkarıp parmaklarını suda gezdirdi ve Gabriel'in nerede olduğunu merak ettiği için sessizce kendini azarladı.

"Eldivenini çıkardın mı?" Effie şaşkın bir ses tonuyla sordu.

"Evet," dedi Kate. Parmaklarını kaldırdı ve meşalenin yaydığı mavi ışığa su attı. "Çok güzel değil mi?"

Teknelerin hepsi kıyıdan yavaşça uzaklaşıyor ve yeniden orkestrasyonlu su balesi.

Effie eldivenlerine baktı ama ellerini kucığında kavuşturdu.

Henry ona nazıkçe, "Devam et," dedi. "Annene söylemem."

"Bir hanımefendi-" diye bağıladı Effie ama durdu. Belli ki Kate'in bir hanımefendiye yakışır şekilde davranmadığını söylemenin kabalık olacağını yeni hatırlamıştı.

Henry, "Bir hanımefendi davranışları konusunda asla endişe duymamalıdır," diye açıkladı. "Statü kemikte yetiştirilir. Endişe göstermek kendini alçaltmaktır. Endişe *bayağılıktır*."

Effie bunu sindirdi ve sonunda bir eldivenini çıkarıp Algie'nin bakımına emanet etti. İlk başta suyun ne kadar serin olduğunu söyleyerek ciyakladı ama

kayık sessizce gölde ilerlerken cesaret kazanmış gibiydi. Ğlk kayık yanlarından geçip gittiğinde Kate'i taklit ederek köpüklü mavi su damlalarını onlara doğru savurdu ve kayıktaki ĞaĞkın yüzlere bakarak çılgınca kıkırdadı.

Kate prensin olmadığını fark etti. Muhtemelen kıyıda, zengin bir baronesle sarmaş dolaştı.

İkinci bir tekne hafifçe sallanarak yanlarından geçti. "Neyin peşindeler?" Henry sordu. Başını Leo'nun omzuna koymuş, mutlu bir şekilde gökyüzüne bakıyordu.

"Bir şişe şampanyaları var," dedi Algie onaylamayan bir sesle. Ses.

"Lanet olsun, yanlış tekneye bindim," dedi Leo usulca. Karısı uzanıp onun burnunu sıktı.

Algie kızıla boyanmış teknenin geri çekilişini izliyordu. "Bilerek sallıyor olmalılar."

"Aptalca," dedi Effie mutlu bir şekilde elini bileğine kadar suyun içinde gezdirerek. Bunun onun ilk özgürlük deneyimi olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Başka bir tekne daha yaklaştı, daha da çılgınca sallanıyordu.

Lord Hathaway, "O t e k n e d e h e p genç erkekler var," dedi. "Onları sakinleştirmek için kadınlara ihtiyaçları var. Ve ayık."

Leo sahte bir kederle, "Bana ayık kalmaya mahkûm tek teknenin biz olduğumuzu söyleme," dedi.

"Onlar-evet!" Algie ileriye bakarak bağırdı. "Bir adam denize düştü. Durumu iyi; halata tutunmuş."

Lord Hathaway tiksintiyle, "Ne aptallar," dedi.

"Islak aptallar," Leo dedi. "Bu olabilir set a yeni moda için kale eğlencesi. Bu kadar karışıklık yeter, suya geçelim."

Algie, "Kıyıya doğru yüzüyor," dedi.

"Sorun zamanlamayla ilgili," dedi Leo farklı bir ses tonuyla, doğrulup otururken. "Bu gece elmastan sıırıslıklam mısınız?" diye sordu karısına.

"Hayır," diye yanıtladı Henry. "Şey, bende büyük bir zümrüt var ve korkarım kulak kepçelerim sıkıca takılı değil." Onları bir iş adamı edasıyla çıkardı. "Onları alsanız iyi olur." Mücevherlerini uzattı ve Coco'yu göğsüne öyle sıkıca bastırdı ki, normalde sessiz olan köpek küçük bir protesto çığlığı attı. "Hathaway, vaftiz kızımдан sen sorumlusun. Ve Dimsdale, Effie sende."

"Neden?" Effie telaşla sordu. "Ne demek istiyorsunuz, Leydi Wrothe?"

"Leo bu tür şeylerde çok iyidir," dedi Henry, "ve eğer düşünürse-"

Ama tam o anda bir tekne belir di, ama kaymıyordu.

tatlı bir şekilde pruvalarından geçti. Onun yerine tam yan taraflarına çarptı. Bir an için iyi olacaktı gibi göründü. Tekne çılgınca yana yattı ama kendini düzeltti.

Ama sonra tekneleri, muhtemelen uşak onları kıyıya çekmeye çalıştığı için tekrar sarsıldı ve diğer tarafa doğru yalpaladı.

Effie çığlık attı; Kate de çığlık attı, su ona doğru hücum etmeden ve göle düşmeden önceki bir an için.

Su soğuktu ama dondurucu değildi. Bir an dehşete kapıldı.

Teknenin üstünde olduğunu düşünürken, gölün dibine doğru baktığını fark etti ve tekmeleyerek yukarı çıkmayı başardı.

Bir nefes ve öksürükle su yüzeyine çıktı ve çılgınca tekneyi aradı. Bir daire çizerek döndü, su üstünde kalmak için çılgınca tekmeler savurdu ama göremedi. Göl, onun gölün yüzeyindeki konumundan aşağı yukarı zıplıyormuş gibi görünen alev alev yanan meşalelerle kaplıydı ama teknesi ... teknesi ... İşte oradaydı. Her saniye biraz daha uzaklaşıyordu.

"Senin bir hanımefendi olmadığını biliyordum," dedi kulağına eğlenen bir ses. "Hiçbir hanımefendi o kelimeyi bilmez bile."

Çığlık attı ve ona sarılacaktı ama Gabriel arkasındaydı.

Güçlü bir kolunu beline doladı. Onu göğsüne doğru çekti, böylece neredeyse suyun içinde sırt üstü yatıyordu. "Bu kadar

Yüksek sesle," dedi kulağına. "Diğer tüm kurtarıcıların benim yerime seni bulmasını istemezsin, değil mi?"

"Hangi kurtarıcılar?" Kate biraz göl suyu tükürerek, "Ne kurtarıcısı?" dedi. "Vaftiz annem Hathaway'e beni kurtarmasını söyledi ve belli ki bunu başaramadı."

"Taş gibi battığını söylemek isterdim," dedi Gabriel, bacaklarını tekmeleyerek suyun içinde ilerlemeye başladı, "ama bu pek olası değil. Benim teknem de battı ve Hathaway'in zor durumdaki yanlış genç kızı kurtardığını sanıyorum."

"Bunu sevdim," dedi Kate karanlık bir sesle. "Boğulabilirdim. Umarım Henry iyidir."

"Leydi Wrothe teknede kalmayı başardı," dedi Gabriel. "Onun Kocasını tam zamanında karşı tarafa doğru hamle yaptı ve onu düzeltti. Sanırım Bayan Starck da sudan kurtulmuş olabilir."

"Henry benim için endişeleniyor olmalı," dedi Kate. "Biraz yüzebilir misin? daha hızlı?"

"Hayır, yapamam," dedi Gabriel. "Sırtımda yüzmek ve seni de sürüklemek konusunda en hızlısı benim. Leydi Wrothe'un endişelendiğini sanmıyorum çünkü beni suyun içinde gördü ve vahşi bir hareketle peşinden gitmemi söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Ben de tekme atabilirim," diye teklif etti Kate.

Gabriel, "Etekleriniz bana yeterince sorun çıkarıyor," dedi.

Bir an sessizlik oldu. "Neredeyse kıyıya vardık mı?" diye sordu. Kendisine ait olduğunu düşündüğü teknenin ışıkları hızla uzaklaşıyordu.

Gabriel, "Öyle olacaktı ama geri dönmüş olmalıyım," dedi. "Uzak kıyıya doğru gidiyoruz."

Kate omzunun üzerinden bakarak, "Orada hiç tekne yok," dedi. "Şikâyet etme," dedi Gabriel. "Sen de hafif sıklet değilsin. sözde iki taş kaybetmiş."

Kate, "Victoria'yı kurtarmadığın için memnun ol," dedi.

"Öyleyim." Sonra bir homurtu çıkardı ve bunun sebebinin gölün mermer dudağına doğru yüzmesi olduğu ortaya çıktı.

"Yapabilirim," dedi Kate, adamın pençesinden kurtulup mermeri yakalayarak. Kendini yukarı çekti ve sonra uzanıp Kate'in bileğini yakaladı,

Onu bir alabalığı karaya çıkarır gibi kolayca yukarı çekiyordu.

"Oh," dedi Kate, kontrolsüzce titreyerek. "Hava çok soğuk. Harikaydın, teşekkürler." Kollarını kendine doladı ve gölün karşısına baktı. "Lanet olsun, uzak taraftan geldik."

Gabriel kıyı boyunca ondan uzaklaşıyordu, o da prenslerin o kadar da centilmen olmadıklarını düşünerek peşinden tökezledi. En azından koluna girebilirdi. Ama sonra eğildi ve bir ipi çekmeye başladı.

Kate onun yanında durdu, omuzlarının üstünden ayaklarına kadar titriyordu. "Bize bir tekne mi alacaksın?" diye sordu, soğuk su beynini dondurmuş gibi hissederek.

İpi o kadar hızlı çekiyordu ki, arkasından dönmeye başlamıştı. "Bunun seni tokatlamasına izin verme," dedi adam soluk soluğa ve kadın birden adamın ne kadar sıkı çalıştığını fark etti. Bir teknenin suları yararak onlara doğru ilerlediğinden emindi. Kırmızı olanlardan biriydi, meşalesi şimdi kısık yanıyordu.

Kate onu görünce sevinçten hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. "Bizi geri çekecekler mi?" diye sordu. "Buna cevap verme! Nefesini boşa harcama." Yaklaşan meşalenin ıGığında, adamın kaslı kollarının el ele tutuşarak öyle hızlı çektiğini görebiliyordu ki, ip omzunun üzerinden hızla geçiyordu.

İlginçti. Bir çiftlik işçisine benziyordu, ama aynı zamanda bir çiftlik işçisi gibi değil.

Tekne mermer kenarla kıymık gibi bir gümbürtüyle buluştu. "Haydi," dedi Gabriel, zor nefes alarak. Tekneye atladı ve elini uzattı. Kadın ıslak terlikleri yüzünden neredeyse ayağını kaybederek bindi.

"Oturun; bizi hemen kenara çekecekler," dedi.

"Ben-" dedi dişlerini gıcırdatarak, ama adam onu kucağına çekti ve söylemek üzere olduğu her şey sona erdi.

Adamın vücudu kocaman ve sıcaktı, kız ise o kadar üşümüştü ki, hiç de kadınsı olmayan bir sesle adamın içinde eridi. Adam kollarıyla onu sardı ve kadın bunun verdiği zevkle neredeyse yeniden inleyecekti.

Bir süre sonra, bir tür konuşma yapmaları gerektiğini hissederek, "Sıcaksın," dedi. "Tekne hareket ediyor mu?"

"Evet." Onu göğsünün sıcaklığına daha sıkı bastırdı. "Hâlâ üşüyor musun?"

"O kadar da değil."

"Soğuk algınlığına bir çözüm buldum," dedi ve sesi kararmış ve şiddetlenmişti. Yüzünü iyi geceler öpücüğü isteyen bir çocuk gibi onunkine çevirdi -bu çok doğaldı- ve adamın dudakları onunkileri ayırdı.

Üçüncü öpüşmeleri, diye düşündü belli belirsiz ve bu şimdiden diğerlerinden farklıydı. Şimdi sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi öpüşüyorlardı, sanki ikisi de özlemini duydukları bir ateşe atlıyorlardı. Ham sıcaklık omurgasını kavurdu ve küçük bir mırıltıyla ayrıldı, neredeyse bunun gücünden korkuyordu.

Ama kolları sıkılaştı ve gitmesine izin vermeyerek ağzını onunkine sürttü. Sonra, tatlı sıcaktan nefesi kesilene kadar dilinin alt dudağını okşadığını hissetti. Adam onun soluğunu bir davet gibi algıladı ve küçük bir ısırik verdi, Kate'in sanki daha da yaklaşmak istiyormuş gibi göğsüne bastırmasına neden olacak Ğekilde dudağını kemirdi.

Ellerini göğsünden çekip boynuna dolayana ve sessiz bir taleple başını kendine doğru çekene kadar onunla alay etmeye devam etti.

Onun güldüğünü hissedebiliyordu ve sonra onu tekrar öpüyordu ve dilleri başını döndüren ve nefessiz bırakan bir tür sert patlamayla birbirine karışıyordu.

Bu sefer geri çekildi. "Kıyıya geliyoruz. Yakında bizi görebilecekler." Sesi biraz sarhoş gibiydi.

Kate başını salladı ve ona baktı. Gözleri meşale ışığında simsiyahtı, elmacık kemikleri çıkıktı ve ıslak saçları başından geriye doğru savrulmuştu. Köyleri yağmalayan ve kızları çalan türden bir Kazak savaşçısına benziyordu.

Onun gibi bakireler, sütanneler, yoksul akrabalar ve az sayıda akrabası olan kadınlar.

Boğazını temizledi ve hızla adamın kucağından inerek yanındaki koltuğa geçti.

onu. "Beni ısıttığın için teşekkür ederim," dedi ve hemen titremeye başladı.

Adamın gözlerinden tuhaf bir bakış geçti ve kadın onun bakışlarını aşağıya doğru takip etti. Elbette elbisesi sıırıslıklamdı ve ne yazık ki balmumu göğüsleri banyodan zarar görmeden kurtulamamıÇtı. Biri hâlâ yerindeydi ve Kate'in yetersiz teklifini şımarıkça tutuyordu. Ama Gabriel'in kolunun onu suyun içinde çektiği sağ taraftaki ezilmişti. Şekilsiz kalıntılar aşağıya göç etmiş ve Kate'in hemen üzerinde duruyordu.

Bel.

Umutsuzca ne söyleyeceğini düşünerek yere baktı. Aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, "Henry onlara 'can dostlarım' diyor," diye geveledi. "Lütfen gözlerinizi kapatırsanız ..."

O yaptı. "Bir centilmen böyle sıırıtmaz," diye azarladı, harabeye dönmüş elbisesinden donmuş balmumu topunu koparıırken. Ezilmiş olanı biraz daha zordu, ama parçalanmış korsajını aşağıya doğru çekmeyi başardı.

Göğsünü doğal haline döndürdüğünde tekne kıyıya çok yaklaşmıştı. Neyse ki el fenerleri sonunda söndüğü için görüş alanından çıkmışlardı ama yine de mermer havuzun etrafındaki meraklı yüzleri seçebiliyordu.

"Pekala," dedi, korsesini makul bir şekilde yaklaştırarak Eski halinden eser yok.

Gözlerini açtı.

"Yüzündeki o ifadeyi çıkar!" dedi kızgın bir ifadeyle.

"Bu ya da sana öyle bir bak ki herkes *tam olarak* anlasın. ne düşündüğümü," dedi yumuşak bir sesle.

Aşağı baktı ve meme uçlarının ıslak ipeğin arasından dümdüz çıktığını gördü. Yüzünde sıcaklık yükseldi. "Atıkları bana versen iyi olur," dedi. "Hizmetçiler onları bulursa, asla kendilerine saklayamazlar."

Onları yanında saklıyordu ama isteksizce teslim etti. Gabriel balmumu parçalarını çevirdi. "Bunlara ihtiyacın yok," dedi. "Ama yine de büyüleyicidirler."

"Onlar sizde kalabilir," dedi Kate. Wick'in elinde battaniyeye benzeyen bir Geyle kıyıda durduğunu görebiliyordu. "Şimdi," diye emretti, "git bana o battaniyeyi getir. Bu sıırıslıkam elbiseyle ayakta duramam."

"Can dostlarınız olmadan olmaz," dedi.

Gabriel ona sert bir bakış attı ve bu bakış Fransız kuaförde olduğu gibi işe yaradı; Gabriel hâlâ gülerek ayağa kalktı ve battaniyeyi getirdi.

Sonra geri geldi ve onu peruğa sardı. "Peruğun gitmiş," dedi, ona bakıyordu. "Boğulmuş bir fareye benziyorsun."

Nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu ama ruhunun iyiliği için misilleme yapmalıydı. Adam özgüveni ölümcül bir günah seviyesine yükseltmişti. "Görünüyorsun-" diye başladı. Ama adamın gözlerinde hoşuna giden bir şey vardı, belki şehvet dolu bir şey, ama yine de

"Teşekkür ederim," dedi. "Siz olmasaydınız boğulabilirdim ve beni çıkardığınız için çok minnettarım."

Gözlerinden tuhaf bir bakış geçti. "O öpücük için, soğukkanlılığından faydalandığım için beni tokatlamalısın."

Onun etrafından dolanarak teknenin pruvasına ve Wick'in Uzatılmış el. Karaya çıkmadan hemen önce durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Belki de *senden* faydalandım," dedi, kıyıdaki kimsenin onu duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra, "Keşke yapsaydın," dedi.

Yirmi

Ertesi sabah Kate, Gabriel'in balmumu göğüslerine güldüğü ve öpücüklerini hatırlayınca kıpkırmızı kesildiği, kafası karışık ve çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından geç yattı.

Rosalie onu uyandırdı ve Bayan Starck'ın hizmetçisinin, hanımının kahvaltıda kendisine katılıp katılamayacağını sorduğunu söyledi.

Rosalie önemle, "Leydi Wrothe bütün gün bu odadan çıkmamanızı söyledi," dedi. "Söylemeliyim ki günün kahramanı sizsiniz. Teknenizin alabora olmasına neden olan o genç delikanlılar kendilerinden utanmalı ve bir tür hediye planlamalıdır."

"Hayır!" dedi Kate. "Kesinlikle olmaz."

"Evet, çünkü hemen koparılmayıp gölü yüzerek geçmek zorunda kalan tek kişi sendin. Bir denizkızı gibi, herkesin söylediği bu."

"Hiç de denizkızı gibi değildim," diye itiraz etti Kate. "Prens beni ölü bir balık gibi çekti."

"Ayrıntılara girmeye gerek yok," dedi Rosalie. "Şimdi Bayan Starck ve Leydi Wrothe, Lord Wrothe'un hızlı düşünmesi sayesinde kurtuldular. Tekneyi düzeltti ve sadece siz ve köpeğiniz suya düştü."

"Coco iyi mi?"

"Lord Dimsdale sizi kurtarmak için doğruca tekneden atladı ama anladığım kadarıyla siz diğer taraftan çıkmışsınız. Böylece Coco'yu kurtarmış oldu, çünkü prens çoktan peşinizden yüzmeye başlamıştı. Anlatılanlara göre Leydi Wrothe o kadar yüksek sesle çığlık atıyormuş ki onu kıyıdan duymuşlar."

Kate huysuzca, "Demek köpeği benim yerime Algie kurtardı," dedi.

"Leydi Wrothe pek memnun olmadı. Ve bu sabah Lord Hathaway'e çok sert davrandı," diye sır verdi Rosalie, güneşli güzel bir sabahı ortaya çıkarmak için perdeleri açarken. "Kahvaltıda ona -herkesin duyabileceği bir yerde!- seni ve kocasına da köpeğini kurtarması talimatını verdiğini ve teknede kalmak yerine talimatlarına uymak için çaba gösterme nezaketini gösterebileceğini söyledi."

Kate gülümsemekten kendini alamadı.

"Sonra Lord Wrothe, Dimsdale'in köpeğin peşinden gitmesine kendi adına çok sevindiğini, çünkü yeni çizmelerini mahvetmek istemediğini söyledi. Sonra da kafasına bir çirozla vurdu."

"Çok heyecan verici," diye haykırdı Kate. "Evlilik hayatının bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum."

"Leydi Wrothe'un hizmetçisi evlerinde her zaman böyle olduğunu söylüyor. Onlar korkunç bir kavga. Ta ki adam ona bir yakut alana kadar ve her şey bitene kadar. Birbirlerine o kadar düşkünler ki, bunu herkes anlayabilir."

Kate, "Sanırım Effie ziyaret etmek istiyorsa kalkmam gerekiyor," dedi, Yine esniyor.

Rosalie, "Sana bir örtü giydirip saçlarını tarayacağım," dedi. "O korkunç şoktan sonra seni düzgün bir elbiseyle beklemez."

geçirmişsiniz. Ateşiniz varmış gibi mi hissediyorsunuz, hanımefendi? Prens şatonun doktorunu göndermeyi teklif etti."

"Kendi doktoru mu var?" Kate bacaklarını yataktan dışarı sallayarak, "Kendi doktoru mu var?" dedi.

"Onunla birlikte tekneyle geldi," dedi Rosalie. Kıkırdamaya başladı. "Bay Berwick ona 'aptallar gemisi' diyor. Çünkü dük orada, yabancı topraklarda, kendisi de dahil olmak üzere sarayının yarısını kovdu."

"Doktora ihtiyacım yok," dedi Kate yüzünü yıkarken. "Effie'yle kahvaltı edeceğim, ama sonra banyo yapmak istiyorum Rosalie ve giyinmek istiyorum. Kendimi hiç üşümüş hissetmiyorum."

"Henüz yıkanmamalısın!" Rosalie telaşla, "Henüz yıkanmamalısın," dedi. "Dün gece öyle titriyordunuz ki, yatağın ikiye bölüneceğini sandım. Lütfen oturun bayan, ben de saçlarınızı tarayayım. Bayan Starck'la yapacağınız kahvaltı için saçlarınızı kurdeleyle bağlayacağım, sonra da hemen yatağınıza dönmelisiniz."

Effie'nin gece yarısı yaşadıkları maceranın onları çok iyi arkadaş yaptığını düşündüğü hemen **anlaşılyordu**. Rosalie'nin kükreyen ateğin önüne kurduğu küçük masada Kate'in karışına oturdu (pencereden gelen ılık havaya aldırmadan) ve Kate ortalıkta görünmezken teknenin kapkara suda uzaklaşmasının nasıl bir his olduğunu nefes nefese anlatmaya başladı.

"O zaman senin öldüğünü biliyorduk," dedi heyecan verici bir vurguyla. "O dondurucu su tarafından öldürüldün!"

"Neyse ki ben değildim," dedi Kate, bir parça daha tereyağlı tost alarak. Yüzlerce soğuk sabahta titreyerek ata binmişti, bu da onu muhtemelen soğuğa alıştırmıştı ama Effie'nin zor kazanılmış bağışıklığını açıklamaya çalışsa bile anlayacağını sanmıyordu.

"Leydi Wrothe ayaktaydı," diye devam etti Effie, "umutsuzca suları araştırıyordu."

"Coco'yu görebilir misiniz?"

"Teknenin yanında sığıyordu, gerçekten iyi kürek çekiyordu. Lord Dimsdale onu kurtardıktan sonra o köpeğin ne kadar küçük olduğunu görmeliydiniz, ıslak tüyleriyle bir kedi yavrusundan daha büyük değildi. Leydi Wrothe sanki kendi çocuğu düşmüş gibi davrandı."

"Peki ben neredeydim?"

"Sonunda uzak tarafa geldiniz. Kafanızı diğer tekneye çarpmadığınız için çok şanslıydınız. O kayıktaki herkes suyun içindeydi ama prens hariç hepsi çabucak çıktı. Seni ilk fark eden Leydi Wrothe oldu ve *hemen* seni getirmesi için ona bağırdı." Effie kıkırdadı. "Kimsenin bir prene onun yaptığı gibi bir şey yapmasını emredebileceğini hayal bile edemezdim. Ve tabii ki o da itaat etti ve seni almak için yüzdü."

"Ne kadar tuhaf," dedi Kate. "Sanki yüzeye çıkmam an meselesiymiş ve tekne çoktan uzaklaşmış gibi hissettim."

Effie düşünerek, "Muhtemelen öyleydi," dedi. "Ne olduğunu bilmeyen uşak tarafından çekildik tabii. Ama o sırada çok yavaş görünüyordu, sizi temin ederim. Siz geri gelmediğinizde, kırmızı ve mavi meşale ışıkları sudan yansırken ... Prens bile korkunç derecede sıkıntılı görünüyordu."

"Nasıl görebildin? O suyun içinde değil miydi?"

"Evet, ama Leydi Wrothe senin kayıp olduğunu söyledi ve ben de onun gözlerini gördüm. Annem bir daha asla gölün yakınına gitmememi söyledi. Balo sırasında bile."

"Sakın bana bunu tekrar yapmayı planladıklarını söylemeyin!"

"Yüzme bilen hizmetkârlar dışında kimsenin teknelere binmesine izin verilmeyecek," dedi Effie. "Ama zaten planlanmıştı, bu yüzden devam edecekler. Tekneler havai fişekler atacak, ki bunun kulağa çok hoş geldiğini söylemeliyim. Yine de merdivenlerden izlemek zorunda kalacağım, çünkü annem oldukça heyecanlı." Sesi hüzünlü geliyordu.

"Son tost parçasını alır mısın?" Kate sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Effie. "Çok az yiyorum. Sende de var. Hastalanma riskin çok yüksek; herkes bundan bahsediyor. Birkaç ay önce geçirdiğin o korkunç hastalıktan sonra, şimdi de şok ve soğuk algınlığı." Durakladı. "Yine de çok iyi görünüyorsun."

Kate ona gülümsedi. "Ben gayet iyiyim."

"Saçlarının bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum," dedi Effie. "Neden hep peruk takıyorsun? Çok sıcak olmuyor mu? Ben bile dayanamıyorum."

"Perukları severim."

"Umarım yorum yapmamın sakıncası yoktur," dedi Effie, "ama bence saçlarınız çok güzel. Tüm o farklı kırmızı ve altın renkleri... tıpkı bir gün batımı gibi. Moda *olmasına* rağmen o kırmızı peruktan daha iyi."

"Sabahları kızıl gökyüzü," diye mırıldandı Kate.

Effie, "Denizciler dikkatli olsun," dedi. Bir süre çatalını evirip çevirdi. "Lord Dimsdale'in senin peşinden suya girmesi çok romantikti. Keşke sen de görebilseydin. Tekne kendini düzeltti, o da senin adını haykırdı ve sonra doğruca suya atladı. Tabii sen aslında o tarafta değildin."

"Kim yaptı bunu? Oh, Algie," dedi Kate. "Kulağa romantik geliyor. Görünüşe göre nişanlığının gizli derinlikleri var." Açıkçası şaşırmıştı.

"Hepsi sana aşık," dedi Effie. "Lord Hathaway de öyle." "O tamamen senin," dedi Kate hemen.

"Emin değilim... çok eğlencelisin. Çok esprili şeyler söylüyorsun." O Kate'e tatlı bir ciddiyetle bakarak, "Lord Hathaway'e âçık olduğumu düğünmeni istemiyorum, çünkü değilim. Kimseyle evlenmek için yanıp tutuşmuyorum."

"Ben de öyle," dedi Kate, zili çalmak için ayağa kalkarken. "Biraz daha kakao istesem sorun olmaz, değil mi? Sanırım o smaç beni acıktırdı."

"Sezon boyunca tanışmadık," diye devam etti Effie, "yine de senden haberim vardı elbette. Ama kimse bana senin bu kadar komik olduğunu söylememişti. Sanırım bu yüzden hepsi sana aşık."

Kate kahkahalara boğuldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hepsi sana aşık," diye tekrarladı Effie. "Lord Dimsdale, Lord Hathaway ve prens de. Gözlerini gördüm, hatırladın mı? Korkudan çılgına dönmüşlerdi."

"Melodram konusunda doğal bir yeteneğin var," dedi Kate. "Güzel, işte Rosalie." Hizmetçiyi bir tur daha kakao ve biraz daha tereyağlı tost getirmesi için gönderdi.

Sonra tekrar yerine oturdu. "Siyah, simsiyah sudan ve her yere sıçrayan meşale ışığından bahsetmeni dinlerken bile tüylerim diken diken oldu."

"Korkunçtu," dedi Effie. "Deniz yosunlarıyla kaplı bir elin gelip seni karanlık derinliklere sürüklediğini hayal edip durdum."

Kate yine güldü. "O gölde balık bile yok; sadece bir yeraltı deresinin beslediği bir gölet. Çok fazla yabani ot yok!"

"Bir yeraltı deresinde ne yaşadığını asla bilemezsin," dedi Effie. kocaman gözleri daha da büyüyor.

"Minnoşlar, belki," dedi Kate. "Kimse bana aşık değil."

Sesi ikna edici olmalıydı, çünkü Effie bir saniye sonra, "Lord Dimsdale tabii ki öyle," dedi.

Nişanlısını yine unutmuştu. "Algie hariç," diye onayladı Kate.

"Çok şanslısınız. Lord Dimsdale gibi bir nişanlımın olmasını çok isterdim. Çok düşünceli, genç ve yakışıklı."

Kate Çağkın bir ifadeyle, "Demek Lord Hathaway," dedi.

"Aslında, o daha yaşlı."

"Ama çok yakışıklı ve nazik biri. İstikrarlı," diye ekledi Kate. Effie başını salladı. "Biliyorum. Annem de öyle diyor."

"Ama istikrarlı ve nazik olmak sizi heyecanlandırmıyor."

"İyi bir koca olacağına eminim. Yine de senin peşinden dalmadı."

Kate, "Ona karşı kara bir leke," diyerek aynı fikirdeydi.

"Daha sonra seni göremediğini söyledi, o zaman ne anlamı olabilirdi ki? Bu mantıklı ama bir kadının duymak isteyeceği bir şey değil, özellikle de ölmüşse."

Kate, "Belki senin için daldı, ama benim için değil," diye teklif etti.

"Bundan şüpheliyim. Sanırım benim için üzülüyor. Lord Dimsdale'in size duyduğu çılgınca hayranlık gibi." Tereddüt etti. "Bana ne olduğunu duydun mu?"

Çatalı kastediyor olabilir miydi? "Hayır," dedi Kate. "Annen çataldan bahsetti.

baban geçmiş zamanda ..."

"Önce o öldü, benim ilk sezonumdan hemen önce, sonraki yıl teyzem öldü, sonra da büyük teyzem öldü." Effie'nin küçük, yumuşak yüzü bir anda gerginleşti. "Bir insanın ilk çıkışını yapması gerektiğinde yas için bir istisna yapmalılar. İnsanlar benim hakkımda sanki yaşlı bir kızmışım gibi konuşuyor, oysa daha bir sezon bile olmadı!"

"Saçmalama," dedi Kate, Henry'nin Effie'yi seksen yaÇında biri olarak tanımlamasının anısını bir kenara iterek. "Ben-" Yaşını itiraf etmeden önce kendini tuttu. "Senden daha yaşlı görünüyorum. Önemli olan da bu."

"Geçen yıl her şey çok iyi gidiyordu," dedi Effie kakaosunu yudumlarken, "sonra Lord Beckham'la ilgili korkunç bir şey oldu. Onunla tanıştınız mı?"

Kate başını salladı.

"Annem o kadar kırıldı ki, sadece iki baloya gittikten sonra beni ülkeye götürdü. O yüzden bu yıl her şeye baştan başlamak zorunda kaldım."

Çatal olmalı. "Ne oldu?" Kate sordu.

Effie gözlerini devirdi. "Deli gibi havlıyor. Dedi ki Bunu anlamayabilirsin Kate, ama herkese onu *muncıkladığımı* söyledi. Hem de özel bir alanda!"

"Hayır!"

"Evet, yaptı. Ve gerçek şu ki beni öpmeye çalıştı. O kadar da umursamazdım ama bana çok iğrenç bir şekilde bastırdı. Kendimi geri çektim ve ona iğrenç bir sümüklü böcek olduğunu söyledim. Bu onu kızdırdı ve *eliyle* beni aşağıya doğru yakaladı."

Effie'nin melodram yeteneği göz önüne alındığında bile adam iğrençti. "Ne kurbağa ama," dedi Kate. "Bir zamanlar köyde böyle bir fırıncımız vardı. Babam onu ilçeden atmak zorunda kalmıştı."

"Babam hayatta olsaydı bunu yapmazdı," dedi Effie. "nk babam onu şişlerdi. Her neyse, kayısılı tart tabaklarımızı balkona taşımıştık, ben de çatalımı kapıp onun eline sapladım. Babam onu şişlemek için etrafta olmadığından, sanırım bunu kendim yaptığımı söyleyebilirsiniz. Ama bir de baktım ki hikâyesi her yerde."

Kate, "Onu pantolonunun içine sokmalıydın," dedi.

"Yalan söylüyordu ama annem dışında kimse bana inanmadı tabii ki. Bu yüzden taşraya çekilmek zorunda kaldık. Ve bu yıl" -oldukça mutsuz görünüyordu- "Lord Hathaway gibi biri o kadar mantıklı ve nazik ki elbette bu tür söylentilere kulak asmıyor."

"Korkunç," dedi Kate. "Bu korkunç. Seninle tanıştığım anda bunun doğru olamayacağını biliyordum çünkü-"

"Demek sen de duydun!" dedi Effie ve gözyaşlarına boğuldu.

Neyse ki Kate, Victoria ile yağadıktan sonra gzyağlarına alığmığtı, bu yüzden ona bir fincan daha kakao doldurdu ve elini okėadı. Ve onu kendi haline bıraktı. Victoria'yla her sempati ifadesi onun ağlamasını uzatıyordu.

Effie gözlerini sildi ve özür diledi. "Gerginim," dedi, "nk Beckham bugün geliyor ve onu geçen yıldan beri görmedim."

Kate gözlerini kıstı. "Kaleye mi geliyor?"

"Evet, bugün," dedi Effie nemli bir sesle. "Bu kötü şans değil mi? Annem uşaklarından birine rüşvet verdiği için bütün sezon ondan uzak durmayı başardım, bu yüzden her zaman

ne yaptığını biliyordu. Ama şimdi annem ayrılamayacağımızı söylüyor çünkü Lord Hathaway bana evlenme teklif etmek üzere." Bu ihtimalden pek de mutlu görünmüyordu.

"Lord Hathaway'i severim," dedi Kate.

Effie iç çekerek, "Ben de öyle, elbette," dedi. "Ama pek de romantik sayılmaz, değil mi? Bahçesinde olmadıkça ve ayağı takılıp düşmedikçe bana asla çiçek getirmez."

"Oldukça geniş bir hayal gücün var," dedi Kate.

"Zavallı karısını görebiliyorum," dedi Effie. "Elmas bir taç ya da en azından bir Hint şalı getirmesini umarak doğum gününün gelmesini bekleyecek ve o da elinde bir çaydanlıkla gelecek. Gözleri yaşaracak ama onu gerçekten sevdiği için -ve bu onun hatası değil- üzüntüsünü yutacak."

"Ve kendine bir Kızılderili şalı alacağını umuyorum," diye araya girdi Kate. "Sen harika bir hikâye anlatıcısısın! Neredeyse ağlamaklı gözlerini görebilecektim. Neden Beckham'ın gerçek hikâyesini anlatmıyorsun? Eminim insanları ikna edebilirsin."

Effie başını salladı. "Annem bir hanımefendinin böyle konulardan asla bahsetmemesi gerektiğini düşünüyor. Her şeyi o kadar derinden hissediyor ki. Aslında bugün yataktan çıkmıyor çünkü dün geceki ölümünden dolayı çok üzgün."

Kate bir kaşını kaldırdı.

"Biliyorum... çoğu insan benim yerime senin neredeyse öldüğünü düşünüyor." Effie içini çekti.

"Vaftiz annem Henry'ye söylerseniz Beckham'ı ezebilir." Kate dedi.

"Kendisine Henry denmesinden gerçekten hoşlanıyor mu? Bir kadın için çok tuhaf bir isim."

"Adı Henrietta, ama o Henry'yi tercih ediyor."

Effie, "Kocasına şekerparem demesine bayılıyorum," dedi. "Bu çok-"

"Romantik," dedi Kate gülerek.

Effie utanarak, " ok fazla roman okuyorum," dedi.

" ok fazla okumadım ama anladığım kadarıyla kötü adam her zaman cezasını bulur. Beckham'ın başına gelecek olan da bu, size söz veriyorum. Henry'yi bir iyilik perisi gibi düşünün: Sihirli değneğini sallayıp o pis kurbağanın icabına bakabilir."

"Onun bir şalgama dönüştüğünü görmeyi ne kadar isterdim," dedi Effie. "Sadece izle," dedi Kate. "Ondan şalgam püresi yapacak."

Yirmi bir

Bu öğleden sonra büyük bir grubu tavşan avına götüreceksiniz," dedi Wick, öğle yemeğinden sonra Gabriel'i kolundan yakalayarak.

Gabriel hemen, "Bunu yapmayacağım," dedi.

"Neyin var senin?" Wick sordu. "Hiçbir zaman çok cana yakın biri olmadın, ama sakıncası yoksa çılgına dönmemeni tercih ederim. Bir şato dolusu insan var ve teyzenin okuyucusu konfeti gibi fallar dağıtarak hanımların yarısını şimdiden krizlere sürükledi ve hepsi de iç karartıcı."

"İç karartıcı bir şey istiyorsan, git amcamla konuş. Dün gece denizcilik gösterisinin başarısızlığı üzerine hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu bir saat boyunca dinlemek zorunda kaldım."

"Bu benim hatam," dedi Wick. "Onları defalarca pratik yaparken izledim ve zamanlamanın sarhoş yolcular tarafından değiştirilebileceğini düşünemedim."

"Kimse boğulmamış," dedi Gabriel. "Kate'le kahvaltı eden Bayan Starck'tan öğrendiğime göre hanımefendi gayet iyiymiş. Yani zarar görmemiş."

"Durum böyleyken, o lanet olası atış teçhizatını giyip bu adamlardan bazılarını elimden alır mısın?"

"Hayır. Ferdinand'a benim yerimi almasını söyle, olur mu?"

"Bakalım onu domuz ahırından çıkarabilecek miyim?" dedi Wick ve arkasını dönerek.

Gabriel, Wick'in duyamayacağından emin olunca genç bir uşağı kaptı ve ona hızlıca bir dizi talimat verdi.

Sonra çalışma odasına gitti, kapıyı kilitledi ve uzak duvarda asılı küçük bir tabloya doğru yürüdü. Resmin arka planında bir savaş sürüyordu; ön planda ise bir ötücü kuş alçak bir dala tünemişti. Aşağıda yerde, bir şövalyenin tekmelemeyi başardığı yerde terk edilmiş bir zırh duruyordu. Ondan geriye kalan tek şey, sağ alt tarafta cansız bir ayaktı. Ve kuş ötmeye devam ediyordu; sert, uyanık gözleri, ağacının altında ölecek kadar aptal olan buruşuk savaşçıyı tamamen umursamadığını gösteriyordu.

Gabriel'in Marburg'dan yanında getirdiği tek tabloydu bu; kardeşininki de dahil olmak üzere tüm küçük prensliklere damgasını vuran şiddet ve düzensiz savaşlara duyduğu nefreti özetleyen bir tabloydu.

Parmağını çerçevenin altından kolayca geçirerek tabloyu duvardan çıkardı. Arkasında basit bir kol vardı. Bir kez çekince ahşap kaplamada bir kapı açıldı ve ortaya son derece tozlu bir koridor çıktı.

Wick ve o, birisine koridoru temizlemesini emretmenin getireceği faydaların olası sonuçlarına değmeyeceğine karar vermişlerdi; zira kalenin kalın duvarları içinde uzanan bir koridorun varlığı kendi başına o kadar da korkunç değildi, ama koridorun çoğu yatak odasına gözetleme delikleri açtığı gerçeği?

Tozluysa ve tozlu kalmaya devam etti.

Gabriel, Wick'in koridorun varlığını ortaya çıkarmaya karar verdiğini öğrenince çileden çıkacağı gerçeğini aklından çıkararak yola koyuldu.

Duraklayıp durdu, yönünü bulmak için yatak odalarına baktı. Altın asmalar, sözde kraliçenin yatak odasının artık Leydi Dagobert'e ait olduğu anlamına geliyordu. Bulunduğu yeri hesaplayarak dört gözetleme deliğinin daha yanından geçti ve sonra tekrar baktı. Gözlerini kırıştırdı ve sonra aceleyle yürümeye devam etti. Eğer konukları öğle yemeğinden sonra uyumamayı tercih ediyorsa, bu kesinlikle onun meselesi değildi.

Dört kez daha atladı, tekrar denedi ve odayı bulduğunu anladı çünkü Freddie yatağın ortasında sımsıkı bir top gibi kıvrılmıştı. Hiçbir şey duymamıştı, bu da Kate'in hizmetçisinin orada olmadığını gösteriyordu.

Ağzını gözetleme deliğine dayadı ve "Kate." dedi.

Hiçbir şey demedi.

Daha yüksek sesle söyledi. "Kate!"

Sırıltmasına neden olan bir küfür mırıldandı ve ardından yatak odasının kapısına doğru yürüyen ve kapıyı açan birinin sesi duyuldu. Onu göremiyordu ama koridora baktığını hayal etti.

Kadın kapıyı açtığından daha yavaş bir Çekilde tekrar kapattı ve adam tekrar denedi. "Şömineye gel ve sağ tarafa bak."

"Casusluk yapan insanlardan nefret ediyorum," dedi yüksek bir sesle.

"Casusluk yapmıyorum!" diye itiraz etti. "Tek görebildiğim senin yatağın." Sönük bir sessizlik ona cevap verdi.

"Freddie rahat görünüyor."

"Freddie her zaman rahattır. Neden bir bayanın yatağını gözetliyorsun?" "Benimle bir gezintiye çıkmanı istemeye geldim. Gizlice."

"Gizli kısmı anladım. Geceleri o koridorda kaç kişi dolaşıyor?"

"Hiç kimse," diye güvence verdi ona. "Asla. Wick dışında varlığından haberdar olan tek kişi sensin."

"Burası İngiltere," diye belirtti. "Kaleyi kendin inşa etmedin. Muhtemelen konuklarınızın yarısı onun varlığından haberdardır." Birdenbire önünde bir göz belirdi. Güzel bir gözdü, vitray pencereden gelen ışık gibi soluk yeşil ve kahverengi halkalarla çevriliydi.

"Sen misin?" diye sordu şüpheyle.

"Tabii ki benim."

"Sizi dışarı çıkarmak için kolu çekeyim mi?"

"Yatak odalarının hiçbirine giriş yok."

"Sadece dikizlemek için," diye mırıldandı Kate. "Ne kadar tatsız."

"Aşağıda bir arabam ve pikniğim var. Uşağa teyzelerimden birini eski rahibe manastırını görmeye götüreceğimi söyledim."

"Bir rahibe manastırı kulağa bir fıçı dolusu maymun gibi geliyor," dedi ve arkasını dönerek. Tek görebildiği yine Freddie'ydi. Kadın sağa doğru devam etti. "Ya teyzen, o da bu geziden hoşlanacak mı?"

"Sadece ikimiz," dedi Gabriel ve nefesini tuttu. Hiçbir düzgün genç kadın bunu yapmazdı. Asla. Ne refakatçi, ne hizmetçi, ne de teyze?

Kate'in gözü yeniden ortaya çıktı. "Beni arabada baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?" YeGül renk hoşnutsuzlukla biraz daha koyulaştı.

"Çok isterdim," dedi üzüntüyle, "ama kendi vicdanımla yaşayamam, o yüzden yapmayacağım."

"Benim gibi insanlar söz konusu olduğunda hiç vicdanın sızlar mı? Ben senin ve Wick durumumu özetlemişti."

"Gayrimeşru olabilirsin, ama domuz çiftlikleriyle ilgili tüm samimi bilgine rağmen bir domuz çobanının kızı olduğunu sanmıyorum."

"Değilim," dedi ve tekrar gözden kayboldu. Adam onun yürüdüğünü duyabiliyordu. "Bir domuz çobanının kızı olsaydım beni baştan çıkarır mıydın?"

"Aslında hiç bir genç kızı baştan çıkarmadım,"

dedi. "Ne kadar erdemlisin."

"Bu muhtemelen erdemin bir yansıması değil," diye itiraf etti. "Prensler yalnız kalmayı pek beceremezler, bilirsiniz. Gençken her türden bir genç kızla seve seve oynasardım ama bana fırsat verilmedi."

Göz yeniden ortaya çıktı. "Prenslük onurun üzerine beni öpmeyeceğine söz verdiğin sürece sorun yok. Öpücüklerini dikkat dağıtıcı buluyorum."

Bu bir yüzleşmeydi. "Beni öpebilirsin," diye önerdi.

"Gelmeyeceğim. Bir koca bulmam gerekiyor ve nişanlın bugün geliyor mu?"

"İngiltere'ye indi," dedi Gabriel isteksizce. "Muhtemelen yarın varacak."

"Öpüşmek yok," dedi Kate.

Adam başını salladı ve kadının onu göremediğini fark etti.

"Gerçek şu ki bu odada çıldırmak üzereyim. Effie bana okumam için kasvetli bir işkembe getirdi. Romanlar pek umurumda değil. Henry de dışarı çıkmama izin vermiyor çünkü çok sağlıklı görünürsem insanların beni zayıflatan hastalığı sorgulamaya başlayacağını söylüyor."

"Bir peçe getirdim, böylece kimse seni tanımayacak."

"Peçe mi?"

"Teyzem her zaman takar. Yas duvağı. Beş dakika içinde yatak odanızın kapısında buluşalım."

"Freddie'yi getirebilir miyim? Onu peçenin altına saklayabilirim." "Kesinlikle olmaz. Teyzem asla çene çalmaz."

Yirmi -iki

Kate'in yatak odasından çıkan kadın başından ayak parmaklarına kadar siyahlara bürünmüştü.

Gabriel ona kolunu uzattı ve içinden gülünç bir zevk geçtiğini hissetti. Koridorda yürürlerken, "Dikkatli ol, ayağın takılmasın," dedi.

Kate başını sallarken peçe titredi. "Yürümekte zorlanıyorum; Nereye gittiğimi göremiyorum. Bunu nasıl başarıyor?" Gabriel,

"Uzun zamandır yas tutuyor," dedi.

"Ne kadar sürecek?"

"Kırk yıl, aşağı yukarı on yıl."

Sessizlik.

"Onun aşırı kederli olduğunu düşünüyorsun."

"Bir prensesi asla olumsuz bir Gekilde tanımlamam," dedi Kate, ama bunun yalan olduğunu çok iyi biliyordu.

"Aslında çok zekiceydi," dedi ona. "Babam ona başka bir koca bulacaktı, ama o öyle büyük bir kederin içine düştü ki

kimse ona sahip olamazdı."

"Anladığım kadarıyla üzüntüsü olması gerektiği gibi değilmiş?"

"Kardeşlerim ve ben onun odasına gitmeyi çok severdik. Spekülasyon oynar ve kiraz taşlarıyla birbirimize bahse girerdik. Bana ilk konyak tadımı ve çok iyi tavsiyeler verdi."

"Ne gibi?"

"Olasılıksız senaryolar düşünmeyi severdi. Örneğin, ya Nuh tufanı tekrar yaşanır mı? Nasıl hayatta kalırdık?"

"Güzel soru," dedi Kate. "Cevabı var mıydı?"

"Ambarı fındık dolu iyi bir teknenin bizi kurtaracağına karar verdik. Ben küçükken masadan fındık çaldım, böylece bir depo oluşturabilirdi. Sanırım onları özel olarak yedi; beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Her yağmur yağdığında yatağının altında sakladığı fındık rezervlerini mutlulukla düşünürdüm."

"Çok nazik biri," dedi Kate. "Domuz çobanlarının kızları hakkında ne derdi acaba?"

"Onlardan uzak durun," dedi hemen.

"Babam da şüphesiz neredeyse evli olan prensler için aynı şeyi söylerdi," dedi.

Şimdi büyük merdivenlerden aşağı iniyorlardı. "Son bir uşak kümesi ve özgürüz," diye fısıldadı.

"Topallamalı mıyım?"

"Gerek yok. Wick burada değil ve bunu fark edebilecek tek kişi o. Seni köpek arabasına koyacağım ve dizginleri kendim alacağım. Ön kapının görüş alanından çıktığımızda sana haber veririm. Hemen yola çıkacağız."

O bunu söyler söylemez Kate bağındaki örtüyü çekip çıkardı. "Bu çok sıcak," diye bağırdı. Yüzü kızarmıştı ve-

"Başka bir peruk mu?" diye sordu, hayal kırıklığına uğramış bir halde. Bir gece önce o kadar sırlıklam olmuştu ki saçının tam olarak ne renk olduğunu anlayamamıştı ama hardal ya da eski şarap gibi sarı olduğunu düşünmüştü.

"Ben her zaman peruk takarım," dedi kibarca. Ama sonra ona bakıp güldü ve adam öyle şiddetli bir arzu patlaması hissetti ki neredeyse dizginleri bırakacaktı. "Saçım benim tek ihtişamım, bu yüzden onu gerçekten kendim olabileceğim zamana saklıyorum: Victoria'dan ziyade Kate."

"Bugün Kate sensin," dedi.

"Hayır, değilim. Seninle dışarıda araba sürmemin tek nedeni Victoria'nın biraz sürtük olması," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Trolloping yapmak yerine ne yapıyorsun?" diye sordu biraz da merakla.

"Şu ve şu," dedi hafifçe.

Köpek arabasını yoldan çıkarıp kalenin etrafında, surların hemen altında dolanan küçük bir patıkaya sokarken biraz sessizlik oldu. "Ne tür şeyler?" diye sordu. "Domuzlarla ilgilenmek mi?"

"Aslında domuz yok," dedi. "Bu neşelendirici bir düşünce, değil mi? Kendimi kötü hissetmeye başladığımda ne olabileceğini, kısacası domuzları düşünebilirim."

"Kendini ezilmiş hissediyor musun?"

"Ara sıra," dedi neşeyle. "O kadar öfkeli biriyim ki, insanlar beni tehlikeye atıyor. Ayrıca, vaftiz annem beni himayesine alıyor ve beni bir daha gördüğünüzde, Henry yanımdayken Londra'da saygın bir şekilde yaşıyor olacağım."

Gabriel, Leydi Wrothe ona bir çeyiz veriyor olmalı, diye düşündü. Yine de Kate'in aptal Londralılarla flört etmesi fikrinden nefret ediyordu; aslında bu onu kaçırıp-

Peri masalındaki kötü prens gibi
davran. İsa.

"Biraz ateşli görünüyorsun," dedi Kate. "Nerede bu rahibe manastırı?"

"Aslında bir rahibe manastırına gitmiyoruz. Kalenin yanından dolaşacağız ve bahçelerden birine gireceğiz, gizli bir bahçeye."

"Gizli bir bahçe... Onu nasıl buldun? Sakın bana bir perinin yol gösterdiğini söyleme."

"Bana bir anahtar verildi. Bu bir sır çünkü kapı avludan ziyade kale arazisine açılıyor, bu yüzden kimse oraya gitmeye zahmet etmiyor. Wick bile orayı araştırmadı."

Birkaç dakika daha şatonun etrafında bir daire çizdiler. Sonra Gabriel midilliyi çekti ve dizginleri küçük bir çalının üzerinden atarak atladı. Arabadan bir sepet aldı ve Kate'e yardım etmek için döndü ama Kate çoktan arabadan inmişti.

İsteddiği şey gülünçtü. Açıkça sahiplenmek, onu arabadan alıp kapıya kadar götürmek istiyordu. Battaniyeyi yere atmak ve açık havada herkesin görebileceği bir yerde eteklerini yukarı çekmek istiyordu.

Aklını açırmak
istiyordu.

Beş yaşında bir ocuk gibi hoplayıp zıplayan ve iek toplayan Kate'in peşinden yürürken, açıklamanın bu olduğunu düşündü. Wick haklıydı. Bütün bu evlilik meselesi, Prenses Tatiana'nın yakında gelişi, zihnini allak bullak etmişti.

Evlenmek üzereydi. *Evlenmek*. Bu da -durdu ve pantolonunu düzeltti- birkaç metre ötede papatya toplayan bir domuz çobanının gayrimeşru kızından başka birlikte olmak istediği kimse olmamasını daha da talihsiz kılıyordu.

Tıpkı bir peri masalı gibiydi, ancak hayat peri masalları gibi değildi ve Prensler, hayatları boyunca öğrendikleri tüm sosyal gelenekleri iğnemedikleri sürece domuz çobanlarının kızlarıyla birlikte olamazlardı.

Ve yapmayacaktı da.

Kate'in başka bir iek toplamak için eğilirken vücuduna bakması onu o kadar aç ve sahiplenici yapsa da parmaklarının

titriyordu. Sepeti yere bıraktı ve kontrolü yeniden ele almak için en sevdiği yöntem olan sessiz küfürler savurdu.

Kardeşinin sarayında işe yaramıştı; şimdi de işe yarıyor.

"İçeri girelim, olur mu?" diye seslendi, kapıya doğru yürüdü ve kilidi açtı. Tuğla duvar yüksek ve çok eskiydi, o kadar eskiydi ki sarmaşıkların yıktığı yer yer döküldüğünü görebiliyordu.

Kapıyı iterek civanperçemi, butterbur ve mor karakafes otlarından oluşan bir arapsaçına açtı. Oraya buraya karışmış lahana güllerinin başları sallanıyor, yaprakları sanki genç bir kız kuş yemi saçıyormuş gibi yere dökülüyordu.

"Oh!" Kate dedi ki. "Bu harika!" Eteklerini kaldırarak ileri doğru koştu. "Burası gerçekten *de* gizli bir bahçe. Gizli heykeller de var. Bak, bir tane var, neredeyse şu tatlı ağaç kümesinin içine gizlenmiş."

Kate soluk taştan omuzlarının üzerinden sarkan sarmaşıkları geri çekerken Gabriel, "Muhtemelen bir tanrıça," dedi. Birlikte heykelin yüzüne sarkan bir sarmaşık kümesini aşağı çektiler.

"Oh," dedi Kate, sesi kısılmıştı. "O çok güzel."

"Ağlıyor," dedi Gabriel şaşırarak.

Kate öne doğru uzandı ve sarmaşıktan bir tutam daha kopardı. "O bir melek."

Genç meleğin kanatları katlanmıştı; yüzü yeni yağmış kar kadar beyaz ve kıştan daha hüznü bir şekilde aşağıya bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Gabriel, bir adım geri çekilerek. "Burası gizli bir bahçe değil, burası bir mezarlık. Bunu bana söylemiş olabilirler."

"O zaman mezarlar nerede?" Kate söyledi. "Bak, ayaklarının dibinde bir kaideden başka bir şey yok. Aile şapele gömülmez miydi?"

"Evet," dedi Gabriel rahatlayarak, Pomeroy lordlarının ve leydilerinin şatonun şapelinde özenle sıralanmış mezarlarını düşünerek. "Ama başka türlü neden burada olsun ki?"

Kate eğilmiş ve kaideden sarmaşık çekiyordu. Birden kıkırdamaya başladı.

"Ne?"

"*Burası* bir mezarlık," dedi, daha da sert gülerek.

Gabriel eğilerek, "Hatırlat da sana kutsal topraklarda asla eşlik etmeyeyim," dedi. Yüksek sesle okumaya başladı. "Kimin *sevgi dolu anısına*? Okuyamıyorum."

"*Sevgili Rascal'ım*," diye bitirdi Kate onun yerine. Bir parça tatlı yaban mersinini kenara çekti ve kaidenin etrafında dolandı. "Ve sadece Rascal da değil. İşte Dandy ve"-tekrar hareket etti-"*Freddie!* Aman Tanrım, Freddie'mi buraya getirmeliyim. Westminster Abbey'de atalarımızın mezarlarını ziyaret etmek gibi olacak."

"Görünüşe göre kendi köpek mezarlığım var," dedi Gabriel. "Eğer benim de senin gibi bir sürüm olsaydı, henüz hayattayken küçük mezarlarını ölçüp biçebilirdim. Freddie ile başlardım, çünkü her an korkudan ölebilir. Burayı amcama göstereceğim; belki buraya turşu yiyen bir köpek heykeli dikersek kendini daha iyi hisseder."

Onu dürttü. "Saçmalıyorsun."

Uzandı ve peruğunu çıkardı. Saç tokalarının dağılması ve bir çığlık ile geldi. Uzun süredir acı çeken meleğin üstüne koydu.

"Güzel," dedi memnuniyetle, meleği kastetmemişti.

Pembe peruklu çakırkeyif bir fahişe gibi görünüyorsun.

GüneÇ pembe tuğlaların üzerinden süzülüyor ve Kate'in saçlarını, her bir teline bayılıyordu.

Tabii ki ona bağırıyordu. Kimse ona bağırmaıdı. Kate dışında kimse... ve bunun nedeni de Kate'in farklı bir sınıftan olmasıydı, bir prensi asla azarlayamayacağını bilmeyen bir sınıftan.

Daha bir prensken bile azar işitmemişti. Hemşiresi ve kardeşlerinin hemşireleri hadlerini bilirdi. Küçük bir çocukken itip kakar ve hizmetçileri kızdırmaya çalışırdı. Çocuk odasındaki halıyı ateşe verdiğinde bile kimse onu azarlamamıştı. Rupert üst kattaki hizmetçilerden birini hamile bıraktığında babası sadece gülmüştü.

Sadece Wick halıyı gördüğünde ona tiksintiyle bakmış ve tam bir aptal olduğunu söylemişti. Elbette ona vurmuş, Wick de ona vurmuş, sonunda yerde yuvarlanmışlar ve sonra kendini daha iyi hissetmiş. Çünkü bir çocuk ne zaman azarlanmayı hak ettiğini bilir ve eğer azarlanmazsa ...

Pekala.

Gabriel, eğer birileri kardeşi Augustus'u arada bir kömürlerin üzerinde tırmıklayacak, diye düşündü, yaldızlı haleler vaat eden o şeytani keşişe karşı bu kadar savunmasız olmazdı. Augustus içten içe -hepsinin bildiği gibi- sahip olduğu her şeyi hak etmediğini biliyordu.

Bu gerçek, yalan söyledikleri için insanlara güvenmemenize neden oluyordu. Augustus'un durumunda, ölümünden sonra ne olacağı konusunda korkmasına neden oldu.

Kate yalan söylemedi. Sesindeki gerçek öfkeyi duymak büyüleyiciydi. Ve bu öfke, ters bir şekilde, pantolonunda bir yükselmeye neden oldu.

Ya da belki de saçlarıydı. Sanki çilekler altınla örülmüş gibi parlıyordu. "Sadece taçlandırдыңın ihtişamını görmek istedim," diye açıkladı adam, kadının söylevini yarıda keserek. "Haklısın. Çok güzel."

"Sana *söyledim*," dedi Kate, ama Kate nefes aldığı anda söze girdi.

"Biliyorum. Bunu Beyaz Atlı Prens'le tanışacağın an için saklıyordun. Saçmalık." Ellerini kalçalarına dayamıştı ve tam bir balıkçı karısı gibi ona bakıyordu. Gabriel bir mutluluk dalgası hissetti.

"Senin için saçma olabilir," dedi Kate öfkeyle. "Ama ben sana nedenlerimi söyledim ve sen de yaptığın her şeyin kabul edilebilir olduğunu düşündüğün için onları hoyratça çiğnedin."

Gözlerini kırıştıtarak ona baktı, söyledikleri kafasına dank etmişti.

"Öyle değil mi?" diye sordu. "Senin dar, kibirli küçük dünyanda, sırf istediğin için bir kadının peruğunu koparabilirsin ve şüphesiz kelebeklerin kanatlarını da koparabilirsin ve süt kızlarından çocuk sahibi olabilirsin ve-"

"Tanrı aşkına," dedi Gabriel. "Peruklardan sütçü kızlara ve kelebeklere nasıl g e l d i k ?"

"Her şey seninle ilgili," dedi ona ters ters bakarak.

Gülünç olan şey, onun hakkında korkunç şeyler söylemesine rağmen - kelebekler ve gayrimeşru çocuklar dışında hepsi doğruydu -Sadece daha sert hissetti, sanki o öpücüklerden birini daha kapıyormuş gibi ve

Orada durdu, ama onu bir çim parçasının üzerine yuvarladı.

"Gözlerindeki bakışı yanlış anladığımı sanma," dedi ve kendi gözleri daha da keskinleşti.

"Ne düşünüyorum ben?" Sesi göğsünden bir gümbürtüyle çıkmadıysa lanet olsun, bir erkeğin ne zaman çıkardığı türden boğuk bir ses-

"Kendi sözünü tutmayacağını düşünüyorsun," dedi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak. "Öpmeyeceğine söz vermene rağmen beni gerçekten öpmeni *istediğime* kendini ikna etmek üzeresin. Çünkü senin dünyanda-"

"O kısmı duymuştum," dedi. "Benim dar dünyam hakkında. Seni öpmemi ister misin?"

Sanki tüm dünya o an için nefesini tutmuş, amaçsız serçeler gagalarını kapatmış ve arılar dinliyormuş gibi hissetti.

"Tanrı aşkına," dedi tiksintiyle, arkasını dönerek. "Asla anlamayacaksın, değil mi?"

Boynunun kıvrımının bir şekilde daha lezzetli olduğunu anlamıştı. Yıllardır gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi. Kadın arkasını döndüğünde, adam hızla pantolonunu yeniden düzeltti. "Benim bir ahmak olduğumu düşünüyorsun," dedi yardımsever bir şekilde. "Muhtemelen haklısın da. Çünkü söz verdim, seni öpmeyeceğim. Öte yandan, peruğunu çıkarmayacağıma da söz vermedim. Peruğunla ilgili olarak bana talimat verdin, ki bence bu söz vermekten oldukça farklı bir şey."

"Kılı kırk yarıyorsun." Sırtını ona dönmeye devam etti, inatçı bir kadındı. Yine de her nasılsa sırtının narin çizgisi daha da

göğsünün kıvrımından daha baştan çıkarıcıydı. Dizlerinin üzerine çökmek ve omurgasının her bir çıkıntısını diliyle izlemek istiyordu.

Böyle düşünmemeliydi, Gabriel belli belirsiz fark etti. Kız ona göre değildi. Onun için değildi ... onun için değildi. Kate otların arasına gizlenmiş bir şeye daha yakından bakmak için eğildi ve zihni ona kendisinin onun belini öptüğünü, sonra da aşağıya, aşağıya kaydığını gösteren bir resim sundu.

"Öğle yemeğimizi yiyelim mi?" dedi kelimeleri hırıldayarak. "Burada bir mermer daha var," dedi Kate, bir sarmaşık yumağını çekiştirerek ve yabani otlar.

Homurdandı ve onun yanına geldi. O kadar sert çekti ki büyük bir sarmaşık demeti, kökleri ve her şeyiyle birlikte gevşedi, toprak ve yapraklar havaya uçtu.

Kate dizlerinin üzerine çökerek, "Bu kez bir çocuk heykeli," dedi.

Gabriel'in bedeninin sorumsuz, şehvet dolu tarafı bunu onayladı. Evet. . . . dizlerinin üstünde . . .

Arkasını döndü ve şehvetine küfrederek piknik sepetini almak üzere bahçeye çıktı.

Wick haklıydı. Kate'in peşindeydi çünkü onunla evlenemezdi ve onunla yatamazdı da. Çünkü o bir aptaldı, kısacası.

Ve muhtemelen haklıydı da. Sırf kendine uysun diye onun peruğunu koparan kendini beğenmişin tekiydi. Augustus kadar kötü olmaya başlamıştı. Rupert kadar. Wick hayatlarının büyük bölümünde onu hizada tutmuş, unvanının bir anlamı olduğuna inanmaya başladığında onu azarlamıştı.

Ama Wick izlemediğinde yine de bir pisliğe mi dönüşmüştü? Muhtemelen.

Yirmi üç

Kate çocuk heykelinin üzerindeki son otları da temizledi. Tombul bir bebekti, önlüğüyle yerde oturuyor ve gülüyordu. "Merhaba," diye mırıldandı Kate küçük taş kıza. "Merak ediyorum..."

Kaidesindeki sarmaşıkları söktü ve basit bir yazı buldu: *Merry, Darling.*

"Eldivenlerin mahvolmuş," diye omzunun üzerinden bir ses geldi.

"Hizmetçim kutu kutu eldiven getirdi," dedi. "Bak, Gabriel. Ne kadar tatlı, değil mi? Saçları lüle lüle."

"Ve kanatları var," diye işaret etti Gabriel. "O bir bebek melek."

"Sence o Merry miydi, yoksa Merry sevilen bir kedi yavrusu muydu? Bana kuzey koridorundaki aşk tanrısını hatırlatıyor. Belki de İtalya'dan çalınan bir heykeltıraş tarafından yapılmıştır, hani şu tereyağı yayığında kaçan."

"İnsan sadece bir kedi yavrusu için heykel diker mi? Tahminimce bu, gerçek mezarın kendisi değilse bile bir anıt." Eğildi ve eliyle

Bir baş civanperçemi çocuğun yanağına doğru sallandı. "Bu çok üzücü," dedi Kate.

"Çocuğun oynadığını ve güldüğünü hatırlamak için içgüdüsel bir istek var" dedi. "İki yıl önce Barbary'de kazı yaparken, çocukların mezarlarının öbür dünyada mutlu bir şekilde oynayabilmeleri için oyuncaklarla dolu olduğunu keşfettik."

Kate başıyla onayladı. "Sanırım bahçeye gerçekten oynayan bir Merry heykeli koymaktan çok da farklı değil."

"Üst katta üzerinde çalıştığım küçük bir çömlek var. Birinden geldi. Mezarın içinde aslında eklem kemikleri varmış. Muhtemelen çocuğun kendi oyuncaklarıydı. Bir gün sana göstereceğim."

"Kulağa büyüleyici geliyor," dedi Kate ve bunu kastetti.

"Eski profesörüm Biggitstiff tam bir mankafadır ve çömleği, muştakemiklerini ve her şeyi dışarı attı. Aslında, içinde altın olmadığını anladıktan sonra adamlarına mezara sadece toprak attırdı."

"Sadece altınla mı ilgileniyor?"

"Gerçekte, hayır. Ama şöhretle ilgileniyor. Büyük ve heyecan verici bir keşif istiyor. Zavallı bir çocuğun mezarı gibi önemsiz bir şey onu asla ilgilendirmez. Kartaca'da yapacağı kazıda beni rahatsız eden de bu. Dido'nun mezarını aramak için ortalığı birbirine katacak ve şüphesiz her türlü ilginç eseri yok edecek."

Adamın sesi yine uzaklaşmıştı ve omzunun üzerinden baktığında adamın nispeten temiz bir çim alana battaniye serdiğini gördü.

"Gel ve ye," diye seslendi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onun yanına geldi. "Bu bir ziyafet," dedi memnuniyetle.

"Çıkar şu pis eldivenleri," dedi Gabriel. Bir tavuk budu salladı Onu.

"Mmmm," dedi Kate eldivenlerini çıkarırken. "Açık havada her Gey çok daha güzel kokuyor; fark ettin mi?" Tavuğu ısırdı.

Cevap vermedi, sadece hafif ve hafif köpüklü bir şekilde boğazından aşağı kayan bir kadeh şarap uzattı.

Tavuk budu, etli tartölet, bir parça ağız sulandıran kaşar peyniri ve bıldırcın yumurtası turşusunu yiyene kadar adamın cevap vermediğini fark etmedi. Aslında yemek bile yemiyordu; dirseğine dayanmış onu izliyordu. Ve ona yemek uzatıyordu.

Bir parça bademli kekin üzerinden gözlerini ona dikti. "Ne?" diye sordu.

Gabriel bir kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey."

"Neyin peşindesin?"

"Seni şişmanlatmaya çalışıyorum," dedi kolayca. "İlkbaharda hasta olmamana rağmen çok zayıfsın."

"Hiçbir zaman tumbul olmadım," diye belirtti.

"Ah, ama bir koca bulmak için o muhteşem saçlardan daha fazlasına ihtiyacınız var," dedi sinir bozucu bir şekilde. "En iyi İngiliz kadınları yumuşaktır. Tatlı, gerçekten. Vaftiz annen Leydi Wrothe'a bak. O yaşta bile fazla pişmiş muhteşem bir somun gibi."

Kate pastasının geri kalanını yedi ve görünüşe bakılırsa adamın kendisini tatlı bulmamasını umursadığı için sessizce kendini azarladı.

Gabriel yuvarlanmıştı ve sırt üstü yatmış, bacak bacak üstüne atmış, tavuk budu yiyordu. Pantolonu kaslı kalçalarına yapışmıştı; gözleri daha geniş omuzlarına kaydı. Gözleri güneşe karşı kısılmıştı ve kirpikleri bir davet gibi yanaklarına uzanıyordu.

"Kelebeklerin kanatlarını kopardığınızı söylemek istememiştim," dedi aniden, zihnini prensin prenslik özelliklerinden uzaklaştırarak.

"Peki ya sütçü kızlardan yaptığım gayrimeşru çocuklar? Bunu mu demek istedin?" diye sordu ilgiyle, ama gözlerini açma zahmetine katlanmadı. Onun yerine elini uzattı. "Şu küçük pastalardan bir tane alabilir miyim?"

Adamın eline bir etli tart tutuşturdu. "Prenslerin çok sayıda pi çocuğu olabileceğini tahmin edebiliyorum," dedi. "Hangi kadın size karşı koyabilir ki? Ve bunu cazibenize bir iltifat olarak söylemedim."

"Seni duydum," dedi. Bir an sessiz kaldı.

"Zor kullanmak zorunda kalacağınızı kastetmiyorum," diye ekledi vicdan azabı duyarak. O kadar güzeldi ki, kadınları ayaklarının altına almak için bir unvana bile ihtiyacı yoktu.

"Biliyorum." Elini tekrar uzattı, geniş ama ince parmaklı, güçlü bir adamın eli. Kadın ikinci bir tartı tam avucuna koydu.

"Kardeşim Rupert," dedi Gabriel, "bir sürü pii var. Hoş bir adamdır."

"Sen-" Tam zamanında sözünü kesti.

"O kadar güzel değil," dedi. "Rupert benden daha iyi bir prens. Onu bir de saçı sakalı birbirine karışmışken görmelisin. Seni kör bir öfkeye sürükleyeceğinden hiç şüphem yok."

"Gerçekten mi?"

"Bir peri masalındaki birine benziyor ve Aretino'nun kitaplarından birindeki biri gibi davranıyor," dedi Gabriel, arkasını dönüp dirseğinin üzerine dayanarak.

"Aretino? İsmi ni hatırlıyor gibiyim ama emin değilim..."

"İsmi kesinlikle hatırlamıyorsunuz; bayanlar tarafından bilinen bir yazar değil. Aretino, gençliğimde bana çok şey öğreten yaramaz çizimlerin yer aldığı kitaplarda uzmanlaşmış bir İtalyan'dı. Babamda İngilizceye çevrilmiş bir kopyası vardı, ancak dilin oldukça alakasız olduğunu söylemek zorundayım. Bir gün kocanıza onun çalışmaları hakkında sorular sorun."

Kate sırtıtarak yutkundu. Bu ismi nereden hatırladığını çok iyi biliyordu. İki yıl önce babasının kütüphanesinde Aretino'nun *Venüs Okulu'nu* keşfetmişti. izimler çok etkileyiciydi.

"Al, biraz daha şarap iç," dedi Gabriel. şarap kadehine vitray gibi aktı, altın rengi, hoş kokulu, baş döndürücü. "Rupert'ın bakışları,

unvanıyla birlikte onun üzerinde kötü bir etki bıraktı." Sırıttı. "Bir unvanın bir erkek üzerinde kötü bir etki yaratabileceği konusunda benimle hemfikir olmakta zorlanacağınızı biliyorum."

Yüksek sesle güldü. Gabriel'in kendisiyle ve unvanıyla dalga geçmesi yıkıcıydı. Kalbinin olduğu bölgede bir ping hissetti ve onu itti.

"On dört yaşından itibaren evdeki kadınlar üzerinde çalıştı, Ta ki kırsal kesimde çalışmaya başlayana kadar. Babam bunun komik olduğunu düşünüyordu."

"Yapmadın."

"Rupert, kadınların itaat etmedikleri takdirde pozisyonlarını kaybetmekten korktukları gerçeğini asla aklına getiremedi. Onun için her şey eğlenceli: Onlarla tatlı tatlı konuşuyor ve şüphesiz yatakta zevk veriyor. Ama ..."

"Çocuklarına ne oldu?"

Gabriel omuz silkti. "Kalede bizimle birlikte birkaç tane var. Tabii anneleriyle birlikte. Augustus kaleyi temizlediğinde, düşmüş kadınları kimin çelme taktığına bakmaksızın dışarı atardı."

Kate bir parça armut şekerini sertçe ısırarak, "Bu çok yanlış," dedi. "Ama senin kendi çocuğun yok ki." Kate bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Gabriel bir erkeğin olabileceği kadar kibirli bir erkekti ama bütün şato, sorumluluklarından kaçmadığının kanıtı olarak onun omzunda duruyordu.

"Eğer sahte para üretmeye başlarsam Wick beni öldürür," dedi tembelce. "Aksi takdirde şu anda bir sütçü kızı baştan çıkarıyor olurdum." Ve ona, söz konusu sütçü kız hakkında yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan abartılı bir bakış attı.

Kate uzandı ve onun elinden bir armut parçası daha kaptı. "Demek Wick seni doğru yolda tuttu. Bu hoşuma gitti. O iyi bir adam."

Gabriel kadehini boşalttı. "İster inan ister inanma, Katelet, ben sevişmeyi severim.

benim baştan çıkarmamdan zarar görmeyecek kadınlara. Aksi takdirde . . ."

Ona

Şeytanın bile taklit etmek isteyeceği bir gülümseme. "Aksi takdirde seni sırt üstü çimenlere yatırırdım ve sen, kızım, unvanım olsun ya da olmasın, seninle kötü yoluma izin verirdim. Bir domuz çobanı olsam bile."

Ağzı açık kaldı. "Büyüleyici! Seni küstah canavar!"

"Dürüstlüğü alışkanlık haline getiriyorum." Daha yakına eğildi. "Bana İngilizlerin rahatsız edici gerçekleri tercih ettiğini söyleyen sendin."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. *Sen* İngiliz değilsin. Ve karşı konulmaz da değilsin."

"Hadi İngilizce oynayalım ve rahatsız edici gerçekleri değiş tokuş edelim. Bana bir tane söyleyebilirsin

İlk önce. Ya da daha doğrusu, madem bu sizin işiniz, bana başka bir şey söyleyin." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana duymak istemediğimi düşündüğün bir şey söyle."

"Duymak istemediğin o kadar çok şey var ki," dedi, sesine alaycı bir hava katarak.

"Eğer bana aşırı derecede yakışıklı olduğumu söyleyeceksen, bunun doğru olmadığını biliyorum."

"*Gerçekleri* söyledin," dedi Kate. Burnu çok büyük olduğu için güzellik, her neyse.

Güldü. "Yeterince doğru, katı yürekli küçük Katelet. Devam et o zaman." "Sanırım sen ..." Tereddüt etti.

"Kibirli mi?" diye ekledi.

"Bunu biliyorsun."

"Daha mı kötü?"

"Sanırım karının kalbini kıracaksın," dedi.

o.

Kadın onu şaşırttı. Başını çevirdi ve saçları sırasından döküldü ve omzunun yanında kıvrılmıştı. "Neden?"

"Çünkü onu bırakıp bana bahsettiğin şu antik kenti kazmaya niyetlisin. Burada sadece zamanını beklediğini görebiliyorum, herkes görebilir."

"Bunu size kendim söyledim. Karakterim hakkında özel bir kavrayışa sahip olduğunuzu iddia edemezsiniz."

"Kartaca'ya gideceksin," dedi kararlılıkla, "ve bu doğru değil. Bu evlilik yeminini onurlandırmak değil."

Bir kaşını kaldırdı.

"Sahip olmak ve tutmak için," dedi. "Hastalıkta ya da sağlıkta. Sen Kartaca'dayken, karının hastalandığını nereden bileceksin? Ya doğum sırasında ölürse?"

"Onun adı Tatiana. Ve eğer ürüyor olsaydı onu bırakmazdım!"

"Nereden biliyorsunuz? Kadınlar genellikle aylarca bilmezler. Daha da açık konuşmak gerekirse, Kartaca'ya gitmeden önce üç ay boyunca Tatiana'yla yatmamayı mı planlıyorsun? Çünkü bu farklı bir şekilde sorunlu."

Doğrulup oturdu. "Bir kocanın sürekli iç etekliklerini koklamasını istemeyen kadınlar da var, biliyorsun. Aklınızda çok romantik bir evlilik görüşü var gibi görünüyor ve inanın bana, bu kraliyet aileleri arasında gördüğüm bir şey değil."

"Hanedan evlilikleri hakkında okumuştum. Kendi Kralımız James'e bakın. Karısını hiç sevmedi; ayrı yaşadılar ve bazı rivayetlere göre Buckingham Dükü'nü karısından daha çok sevdi."

"Şimdi beni şok ediyorsun," dedi hafifçe. Ama gözleri onunkilerden kaçıyordu.

"Bunu yapmayacaksın," dedi, aniden nerede kör olduğunu fark ederek. "Onu terk edemezsin."

"Gitmek için mi?"

Başını salladı.

"Kesinlikle gideceğim," dedi, midillisine tekrar binmek istediğinde ısrar eden çok küçük bir çocuğun tüm inatçılığıyla.

"Hayır, yapmayacaksın. Bu senin içinde yok, Prens Gabriel."

"Lanet olsun," dedi ve hızlı bir hareketle kızın üzerine atılarak onu battaniyenin üzerine yassılttı.

"Ugh!" Kate, nefesi ciğerlerinden kaçarken, "Ah!" dedi.

Sanki vücudunun sıcaklığı kızın uzuvlarını yakmıyormuş gibi ona baktı.

"Bu şok edici," dedi Kate, sesi aptal, meleyen bir kuzu gibi çıkıyordu. Ama bu

ona doğru kıvrılıp mırlamamak için tüm enerjisini harcıyordu. Kollarını onun boynuna dolamak yerine, kendini onun omuzlarına doğru ittirdi. "Siz, efendim, bir rejeneratsınız!"

Adam başını yana eğdi ve kadın onun nefesini yanağında hissetti. "Rejenerasyon mu? Rejenerasyon. Hmmm."

"Bırak beni," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Söz vermiştin."

"Seni öpmeyeceğime söz verdim," diye hemen kabul etti. "Ve öpmeyeceğim de." Kadın omzunu iterken başı öne eğildi. "Biz *soysuzlar* öpüşmekle uğraşmayız." Sonra usulca, hınzırca, ıslak bir dil yanağının düzleminde kayd. "Yoksa benim bir *dönek* olduğumu mu kastettin?"

"Oh!" Kate'in vücudundan bir ürperti geçti, bir tür uyarı ve hemen ardından bir sıcaklık dalgası. "Bırak beni!" diye ciyakladı. "Yapmayacağına söz vermiştin-"

Dil boynuna doğru ilerledi ve kız kendini tutamadı, adamın sertliğine karşı kıpırdandı ve dudaklarından küçük bir inilti koptu.

"Öpücüklerin saçların gibi mi?" Soru o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordu, şehvetli bir sisin içinde kaybolmuştu. "Sadece bir erkek için mi... evleneceğin erkek için mi sakladın?"

"Evet, ikisini de kurtarıyorum," dedi biraz nefes nefese, kendini toparlamaya çalışarak. Her nasılsa kolları ikisinin arasına sıkışmıştı, bu yüzden onu istediği gibi itemedi.

"Peki ya yalamalar?" diye sordu.

Kalbinin çılgınca çarpışından onu neredeyse hiç duymuyordu. Onun kokusu bile sarhoş ediciydi. Erkeklerin, yoksa sadece prenslerin mi böyle olduğunu kim bilebilirdi?

-Böyle kokuyordu, deri ve sabun dokunuşlu gizli baharat gibi mi?

"Saçlarını görmemin gelecekteki aile saadetini geciktireceğini düşünmek çok saçma," diyordu Gabriel onun boynunun kıvrımına doğru. "Bu çok saçma." Fısıltısı tenini yakıyor, vücudunda küçük sarsıntılar yaratıyordu.

"Öyle değil mi?" dedi başını kaldırıp ona bakarak. Gözleri bir tür tehlikeli zevkle parlıyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordu ama yine de-

"Sanırım," dedi, tam olarak neyi kabul ettiğini merak ederek. "Sıradan bir batıl inanç," dedi adam. Dudakları kızın kıvrımlarında gezindi. yanak. "Ve bunun bir öpücük olduğunu düşünme Kate, çünkü değil. Bu hissetmek için çürük

kendi adınızla dolaşana kadar saçınızı kimseye gösteremezsiniz."

Nefes nefese kaldı. Adam, dudakları kulağını okşuyordu. "Oh!" Başını yana çevirmekten kendini alamadı, böylece o da ...

"Hoşuna gitti," dedi Gabriel, sesi boğuk ve melodikti. Bu ses geytan, diye düğündü Kate belli belirsiz, ama umurunda değildi. "Eğer seni bozmayacağıma söz veririm, Kate, seni öpebilir miyim? Lütfen?"

Baştan çıkarıcı bir erkek ağırlığı ve tatlı bir sesi vardı ama Kate İyi düşün. Bir bahçede bir prensi öpmüş olmasının bir önemi var mıydı? İyi bir adam bulup onunla evleneceği gerçeğini değiştirir miydi?

Öyle olacağını düşünmemişti. Bir öpücük değil. Eğer bir öpücükle biterse.

"Beni baştan çıkarmamalısın," dedi ve sonra daha önce hiç duymadığı derin ve duygulu bir ses tonuna bürünen kendi sesi karşısında kaskatı kesildi.

O da sese tepki verdi. Vücudu birdenbire onunkine ağır gelmiş gibiydi. Adam dirseklerini yukarı itti ve kızın kolları serbest kaldı ama kız ona vurmadı ya da onu itmedi. Bunun yerine, kır çiçekleri ve yarısı yenmiş birkaç etli börekle çevrili, güneşin aydınlattığı dehlizde birbirlerine baktılar.

"Beni baştan çıkarmanı istemiyorum," dedi, yıllarca tüccarlarla net pazarlıklar yapmanın verdiği tecrübeyle. Bunu açıkça ifade etmeliydi ki adam sadece

tüm o prens güzelliğiyle üzerine çullandı. "Ben *bakireyim* ve gelin gecemde de öyle olmak niyetindeyim."

Gabriel başını salladı ve bir tutam saçı tekrar gözlerinin üzerine düştü. O kadar güzel, o kadar erkeksiydi ki, boğazı düğümlendi ve başka ne söylemesi gerektiğini hatırlayamadı.

"Bekâretini almayacağım," dedi, derin sesi sabitti. Sonra ağzını büktü ve dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Bana yalvarsan bile."

"Kibirli domuz," diye mırıldandı. "Ben senin eğlenen değilim, Gabriel. Neden burada benimle olduğunu anlayamıyorum ama şatoda misafirlerinle birlikte olman gerektiğini biliyorum."

"Nedense öpücüklerine deli oluyorum Kate." Adamın gözleri Kate'in gözlerine takıldı ve Kate, bir tavşanın neşeli bir tilkinin karşısında durduğu gibi durdu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Seni düşünmeden duramıyorum. Bu sabah uyandığımda düşündüğüm ilk şey seni öpmek oldu," dedi konuşurcasına.

Ona göz kırptı.

"Teknedeki öpüşmemizi hayal ediyordum, sen ıslakken ve kollarıma sarılmışken."

"Beni ödüllü bir alabalık gibi gösteriyorsun!"

"Göl suyunun her damlasını yalamak isterdim," dedi, dudakları yine yanağında gezinirken. "Eğer benim olsaydın, seni kundaklar ve sonra ateşin yanında yavaşça çözerdim."

Kate kelimeleri bulmaya çalıştı ama kelimeler bir his fırtınası içinde kaybolmuş gibiydi: adamın sesinin sert tınısı, vücudunun heyecan verici baskısı, hatta bir tarlakuşunun rastgele melodisi bile onu hareketsiz tutan bir büyüye dönüşmüştü.

"Bu sabah uyandığımda," dedi Gabriel, "seni kollarıma alıp tekrar öpmekten başka bir şey düşünmüyordum. Öpmek:

Sadece öpüşmek. Sanki on dört yaşında toy bir çocukmuşum gibi. Farkında değilsin belki ama Kate, öpüşmek bir erkeğin sabahları yaptığı olağan bir şey değildir."

Ona kaşlarını çattı.

"Tanrı aşkına," dedi, "ne kadar da bakırsın."

"Bakire olmakta yanlış bir şey yok," dedi sertçe. "Şimdi müstehcen kâbuslarını anımsaman bittiyse, kalkabilir misin? Bana kuştüyü bir yatak gibi davranıyorsun."

"Sana tüylü bir yatak gibi davranıyor olsaydım Kate -ve inan bana, yapmayı tercih edeceğim hiçbir şey yok- zevkten ağlıyor olurdun."

Kate homurdandı. "Kibrinin bir sınırı yok mu?"

"Kendimi kanıtlamam için bana meydan mı okuyorsun?"

Anında "Hayır!" dedi ve öyle kararlı bir itiş yaptı ki, adam yana yuvarlandı ve kadın kaçmayı başardı.

Yirmi dört

Gabriel ayağa kalkmaya zahmet etmedi; sadece ayaklarının dibine yayıldı, kemiksiz, gülen bir adamdı. Şu anda bir prenze benzemiyordu. Kur yapmaya giden herhangi bir İngiliz kadar hevesli ve canlı görünüyordu.

"Sen-" dedi ve başını sallayarak durdu.

"Aklımı kaybettim," diye ekledi. "Wick de öyle diyor." Ellerini başının arkasına koydu ve ona sıırttı. "Tek düşündüğüm sensin."

"Saçma." Sıska ve yaşlı olduğunu belirtmek yerine dilini ısırđı. "Wick'in değeriendirmesine katılmak istemem ama şatonuz benden on kat daha güzel kadınlarla dolu. Eminim gelininiz onlara rakip olacaktır. Neden Prenses Tatiana'yı düşünmüyorsunuz?"

"Çünkü sende baştan çıkarıcı bir şeyler var Kate. Bahse girerim tombul ve pudralı Victoria'dan daha güzelsindir. Ve o bu bahar piyasadaki en güzel kızdı; herkes bana öyle söyledi."

"Zavallı Victoria'nın görünüşünü nasıl kaybettiğine ağıt yakmanın tam ortasında," diye belirtti.

"Onlar aptal. Sen şuradaki melekten on kat daha güzelsin. Sadece peruğunu kopardığım için de değil. Dudaklarının tam bir ahududu renginde olduğunu biliyor musun?"

"Çok güzel," dedi, onun iltifatlarını durdurması gerektiğinden oldukça emindi ama bunu yapamadı. Son yılların aşağılanma ve korkularından sonra bu iltifatlar ona kudret helvası gibi gelmişti.

"Ahududulara bayılırım," dedi Gabriel hülyalı bir şekilde. "Onları kemirmeyi ve bir lezzet patlamasıyla patlayana kadar ağzıma almayı severim. Onları her şekilde severim, taze, pişmiş, turta içinde."

"Bir turtada tadımın güzel olacağını mı ima ediyorsun?" diye sordu biraz gülerek. Piknik örtüsünün en ucuna oturdu ve şarap kadehini eline aldı.

Gabriel, "Her şekilde tadın güzel olur," dedi. "Özellikle ahududu şurubunu çok severim." Sesinde günahkâr bir kahkaha vardı.

Aretino'nun kitabındaki resimler Kate'in aklına üşüştü ama ne demek istiyor olabilirdi?

Soğuk şarap boğazından aşağı süzüldü. Kendisinin devrilmesine izin veremezdi.

arzu tarafından. Bacaklarının arasındaki bu keskin sıcaklık, kendini onun üstüne atma isteği, bir ömür boyu süren ahlakın yerini ona talimat veren bir ağrının almasının kolay yolu-

"Hayır," diye belirtti.

Gözlerini açtı. "Sana bir şey mi sormuştum?"

"Neden aklını kaçırdın?" diye sordu. "Sana bu kadar özgürlük tanıdığım için mi?"

"Belki de."

Ona kaşlarını çattı. "Bana metresin olarak bir görev teklif et, ben de Effie'nin Beckham'ı bıçakladığı gibi seni bir çatalla bıçaklayayım. Ama çatal eline girmez. Ben hafife alınacak biri değilim."

"Metreslerimi şişman ve sulu severim," dedi, ona hınzır bakışlarından birini daha fırlatarak.

"Eğer bir erkeğin metresi olsaydım, ki bunu asla yapmazdım, güneş ışığı renginde saçları ve safir kadar mavi gözleri olurdu."

"Bu türden bir Jack-a-dandy kendi güzelliğini sizinkinden daha çok önemseyecektir." Uzandı ve bir elma aldı.

"Kesinlikle **h a y ı r**," dedi Kate, hayali beyefendisine ısınarak Arkadaş. "Görünüşü hakkında kibirli olmazdı. Mükemmel bir beyefendi olurdu: alçakgönüllü, düşünceli ve son derece onurlu. Bana o kadar aşık olurdu ki, eğer onu terk etmekle tehdit edersem, o-"

"Bir cenaze ateşi inşa et ve üzerine atla," diye araya girdi Gabriel.

"Asla. Kendini ayaklarıma atar ve benden af dilerdi." "Sorun da bu Kate. Başlangıçta orada olmalıydı,

senin arkadaşlığın için para ödemek yerine."

"Haklısın; onun metresi olmayacağım. Onun yerine onunla evleneceğim." Bir limonlu tart aldı ve yemeyi düşündü. Zerre kadar aç değildi ama lezzetli görünüyordu. Ve bu onu daha da lezzetli görünen Gabriel'e bakmaktan alıkoyacaktı.

"Yani altın saçlı, mavi gözlü ve puding gibi bir kişiliği olan bir adamla evlenmeyi mi planlıyorsun? Bana Hathaway gibi geldi."

"Onu düşünüyorum," dedi Kate. "Şu şaraptan biraz daha alabilir miyim, lütfen?"

Gabriel arkasına uzandı ve şişeyi aldı, sonra da Önce onun bardağına, sonra da kendi bardağına şarap koyabilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Fena değil."

"Biliyorum," dedi Kate, kendini biraz boğ hissederek. "Tek sorun Effie'nin de onunla evlenmeyi çok istemesi."

"Effie dün gece seninle teknede olan kız."

"Evet."

"Taklit etmeyi teklif ettiğin kişi de o mu? Birisi ona aşk ışığı olmasını teklif ettiğinde onu çatalla mıhlayan?"

"Bundan daha kötüsü de vardı. Beckham onu uygunsuz bir şekilde öptü."

"Anlat," dedi Gabriel. "Bizim yaptığımız gibi öpüşüyorlar mıydı?"

Kravatını çıkarmıştı ve gömleği göğsünün bir üçgenini ortaya çıkarmıştı. Bu son derece uygunsuzdu. Kate bakışlarını çekti. "*Biz* özel bir şekilde öpüşmeyiz," diye düzeltti onu. "Geçmişte birkaç kez öpüşmüş olabiliriz ama-"

"Sanki lanet oda alev almış gibi öpüşüyoruz," diye araya girdi. "Sanki sevişmek diye bir şey yokmuş da sadece öpüşmek varmış gibi öpüşüyoruz."

"Kes şunu!" Kadın yutkundu. "Beckham kendini ona sürttü."

"Bunu yaparım," dedi Gabriel, sesinde olgunlaşmış bir memnuniyetle. "Ben de tekrar yapmak isterim. Öpüşme yasağını kaldırdınız mı? Hatırlayamıyorum."

"Hayır, görmedim," dedi Kate, kendini kontrol etmenin kaçak bir parçası ortaya çıkmıştı. "Effie, Beckham'a kurbağa olduğunu ya da buna benzer bir şey olduğunu söylemiş."

"Öpüşmemizin bir parçası *değil*," dedi Gabriel. "Sen yenik düşüyorsun. Tek duyduğum küçük mırıltılar, cesaretlendirici türden."

Onu görmezden gelmeye karar verdi. "Bu Beckham'ı kızdırdı ve dışarı çıktı ve onu yakaladı."

"Onu yakaladı mı? Bunu zaten yapmamış mıydı?"

"Eliyle," dedi Kate kaşlarını çatarak. "Bacaklarının arasına. Zavallı Effie bu olaydan o kadar etkilenmişti ki, bir yıl sonra bile bunu bana zar zor açıklayabildi."

"Ben de bunu yapmak istiyorum," dedi Gabriel iç geçirerek. Kate eline bir çatal aldı.

"Ama yapmadım," dedi aceleyle. "Yani onu o zaman mı çatalladı?"

"Evet, ama herkese kızın onu masanın altından taciz ettiğini ve çatallanmanın bu şekilde gerçekleştiğini söyledi."

Gabriel kalın kirpiklerinin altından ona baktı. "Lütfen beni masanın altından okşar mısın, Kate mine?"

"Ben senin Kate'in değilim," dedi dudaklarının kıvrıldığını hissederek. Hain kalbi, bir yaz gününde apkın bir prensle boy ölçüşemezdi.

"Tuhaf olan da bu," dedi tekrar sırt üstü yatıp bir koluyla gözlerini gölgeleyerek. "Sen, sen, sen."

Kate bardağını ağızına götürdü, çünkü bunu yapmazsa **u z a n ı p** dudaklarını onunkilere değdirecekti.

Gabriel bir saniye sonra, "Yani onu atalladı," dedi.

"Ve misilleme olarak onun itibarını kasten yok etti. Hathaway iyi bir adam. Belli ki dedikoduları anlamış ve Effie'nin kimseye sarkıntılık etmeyeceğini fark etmiş."

Gabriel, "Bu şartlar altında Hathaway'i zavallı Effie'nin elinden alman hiç de nazik bir davranış olmaz," dedi. "Tabii adamdan hoşlanmıyorsan, bu durumda Hathaway'le evlilik hayatının sıkıcı olacağını aklından ıkarmamalısın. O aşırı terbiyeli adamlar el yordamıyla dolaşmayı onaylamazlar."

Kate kıkırdarak, "Kadınlar kocalarını masanın altından ellemez," dedi.

Gabriel, "Bunu evlilik anlaşmasının bir parçası yapacağım," dedi. "Bana bir

"Haftada bir kez ellemelisin yoksa bir zambak gibi solacağım."

"Sen solmazdın, sen-" Sözüünü kesti. "Ne yapardım?" Gabriel sordu.

Gözleri düştü ama ne de olsa kaybedecek bir şeyi yoktu. "Başka bir kadına gideceksin."

Adamın yüzünde o kadar hızlı bir ifade belirdi ki, kız bunu okuyamadı. "Ah, unvanım yine çirkin yüzünü gösteriyor," dedi, sesinde biraz ürperti vardı.

"Bunun unvanınızla bir ilgisi yok. Kocalar başıboş gezer. Metresleri olur ve *arkadaş* edinirler."

"Herkes vaftiz annen kadar arkadaş canlısı değil." Sesi hâlâ Harika.

atalıyla oynadı. "Babam dost canlısıydı."

Gabriel başını salladı. "Wick'in de kanıtladığı gibi benimki de öyleydi." Tek bir kolay hareketle ayağa kalktı. "Bahçede saklı başka heykeller olup olmadığına bakalım mı?"

Kalkmasına yardım eden adamın elini tuttu ve bir rahatlama nabızı hissetti. Bu konuşma rahatsız edici derecede samimiydi. Öpüşmekten bile daha samimiydi, ki bu tuhaftı.

"Heykelleri saklayabilecek birkaç sarmaşık tepeciği görüyorum," dedi Gabriel, elleri kalçalarında. "Orada ve arka duvarın karşısında."

Sarmaşık tepeliklerinden birinin, düşmüş bir tuğla yığınının örttüğü ortaya çıktı. "I

Orijinal olarak ne olduğunu merak ediyorum," dedi Kate.

"Her şey paramparça olduğu için bunu söylemenin bir yolu yok. Sanırım birkaç adam bulup buraya küçük bir köşk inşa ettireceğim. *İkili* bir akşam yemeği için harika *bir* yer olur."

"Prensler hiç bu şekilde samimi akşam yemekleri yiyebilir mi?" "Tabii ki!"

"Ama şato senin dikkatini çekmek isteyen insanlarla dolu," dedi Kate. "Sen hiç yalnız kaldın mı?"

"Elbette," dedi tekrar. Ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Arkeolojik kazılara gittiğinizde, herkes sizin bir arkeolog olduğunuzu biliyor mu? Prens?"

Gabriel sarmaşıkları biraz daha indirdi ve düşen tuğlaları inceledi. "Umurlarında değil. Altına doğru tünel kazmak yerine dikkatli kazı yapmalarını isteyecek kadar tuhaf olan yabancı şeytan benim."

Kate'e göre bu, Gabriel'in Kartaca'ya duyduğu özlemi çok iyi açıklıyordu.

"Evlenecek başka bir mavi gözlü ahmak bulsan iyi olur," dedi arka bahçe duvarına yapışmış sarmaşıklara doğru ilerleyerek. "Effie'nin Hathaway'e ihtiyacı var gibi görünüyor, yoksa başkalarının çocukları için bebek bonesi örmeye devam edecek."

"Hathaway ukala değildir!" Kate yardım etmek için yanına geldi. "O onurlu ve terbiyeli biri."

"Öyle demiştin." Gabriel'in sesi sıkılmış gibiydi. "Belki de Effie'nin ihtiyacı olan şey Beckham'a çatal yerine şiş götürecektir birisidir."

"Beckham olanları itiraf etmedikçe ve herkes bunun bir yalan olduğunu bilmedikçe, onu şişlemenin Effie'ye bir faydası olmaz. Henry'den bununla ilgilenmesini isteyeceğim."

"Leydi Wrothe şüphesiz müthiş bir şövalye, ama onun ne yapmasını istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Kate. "Biliyor musun, bu bir revak olabilir. Bence yanılıyorsun ve burada kalenin avlusuna açılan bir kapı var. Bu çok mantıklı."

"Diğer taraftan baktık," dedi Gabriel, bir sarmaşık kütlesini çekiştirerek. Sarmaşık tepesine inmiş, omuzlarını sarmaşık telleri ve izleri sarmıştı. "Dış duvarlarda hiç kapı yok."

"Bir satire benziyorsun," dedi Kate gülerek.

"Bana şarabımı ve dansçı kızlarımı ver," dedi Gabriel ona bakarak.

"Dikkat et!" dedi kız, dans ederek. "Kuyruğuna basarım."

"Satirlerin neye benzediğini nereden biliyorsun? Senin çok hasta olduğunu sanıyordum-eğitimli."

"Okuyabilirim," dedi Kate. "Babamda Boyse'un *Pantheon'u* vardı, ben de onu okudum." Yaramazca baktı ve dayanamadı. "Kütüphanesi oldukça kapsamlıydı. Aretino da vardı."

Gabriel eğilmiş, saçındaki son yaprakları da temizlemek için başını sallıyordu. Doğruldu ve gözlerindeki bakış Kate'in midesine bir sıcaklık çimGeği gönderdi.

"Beni delirtmeye çalışıyorsun," dedi konuşurcasına, bir avcının zarafetiyle ona doğru ilerleyerek.

"Şey," diye ciyaktı, sesi meleyen bir kuzu gibi çıkıyordu, "Ben-"

Öpüşmeleri onun tarif ettiği gibiydi: yanan bir oda gibi, havasız bir ev gibi. Onun kollarında eridi ve dudaklarının baskısı kafasındaki tüm mantıklı düşünceleri çaldı.

Ve onların yerine Aretino'nun müstehcen kitabından müstehcen resimler koydu, tamamen kaslı ve pürüzsüz tenli erkek vücutlarının resimleri, yüzlerinde vahşi ifadeler olan erkekler - ama bunlar sadece erkek değildi; zihninin gözünde gördüğü yüz Gabriel'in yüzüydü.

Elleri şimdi kadının sırtından aşağı kayıyor, hareket etmemeleri gereken bir yönde yavaşça ilerliyordu, aşağı

Ama onu öpmemesi de gerekiyordu, ne kadar vefasız bir adam olsa da. "Söz vermiştin," dedi ondan ayrılarak.

Gözleri simsiyahtı. "Yapma," dedi ve bu kelime bir inilti gibiydi. Dizlerinin bağı çözüldü.

"Öpüşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Bu, Aretino'nun sanatına göz diktiğini itiraf etmeden önceydi, tabii buna bir isim verilebilirse."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Duvara yaslandı ve güldü. "Bunun anlamı, sevgili Kate, senin genç hanımlar arasında nadir bulunan bir şey olduğun: Meraklı bir kadın. Ve açık konuşmak gerekirse, şehvet."

Kate'in yanakları pembeleğmeye başladı; bunu hissedebiliyordu. "Kitabı incelemedim," dedi kibirli bir tavırla. "Sadece göz gezdirdim ve rafa geri koymadan önce uygunsuz olup olmadığına baktım."

"Yalancı." Tembelce bir adım attı, böylece ona dokunmasa da yine hemen yanındaydı. "En sevdiklerin hangileriydi, Kate o' my Life? Bir yatakta ikiden fazla kişinin olduğu yaramazlıkları sever miydin?"

"Hayır," dedi, adamın gözlerindeki erimiş davete boyun eğmeyi reddederek. "Sanırım artık odama dönmeliyim."

"Güzel; ben de sevmiyorum onları," dedi sohbet edercesine. "Benim hiç iki kadının emrime amade olmasını ya da, Tanrı korusun, başka bir erkeğin

pipimi inceliyor."

"Willy?" Kıkırdadı. "Ona bir *isim mi* verdin? Neden Petey değil? Ya da Tinkle, bu konuda?"

Gabriel, "*Willy*, *çubuk* gibi bir terim ama o kadar açıklayıcı değil," dedi. "Ve

Sen Kate, bir hikâyedeki lanetli mitolojik kadın gibisin." "Bu hiç hoş değil," dedi Kate, kaşlarını çatarak. "Bir dahaki sefere saçlarım yılanı dönüşüyor."

"Medusa değil. Kimsenin karşı koyamadığı o tanrıçalardan biri."

Kendine rağmen buna gülümsedi. Ama güneş eski tuğla duvarların üzerinden alçalıyor ve saçlarını altın rengine boyuyordu. "Gerçekten kaleye dönmeliyim. Bunun ne olduğunu belirledik mi?"

"Bu bir kapı," dedi Gabriel. Son sarmaşık parçasını da yere çekti.

Kocaman kemerli bir kapıydı, koyu kırmızıya boyanmıştı, menteşeleri özenle işlenmişti. "Bu sıradan bir kapı değil," dedi Kate, hayretle. "Bir katedralin kapısı gibi."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Elbette! Şapelin arka tarafından giriyor olmalı." Kocaman tokmağı çekti ama kapı yerinden oynamadı. "Kilitli," diye mırıldandı. "Ve hatırladığım kadarıyla anahtar da yok."

"Muhtemelen kilisede," dedi Kate. "Bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi ve aptal bir kadın olduğu için kalbi aptalca çarptı.

"Artık yatak odamın arkasındaki koridordan geçmek yok. Gözetleme deliğinin üzerini kapatacağım ama geceleri insanların beni gözetlediğini hissetmek istemiyorum."

"Uyumakta zorlanırsan, sırtını ovmaktan mutluluk duyarım," dedi kurt gibi.

Ona burnunu kırıstırdı ve piknik malzemelerine doğru yola koyuldu. "Sen de bana bir söz vermelisin," diye seslendi olduğu yerde kalarak.

"Ne?"

"Eğer Beckham'ı Effie'nin itibarını geri getirecek şekilde şişlemeyi başarırsam, o zaman sen . . ."

Kate gözlerini kıstı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Size yardım ediyorum," diye belirtti. "Benim açımdan tamamen erdemli bir davranış. Effie'nin itibarı kurtarılırsa, o da kendine bir sevgili seçer, sen de çıtır Hathaway'i tavlama şansını artırırsın."

"O değil-" diye başladı Kate ve vazgeçti. "Peki bu mucizeyi gerçekleştirirsen ne yapmam gerekecek?"

Uzun bir adımda onun yanındaydı. "Seni öpmeme izin vermelisin."

"Hmmm," dedi. "Az önce çaldığın öpücüğü de sayalım, o zaman zaten bana borçlusun."

"O tür bir öpücük değil." Sesi karanlık ve kalındı. Kate ne demek istediğinden emin olamayarak sustu.

Kolları onu sardı. "Seni bakire tutacağım, Kate. Söz veriyorum şeref sözü veriyorum. Ama seni keşfetmeme, sana zevk vermeme, seni sevmeme izin ver." "L-"

Kelimeyi onun dudaklarından aldı. Öpüşmeleri bahçe kadar evcilleşmemişti.

içinde durdular. Adamın elleri kadının sırtında, kadının elleri de adamın boynunda kalsa da, bu öyle bir öpücüktü ki, edep sınırlarını aşıyordu.

Her ikisi de öpüşmenin sevişmek gibi bir şey olduğunu, bir değiş tokuş, bir sahip olma ve bir teslimiyet, bir verme ve bir alma, yasak bir yakınlık olduğunu bildikleri için edep sınırlarını aşıyordu.

Kate sendeleyerek uzaklaştı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Adamın gözleriyle karGılaGmak yerine döndü, piknik bezinin köÇesine diz çöktü ve gümüşleri sepete geri koymaya baGladı.

"Temizlemesi için bir uşak göndereceğim, seni aptal yaratık," dedi Gabriel. "Ben bir yaratık değilim ve birileri için iş yaratmaya gerek yok. kendimiz de kolayca yapabiliriz."

"Ben iş yaratmıyorum." Gabriel uzandı ve onu ayağa kaldırdı. "Bu onların işi. Ve eğer bir uşağın, bir uşağın işine atlayacağını düşünmüyorsan

Wick'in kartal gözünden kaçma şansınız varsa, kardeşimi yeterince tanıımıyorsunuz demektir."

"Yine de," dedi Kate kararsızca. Adamın kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü. "Domuz çobanı yerine hizmetçi olarak çalıştığımı düşünmeye başlama," dedi ona ve dönüp kapıya doğru yürüdü. "Ben hiç hizmetçi olmadım."

"Tabii ki hayır," dedi koluna girerek. "Siz bir hanımefendisiniz."

Kadın adama şüpheyle baktı ama adam ona sanki hava durumu hakkında yorum yapmış gibi masumca gülümsüyordu.

Yirmi beş

Açıkça, Beckham oldu a alçak. Ve alçaklar, içinde Gabriel'in tecrübesine göre, genellikle sarhoş olduklarında gerçek yüzlerini gösterirlerdi.

Planının bu kısmını Wick'e havale etti ve ona konuklarına çok fazla şampanya içirmesini söyledi. Wick bu emir karşısında gözlerini devirdi ama akşam yemeğinde Gabriel uşakların masaların etrafında vızır vızır dolaşıp bardakları doldurduğunu, hasat zamanındaki karıncalar gibi meşgul olduklarını fark etti.

Planın kendi masasında belirgin bir etkisi olduğu kesindi. Leydi Dagobert'in kızı Arabella ona gönülsüz de olsa özlem dolu bakışlar atmayı bıraktı ve dikkatini tamamen solundaki genç Lord Partridge'e yöneltti. Dördüncü yemekte pembenin büyüleyici bir tonuna bürünmüş ve hafifçe Partridge'in omzuna doğru sarkmıştı.

Annesi ise pek de hoş olmayan bir mor renge büründü ve dimdik durdu.

Yine de yemekler ve şampanya gelmeye devam etti. Kontes mecazi anlamda korsesini gevşetti ve ona dolambaçlı bir şekilde şunları söyledi

Tunbridge Wells'te yaşıyan hasta bir teyze hakkında bir hikaye. "Hastalık," dedi kontes, "teşvik edilmemeli. Teyzem bunu ömür boyu alışkanlık haline getirdi ve ben bunu onaylamıyorum."

Kate'in yanından gelen kakhaha sesleri, onun masasındaki sohbetin kendi masasındakinden daha canlı olduğunu gösteriyordu. Omzunun üzerinden bir kez baktığında, Hathaway o kadar yakına eğilmişti ki, adam Kate'in göğsünün altını kesinlikle görebiliyordu ve fırsatını bulduğunda muhtemelen bunu yapıyordu.

Bu düğünce adamın yüzünde öylesine vahşi bir ifadenin belirmesine neden olmuştu ki, Leydi Dagobert adamın spazm geçirip geçirmediğini sordu. "Teyzem," diye itiraf etti, "tam çeyrek saatte spazm geçirdiğini iddia ediyor. Ona, eğer öyleyse, saat öğleyi vurduğunda kesinlikle felçten öleceğini söyledim."

"Buna uymadığını mı varsaymak gerekiyor?" Gabriel sordu.

Kontes, "Bunu yardımcı olmak amacıyla söyledim," dedi. "Eğer spazmlar felce yol açmıyorsa, o zaman dikkate almaya değmezler ve göz ardı edilmeleri gerekir." "I am Meraklı hakkında Misafir . benim." Gabriel dedi, Tunbridge Wells'teki teyzesini pervasızca terk etti. "Sevgili hanımefendi, Londra'daki herkesten haberdar olduğunuzu biliyorum... Lord Beckham hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" Teyze, adamın alçalan sesine ve dedikodu isteğine, Kate'in köpeklerinden birinin bir parça peynirle karşılaşması gibi karşılık verdi. "Şey," dedi, "o bir yeğen Festicle Dükü'nün, muhtemelen bildiğiniz gibi."

"Festicle?" Gabriel ismi zihninde evirip çevirerek söyledi. "Uygun bir isim."

"Uygun mu?" Leydi Dagobert kuşkuyla sordu. "Anlayamadım, Majesteleri." Sonra da şöyle dedi: "O iyi bir *ton* değil. O genç adamı tutmuyorum."

Şimdi işin tam ortasındaydılar. Beckham'la henüz tanışmamış olduğu gerçeğini görmezden gelerek, "Benim yargım da kesinlikle aynı," dedi ona. "Onda şehvet düşünüşünü bir yan var."

Kontes, somon balığının içine düşme tehlikesi olan türbanını seğirterek, "O bir şabster," dedi. Beyaz satendi ve üzerinde Gabriel'e her yaklaştığında yanağını çizmekle tehdit eden elmas bir hilal vardı.

Gabriel ona sırları davet eden türden bir gülümsemeyle, "Bana onun hainliklerinden bir iki örnek anlat," dedi.

"Kızımın yanına yaklaşmasına izin vermem," dedi kontes, somon balığını bıçakla dürterek. "Birden fazla şöhreti mahvetti, biliyorsun. Genç hanımlar bu adamın yanında güvende değiller."

Gabriel, "York Dükü'nün de dediği gibi kötü bir şapka," diye önerdi.

"Şapkasını bilmem," dedi kontes, kendi düşüncesinin peşinden giderek. "Ama tüm bu hanımlar -şöhretlerini mahvettiği hanımlar- görünüşe göre onun etrafında yeşim taşı gibi davranmışlar. Şimdi, olması gerekenden daha iyi olmayan bazı genç hanımlarımız olmadığını söylemiyorum." Durakladı.

Gabriel cesaretle, "Bütün dünyada böyledir," dedi.

Kontes, "Ama genç ve aptal olsaydım ve züppece davranmaya eğilimli olsaydım, ki hiçbir *zaman olmadım*," dedi, "eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız, onunla olmazdım."

Gabriel başını sallayarak, "Kesinlikle," dedi. "Sezgileriniz çok kuvvetli leydim." Kontes ona göz kırptı. "Kıta çapkınlığı," diye telaffuz etti. "Bu somondan bıktım artık." Bir uşak çağırdı.

Gabriel uşağa, "Biraz daha şampanya," dedi. Leydi Arabella'nın gerçekten de genç lordun kollarına yığılıp yığılmayacağını merak ediyordu.

Misafirlerinin çoğu yemek odasından çıktıktan sonra (ve yürüyemeyenler uşaklar tarafından destekleniyordu), Beckham'ı bilardo odasında buldu.

Adam odanın kenarında uzanmış, Toloose'un yenilgisini izliyordu. Dimsdale ya da Kate'in ona verdiği isimle Algie, matematiksel bir kesinlikle. Yemek salonuna yayılan Çampanya denizinden hiç kimse değilse bile Toloose etkilenmemiğ gibi görünüyordu.

Gabriel odaya girdiğinde genel bir kıpırdanma oldu elbette. Oyunu izleyen grup, pantolonlarını ve paltolarını seğirterek değerlendirmeye başladı. Sanki bir prens -ya da unvanı olan herhangi biri- pantolonlarının çubuklarına dolanıp dolanmadığını umursuyormuş gibi. Toloose masadan başını kaldırıp ona bir selam verdi; Algie'ninki daha derindi ve kesinlikle dengesizdi. Para için oynamadıklarını ummak gerekiyordu.

Gabriel sırayla bütün beyefendileri selamladı. Lord Dewberry, palavracı ve içten, purosunu tütürüyordu; Henry'nin Leo'su Lord Wrothe, doğal olarak elinde bir kadeh şampanya vardı, ama bundan hiç de kötü görünmüyordu; son olarak Beckham.

Beckham'ın çenesi olmayan bir adam olduğu ortaya çıktı.

Hem de hiç.

Başı, ince boynundan bıyıklı ağzına, oradan da geniş ve oldukça zarif alnına doğru yumuşak bir kavis çizerek yükseliyordu. Talihsiz bir şekilde çenesi olmadığı için kafası bodur bir bowling pinini andırıyordu. Otuz yaşlarındaydı; misk kedisi gibi kokuyordu ve bıyıklarını boyamıştı. Bıyığın yüzünün alt yarısını genişletmek için bir girişim olduğunu takdir etmek gerekiyordu, ancak etkisi talihsizdi.

Gabriel, Effie ona kurbağa derken gerçekten de çok cömertti, diye düşündü ve ona bir fıravun faresinin kobraya yaptığı türden bir gülümseme gönderdi.

"Nişanlın ne zaman gelecek?" Beckham soruyordu.

Toloose bilardo ıstakasını dikkatle silerken, "İnsan toptan önce umut eder," dedi. "İngiltere'deki her çiçek burada, Majesteleri tarafından koparılmayı umuyor ve gelin gerçekten gelene kadar da vazgeçmeyecekler. Kimse geri kalanımızla flört etmeye tenezzül bile etmiyor."

Beckham güldü. "Ev sahibimiz Toloose'a hakaret ediyorsun, eski dostum. Kıta bizim kendi aramızda olduğumuzdan daha resmi. Adamı affetmelisin," dedi Gabriel'e dönerek ve sesini alçaltarak. "Kabadayı ama iyi niyetli."

Gabriel, Beckham'ın omzunun üzerinden Toloose'un gözleriyle karşılaştı. "Bu durumda Toloose haklı," dedi. "Kardeşimin benim için seçtiği gelini tanımıyorum. Yine de -nasıl desem- birkaç haftamız var, birbirimizi düşünmek için bir süre." Konuşmasına kasıtlı olarak belli bir gariplik kattı. İngilizler kendi dillerini akıcı bir şekilde konuşmayanları her zaman küçümserlerdi, bu bir gün başlarını büyük belaya sokacak aptalca bir alışkanlıktı.

"Bu arada İngiliz güzellerimizi inceleyebilirsiniz," dedi Beckham, omzuna neşeli bir vuruş yaparak.

Gabriel adamı bir sivrisinek gibi ezmek için kendini zor tuttu. "Genç İngiliz hanımları çok zarifler. Bay Toloose'un deyimiyle, enfes çiçeklerden oluşan bir bahçe."

Toloose, sopasını tebeşirle çizdiği yerden homurdandı, Gabriel de ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Sevgili Toloose bu sabah beni büyüleyici bir kızla tanıştırdı," dedi. "Bayan -adı neydi? -Effie gibi bir şey. Çok güzel mavi gözleri var. Ondan çok etkilendim."

Toloose'un kaşları havaya kalktı; odadaki onca adam arasında Bayan Effie Starck'ı Gabriel'in yanına yaklaştırmadığından emindi.

Muhtemelen erkeklerden oluşan küme odaya girdiğinde odada küçük bir sessizlik oldu.

Beckham'ın ortaya attığı çirkin dedikoduyu nasıl iletceğini bulmaya çalıştı.

"Ephronsia Starck biraz yaşlı," dedi Beckham'ın kendisi gülerek Gülmek. "Yirmili yaşlarında olmalı."

Dewberry, "Pek iyi bir şöhreti yok," dedi, "ama ben bunu hiç fark etmedim. Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu." Purosunu dişledi ve doğrudan Beckham'a baktı.

"Evet, çünkü küçük Effie'nin Beckham'ı seçeceğine kim inanabilir ki?" Lord Wrothe usulca yaklaşarak söyledi. Gecenin o noktasında birkaç şişe şampanya içmiş olmalıydı ama

Mucizevi bir şekilde ayaklarının üzerinde durabiliyordu. "Elbette seni seviyoruz Beckham, ama ..."

Beckham'ın rengi yüksek yakasının üzerine çıktı ve tekrar titredi. "Benim de hayranlarım vardı," dedi.

"Hikâye neydi?" Algie her zamanki beceriksiz tavrıyla sordu. "Seni öptü mü, Beckham?"

"Aman Tanrım," dedi Gabriel. "Umarım size istenmeyen bir öpücük vermemiştir, Lord Beckham? Gerçi böylesine hoş bir genç hanımdan istenmeyen bir öpücük diye bir şey *olup olmadığını* sormak gerekir."

Beckham biraz asık suratla, "Bir öpücükten daha fazlası," dedi. Ortamın pek de hayırsever olmadığını kavramış gibiydi.

Gabriel arkasını döndü ve kapıda duran uşağa eliyle işaret etti. "Herkes şampanya."

Dewberry adaletsizliğe tahammül edemeyen bir adamdı; Gabriel bunu bir bakışta anlayabilirdi. Wrothe kendini içkiye vurup sersemleyecek ama sarhoş olsa bile bir beyefendi olduğunu unutmayacak birine benziyordu.

"Duyduğuma göre," diye seslendi Toloose topları yeniden yerleştirdiği bilardo masasından, "senin tarifsiz cazibenden o kadar etkilenmiş ki, Beckham, samimi bir okşamaya kalkışmış."

Gabriel gözlerinin Beckham'ın başının üstünden, çenesinin olması gereken yerde duraklamasına, dolgulu omuzlarına, kısıtlanmış beline ve tokalı terliklerine doğru kaymasına izin verdi. "Tuhaf. Bunu bir hakaret olarak söylemiyorum, sevgili Lord Beckham. Ama genç hanımlar genelde çok uçar oluyorlar, değil mi? Bir erkeğin iç değerini anlamak yerine dış görünüşüne bakmaya o kadar yatkınlar ki."

Dewberry, "Bana tuhaf gelen şey," dedi, "Bayan Effie'nin yalnız olmaması. İskoçya'dan gelen kuzenimin kızlarından birinin de benzer bir hikâyesi vardı. Delia adındaki küçük kızın Lord Beckham'ı bir dolaba sürüklediği söyleniyordu."

Beckham kapıya doğru baktı ama Gabriel onunla kaçış arasında dimdik duruyordu.

"Bu İngiliz kızları ne kadar maceraperest," diye yorumladı Gabriel. "Yine de -nasıl diyorsun?- tereyağı ağızlarında erimeyecekmiş gibi görünüyorlar."

Dewberry, Gabriel'in omzunda durarak, "İşte bu," dedi. "Delia maceracı bir kız değildi ve olanlarla ilgili farklı bir hikâyesi vardı."

"Gerçekten mi?" dedi Gabriel. "Babası sizinle anlaşmazlığa düşmediği için şanslısınız Lord Beckham. Ama elbette Kıta'da farklılıklarımızı çözmek için rapier kullanmaya çok daha yatkınız." İşaret parmağını mızrağının sapına dayadı ve Beckham'ın gözleri bu hareketi takip etti.

"Delia zaten nişanlıydı ve şimdi kendi iki küçük çocuğu var," dedi Dewberry. "Ama Lord Hazretlerine çekecek bir babası yoktu. Aynı Bayan Starck gibi, gerçi şimdiye kadar bunu düşünmemiştim."

Beckham hafif ve yüksek sesiyle, "Bunların prensin asıl sorusuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım," dedi. "Zarafet her zaman bir kadının tutkularını uyandırır, bilirsiniz. Eğer siz beyler bir kadının beğenisini nasıl kazanacağınıza dair birkaç ipucu isterseniz, seve seve verebilirim."

Ustaca bir girişimdi. "Effie Starck'ın senin kostümüne duyduğu şehvetin üstesinden geldiğini mi düşünüyorsun?" Toloose, Gabriel'in diğer omzunda durmak üzere yanaştı. "Garip, çünkü beni bağışlarsan Beckham, *bana* en ufak bir yaklaşımda bulunmadı."

Toloose şüphesiz odadaki en şık adamdı. Kısıtılmış bir beli ya da ağdalı bir bıyığı yoktu ama Gabriel, kardeşi Rupert'ın bile Toloose'un kırlangıç kuyruğu ceketini ve Fransız manşetlerini arzulayacağına karar verdi.

"Şey," dedi Beckham, "hanımlar genellikle zarif bir havayı tercih ederler, Toloose. Eğer beni bağışlarsanız," diye ekledi.

Tolouse'da agresif bir şekilde erkeksi bir şeyler vardı... belki de gözlerindeki bakıştı. Ya da bilardo ıstakasını tutuş şeklinden. İşlemeli ceket giyen bir adamın bir liman işçisi havasına bürünebilmesi inanılmazdı.

"Anlamıyorum," diye yakındı Algie. "Effie Beckham'ı ya bir dolaba sürükledi ya da sürüklemedi."

Beckham, "O yapmadı," dedi.

"Hayır, onu Delia yaptı," diye araya girdi Gabriel.

"Demek iki kişilerdi," dedi Algie. "Ben her şeyi tek bir kızın yaptığını sanıyordum. Effie Starck erkekleri sürüklemek için biraz küçük, bilmiyor musun? Bu göreve uygun olmadığını söyleyebilirim."

Wrothe, "Bana öyle geliyor ki bir üçüncüsü daha vardı," diye söze girdi. Yan tarafa uzanmış, oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Yıllar önce bir hikâye dolaşmıyor muydu Beckham? Almack's'ta şehvetli bir kız senin peşine düşmüş."

"Hayır!" Gabriel haykırdı. "Ama bu dikkat çekici. Üç kadını patavatsızlık noktasına getirecek kadar şanslı bir adam."

"Ama asıl soru şu," dedi Algie, kelimeleri biraz geveleyerek. "Peki ya Üçüncü kızın babası var mıydı? Sanırım bir babası olduğunu biliyoruz, ama yaşıyor muydu?"

"İyi bir noktaya değindin sevgili yeğenim," dedi Gabriel. "Çok iyi bir nokta. Lord Wrothe, genç bayanın adını hatırlıyor musunuz? Ya da" - Beckham'a döndü- "kesinlikle hatırlamalısınız lordum. Bu olaylar sizin başınıza sık sık geliyor gibi görünse de... yine de söz konusu hanımları hatırlıyor olmalısınız."

Beckham omuz silkti. "Tüm bu sorgulamalar... çok tatsız beyler. Bunca yıldır tanıştığım her güzel kadını hatırlamamı mı bekliyorsunuz? Almack'ın yeri dağılmış güzellerle dolu." Şampanyasını boşalttı. "Gerçekten yatağa gitmeliyim."

"Hayır, hayır," dedi Gabriel nazikçe. "Aramızda kurnazlık yapmaya gerek yok.

kendimiz, Lord Beckham. O adamın adını hatırlıyor musunuz, hatırlamıyor musunuz?

İstenmeyen bir girişimde bulunmakla suçladığınız üçüncü genç bayan?" Beckham dişlerini sıktı.

"Buldu," dedi Wrothe. "Soyadı Wodderspoon'du, ama gerisini hatırlarsam ne olayım."

"Sir Patrick Wodderspoon," dedi Dewberry kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Yıllar önce öldü; Eton'da beraber okumuştuk."

"Babam yok," dedi Algie kederle. "Onun da babası yoktu."

"Aman Tanrım," diye yorumladı Gabriel. "İngiltere'de babasız genç kızların sayısında bir artış var gibi görünüyor."

"*Pekâlâ*," diye tersledi Beckham. Çenesini uşağa doğru salladı. "Sen. Biraz daha şampanya."

Şarap kadehine fokurdarken sessizlik oldu. İçti ve başını kaldırdı, gözlerinde kaçak bir cesaret yanıyordu. "Nasıl olsa bunu istiyorlardı," dedi. "Hepsi güzel giysiler içindeki sığırlardan başka bir şey değil. Sözde bir hanımefendinin yüzeyini kazıdığınızda, bacaklarını rastladığı ilk bakışa açan bir fahişeden başka bir şey bulamazsınız."

"Ama sen ilk bakışın kıvılcımı değilsin. Anlaşılmaz bir ifade ama yeterince açık," dedi Gabriel. Döndü ve uşağa başıyla işaret etti. "Lütfen Berwick'i getirin. Lord Beckham birazdan ayrılacak."

"Bunu benim Victoria'ma da yapabilirdi," dedi Algie, Beckham'a bulanık bir dehşetle bakarak. "Onun da babası yok. O zaman da mahvolurdu."

Dewberry kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu noktada Bayan Wodderspoon'a yardım etmek için artık çok geç," dedi. "Ve Delia evli, rahat ve sıkı. Ama Bayan Effie Starck, işte o bir sorun. Çünkü anlattıklarınızdan sonra genç erkeklerin ona ilgi duymadığını tahmin ediyorum."

"Onunla evlenmeli," dedi Algie. "Ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair şeref sözü vermeli."

Dewberry aynı anda, "Tek bir onur sözcüğü bile yok," dedi.

Wrothe dedi ki, "Bayan Effie'nin onu kabul edeceğinden şüpheliyim. O çok çirkin."

başka şeyler." Bunu soğukkanlılıkla, bardağının kenarından söyledi.

Beckham'ın boynunda bir başka lekeli kızarıklık yükseliyordu. Lord Wrothe'a sırtını döndü ve Gabriel'e bir selam çaktı. "Bu çürüyen tuğla yığınının terk etmemi istediğinizi anlıyorum Majesteleri ve edeceğim. Memnuniyetle."

"Henüz değil," dedi Gabriel. "**Gidiyor** olacaksın; benim paha biçilmez

Berwick yolculuğunuzda size yardımcı olacaktır. Ama önce ... Bayan Effie Starck'ın gönlünü alma konusunu görüşmemiz gerekiyor."

Beckham'ın titremesi artık ölümcül bir ton taşıyordu. "Oraya gideceğim ve

onlara anlatayım mı? Onlara bir fahişeyi öptüğümü ve onun da ölü bir balık gibi öptüğünü, böylece diğer erkekleri zahmetten kurtardığımı söyleyeceğim."

Gabriel'in yumruğu Beckham'ın çenesine çarptı. Geriye doğru uçtu, bilardo masasının kenarına çarptı ve yere savruldu.

"Çıktı mı?" Beckham kıpırdamayınca Toloose sordu.

"Hayır," dedi Algie, şampanyasını dikkatle adamın yüzüne dökerken. "Sanırım göz kapakları seğiriyor."

"İyi bir şampanya israfı," diye gözlemledi Wrothe. "Gerçi ben istiyorum Sabrınız için sizi tebrik ederim, Prens. Çiftlik muhabbetine girdiğinde ona saldıracığınızı düşünmüştüm."

Gabriel yanına gitti ve Beckham'ı ayağa kaldırdı. Adam gözlerini kırıştırdı ve sallandı ama dik durdu. "Daha fazla konuşmamıza gerek var mı Lord Beckham?"

Beckham, dişlerini hissetmek için parmağını ağzına sokarak, "Çenemi kırmadıysan sana yalvarırım," dedi.

"Bayan Effie Starck hakkında ne söyleyeceğinizi çalışalım mı?" "Onlara prensin benden küçük kızının adını temize çıkarmamı istediğini söyleyeceğim.

Kanarya kuşu, olur mu?"

Tekrar düştü, bu kez bilardo masasının üzerine yığıldı. Toloose telaşla, "Sakın üzerine şampanya dökmeyin," diye bağırdı. "Yoksa

keçeyi mahvet!"

Algie Beckham'ı masanın kenarında oturur pozisyona çekti. Göz kapakları titredi ama sonra başı döndü ve tekrar masanın üzerine yığıldı.

"Yorucu," diye gözlemledi Gabriel, "ama gerçeği söylemeye hazır olduğuna inanıyorum." Başka bir uşağa döndü. "Leydi Dagobert'in odasına git. Ona selamlarımı ilet ve çok acil bir mesele için burada, bilardo salonunda bana katılmasını rica et."

Dewberry'nin ağzı açık kaldı ve Toloose yüksek sesle güldü.

Birkaç dakika sonra Beckham gözlerini kırıştırdı, bir çığlık attı ve doğrulup oturdu. "Dişim!" Biraz kan tükürdü ve peltek bir sesle, "Dişimi söktün, seni lanet yabancı-" Gabriel'in gözüne takılarak kısa kesti.

Gabriel ona, "Leydi Dagobert itirafınızı dinlemek için birazdan gelecek," dedi. "İtirafın ruha iyi geldiği söylenir. Senin durumunda, dişlerinin geri kalanını korumak için tek şansın bu. Anlıyor musun?"

"Yapamam. Beni dışlayacaksın," diye nefes nefese kaldı Beckham. "İngiltere'yi ya da İngilizleri anlamıyorsun."

Algie uzandı, bilardo masasının üzerindeki sararmış bir dişi aldı ve Beckham'ın eline bıraktı. "Bunu arkanda bırakmanı istemem. Şatoya yaptığın ziyaretin bir hatırası diyebiliriz."

Beckham, "Kimse beni bir yere davet etmiyor," diye sızlandı. "Hiçbir fikrin yok

Bana ne yapıyorsun? Pasifize edilmem
gerekecek." "Ömür boyu," diye ekledi

Dewberry acımasızca.

"O kızla evleneceğim!" dedi Beckham, yüzünde çılgınca bir ifadeyle. "Teklif edebileceğimin en iyisi bu ve kız bu şansa balıklama atlayacaktır, biliyorsun. Bunu sadece ne kadar centilmen olduğumu göstermek için yapacağım çünkü o-"

"Effie seninle evlenmek istemeyecektir," dedi Gabriel. "Özellikle de eskiden dişinin olduğu yerde kocaman bir delik varken. Seni dejenere biri gibi gösteriyor, ki bu da uygun."

"Güzel bir mülküm var," dedi Beckham, saçmalamaya başlayarak. "Bana sahip olduğu için çok şanslı. Kuyruksuz ve-"

Kapı arkalarından açıldı. "Affedersiniz," diye buyurgan bir ses geldi. "En azından bir ateş bulmayı umuyordum, ama sadece bir grup çakırkeyif beyefendi görüyorum ve *bunun* nasıl acil durum olarak adlandırılabilceğini anlayamıyorum."

Gabriel arkasını döndü ve eğildi. Kontes görünüşe göre yatağına giderken yakalanmıştı. Hacimli bir şapka giymiş ve bütün bir köyü giydirmeye yetecek kadar firfırlı beyaz pamuğa bürünmüştü.

"Beni çok onurlandırırıyorsun," dedi elini öperek.

"Size söylemek zorundayım Majesteleri," dedi Leydi Dagobert, "gecenin bu vaktini karşı cinsle karşılaşmak için uygun bulmadığım gibi bu tür istekleri de hoş karşılamıyorum."

Gabriel, kontesin Beckham'ı ilk kez görebilmesi için yana çekilerek, "Tamamen anlıyorum ama yine de şatoda bu çağrıyı yapabileceğim tek kişi sizsiniz," dedi.

Tiksintiyle burnunu çekti. "Yumruklaşmalar, anlıyorum."

"Lord Beckham'ın bir itirafı var," diye açıkladı Gabriel, "ve *tonun* hakemi olarak, bunu duyacak en iyi kişinin siz olduğunuzu düşündüm."

"Umarım Romalı bir mizaca sahip olduğumu ima etmiyorsunuzdur," dedi kontes.

dedi. "Lord Beckham, ne isterseniz söyleyin. Ama lütfen çenenizdeki kanı sildikten sonra. Oldukça midem bulanıyor."

Beckham emredileni yaptı, bir tür ürperti verdi ve gözlerini kırıştırdı birkaç kez.

Leydi Dagobert, "Devam et, dostum," diye emretti.

"Effie Starck-"

"Bu Bayan Ephronsia Starck," diye araya girdi. "Gençler arasındaki bu rahat tavırları doğru bulmuyorum."

Beckham, "Bayan Ephronsia Starck benim yaklaşmalarımı hoş karşılamadı," dedi. "Aslında, benim tarafımdan istenmeyen bir yaklaşmayı geri püskürttükten sonra beni bir çatalla bıçakladı."

Kontes başını salladı. "Sen bir alçaksın," dedi. "Seni gördüğüm an anladım ve bir karakter hakkında asla yanılmam. Umarım hayatım boyunca sizi bir daha görmem."

Beckham yutkundu ve sanki onun dileğinin gerçekleşmesini çok umuyormuş gibi baktı.

"Yarın Bayan Ephronsia'nın itibarıyla ben ilgileneceğim," diye devam etti,

Odadaki hiç kimse Effie'nin adının öğlene kadar yeni doğmuş bir bebeğinki kadar lekesiz olacağından kuşku duymuyordu. "*En iyisini* seçmesini sağlayacağım. İnsanların benim fikrime önem vereceğini düşünüyorum."

Gabriel, "Sen nereye gidersen diğerleri de onu takip eder," dedi. "Biz de takip edeceğiz," diye söze girdi Algie.

Kontes ona küçümseyen bir bakış attı ama karakteri hakkında bir yargıda bulunmaktan kendini alıkoymayı başardı. Gabriel'e döndü. "Lord Beckham'ın sağlığı için seyahat edeceğini söylemişsiniz herhalde."

"Evet," dedi ona gülümseyerek. "Öyle olacak."

"Jamaika'nın güzel bir yer olduğuna inanıyorum," dedi. "Orada her iki kişiden birinin köpekbalıkları tarafından yenildiğini duydum. Gördüğüm kadarıyla bu da savaşıma şansını ortadan kaldırıyor."

Gabriel eğildi. "Dileğiniz benim için emirdir leydim."

Homurdandı. "Continental flummery." Ve bununla birlikte odadan çıktı.

"Ne dedi o? Jamaika'ya gitmiyorum," dedi Beckham, kadının sözleri zihninden süzülürken. "Sonbaharda pasifize olabilirim. Hatta belki gelecek sezon için bile. Gerçi bu büyük bir fedakârlık olur. Özlenirim."

Gabriel omzunun üzerinden baktı. Wick kapı aralığında uzanıyordu, arkasında bir uşak grubu vardı. Bir an sonra Lord Beckham odadan çıkarıldı ve ondan geriye kalan tek şey koridorda kaybolan bir feryat oldu.

"İkiyle ikiyi bir araya getirecek kadar biliyordum ve durup düşünmedim."

Lord Dewberry yumruğuyla bilaro masasının kenarına vurarak şöyle dedi.

"Kendimden utanıyorum."

Lord Wrothe, "Belki de bu genç hanımlardan birine ilgi duyan bir adamın soruna doğrudan bakması gerekiyordu," diye araya girdi. "Bayan Ephronsia Starck sizinle tanıştığı için çok şanslı, Prens."

"Oh, onunla tanışmadım," dedi Gabriel. "Korkarım sadece onu dışarıda bırakmak için ilgileniyormuş gibi davrandım. Bana bir oyun verir misin, Toloose?"

"Beckham'ı kalbinin iyiliğinden mi çıkardın?" Toloose kaşlarını kaldırarak şöyle dedi. "Böyle bir erdem . . ." Bir bilardo ıstakası uzattı. "Seni bilardoda öldürme şerefine nail olduğum için neredeyse melankoliye kapılacağım."

"Öylesin, değil mi?" Gabriel ıstakasını tebeşirleyerek sordu.

"Ülkemin onuru için," dedi Toloose başını sallayarak. "Bu arada Pomeroy'ların böyle muhteşem bir masası olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Gabriel ıstakasına bakmak için eğilerek, "Yapmadılar," dedi.

"Gerçekten mi?" Algie neşeyle dirseklerini masanın kenarına dayayarak sordu. "Peki nereden geldi o zaman?"

"Marburg'dan yanımda getirdiğim tek mobilya parçası bu."

Gabriel, Toloose'a kurt gibi bir gülümseme verdi. "Yüksek bahisler için oynadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Rakibi bir kahkaha patlattı.

Yirmi altı

Leydi Dagobert'in bilgi saldırısı öğlen saatlerinde yapılan tahminlerden çok daha etkili olmuştı. Kate, Beckham'ın rezaletini sabah Rosalie sıcak kakao getirdiğinde öğrendi ve Leydi Arabella'nın daveti üzerine, Effie'nin hizmetçisi tarafından kuğu tüyü bir manşondan nasıl retikül yapılacağını göstermek için gül salonunda küçük bir grup hanımla buluştuğunda bu bilgi doğrulandı.

Kimse bir kukuletaya şekil vermek şöyle dursun, onu kurcalamaya bile zahmet etmedi. Beckham'a asla güvenmedikleri konusunda hemfikir olmakla ve Effie'nin bir güvercin ve azize olduğuna dair güvence vermekle meşguldüler.

"Bize çatalı nasıl tuttuğunu göster," dedi Henry çay tepsisinden bir tane kaparak. "En sevdiğim kukumu bir retiküle dönüştürmektense Beckham gibi gevşek bir balığa nasıl delik açılacağını öğrenmeyi tercih ederim. Bunun gibi mi? Yoksa böyle mi?"

Kate, Henry'nin çatalını çit atmayı öğrenen bir adam gibi havaya fırlatmasını izleyerek kahkahayı patlattı.

"Gerçekten söyleyemem," dedi Effie, yanakları heyecandan pembeleşmişti. "Her şey çok hızlı oldu. Sadece kendimi kurtarmam gerektiğini biliyordum ve öyle de yaptım."

Henry, "Umarım beyefendilerin bana uygunsuz bir teklifte bulunmaktan çekinecekleri bir yaşta değilimdir," dedi. "Sanırım kavrama yeteneğim mükemmel. Biri bana fırsat verse, hatırı sayılır bir hasar verebileceğimden eminim. Belki de kocamı pratik yapmam gerektiğine ikna edebilirim."

Leydi Dagobert, kendi deyimiyle, önemli olan herkese mektuplar yazdığı küçük bir yazı makinesinden başını kaldırdı. "Kocalarını aldatmanın ahlaki bir eksiklik olduğunu düşünüyorum," dedi.

Henry, Kate'e, "Çünkü istese Dagobert'i düpedüz sopalar," diye mırıldandı.

Arabella annesine aceleyle bir göz attıktan sonra, "Yarınki balo hakkında konuşalım," diye bağırdı. "Bayan Daltry, ne giyeceksiniz? Çok zarif bir zevkiniz var. Bir çift cam terlik mi giyeceksiniz?"

Kate ağzını açtı ama Henry araya girdi. "Cam terlikler mi? Nedir onlar? Geçen bahardaki o lanet olası yurtdışı gezisi yüzünden kaçırdığım bir şey, eminim."

Arabella, "Bunlar dünyanın en lezzetli terlikleri," diye mırıldandı. "Ve Bayan Daltry onları moda haline getirdi. Keşke ben de bir çift alabilseydim ama annem bu konuda oldukça kalpsiz."

Leydi Dagobert başını tekrar kaldırarak, "Maliyetine bakılırsa elmaslardan da yapılmış olabilir," dedi. "Para israfı."

"Muhtemelen parçalanıp ayak parmaklarınızı kesecekler, değil mi?" Henry sordu

İlgi. "Sanırım kendime cam konusunda güvenemeyecek kadar kıvrımlıyım."

Kate, Rosalie'nin onlar hakkında ne söylediğini hatırlamaya çalışarak, "Aslında camdan yapılmamışlar," dedi. "Ve evet, bir çift giyeceğim."

"En iyi moda korkunç derecede pahalı," dedi Henry. "Son çılgınlıktan sonra soyunma odam devekuşu tüyleriyle doldu taşıtı."

yıl sarayda. Oldukça pahalıya mal oldular ve yedi tanesinin ağırlığı başımı çok ağrıttı."

Kontes, "Baloda altın Brüksel perdeli beyaz saten bir kombinezon giyeceğim," diye açıkladı. "Sekiz beyaz devekuşu tüyü ile. Bu tür tüylerin hiçbir kötü etkisi yok gibi görünüyor."

"Beyaz, beyaz, beyaz," diye mırıldandı Henry. "Sanırsın gelin olmuş. Biri ona karla kaplı bir alanın her zaman sürülmüş bir tarladan on kat daha geniş görüldüğünü söylemeli."

"Henry!" Kate çılgınca kıkırdadı.

"Beni düzeltmekte haklısın," dedi Henry. "O tarla yıllardır sürülmedi."

"Baloda dökümlü bir tunik giyeceğim," dedi Effie. "Bana ne giydiğini söyler misin Victoria? Seni çok ilham verici buluyorum."

Kate'in en ufak bir fikri bile yoktu. "Üç ya da dört kostüm getirdim Ben," dedi neşeyle. "Son dakikaya kadar asla kararımı vermem." "Saçınızı

Grek tarzında mı yoksa Roma tarzında mı yaptıracaksınız?" Leydi Arabella sordu.

"Gerçekten söyleyemem," dedi Kate, Henry'ye dirsek atarak konuyu değıştirmesi için sessiz bir ricada bulundu. "Şu anda peruklarıma bayılıyorum."

Arabella, "Yanımda muhteşem bir peruk getirdim," dedi.

Kontes tekrar başını kaldırarak, "Beyler bir kadının peruk takmasına aldırılmazlar," dedi. "Sana defalarca söyledim Arabella, bir beyefendi bir kadının nasıl bir damızlık olacağını anlamak için saçına bakar."

Bir an sessizlik oldu. "Perukları sevmem iyi bir şey," dedi Henry. "Yoksa üç kocam da başka yerlere bakabilirdi."

Arabella sessizce, "Annem adına özür dilerim," dedi.

"Seni anlıyorum kızım," dedi kontes. "Eğer özür dilemem gerekiyorsa, bunu kendim yaparım." Kanepeye doğru baktı. "Özür dilerim Henry. Senin önünde üreme hakkında konuşmaya hiç hakkım yoktu."

Henry omuz silkerek, "Bu yıllar önceydi," dedi. "Ama biliyor musun Mabel, sanırım ilk kez bana tercih ettiğim isimle hitap ediyorsun?"

Kontes mektubuna dönerek, "Bir daha böyle bir şey yapmayacağım," dedi. "Bırakın bu tür bir evcil hayvan ismini, konuşurken ilk isimleri kullanmak bile korkunç derecede kaba."

"Bu ismi sevmek için özel bir nedenim olduğunu biliyordum," dedi Henry. "Bu benim iflah olmaz kabalığım."

Kontes, "Size kabalığın ne olduğunu söyleyeyim," dedi. "Görgüsüzlük Bayan Emily Gill'in o prensle göz göze gelmesi. Kuşkusuz o bir prens."

Henry, "Özellikle tatlı bir prens," diye araya girdi.

Kontes, "O sakıncalı biri değil," dedi. "Ama o bir yabancı, bir prens ve bizim ev sahibimiz. Ve sözüm ona bugün bu adamla evlenmek için gelen bir prenses var. Emily Gill ona sanki bir tanrı ya da onun gibi bir şeymiş gibi bakıyor."

Henry büyük bir şaşkınlıkla, "Elbette hayır," dedi. "O tanrılar asla giysi giymezler, en azından Lord Elgin'in mermerlerinin hiçbirisi giymez. Onları incelemek için çok zaman harcadım, o yüzden biliyorum."

Kontes, "Nasıl isterseniz öyle kabul edin," dedi.

"Aşık olmuş," dedi Arabella. "Bana dün gece prensin ona gülümsediğini ve kalbinin o kadar hızlı attığını söyledi ki neredeyse bayılacaktım."

"Yolda bir prensesi olmasaydı bile onunla asla evlenmezdi. Bu kaleyi işletmek bir servete mal olmalı," dedi kontes, etrafına bakarak. "Sadece personelin bakım masrafı bile yılda binlerce pound olmalı."

"Keşke bir servetim olsaydı," dedi Arabella iç geçirerek. "O kadar yakışıklı ki." Annesi, "Seni bir servet avcısıyla evlendirmeyeceğim," diyerek sözlerini bitirdi.

son mektubunu bir çırpıda bitirdi. "İşte, sen-" Bir uşağa işaret etti.

"Lütfen bunları akşam postasıyla gönderin."

Effie utangaç bir tavırla, "Çok nazıksınız," dedi. "Annemin de aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum, ama Lord Beckham'ın ayrılış haberi onu çok üzdü."

yatağına götürdü."

Kontes, "Annen yağmur altındaki bir tavuğun metanetine sahip," dedi. "Bu iş görür." Ses tonunda acımasız bir kesinlik vardı. "O ne idüğü belirsiz herif, prensin onu bindirdiği gemiden kaçsa bile, bir daha kıbar toplum içinde yüzünü göstermeye cesaret edemeyecek. Tanıdığım herkese yazdım. Ve tanımadığım hiç kimse tanınmaya değmez."

"Gerçekten çok naziksiniz," dedi Effie.

"Kontes, "Eski Bayan Wodderspoon da dahil," diye devam etti. Onun ilk karşılaştığı kadınlardan biriydi. Neyse ki beşikteyken nişanlanmıştı ... şimdi kim olduğunu biliyor musunuz?"

Henry kaşlarını çatı; Arabella, Effie ve Kate başlarını salladılar.

"Calvert Düşesi," dedi kontes muzaffer bir edayla. "Ona ve Dük'e de yazdım. Onu çocukluğundan beri tanıyorum elbette. Karısı hakkındaki gerçeği bilse iyi olur diye düşündüm."

"Bana göre," dedi Henry, "kişinin eşi hakkındaki gerçekler evlendikten sadece birkaç hafta sonra ortaya çıkar. Birkaç saat olmasa bile."

"Katılıyorum," dedi kontes. "Ama zararı olmaz. Beckham göstermeye cesaret ederse

burnunu keserse, Dük onu keser. Bilmek istediğim tek bir şey var."

Herkes ona sessizce baktı. Kontes odadakileri her şeyi bildiğine inandırmak gibi bir huya sahipti, bu yüzden cehaletini itiraf etmesi çok etkileyiciydi.

"Bunu neden yaptı?" diye sordu.

"Bu tip adamlar kendilerini durduramazlar," dedi Henry tiksintiyle. "Onlarla daha önce de karşılaştım. Beckham'ın kendi başına şansı yoktu, bu yüzden bizim Bayan Effie gibi onun tekliflerini reddedecek karaktere sahip olanları yok etti."

Kontes, "O değil," dedi. "Prens. Prens neden Beckham'a çekmiş böyle?"

"Majesteleri bir kral gibi," dedi Arabella taparcasına. "Bir adaletsizlik gördü ve Kral Süleyman gibi bunun üzerine gitti."

"Bence onun ahlaki bir yapısı var ve bir zalime tahammül edemiyor," dedi Effie, sesi dramatik bir tona bürünerek. "İntikamcı bir melek gibi, cennetin kılıcıyla indi ve kötülük yapanı vurdu."

Kontes, Effie'ye kaşlarını çatarak, "St. Andrew's'dan o saçmalığı almayacaksın," dedi. "Annenle konuşmam gerektiğini düşündürtme bana. Bu akşam sana İncil okutacak."

Effie telaşla, "Lütfen anneme bir şey söyleme," dedi. "Bu geceki dansın benim için çok yorucu olacağına dair endişelerini dile getirdi bile. Rus prensesini görmek için sabırsızlanıyorum. Görünüşe göre akşam yemeğinden önce gelecekmiş."

"Bu gece dans var, değil mi?" dedi kontes. "Yarın da balo var. İyiye dinlenmek için çekilsek iyi olur, Arabella. Bütün bunları kâğıda tekrar tekrar çiziktirmekten çok yoruldum. Ephronsia, sen de benimle gel."

Effie ve Arabella itaatkâr bir şekilde ayağa kalktılar ve iki küçük römorkörün eşlik ettiği kraliçenin mavnası gibi odadan çıktılar.

Yirmi yedi

Henry onların gidişini izledi ve sonra Kate'e döndü. "Sanırım *sen* Prensın Gövalyeliğe beklenmedik girişi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Effie'nin durumundan bahsetmiş olabilirim," dedi Kate temkinli bir ifadeyle.

"Ve senin emrini yerine getirmek için parlak zırhlı bir şövalye gibi yola çıktı. Meraklıyım, canım. Çok meraklı. Yerinde olsam, dikkatli olurum. Erkekler Kral Arthur'un sarayının üyeleri gibi davranmaya başladıklarında, tabirimi mazur görürseniz, genellikle çarşafı sallamayı planlıyorlardır. Bu durumda *senin çarşafını*."

"Olamaz," dedi Kate güçsüzce. Gabriel'in çarşafına dolanmış, elleriyle onu kendine doğru çekerek i görüntüsü karşısında kanı ısındı.

"Ah evet," dedi Henry. "Servetini bir kart oyununa yatırma, canım, çünkü günahların yüzünde yazılı."

"Günahlar mı? Ben-"

"Günahlar gelecek," dedi Henry. Ama gözlerinde bir gülümseme vardı. "Sadece kendini aptal durumuna düşürme. Bir bebeği nasıl engelleyeceğini biliyor musun?"

"Evet," dedi Kate, yanakları kızarmıştı. "Ama bilmeme gerek yok. Ona söyledim-" Çenesini kapattı.

"Büyüleyici," dedi Henry. "Ne yazık ki müstakbel eşi her an binaya gelebilir. Mümkün olsa onun yerini alır mıydınız?"

Kate bağıını salladı ve Henry'nin uzattığı küçük, zarif çay fincanını aldı. "Hayır."

"Neden olmasın? Cana yakın, güzel bir bacağı var ve kokmuyor. Çok daha kötüsünü yapabilirdiniz."

"O benim babam gibi," dedi Kate açıkça, "para için evlenmek zorunda olduğu gerçeğine kadar. Bu tam olarak onun suçu değil, babamın da değildi. Ama kocam dışarıda başka kadınlara kur yaparken ben karanlık bir odada yatacak değilim."

Henry dudağını ısırđı. "İstenmeyen bir suçluluk duygusu hissediyorum. Genelde bu duyguya hiç kapılmadığımı söylemeliyim."

"Seni kastetmedim," dedi Kate. "Açıkçası, babamın Mariana yerine seninle birlikte olmasını tercih ederdim. Demek istediğim sadece annemi sevmediğı. Onu onurlandırmadı, hatta ona gerçekten değer bile vermedi. Ben *gerçek* bir evlilik istiyorum, Henry."

"Gerçek bir evlilik . . . Bununla neyi kastettiğini bilmek zor, aşkım. Evlilik karmaşık bir canavardır."

Kate, "Saygı ve sevgiyle başlanırsa elbette daha az karmaşık olur," dedi.

"Prensin sana karşı böyle hissetmediğini nereden biliyorsun?"

"Şehvet hissediyor," dedi Kate açık açık. "Bu da pek bir şey ifade etmiyor." "Şehvet olmadan hiçbir şey olmaz," dedi Henry. "Erkekler ve kadınlar arasında, ben

Yani. Sözde nişanlınızı düşünün Lord Dimsdale. Eğer bir kadın ona karşı şehvet duyacak kadar şanslıysa, bunu sevgi takip edebilir. Aksi takdirde . . . O kadar emin değilim."

"Gabriel para için evlenmek zorunda olduğu fikrinden hoşlanmıyor. Bu onun karakterine uymuyor ve bu yüzden boş zamanlarında bana kur yapıyor. Beni metresi yapma fikriyle oynuyor. Domuz kıza aşık prensi oynuyor."

Bir saniye sessizlik oldu. "Bu adam hakkında soğuk bir değerlendirme," dedi Henry sonunda. "Ben onu daha tutkulu bir tip olarak görüyorum, tam ona göre bir kadınla karşılaşsa kalbini yel değirmenine atacak türden."

"Hiçbir prens bunu yapamaz," dedi Kate. "Onun evliliği kraliyet protokolü, anlaşmalar ve bu tür şeylerle ilgili bir konu."

Henry, "Onun bu konuda babana benzediğini söyleyemezsin," dedi.

"Babam seninle evlenmeliydi."

"O zaman burada olmazdın," dedi Henry. "Dahası, ben ilk kocamı sevdim. Leo'yu da seviyorum. İkinci kocam da fena değildi ama onun kadar hevesli olduğumu söyleyemem. Juliet'in hayatı boyunca hasret çektiğini düşünmenizi istemem, çünkü çekmiyor. Daha doğrusu ben yapmadım."

Kate güldü. "Özlem duyduğunu hayal bile edemiyorum." "Kesinlikle," dedi Henry. "Bunun bir yararı yok."

"Ben sadece paraya bakmadan evlenmek istiyorum."

"Asıl önemli *olan* nokta, kendi halinde birine aşık olmamaktır.

Para için evlenmek."

"Evlenmeyeceğim," diye söz verdi Kate.

"Keşke sana inansaydım," dedi Henry hüznle. "Senin yaşında olsaydım ben de prene aşık olur d u m ."

"Beni ben olduğum için seven bir adam bulacağım ve sonra ona aşık olacağım.

onu."

"Bir zamanlar senin kadar genç olup olmadığımı hatırlamaya çalışıyorum, ama eğer öyleyse, hafızam zamanın sisleri arasında kayboldu."

"Ben genç değilim," dedi Kate sırtarak. "Neredeyse seksen yaşındayım. Effie'yi karakterize ettin."

Henry iç çekti. "Sanırım zavallı Dante artık yarışta değil? Sanırım senden çok hoşlandı."

"O harika bir adam," dedi Kate.

"Zavallı sevgilim, karatavuklar ve papazlar hakkındaki konuşmalarıyla çok sıkıcı. Sonunda Effie'yle birlikte olacak. Yine de onu eskisinden çok daha fazla seviyorum."

"Effie'yle birlikte olursa çok şanslı olur," dedi Kate. "Onu sürekli tetikte tutacaktır. Çılgınca dramatik bir çizgisi var, biliyorsun."

"Effie prensi şöyle tarif ettiğinde kontesin yüzünü gördün mü? Cennetin kılıcını mı kullanıyor? Kesinlikle kelimelerle arası iyi." Henry ayağa kalktı. "Bu çok ama çok ilginç bir akşam olacak. Umarım Rus prensesi kendi iyiliği için gerçekten de güzeldir."

Yirmi sekiz

Vaftiz annesini kapıdan çıkarken takip eden Kate, Henry'ye bu *ilginç* akşam konusunda hak vermeyi kendine yediremiyordu.

Akşama dair beklentisinin görüldüğü kadar şiddetli bir şeyin pençesinde olmak normal miydi, normal olabilir miydi?

Sabah uyandığı andan itibaren Gabriel'in onu öpme, keşfetme ve ona zevk verme sözünden başka bir şeye odaklanamıyordu. Ve *onu sevdiğini söylememiş miydi?* Bu ne anlama geliyordu?

Gabriel'in pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiği anlaşıldığında takıntısı daha da artmıştı. Beckham bilinmeyen bir yere gönderilmişti; Effie'nin itibarı onarılmıştı ve Leydi Dagobert'in istediği olursa, muhtemelen iki hafta içinde evlendirilecekti.

Kate sözünün gereğini yerine getirmeli ve Gabriel'in ona istediği gibi davranmasına izin vermeliydi.

Henry kocasını bulmaya gitti ve Kate umutsuzca düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak merdivenleri çıkmaya devam etti.

Ona zevk vermek kulağa harika geliyordu. Bu düşünce vücudunun her zerresini karıncalandırdı, sıcak ve yumuşak bir hale getirdi. Kanında bir ateş, bir tür delilik gibiydi. Her yerde Gabriel'i aramaktan kendini alamadı, her an köşeden çıkabileceğini düşünüyordu.

Merdivenlerden geri inip salonda oyalanarak onu beklememek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, Wick'e kardeşinin nerede olabileceğini sorarak kendini küçük düşürmek.

Bunu düşünmek bile omurgasını sertleştirdi ve batı kanadına giden koridorda daha hızlı yürümeye başladı.

Öpücüğüne izin vermek zorundaydı, her ne ise. Ama içinde bulunduğu ateşli durumu bilmesine izin vererek kendini küçük düşürmek zorunda değildi.

Adamın planladığı her neyse onu basitçe atlatacaktı. saygınlığı bozulmamıştı. Kalbi bu düşünceyle çarpmaya başladı ve daha hızlı ve daha hızlı yürümeye başladı.

Köşeyi dönüp eve girdiğinde bu bir sürpriz olmamalıydı. resim galerisi ve doğrudan birine çarptı.

Gabriel değildi. Bunu hemen anlamıştı çünkü tüm varlığı onun baharatlı erkek kokusuna uyum sağlamıştı. Bu adam belli belirsiz bir domuz ahır gibi kokuyordu ve sabunla kaplanmıştı.

"Majesteleri," diye soluk soluğa Gabriel'in amcası Prens Ferdinand'ın önünde derin bir reverans yaptı. "Özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Bayan Daltry, değil mi?" dedi ona bakarken, göz kapakları çılginca çırpınıyordu. Kır saçları başının tepesinde dimdik duruyordu ve burnunun ucuna bir çift pince-nez takmıştı. "Zararı yok, canım. Bu resimleri inceliyor, Pomeroy'un geçmişini biraz olsun toparlamaya çalışıyordum. Tarih son derece önemlidir, bilirsiniz."

Uzun burunlu bir patriğin önünde duruyordu. "Bu onların ilki," dedi. "Görünüşe göre bu adam kaleyi 1400'lerde inşa etmiş."

"Burada bir Pomeroy yaşamayalı ne kadar oldu?" Kate utancının yerini merakın aldığını hissederek sordu.

"Yüzyıllar," dedi Prens Ferdinand. "Bu sabah kütüphanede asılı duran bir çeşit soyağacı kitabına baktım. Bu soy Tudor'larla birlikte sona ermiş." Sıranın aşağısına doğru ilerledi. "Bu hanımı görüyor musun? O sonuncusu." Kucağında küçük bir kız çocuğu olan tatlı yüzlü bir kadının önünde duruyordu. Kadının başında sert bir örtü vardı ve küçük bir köpek sandalyesinin altından burnunu uzatmıştı.

"Son düşes o muydu?" Kate köpeğin Rascal, Dandy ya da belki de Freddie olup olmadığını merak ederek, "Son düşes oydu," dedi.

"Düşes değillerdi," diye düzeltti prens onu. "Aslında baronlardan daha yüksek değillerdi. İyi kurulmuş baronlar olduğunu varsaymak gerekir. Bu büyüklükte bir şatoya sahip olduklarına göre, muhtemelen kraliyete ordu ve benzeri şeyler sağlayarak yardım ediyorlardır. İngiltere eskiden haydutlarla dolu bir yerdi."

"Adını biliyor musun?"

Prens Ferdinand, titrek bir el yazısıyla yazılmış notlarla kaplı bir kâğıt çıkardı. "Eglantine," dedi bir süre sonra. "Belki de o çocuktur. Hayır, Leydi Eglantine. Bakalım kızının adını bulabilecek miyim? Buralarda bir yere yazdığımı biliyorum."

"Merry olabilir mi?" Kate parmağını uzatıp gülümseyen küçük kızın boyalı yanağına dokunarak sordu.

"Kulağa doğru geliyor," dedi prens, çarşafını ters çevirerek.

"Evet, tam buraya yazdım. 1594'te doğdu, 1597'de öldü. Sadece üç yaşına gelebildi, zavallı hurda."

"Bahçede onun için bir anıt var," dedi Kate.

"Muhtemelen şapele gömülmüştür," dedi Prens Ferdinand. "Bakardım ama anahtarı bulamıyorum. Yeğenim bir yere saklamış olmalı; Berwick nerede olduğunu bilmiyor. Bir papazımız yok, biliyorsunuz."

Dindarların hepsi Marburg'da kaldı, biz günahkârlar ise gemiyle İngiltere'ye gittik."

Kate gözlerini Merry ve annesinden ayırdı. "Leydi Eglantine kiminle evliydi? Bu beyefendiyle mi?" Elini kılıcının üzerine koymuş, sert görünüşlü bir lordu işaret etti.

Prens, "Skandal sayılabilecek bir şekilde, hiç evlenmemiş gibi görünüyor," dedi ve elini saçlarının arasından geçirerek tüm gri tüylerin dik durmasını sağladı. "Şu beyefendi onun kardeşi, son Lord Pomeroy. Söylenenlere göre bir kavgada ölmüş, varis bırakmamış. O da hiç evlenmemiş ve tabii ki Eglantine'e miras kalmamış. Böylece kale, Fitzclarence adında bir beyefendi olan uzak bir kuzene geçmiş ve o zamandan beri burada yaşıyorlarmış. İki yıl önce Marburg Dükalığı'nın mülkiyetine geçti."

"Bu nasıl oldu?"

"Kardeşim, Warl-Marburg-Baalsfeld Büyük Dükü Albrecht, Prusya Kralı Frederick William II'nin ilk kızı Prenses Frederica Charlotte, York ve Albany Düşesi ... ve ikinci kuzenim Brunswick'li Caroline aracılığıyla Fitzclarence'lara bağlandı," dedi ve isimleri bir ilmişal gibi sıraladı. "Nasıl olduysa tüm bunların ortasında Albrecht şatoya sahip oldu. Bu tür şeyler düşündüğünüzden daha sık olur."

Kate bunu asla düşünmeyeceği için sessiz kaldı.

"Muhtemelen kimse kaleyle uğraşmazdı," diye devam etti Prens Ferdinand, "ve kale öylece eriyip giderdi, ama Augustus serseri akrabalarını göndermenin bir yolunu arıyordu." Sesinde Kate'e dokunan hırıltılı bir ton vardı.

"İngiltere yaşamak için rahat bir yer," diye önerdi. "Çok yağmur yağıyor ama hepimiz iyi insanlarız."

"Bunu görebiliyorum," dedi Prens Ferdinand. "Ve ben bunu küçümsemek istemedim.

En azından, canım. Hepimiz çirkinliklerin sapanlarını ve oklarını hissediyoruz.

Ara sıra servet. Üzüldüğüm kişi genç Gabriel. Ona bakınca bunu anlayamazsınız ama adam çok zeki. Kesinlikle çok zeki."

"Gerçekten mi?" Kate cesaret etti. Gabriell'in sert gözlerini ve çene yapısını düşündüğünüzde, sadece ona bakarak bile onun çok zeki olduğunu anlayabilirdiniz.

"En iyi dereceyi aldı. Oxford'da herkesin kafasını karıştırdı. O eski yerleri nasıl kazdıklarını düşünmeye zorlayan bir tür makale yayınladı. Gördüğünüz gibi önemsiyor. Birçoğu umursamıyor."

Kate ona baktı ve aniden iki taraflı konuştuğunu fark etti. seviyeleri: Augustus'un hızla göz kırpan yaşlı amcasını umursamadığı açıktı. Ve akrabalarını önemseyen Gabriel de tarihi önemsiyordu.

"Sanırım prens burada sizinle birlikte olmaktan mutlu," dedi.

Prens Ferdinand, "Yabancı diyarlarda kral mezarları ve soyu tükenmiş şehirlerle uğraşmayı tercih ederdim," dedi. "Ama işte, hayatın size her istediğinizi vermediğini bilecek kadar yaşlıyım."

"Marburg'da olmayı mı tercih ederdin?"

"Şu anda olmaz," dedi. "İşler bu haldeyken olmaz. Bu dindar tipler çok tatsız olabiliyor. Her zaman birinden şu ya da bu İncil ayetini ezberlemesini isterler." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Hayatımda öğrendiğim bir şey daha: İncil'in bütün bir kitabını ezberleyerek bile nezaket öğrenemezsiniz. Bana göre önemli olan da bu."

Ve başka bir veda etmeden selam verip Kate'in geldiği yöne doğru ilerledi ve onu portrelerin önünde bıraktı.

Eglantine ve kızı Merry'ye bir kez daha baktı ve sonra tekrar odasına doğru yola koyuldu.

Gabriel öpücüğünü ne zaman alacaktı? Muhtemelen müstakbel eşinden önce.

geldi. Her şey çok saçmaydı; nişanlı bir adamı öpme fikri bile skandaldı. Nedense umurunda değildi.

Ateş yine nabızlarının üzerinde dans etti.

Parfümlü bir banyo yapardı. Mariana için çalıştığı onca yıldan sonra, banyo lüksünü hâlâ bir hanımefendi olmanın en büyük zevki olarak görüyordu.

Sonra Rosalie ile tartışmak istedi. Göğüs arkadaşlarını giymek istemiyordu. Bir geminin pruvası gibi öne doğru çıkıntı yapmaktan ve göğüslerinin erkeklerin bakması için bir tepside sunulduğu hissinden bıkmıştı.

Tabii ki en çok kimin baktığı önemliydi.

Gabriel'in gözlerini ve onu gölden kurtardıktan sonra ıslak bedenine nasıl baktığını düşünmek bile

Odasının kapısını kırarak açtı, zili çekmeyi düşünüyordu. hizmetçisini çağırmak için. Odaya daldı, elini uzattı ve dondu kaldı. Yalnız değildi.

Yirmi dokuz

Pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuş kitap okuyordu ve güneş saçlarında bronz çizgiler oluştuyordu. "Yerinde olsam o ipi çekmezdim," dedi sayfayı çevirirken, ağzının kenarında hınzır bir gülümseme dolaşıyordu. "Hizmetçin şok olabilir."

"Gabriel," dedi, kanının vücuduna hücum ettiğini ve korkunç, garip bir neşenin onu ele geçirdiğini hissederek. "Odamda ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," dedi sonunda gözlerini kaldırarak. "Bana borçlusun. Unuttuysan diye söylüyorum."

"Konuyla ilgili bir şeyler duydum," dedi ve ondan uzaklaşarak odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Odanın içindeyken çok küçük hissediyordu. "Freddie nerede? Ben yokken genellikle yatakta uyur."

"Sorulması gereken kişi Sezar," dedi Gabriel. "O köpek Sophonisba teyzem kadar çabuk sinirlenir ve bu da oldukça fazla bir şey ifade ediyor."

Kate kaşlarını çattı ve yatağın diğer tarafına baktı. "Onlara ne yaptın?"

"Freddie burada," dedi Gabriel. "Tembel herif."

Başını çevirdiğinde Freddie'nin sandalyenin koluyla Gabriel'in bacağı arasında yattığını gördü. Çenesi prensin kalçasına dayanmıştı ve yüzünde mutlak bir mutluluk ifadesi vardı. Kadın güldü. "Peki ya Sezar?"

"Soyunma odanızda kilitli kaldım," dedi Gabriel. "Sanırım o melez benim davetsiz misafir olduğumu düşündü."

"Davetsiz misafırsın," dedi Kate, küçük soyunma odasının kapısını açarak. "ĞĞte buradasın, Caesar. Odamın istila edildiği konusunda beni uyarmaya mı çalıştın?"

Gabriel, "Apoplektik bir kriz geçireceğini düşünmüştüm," dedi.

Sezar şimdi sakinleşmiş görünüyordu. Gabriel'in botlarına hırladı ama onun dışında çenesini kapalı tuttu.

Kate dizlerinin üzerine çöktü ve onu kucağına aldı. "Sen iyi bir köpeksin," dedi ona. "Bu serseri prensin odama ait olmadığını biliyordun çünkü itibarımı zedeleyebilirdi ve bunu tüm dünyaya anlatmak için elinden geleni yaptın, değil mi?"

Sezar olumlu anlamda küçük bir havlama yaptı.

Gabriel elindeki kitabı bırakarak, "Neredeyse o hayvanı sevdiğini düşünecektik," dedi.

Caesar'ın ipeksi başının üzerinden ona baktı. "Odamı terk etmelisin, Gabriel. Eğer burada olduğunu bilen biri varsa-"

"Biliyorum," dedi ve siyah bir dantel çıkardı. "Yanında getirdim Peçe. Birlikte gittiğimizi kimse görmeyecek."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum," dedi hemen. "Banyo yapmak istiyorum, sonra da geceden önce dinlenmek. Bu arada prensesiniz geldi mi?"

"Yola çıktı," dedi. "Birkaç saat içinde burada olur. Wick tüm hizmetkârları bu konuda telaşlandırdı."

Kate ona kuşkuyla baktı. "Sen ... olmalısın. Onunla tanışacağın için heyecanlı mısın?"

"Büyülendim," dedi açıkça. "Bu gece dans var ve sen dans edemezsin."

"Deneyebilirim," dedi asaletle.

"Ders alana kadar olmaz. Herkesin Victoria olmadığını bilmesini istemiyorsan olmaz. Şanslısın ki Prenses Tatiana'nın gelişini göz önüne alırsak, ortaya çıkmazsan kimse farkına bile varmaz. Onu süzmekle meşgul olacaklar."

"Eğer *yapmazsan* fark ederler," diye işaret etti. "Gelip gitmek zorundayım," dedi Gabriel.

"Nereden gelip nereye gidiyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Sana sadece bir öpücük sözü verdim, Gabriel. Bunu bir olaymış gibi anlatıyorsun."

"Dün gece o alçakla savaşıırken hayatımı ellerime aldım," dedi, gözleri masumdu. "Elbette benimle biraz zaman geçirmeni bekliyorum."

"Nerede vakit geçirdin?" dedi. "Gerçekten tehlikede miydin?"

Elini uzattı. Kate hâlâ diz çökmüŖ, Sezar kucağındayken ona doğru eğildi ve bir parmak eklemünde küçük bir kesik gördü. "Aman Tanrım. İçinde bulunduğun tehlikeyi düşündükçe bayılacak gibi oluyorum."

"Sefil," dedi. "Bence Freddie'yi burada bırakmalıyız, sence de öyle değil mi?" Parmağını köpeğin zarif kafasında gezdirdi. "Onu utandırmak istemeyiz." Freddie lüks bir iç çekti. "Wick daha sonra köpekleri havalandırması için bir uşak gönderecek."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Kate. "Dediğim gibi, banyo yapmayı ve biraz kestirmeyi planlıyorum."

"Onaylıyorum," dedi. "Fedakârlık olacak ama seni yalnız başına banyo yapman için bırakacağım, söz veriyorum."

"Burayı seviyorum," dedi inatla.

"Benim odam kulede," dedi. "Lütfen Kate. Sana şu çömleği göstereyim, muştâ kemiklerinin bulunduğu çömleği."

Hayır demek için ağzını açtı ama adamın gözlerinde sadece bir belirsizlik gölgesi vardı. Başka bir şey daha vardı, daha önce hiçbir erkeğin gözlerinde görmediği bir şey.

"Tatiana henüz burada değil," dedi. "Kalemde değil. Lütfen."

Gözleri adamın ağzına kayd ve ne yapacağını şaşırdı. "Hizmetçim ne olacak?" diye sordu çaresizce. "Yakında beni giydirmeye gelecek."

"Wick'e onu meşgul etmesini söyledim."

"*Wick'e* söyledin mi?" Dizlerinin üzerinden kalktı, Sezar yere doğru çabaladı. "Wick'e ne söyledin?"

Gabriel ayağa kalktı. "İnan bana, Beckham'dan çok Wick yüzünden tehlikede ydim. Ona senin yapacağını söylediğimde çok kızdı-"

"Bunu ona söylediğine inanamıyorum!" Kate ağladı. "Ne yaptığının farkında değil misin? Bu lanet şatodaki herkes akşam bitmeden benim bir dangalak olduğumu düşünecek!"

Gabriel'in çenesi gerildi. "Wick benim kardeşim. O benim sağ kolum ve en yakın arkadaşım. Hiç kimseye söylemez, çünkü bunu *hiç* tasvip etmiyor."

"Öyle de olmalı," diye parladı. "Odalarınıza gidemem! Yolda görölmek bile mahvolmakla eşdeğerdir."

"Görünmeyeceksin," dedi Gabriel. "Teyzem de benimle aynı kulede kalıyor ve sen de onun duvağını takıyor olacaksın."

"Bu çok tehlikeli," dedi. "Biriyle karşılaşabiliriz Prensesin tanıdığı. Ya Leydi Dagobert'le tanıştırsak? Kısa bir süre önce bana herkesi tanıdığını söyledi. Algie nerede olduğumu merak edecektir."

"Wick, Leydi Wrothe'a ve sözde nişanınıza mide rahatsızlığı çektiğinizi çoktan bildirdi," dedi hemen.

"Kendine çok fazla yükleniyorsun," dedi ona ters ters bakarak.

"Lütfen, Kate."

Acı gerçek şu ki, onun *arzusu* karşı konulmazdı. "Sanırım küçük tencereyi görmek isterim. Sizi bir saatliğine ziyaret edebilirim. En fazla," diye ekledi.

Duvağı uzattı. "Lütfen, aşkım."

"Bana yle deme," dedi, peçesini silkeleyerek, dünya ile arasında boğucu bir siyah dantel tabakası kalmasını sağladı. "Ben senin aşkın değilim. Ben sadece- ben sadece-"

"Anlat bakalım," dedi koluna girerek. "Daha nceki sorumu farklı bir şekilde soracak olursam, *nesin* sen? Wick de aynı şeyi öğrenmek istedi ve bana göre baştan çıkarmayı hayal edebileceğim en güzel kadın olduğunu söylediğimde beni yere sermekle tehdit etti, planladığımdan değil."

Kate, "Neredeyse keşke seni yere sermiş olsaydı," dedi. "Eminim tüm bunlar sona erecek kötü."

"Bir de şunu düşünün: Herkes benim seninle değil, Bayan Victoria Daltry ile uğraştığımı düşünecek," dedi Gabriel.

"Zaten yle düşünüyorlar," dedi Kate kasvetle. "Victoria bana çok kızacak."

"Onun itibarını lekelediğin için mi?"

"Flrtn tadını bile çıkaramadı," diye belirtti. "Victoria'nın Algie'ye gerçekten aşık olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Bunu hayal etmekte zorlanıyorum," dedi Gabriel. "Dün gece bizimle birlikteydi, biliyorsun. Bana Oxford'a gideceğini ama bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Evet, bu Algie," dedi, boyun eğerek. "zr dilerim."

"İleride keskin bir sağa dönüş var ve henüz kimseyi görmedik. Neden zgnsn? Görünüşe göre o *benim* soy ağacımdan bir dal."

Deşsete kapıldı, tam o anda yakınlarda bir yerde neşeli, tanıdık bir ses duydu.

Ve bu ses şarkı söylüyordu. "*O sabah bahara geldim,*" diye şarkı söylüyordu Algie, oldukça akortlu bir şekilde. Deşset içindeydi, sesi biraz çakırkeyif çıkıyordu. "*ıplaklığı itlaf eden güzelliği bulduğum yere-*" Sözünü kesti, belli ki onları görüyordu.

Kate perdenin arkasından bakmaya çalıştı ama tek görebildiği, hareket eden kömür yığınlarına benzeyen insan biçimli tepeciklerdi.

"Prens Maria-Therese, size Lord Dewberry ve Lord Dimsdale'i takdim edebilir miyim?" dedi Gabriel. Prens bir şeyler mırıldanarak sendeleyerek reverans yaptı.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi Lord Dewberry.

Algie hiç şüphesiz yere vuran yaylarından biriyle meşguldü.

"Tanrı aşkına geri çekil, dostum," dedi Dewberry. "Böyle öne doğru eğilirsen devrilirsin."

Kate'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, sanki bunu duymaları gerekiyormuş gibi hissediyordu. Algie onu fark ederse, bu bir şey olurdu, ama Lord Dewberry . . .

"Umarım sağlığını yerindedir, Majesteleri?" Algie neşeyle konuştu.

Gabriel, "Teyzem şüphesiz şarkınız karşısında şok oldu," dedi. bir şey söyleyemedi. "Üzümden mi içtiniz, Vikont?" O Hayal edebileceğinden daha gösterişli geliyordu.

"Berwick'le şarap mahzenlerinde bir tura çıktık," dedi Algie. Evet, kesinlikle çakırkeyifti, rüzgâra karşı üç yaprak değilse bile. "Çok güzel bir şarap koleksiyonunuz var, Majesteleri."

"Teyzeme odasına kadar eşlik ediyorum," dedi Gabriel. "Siz beyler lütfen bize müsaade edin."

Algie, "Sanırım o da bir dereceye kadar benim teyzem," dedi. "Diğer kolunuza gireyim mi, Majesteleri?"

Kate, Gabriel'e doğru geri çekildi ve başını şiddetle salladı.

Gabriel, "Prens birlikte olduğu kişiler konusunda oldukça titizdir," dedi. Sesi sanki Grandük'ün ta kendisiymiş gibi otoriteyle çınlıyordu.

Algie aceleyle, "Elbette," dedi. "Saygısızlık etmek istemedim, Majesteleri."

Büyük bir rahatlamayla, koridorda ilerlerken topuklarının takırtısını duydu. Ve sonra, tam sesler kesilirken Algie'nin şöyle dediğini duydu,

"Kadın bu kılıkla berbat bir keçiye benziyor. Biri ona burada rahibelerle takılmadığımızı söylemeli."

Dewberry'den bir mırıltı ve Algie'den son bir söz geldi. "Tek söylediğim bana Azrail'i hatırlattığı. Onu geceleri çocukları korkutmak için kullanabiliriz."

Kolundaki el titriyordu. "Gölmeyi kes!" Kate tısladı.

"Yapamam," dedi Gabriel, sesi boğuklaşmıştı. "İnsan akrabalarını asla sosyal olarak tanımamalı. Bu, kişinin *aşk* duygusunu çok aşağılara çeker."

"Bu ne anlama geliyor?" Kate sordu. "Neredeyse vardık mı?"

"Sadece merdivenler kaldı," dedi dirseğini daha sıkı kavrayarak. "*Amour propre* bir erkeğin kendisi hakkındaki duygusudur. Algernon'un soy ağacımı süslemesi fikri bile kendime olan saygımı azaltıyor."

"Gözel," dedi Kate kararlı bir ifadeyle. "Muhtemelen Algie hayatında ilk kez bu kadar faydalı oluyor."

Otuz .

Büyük taş basamaklar kulenin iç duvarından yukarı doğru kıvrılıyordu. Kate yere kadar uzanan duvağına takılmamaya konsantre olmuğ, o basamakları tırmanırken bile ne kadar aptalca bir hata yaptığını düşünmemeye çalışıyordu.

Gabriel onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Öyleyse neden, neden tabiri caizse onun inine adım üstüne adım atıyordu? Kendini evlenmemiş ve çocuklu bularak babasının anısını utandıran ikinci kızı mı olacaktı?

Kendi kendine, babasının anısına leke sürülemeyeceğini hatırlattı. Yapılacak ne kadar utanç verici şey varsa, kendisi yapmıştı. Babasını ve onun çapkınlıklarını hatırlamak bile çenesinin gerilmesine neden oluyordu.

Gabriel'in küçük otunu görecekti. Ve onun kendisini öpmesine izin verecekti. Ama başka bir şey yapmayacaktı ve bunun tek nedeni -bunu inkar etmek aptallık olurdu- adama karşı korkunç bir aşk besliyor olmasıydı.

Bu muhtemelen prensin başına en azından her Salı günü geliyordu ve eğer prensin kibrinin değirmenine su taşımak istemiyorsa

asla bilmesine izin vermedi. Bu yüzden, peçesini atarken yüzüne, sanki beyefendilerin odalarını düzenli olarak ziyaret ediyormuş gibi umursamaz bir ifade takındı.

Sanki aynı beyler onu ahlaksız bir çılgınlık içinde öpmeyi planlıyorlardı ve onlarla onun erdemi arasında duran tek şey onun iradesinin gücüydü.

Ne yazık ki Gabriel'in planlarına göre, iradesi ona yedi yıl boyunca ağır işlerde çalışmasını, aşağılanması ve keder çekmesini sağlamıştı. Bu karşılaşmadan da yara almadan çıkmasını sağlayacaktı.

"Ne güzel bir oda!" diye bağırdı arkasını dönerek. Dışarıdan bakıldığında kalenin iki kulesi fırıncı şapkaları gibi bodur ve yuvarlak görünüyordu. Ama içerideki odalar yüksek tavanlı ve havadardı. "Cam pencereler koymuşsunuz," dedi takdirle, bakmak için yanına giderek.

"Ben geldiğimde buradaydılar," dedi Gabriel, onun omzunda durarak.

"Ve ne manzara ama," diye haykırdı. Şato hafif bir tepenin üzerinde duruyordu. Durduğu pencere şatonun arka tarafına bakıyordu ve önünde bakımlı çimler uzanıyordu, uzak ucunda bir kayın ağacı vardı.

"Labirent yukarıdan çok basit görünüyor," diye mırıldandı. parmaklarını soğuk cama dayadı. "Yine de Henry ve ben başaramadık ve orada, devekuşunun kafesinin yanında bırakıldık."

"Basit ama zekice. Size merkeze nasıl ulaşacağınızı göstereceğim." O duvara yaslanmış, labirente değil ona bakıyordu. Gözleri bir okşayış gibi dokundu ona, omurgasından aşağı bir uyarı iğnesi gönderdi. Aynı zamanda, sıcaklık onun daha mahrem yerlerine doğru sürüklendi.

Ona öyle bakmaması gerekiyordu. Rütbeli baştan çıkarıcılar böyle bakmazdı. Şimdiki zamanın ötesinde, bu küçük odanın dışındaki uzayı varsayan şeyler söylemezlerdi.

"Sadece bir iki dakika kalabilirim," dedi, ona olduğu kadar kendine de.

"Buradaki manzarayı seveceksin," dedi, elini tutup onu odanın diğer ucuna götürerek. Karşıdaki pencereler, birkaç gün önce Algie'yle birlikte kat ettikleri tozlu yola bakıyordu. Yukarıdan bakıldığında yol, karanlık koruların öğleden sonra güneşiyle buluştuğu menekşe rengi bir uzaklığa doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

"İnsana bir peri masalını hatırlatıyor," dedi hayretle.

"Bir prensin ayaklarının dibinde beklediği türden mi?" Bunu hafifçe söyledi ama içinde bir şeyler de vardı.

Kate, "Şu yolda bir prenses ilerliyor," diye işaret etti. O da tekrar arkasını döndü ve devasa oyma bir yatak tarafından kısa kesilene kadar odanın içinde oldukça kör bir şekilde uçtu. Sanki kavrulmuş gibi arkasını döndü ve ters yöne doğru yürümeye başladı.

"Şey," dedi, "belki de o öpücüğü şimdi vermeliyiz."

"Henüz değil," dedi Gabriel.

Kate mercan kadifesiyle kaplanmış küçük, güzel bir sandalyeye oturdu ve eteklerini düzenlemekle vakit geçirdi. Sonra başını kaldırdı. Oynadıkları zekâ oyunundan bıkmıştı. Bu onun için fazla sofistikeydi, Henry'nin muhtemelen sevgilileriyle yaptığı türden karmaşık ve zarif sohbetleri anımsatıyordu.

"Daha önce doğru soruyu sordun," dedi. "Ben kimim?"

Gözlerini onunkilerden ayırmadan karşısına oturdu.

"Ben babam Victor Daltry'nin büyük kızıyım. O daha gençti. Bir kontun oğluydu ve annemin çeyizinden inşa edilmiş rahat bir mülkü vardı. Annem öldükten sonra tüm mal varlığını üvey annem Mariana'ya bıraktı, o da kendi kızı Victoria'ya bağışladı."

"Gayrimeşru değilsin," dedi. "Hayır.

Annemle babam evliydi." "Ve

büyükbaban bir konttu."

"Neredeyse hiç çeyizim yok," dedi. "Mariana yedi yıl önce babam öldüğünde mürebbiyemi ve ev çalışanlarının çoğunu işten çıkardı.

Yapabilirim

Ekmeğin fiyatını pazarlıkla düşürebilirim; bir çorabı onarabilirim; ama bir polonez dansı yapamam."

Elini tuttu ve çevirdi. "Özür dilerim."

"Yıllar önce ayrılmalıydım ama bu babamın hizmetkârlarını ve kiracılarını Mariana'nın merhametine bırakmak anlamına gelirdi. Üvey annem mübaşiri kovmasına rağmen kaldım. Beni kovamazdı, görüyorsunuz."

Gabriel avucunu ağzına götürdü ve öptü. "Devam et."

"Anlatacak başka bir şey yok," dedi. "Şimdi ben ayrılmaya karar verdim, bu da muhtemelen Mariana'nın zaten zar zor geçinen kiracılarımızın çoğunu atacağı anlamına geliyor. Geçen yıl hasat zayıftı."

Başını salladı.

"Size doğru gelen kadın. . . o bir prenses."

Kendisine doğal gelen zarif bir hareketle sandalyeden kayarak kadının yanında diz çöktü. "Doğru."

"Kardeşin Augustus ailesini kovduğu için bir pislik ve senin de bakman gereken bir kalen var. Bu tür sorumluluklara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Bir an için gözlerini kapattı ve kirpiklerinin rengi pişmanlığın rengi gibiydi. Bir tür delici kederle, bu prensi asla unutamayacağını biliyordu.

Karanlık kafası, sert gözleri ya da dağınık saçları değildi. Tuhaf akrabalarını, hayvanat bahçesini, teyzesinin okuyucusunu, hatta devekuşunu ve turşu yiyen köpeği kabul ediş şekliydi. Ona bakışı, gülüşü, Merry'nin yüzündeki otları temizleyişiydi.

Ve bir prensin sandalyesinin yanında diz çöktüğü o anı asla ama asla unutmayacaktı. Yaşlanıp saçları ağardığında ve zengin bir şekilde tatmin edici olmasını umduğu bir hayatı düşündüğünde, yine de bunu hatırlayacaktı.

"Eğer bir prens olmasaydım, bana sahip olur muydun?" O kadar alçak sesle söyledi ki Kate neredeyse duymadı. "Bağka bir Çekilde ifade etmek gerekirse, binlerce poundun olsaydı Kate, mülkün sana ait olsaydı, beni satın alır mıydın? Çünkü bu

İhtiyacım vardı, bilirsiniz. Bedeline degeceğimi düşünen bir kadına ihtiyacım vardı ve kardeşim Rusya'da bir tane buldu."

"Bana bunu sorma," diye fısıldadı. "Annem babamı satın aldı ve babam ona bir an bile mutluluk vermedi. Ben *asla* bir erkek satın almam."

Başını tekrar eğdi. "Bu sorunun konuyla ilgisi yok; sorduğum için özür dilerim."

"Neden sordun?"

"Prens olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Başını tekrar yukarı kaldırdı ve gözleri acı, ağzı sert bir çizgiydi. "İstediğimi yapamıyorum. İstedğim gibi olamıyorum. İstedğim kişiyle evlenemem."

Dudağını ısırdı.

"Onurumu ve evimi her şeyin üstünde tutmak üzere eğitildim. Sanırım bu baskı kardeşim Augustus'u biraz delirtti. Dediğiniz gibi o bir eşek. Ama aynı zamanda kendisine bu kadar çok ruhun bağlı olmasının yükü altında ezilmiş durumda."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sadece bir kez olsun bir kadının beni taçlı bir insandan farklı görmesini isterdim. Sadece bir erkek olarak, diğer erkeklerden hiçbir farkım olmadan." Kelimeler göğsünden fırladı.

Ellerini onun yüzüne koyarak onu durdurdu. "Sus." Dudakları onunkilerin altında serin ve yumuşak bir his uyandırdı ve bir an için öylece durdu, masum bir öpücükle, genç kızların birbirlerine verdikleri türden.

Ama teni parmaklarının altında diken dikendi ve kokusu, vahşi erkeksi kokusu onu selamlamaya geldi ve ağzı içgüdüsel olarak açıldı. Dilinin bir darbesiyle adamın kolları çelik bantlar gibi güçlü bir şekilde onu sardı.

Kadın adamın göğsüne doğru devrildi ve adam bir kolunu bacaklarının altından geçirerek onu orada, kendisine doğru tuttu, ağzı aynı anda hem yavaş hem de şiddetliydi. O kadar tatlı öptü ki kız ağlayabilirdi ama yine de adamın dilinin dokunuşuyla bacaklarında oluşan sıcaklık ağlamak gibi bir şey hissettirmedi.

Bir tür anlaşılmaz mırıltı çıkardı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Evet," diye fısıldadı Giddetle. "Bizim için durum böyle Kate. Ö y l e değil mi?"

Cevap veremedi çünkü onun kendisini tekrar öpmesini bekliyordu.

"Lütfen," dedi sonunda.

Güldü, damarlarında kanarya Garabının dolağıtığını hissettiren karanlık bir ses. "Şu an için benimsin, Kate. Beni duyuyor musun?"

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Bir prens değil, ama bir adam,"

Ellerini adamın gür saçlarında gezdirerek fısıldadı, böylece kurdelesini bir omzunun üzerinden kayarak yere düşü. "Gabriel, Majesteleri değil."

"Ve sen de Kate'sin, Kate'im," dedi ona. Dudakları sanki kötülerin yollarını bilmeyecek kadar basit, genç bir kur yapıyorlarmış gibi onunkilere sürtündü. "Bekâretini almayacağım, çünkü bu senin vermen gereken bir şey, benim almam gereken değil. Ama Kate, seni şimdiden uyarıyorum, geri kalan her şeyi almaya niyetliyim."

Ona baktı ve gözlerindeki ifade saf günahkâr bir davetkârlıktı. Kate bilinçli iradesi olmadan dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Benim de senin için aynısını yapmayacağımı nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

Gabriel bir an için gözlerini kapadı. "Bundan hiç şüphem yok."

Öne doğru eğildi ve adamın boynunun güçlü sütununu nazikçe yaladı. Adamın vücudundan bir ürperti geçti ve sonra ayağı kalktı, hâlâ ona sarılıyordu. Kate onun kendisini yatağı yatırıp giysilerini yırtacağını düğündü.

Ama bunun yerine onu nazikçe küçük kadife sandalyeye geri oturttu. Sanki Sezar'mış gibi, "Kal," diye emretti.

"Gabriel," dedi, sesindeki boğuk tınının farkındaydı. "Beni bir daha öpmeyecek misin?" Ve ayağı kalktı, çünkü Mariana'nın da tanıklık edebileceğı gibi emir almakta hiç iyi değildi.

"Diğer kadınlardan çok daha uzunsun," dedi. Parmağını kızın burnuna koydu ve sonra yavaşça çenesine doğru indirdi. "Çok güzel bir burnun var."

"İşte beklediğim iltifat buydu," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Bu benim gecem," dedi, "ve bunu çok dikkatli bir şekilde planladım."

Kate ellerini kalçalarının üzerine koydu. Sanki damarlarında arzu ve kahkaha fokurduyormuş gibi aynı anda kendini Gımarık, duygulu ve neşeli hissediyordu. "Oh, yani bana sadece emir verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Gelip gitmek zorundayım," dedi sırtarak. "Ama aklımda ne var biliyor musun Kate?"

Başını iki yana salladı. "Şeytanlık, şüphesiz," diye mırıldandı.

"Seni çıldırtacağım," dedi konuşurcasına. "Seni öpeceğim, seni kızdıracam ve seni tadacağım . . . ve gideceğim. Ve sonra geri gelip aynı şeyi tekrar yapacağım. Ve tekrar."

Ağzı açık kaldı. "Yapacak mısın?" Utanç verici bir şekilde, sesi skandaldan ziyade merak dolu çıkmıştı.

Ondan bir adım uzaklaştı. "Dinlenmek istediğini söylemiştin. İster misin "Önce banyo mu yapalım yoksa kestirelim mi?"

Kate dairesel büyük odanın etrafına baktı. Bir tarafta perdeli bir alan vardı ama onun dışında her yer tek bir odaydı. "Biraz kestirmemi ister misin? Burada mı?" Kanın Kate'e nasıl çarptığını, vücudunun nadiren düğündüğü kısımlarını nasıl ısıttığını bilmiyor olmalıydı. "Şu anda dinlenebileceğimden emin değilim."

"Anlıyorum," dedi, sanki ona bir fincan çay ikram ediyormuş gibi nazikçe. "Belki daha sonra. Korkarım ki akşam yemeği için giyinmem gerekiyor. Oturmak ister misiniz? Uzun sürmez."

Kate gözlerini kırıştırdı. Onun önünde soyunmayı mı planlıyordu? "Peki ya uşağınız?"

"Uşağım bu akşam Wick'e yardım etmek üzere görevlendirildi," dedi sırtarak. "Bu yüzden kendim giyinmek zorundayım." Uzandı ve kravatını yavaşça çözmeye başladı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Kate, kravatı çekip çıkardığında ortaya çıkan altın rengi tenin büyüüne kapılarak sordu.

Ona bakarak başını salladı ve duruşunu genişletti. Sanki ona emir vermiş gibi, bu hareket kadının gözlerinin bacaklarına gitmesine neden oldu. Pantolonu daracıktı ve kalçalarına yapışmıştı. Kadın utanç içinde bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı.

Kolay bir hareketle ceketini çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı. Kıpırmızı bağcıklarla süslenmiş çizgili bir yelek giymişti. Göğsüne tam oturuyordu; güzel keten gömleği, rahatça pantolonundan sıyırdığında dalgalanıyordu.

Kate büyülenmiş gibi tek kelime etmeden onu izliyordu. Neredeyse kendini sirkte, özel bir gösterideymiş gibi hissediyordu. Gabriel'de bir tiyatro havası vardı ve gözlerindeki dramatik, kahkahalı parıltı, bunun her saniyesinden yararlandığını gösteriyordu.

"Kelepçelerim için yardıma ihtiyacım var," dedi. Rahat adımlarla bir manşeti ona uzattı. Başını karlı ketenin üzerine eğdi ve manşetleri bir arada tutan küçük yakut düğmeleri ayırdı.

Tek kelime etmeden diğer manşeti uzattı. Bileğinin dönüşü, gömleğin kolunda geriye doğru düşüşü ilginç bir şekilde erotikti. "Bu yara izi nasıl oldu?" dedi, ön kolundaki beyaz bir ize dokunarak.

"Mısır'da kazı yapıyordum," dedi. "İki yıl önce. Bir barga yılanı tarafından ısırıldım; tek çare ısırığı olabildiğince hızlı kesmek ve kanamasına izin vermek. Neyse ki elimde bir bıçak vardı."

"Berbat!" dedi Kate. "Ama işe yaradı mı?"

"Birkaç gün hastaydım ama sistemime çok fazla zehir ulaşmamıştı." Geri adım attı ve kolları dirseklerine kadar düştü.

Gabriel'in kendi kolunu kesmesini düşünüyordu. dikkat. "Kate," dedi. Sesinde Kate'in bacaklarını titreten derin bir tını vardı.

Yeleğinin en üst düğmesiyle oynuyordu. Gözleri o zeki parmaklara çekildi. İlk düğmeyi çözdü ve ikinciye geçti. Kate'in ağzı kurudu, düğmelerin birbiri ardına çözülmesini izliyordu.

Gömleğinin keteni yarı saydamdı ve altındaki gergin kaslar bir an için görünüyordu. Gabriel tek kelime etmedi, sadece yavaşça bir düğmeden diğerine geçti.

Son düğmeyi açarken yeleği çıkardı ve yatağa doğru fırlattı. Kate göz ucuyla giysinin örtüye çarpıp yere düştüğünü gördü.

Ama tüm varlığı o alaycı ellere odaklanmıştı. "Burası oldukça sıcak," dedi Gabriel, sesi karanlık bir şekilde eğleniyordu.

Kate sakinliğini korumak için titreyerek bir girişimde bulundu. "Ben "Yelpazemi getirmeyi unuttum" diye korktu.

"İşte bir tane," dedi ve sağ taraftaki büyük masaya uzanıp ona bir tane uzattı. Bu bir kadın yelpazesiydi, zarif, narin ve belli ki değerliydi. Ani bir kalp çarpıntısıyla, bu odada başka kadınların da olduğunu, prensin soyunmasını izleyen ilk kişinin muhtemelen kendisi olmadığını fark etti.

Ama o başını sallıyordu. "Düşündüğün gibi değil, aşkım. Bu on yedinci yüzyıldan kalma bir Alman soylu kadının yelpazesi, üzerinde de ilginç bir resim var. Bamberg'den aldım."

"Elbette," dedi, dikkatle açarak. "Bu kuğu herhalde Zeus'u temsil ediyor?"

"Evet, Leda sağ tarafta duruyor, bir belediye başkanının eşinin kıyafetlerini giymiş. Eserde ilgimi çeken şeylerden biri de bu."

Kate yelpazeyi gözlerinin hemen altında dalgalandırdı. Nedense yelpazeyi ağzının önünde tutmak ona bir tür küstahlık cesareti vermişti. "Gömleğini çıkarmak üzere değil miydin?"

"Aslında," dedi gömleğinin arka kısmını çıkararak, "genellikle önce pantolonumu çıkarırım."

Kate küçük bir ses çıkardı.

"Önce botlar," dedi konuşur gibi. Döndü, eğildi ve sağ botunu çıkardı. Kate yelpazeyi gözlerinin hemen altında duracak şekilde kaldırdı. Gözleri

İkinci botu da çıkarmış ve tekrar onunla yüz yüze gelmişti.

"Sıradaki pantolon mu ... yoksa çorap mı?" Adamın ağzının şehvetli kıvrımı, kadının susamış bir güç duygusuyla kıvrınmasına yetti.

"O zamandan beri sen sormak Bana." o dedi,
çırpınan ve fan Tekrar.

"Çoraplar."

Tekrar eğildi. Bacağının sert kaslı kıvrımını izlemek nabzının şiddetle atmasına neden oldu.

Sonra onun önünde durdu, bacaklarını ayırdı, ellerini kalçalarına koydu. "Pantolon," dedi gözlerinde ilkel bir sevinçle.

Sanki ona gösterebileceği hiçbir şey özel bir ilgi uyandırmayacakmış gibi kaşlarını kaldırdı. Elbette erkek anatomisinin neye benzediğini biliyordu, sadece Aretino'nun gravürlerini utanarak ama hayranlıkla incelediği için.

Ama Gabriel'in ellerinin beyaz gömleğinin altında hızla düğmelerini açmasını izlemek bambaşkaydı. Onu dikkatle izledi.

"Devam edeyim mi leydim?" diye sordu, herhangi bir ortaçağ şövalyesi kadar nazik bir şekilde. "Evet," dedi ve boğazını temizleyerek cesurca adamın gözlerine baktı. "Devam et."

Elleri kalçalarında durakladı, gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Ben daha çok

Bunu benim için yaptın," dedi.

Neredeyse yelpazesini düşürüyordu.

"Ayaklarımın dibinde diz çökerek," dedi, "bana dokunabilmen için pantolonumun yere düşmesini rica ederek tadıma bak istediğin gibi."

Kate yutkundu.

Aklına gelen Aretino'nun resimleri değil, onun önünde diz çökmüş, tıpkı şimdi yaptığı gibi pantolonunu indiren kendi görüntüsüydü. Öne doğru eğildi ve-

Gömleğinin ön tarafı eğikti. Kaşlarını çattı, o oymaların en küçük ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. İşte buydu: Küçüklerdi.

"GörünüŖe göre dikkatinizi çeken bir Ŗey görüyorsunuz l e y d i m , " dedi.

"Ump," dedi nezaketsizce. "Devam edebilirsiniz." Yelpazesini salladı.

Beyaz gömlek yükseldi, yüzünü örttü, havada dalgalandı ve yana düŖtü.

Kate'in ağızı açık kaldı ama yelpazenin arkasındaydı, o yüzden göremedi. Gabriel, Aretino'nun tasvir ettiğı adamların üç katı büyüklüğünde olmalıydı. "Resimlerde görüldüğünden biraz daha irisin," diye fısıldadı.

"İtalyanlar," dedi Gabriel, ellerini kalçalarına dayamış ve belli ki onun büyülenmiş bakışlarının tadını çıkarıyordu. "Floransa'daki heykelleri görene kadar bekle. O heykellerin bazılarında küçük bir çocuğun tüm donanımı var."

"Pekâlâ," dedi Kate, kendini yukarı bakmaya zorlayarak, ama bu ona sadece adamın geri kalanının neye benzediğini, gergin karnını, kaslı göğsünü, *oraya doğru* inen saç okunu görme ansı verdi.

Gabriel rahatça dönerek, "Şimdi de ben giyinmeliyim," dedi. "Adamımdan gece kıyafetlerini hazırlamasını istedim. Bu gece dans edeceğiz, bundan bahsetmiş miydim?"

Kate onun arkadan bakışını, beline doğru daralan güçlü omuzlarının ikinliğini görünce dudağını ısırđı. Kıı bile kaslı ve güçlüydü, Algie'nin tombul, yuvarlak poposundan hayal edilebileceğı kadar farklıydı. "Evet," dedi belli belirsiz.

Yan masada kendisi için bırakılmış bir kostümü almak için eğildi.

"Her zaman küçüklerle uğraşmam," dedi kibarca. "Ama bir erkek ipek pantolon giyiyorsa, bu mantıklı geliyor. Özellikle de aletin ortaya çıkma ihtimali varsa."

Adam küçük elbisesini ve ardından altın iplikle saat işlemeli çoraplarını giyerken aptal bir bebek gibi başını salladı.

"Bunlar çok güzel," diyebildi ve tekrar boğazını temizledi.

"Genelde elbiseme pek dikkat ettiğimi söyleyemem." Gabriel bir çift ipek pantolon giydi, o kadar dardı ki tüm çıkıntıları görünüyordu. *Her çıkıntıyı.*

"Bunu giyemezsin," diye nefes nefese kaldı,
düşünmeden önce. "Onaylamıyor musun?" Adam ona
sırıttı.

"Görebiliyorum -herkes görebilir-" Ön tarafını işaret etti.

Kendini umursamaz bir şekilde okşadı. "Ben bu odadan çıkana kadar
hiçbir yere gitmiyor. Merdivenlerden aşağı yavaşça yürümem ve son derece
sıkıcı bir şeyler düşünmem gerekecek."

Başının üzerinden kabarık bir gömlek geçti, ama bu gömlek daha önce
giydiğinden çok daha şıktı ve boynunda muhteşem küçük bir firfir vardı.

"Bir iyilik isteyeceğim leydim," dedi, bir saray mensubu kadar
ciddi bir sesle. "Evet?"

"Kelepçelerim."

Parmakları kayıyor ve titriyordu, yakutları gömlek kollarındaki
iliklerden geçiriyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, açlık hissediyordu. Ve
bu, genç bir hanımın hissedebileceği uygun bir duygu değildi.

"İşte buradasın," dedi. Sesi boğuk bir gürültüyle çıkıyordu.

Gabriel cama doğru ilerledi ve bir anda kravatını bağladı; elleri o kadar
hızlı hareket ediyor, kıvrılıyor, katlanıyor ve bağlanıyordu ki Gabriel onu
takip etmekte zorlandı. "K r a v a t ı n ı nasıl bağlıyorsun?" diye sordu kadın,
umutsuzca

sohbet etmek. Herhangi bir konuşma. Gerçek bir fahişe gibi onu
arzulamaktan kendini alıkoyacak herhangi bir şey.

"Gordion düğümü," dedi. "Çok yüksek ya da telaşlı değil ve bana
nefes al."

Kate, "Algie bana genellikle bir seferde dört ya da beş kravatı
mahvettiğini söyledi," dedi. "Bir Trône d'Amour yaratmaya çalışıyor ama
ona trompetçi diyor."

Ağzının köşesi aşağı doğru döndü. "Uzun boyunlu bir kaz gibi
görünüyor."

Sırada siyah işlemeli koyu deniz yeşili ipek bir yelek vardı. Ve son
olarak, aynı malzemeden yapılmış, gösterişli olduğu kadar dar bir palto
giydi.

Bir çift tokalı ayakkabı çekti. "Sanırım terlik giyebilirim," dedi, "ama bu taş basamaklarda çok soğuk oluyorlar."

Duraklamadan bardağa doğru ilerledi, gür saçlarını geriye doğru çekti ve sıkıca bir kuyruk haline getirdi. "Pudra mı?" diye sordu kendi kendine ve sonra ona döndü. "Pudralamak zorunda mıyım? Ne de olsa burası benim şatom."

"Eminim çoğu beyefendi peruk takıyordur," diye idare etti. Çıplak, erkeksi bir adamken bir peri masalı prensine dönüşmüştü. "Prenses Tatiana sizden peruk takmanızı bekleyecektir."

"Onlardan nefret ediyorum. Benden ve senden. Bu iş görür. Kılıcım," dedi etrafına bakınarak. Rapierini aldı ve ceketinin altından kalçasına geçirdi. "Eldivenler." Masadan bir çift kaptı.

Sonra kadının hemen önüne kadar yürüdü ve bir bacağına öne atarak zarif bir saray selamına dönüştü. "Leydim, korkarım sizden ayrılmak zorundayım."

Kate derin bir nefes aldı. Karşısındaki adam, bir erkeğin zarafet, bir şatoyu süsleyen en muhteşem erkeklik parçasıydı. Ayağa kalktı, elini uzattı.

Adam onu dudaklarına götürdü ve kadın dilinin dokunuşunu bir damga gibi hissetti.

Parmakları titredi ve adam onu bir azizi bayıltacak bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Mümkün olan en kısa sürede döneceğim." Döndü, paltosunun geniş etekleri arkasında uçuşuyordu.

Kate olduğu yerde durmuş, büyülenmiş gibi hissederek onu izliyordu. O Neredeyse gidiyordu, son anda döndü. "Unutmuşum," dedi. "Ben yokken misafirimi meşgul edecek bir şey."

Uzandı, kadife kaplı küçük bir kitap aldı ve ona doğru fırlattı. Refleks olarak uzandı ve havadan kaptı.

"İşte benim Kate'im," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirerek. "Biliyor musun

kaç kadın ciyaklar ve kitabın yere düşmesine izin verirdi?"

Kapı arkasından sessizce kapandı.

Kate bir süre daha durdu ve sonra kitaba baktı. Parmakları kadifenin üzerinde gezindi ve yavaşça ön kapağı açıp bağlık sayfasını okudu.

Venüs Okulu.

Otuz bir

Gabriel kuleden inen basamakların ilk dönemecinden sonra durdu ve nabzını sakinleştirmeye çalıştı. Sopası ipeği yırtmakla tehdit ediyordu ve düşünebildiği tek ey Kate'in onu kanlı canlı gördüğünde dudaklarının soluk soluğa kalmasıydı.

Bu onu korkutmamıştı. Erkeklerin hayalini kurduğu türden bir kadındı, evlilik görevini yerine getirmek için yorganın altına sinmeyecek türden bir kadındı, ama birlikte yaşlanılabilecek, her zaman keşfedilebilecek, asla yorulmayacak, büyülenmiş, şehvet içinde asla azalmayacak bir kadındı.

Başını taş duvara yasladı. Kalbi göğsünde güm güm atıyor, arkasını dönüp kapıyı çarparak içeri girmesini ve ağzını kendi ağzıyla kapatmasını istiyordu.

Ama onun değildi. Onun olamazdı. Bunun soğuk gerçeği, Dante'nin cehennemde tarif ettiği buz gibi yağmur gibi yavaşça kanından süzüldü.

Onun olamazdı çünkü desteklemesi gereken lanet olası bir şato vardı. Bu da o güzel kışını aşağı indirip Tatiana ile tanışması gerektiği anlamına geliyordu.

Rus rublesiyle yaldızlanmış bir kadın.

Akşam yemeğinde gülümseyip onu etkilemesi gerekiyordu. Onunla bir kez dans etmeli ve sonra tekrar. Ve yarın, baloda, dansı kolunda onunla açmalıydı.

Nişan balosunu takip eden ay içinde evleneceklerdi.

. . . eğer her şey yolunda giderse. Tabii ki iyi gidecekti.

Pantolonunda artık bir sorun yoktu. Aşağı baktı ve paçasındaki bir kırıışıklığı düzeltti, sonra merdivenlerden indi.

Ama hala bu gece vardı, bu son gece.

Birkaç yemek için yemeğe gider ve sonra bir bahane uydurup Kate'e geri dönerdi.

Küçük bir gülümseme
dudaklarını büktü. Planları
vardı.

Wick onu merdivenlerden inerken görür görmez Misafir odasının kapısı arkasından kapandı. "Hangi cehennemdeydin sen? Prens bir saat önce geldi ve senin onu karşılamak için burada olman gerekirdi," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Amcası gözle görülür bir şekilde hoşnutsuzdu."

"Özür dilerim," dedi Gabriel.

"Prens Dimitri pek asabi birine benzemiyor ama senin ortaya çıkmaman açık bir hakaretti, seni hantal aptal."

"Özür dileyeceğim."

Wick gözlerini ona dikti. "Müstakbel eşinin neye benzediğini sormayacak mısın?"

Gabriel bunu düşündü ve başını salladı.

Wick nefesinin altında bir şeyler söyledi ve sonra: "Bu arada Prens Dimitri ve yeğeni akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyorlar. Prens Sophonisba da size eşlik edecek. Prens Maria-Therese bu akşam kendi odasında kalacak."

"Lanet olsun, Sophonisba Teyze de mi bize katılıyor?" Gabriel dehşet içinde konuştu.

Wick, "Gözlerini o kadar ağır boyamış ki akşam yemeğini göremeyecek," dedi. "İçeride konyak içiyor." Sonra sesini alçalttı. "Kate'e ne yaptınız?"

"Odamda kitap okuyor. Sadece okuyor."

"Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim," dedi Wick, sesi öfkeyle gerilmişti. "Eğer kardeşim olmasaydın, bu evi terk ederdim."

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedi Gabriel sıkılmış dişlerinin arasından. "Tanrı aşkına Wick, onun bekâretini alacağımı mı sanıyorsun? Benim o tür bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sesini alçalt. O merdivenden herhangi biri inebilir," diye tersledi. "Eğer değilse, bu kızın senin odanda ne işi var?"

Gabriel sağ elini oldukça kör bir şekilde kaldırdı ve bir eldiven çekti. "Okuyor. Sana söylemiştim. Sadece okuyor."

Wick ona baktı. "Lanet olsun."

"Başardım," dedi Gabriel, konuşurcasına. "O kadınla, benim için tek kadınla tanıştım. Onunla tanıştım ve şimdi Karımla tanışacağım."

Wick ani bir hareket yaptı. "Hayır."

Gabriel diğer eldivenini çekerek, "Hayat böyle Wick," dedi. "Her zaman adil değildir. Bunu ilk bilen sen olmalısın. Merak ediyorsan söyleyeyim, Kate neden Tatiana'yla evlenmek zorunda olduğumu anlıyor. Görebildiğim kadarıyla yedi yılını üvey annesi için sözleşmeli bir hizmetçi gibi çalışarak geçirdi çünkü babasının malikânesindeki hizmetkârları ve kiracıları üvey annesinin merhametine bırakmayı kabul edemezdi."

"O zaman evlen onunla. Hizmetçilerini buraya getir, onları da mürettebata ekleyelim."

"Aslanı zar zor besleyebiliriz," dedi Gabriel, mızrağını düzelterek. "Bana aşık bir genç kızmışım gibi davranma, Wick. Çuvalla parası olan bir kadınla evlenmem gerekiyor ve ben de bunu yapmayı planlıyorum."

"İdare edebiliriz," dedi Wick. "Bunu yapmayın."

"Hepsini nasıl geçindireceğim? Sophonisba'nın konyağını, aslanın etini, mumları, kışı geçirmek için ihtiyacımız olan kömürü kim alacak?"

"Kiracı çiftlikler-" diye başladı Wick.

Gabriel başını salladı. "Defterleri incelemek için saatlerimi harcadım. Zamanla çiftlikler kârlı hale gelecek. Ama ihmal edilmişler. Kulübeler su sızdırıyor, köy kilisesinin çan kulesi geçen yıl çökmüş. Tek bildiğim, çocukların aç olduğu. Sadece bu da değil, eğer nişanı bozarsam, tazminat ödemek zorunda kalacağım. Üç çeyize ihtiyacım var, bir değil."

Wick'in yorumu kısa ama içtendi.

"Kate'i zamanla unutacağım." Bunu söylerken Wick'in gözlerinin içine baktı.

Onu asla unutmayacaktı.

Wick de bunu biliyordu. "Kardeşin olma onurunu ne kadar takdir ettiğimi hiç söylemedim," dedi şimdi.

Gabriel gülümsedi. "Hislerimiz karşılıklı."

Salona henüz girmişti ki arkasındaki kapılar tekrar açıldı ve Wick'in sesi gürledi. "Ekselansları, Prenses Tatiana. Ekselansları, Prens Dimitri."

Gabriel omuzlarını dikleştirdi ve geleceğiyle yüzleşmek için döndü.

Tatiana kapının girişinde duruyordu. Krem rengi ipekten, her tarafı çiçek dallarıyla işlenmiş zarif bir elbise giymişti. Gözleri iri ve nemli; dudakları mükemmel bir gül pembesiydi. Çilek ve kremadan oluşan tatlı bir içecek gibiydi, teni mükemmel bir süt, koyu renk bukleleri saten gibiydi.

Gabriel ilerledi ve en iyi saray selamını verdi. Kadın, bir Fransız saray mensubunun tüm zarafetiyle reverans yaptı. Gabriel onun elini öptü ve o da biraz utangaç ama çok tatlı bir şekilde ona gülümsedi.

Eğer bulutlar açılsaydı ve gürleyen bir ses "*Bu senin gelinin*" deseydi, hiç şaşırmazdı.

Tatiana son derece yatılabilir biriydi. Her ne kadar ağırbaşlı olsa da, dekoltesi arzulanan bir kadın olduğunu gösteriyordu. "Kucak arkadaşlarına" ihtiyacı yoktu. Kate'in sahip olmadığı her şeye sahipti: yatılabilir, teklif edilebilir ve zengin.

Belli belirsiz ondan nefret etmeyi bekliyordu ama bunu bile yapamadı. Onun çok iyi biri olduğunu görmek için sadece kısa bir bakış yetmişti. Ona asla küçük bir cadaloz gibi bağırma; bu onda yoktu.

Amcası Dimitri genişçe gülümsüyor ve topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Kalın bir aksanla, "Bu şatoya daha önce gelmişim," diye açıkladı. "Lord Fitzclarence şatoya sahipken gençken ziyaret etmişim. Kardeşime şatonun İngiltere'ye gelmeye değer olduğunu söylemişim."

Lanet olası şato, diye düşündü Gabriel, tekrar eğilip gülümserken bile. "Bu öğleden sonra görüşeceğimizi umuyordum," dedi Dimitri, Gabriel'e bir kurnaz bir bakış.

"Özür dilerim," dedi Gabriel. "Geldiğinizden haberim yoktu."

Dimitri, "Bu küçük kız babasının gözbebeği," diye açıkladı.

Tatiana'nın dudaklarından küçük bir ses kaçtı; utançtan pembeleşmişti.

Gabriel tekrar eğildi ve ona güven verici bir gülümseme verdi.

"Ben de kendi payıma düşeni söylemeliyim, tavuk," dedi Dimitri. "Bizler Kuban Krallığı, Majesteleri. Hakkında pek bir şey duyduğunuzu sanmıyorum."

"Hayır," dedi Gabriel, "ama-"

Dimitri onun sözünü kesti. "Kardeşim Kazakların Azak Denizi'nin yanına yerleşmesine yardım etti. Yani nesillerdir prenslik yapmıyoruz."

Gabriel saygıyla başını salladı. Wick omzunun üzerinden yemek odasına doğru ilerlemesini işaret ediyordu.

"Anlatmak istediğim," dedi Dimitri, "babasının onu istemediği. bu evliliğe itildim. Tatiana seni severse kalır. Eğer sevmezse, çeyizimiz ve her şeyimizle birlikte gideriz ve bu nişan bozma muhabbetlerinin hiçbirisi olmaz."

Gülümsemesi dişlerini gösterdi ve Gabriel bir an için mavi kadifeli adamın arkasında bir Kazak savaşçısı gördü.

Bir kez daha eğildi. Tanrı'ya şükür, o anda Wick omzuna dokundu, o da Tatiana'ya dönüp kolunu uzattı. "Majesteleri, size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?"

Kız ona gülümsedi ve adam kızın utangaç olmasına rağmen bu utangaçlığın onu felç etmediğini fark etti. Bir gün sakın ve şüphesiz konuşkan bir kadın olacaktı. Kısacası mükemmel bir prenses.

Prens Dimitri, Gabriel'in teyzesi Prenses Sophonisba'yı koluna takarak arkadan geldi ve mücevherler, kadifeler ve ipeklerden oluşan büyük bir kuyruğun ardından yemek salonuna doğru ilerlediler. Kadınlar nefis, yastık gibi tatlılardı. Erkekler şık aristokratlar gibi bakımlı ve cilalıydı.

Görmek istediği tek kişi, birlikte yemek yemek istediği tek kişi üst kattaydı, üzerinde basit bir elbise, pembe bir peruk ve bir çift balmumu göğüs vardı.

Prens Dimitri, Leydi Dagobert ile Portekiz sarayının Rio de Janeiro'da mı kalması yoksa sonunda Portekiz'e mi dönmesi gerektiği konusunda tartışmaya girince Gabriel'e Tatiana ile sohbet etmek kaldı.

Ancak teyzesi Sophonisba kimin kiminle konuşacağını belirleyen kuralları umursamayacak kadar yaşlıydı ve bu yüzden masanın öbür ucundan Tatiana'ya bir dizi soru yöneltti. Sophonisba herkesin ölçüsüne göre kötü huylu bir cadıydı. Kardeşi Augustus ondan nefret ediyordu ve aslanı attığı gibi onu da aynı memnuniyetle tekneye atmıştı.

"Dördün en küçüğü sizsiniz, öyle mi?" Sophonisba, ilk yemek kaldırılırken, "Dört çocuğun en küçüğü sensin," dedi. Durakladı ve peruğunun altına uzanarak kafa derisini kaşıdı. "Biz sekiz kişiydik. Kreş tam bir tımarhaneydi."

Tatiana gülümsedi ve bir şeyler mırıldandı. Belli ki iyi kalpliydi ve teyzesinin yıpratıcı tavırları karşısında biraz şaşırılmış olsa da bunun nezaketini etkilemesine izin vermiyordu.

Sophonisba bir tavuk budunu eline alıp sanki çatal diye bir şey duymamış gibi sallayarak, "Sen ne güzel bir şeysin," dedi. "Neye bakıyorsun sen?" diye tersledi Gabriel'i. "Kraliçe Margherita için yeterince iyiye, benim için de yeterince iyidir."

Tatiana kıkırdıyordu.

"*La Regina Margherita mangia il pollo con le dita*," dedi Sophonisba ona. "Bunu tercüme edebilir misin, kızım?"

"İtalyancam pek iyi değildir," dedi Tatiana, "ama sanırım Kraliçe Margherita tavuğu parmaklarıyla yiyor?"

"Aferin sana," dedi Sophonisba. "Kaç dil biliyorsun?"

Prens Dimitri soruyu yakalayarak, "Kardeşim ve ben çocuklarımızı İsviçre'ye eğitime gönderdik," dedi. "Tatiana çocuklarımızın en zekilerinden biri; beş dil biliyor, değil mi tatlım?"

"Dimitri Amca!" Tatiana ağladı.

Prens, Gabriel'in eksik dişlerini görebileceği kadar geniş bir şekilde sırtarak, "Artık ona hamur tatlısı dememem gerekiyor," dedi. "Gerçi eskiden gördüğüm en sevimli hamur tatlısı bebektir. Rusya'da köfteleri çok severiz; rubleden daha değerlidirler."

Tatiana gözlerini devirdi.

"Ben hiç evlenmedim, biliyorsun," diye bağırdı Sophonisba.

Gabriel'i dürttü ve o da sıçradı. Akıllı bir kez daha Kate'e kaymıştı. "Bu adamın alçak babası, yani ağabeyim, benimle evlenme teklifini asla kabul etmedi. Herhangi birine sahip olabilirdim!" Sanki aynı fikirde olmayan birine meydan okuyormuş gibi kaşlarını çatarak masaya baktı.

Gerçek şu ki, Sophonisba Almanya'da bir prensle nişanlanmıştı ama kız Grandük'ün sarayına geldikten ve Grandük onunla bir iki gün geçirdikten sonra kaçmıştı. Sophonisba büyük bir utanç içinde evine gönderilmişti ve Grandük bir daha asla onun için bir evlilik ayarlama zahmetine girmedir.

"Majesteleri," dedi Gabriel Tatiana'ya, "ünlü bir güzeldir."

"Hâlâ öyleyim," dedi Sophonisba hemen. "Bir kadının güzelliği sadece gençlik meselesi değildir."

Tatiana itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Büyükanne her zaman, onun zamanındaki en büyük güzelliklerin pudra ve yamalarla o kadar kaplandığını söylerdi ki, insan altında bir kadın mı yoksa bir at mı olduğunu anlayamazdı."

Bir an sessizlik oldu. Sophonisba'nın pudralı yüzüne dört ya da beş yama yapıştırılmıştı; bir tanesi çözülmüş ve elmacık kemiğinden sarkıyordu.

Tatiana'nın ağzı açık kaldı ve bir sonbahar günbatımı gibi pembeleşti. "*Sizin hakkınızda* böyle bir şey ima etmek istememiştim, Majesteleri," diye soluk soluğa kaldı.

"Büyükannen gençken buralarda değildim," dedi Sophonisba sahtekârca, çünkü bir gün bile yaşasa yetmiş beş yaşında olması gerekirdi. "Ne hakkında konuştuğunu bilemezdim."

Başını çevirdi ve masanın üzerinden Dimitri'ye doğru havladı. "Portekizliler hakkında söylediklerin tamamen saçmalık. İçlerinde bir tane bile sarhoş yok."

"Özür dilerim," dedi Gabriel'in sağ dirseğinden gelen sessiz bir ses.

"Teyzem hiç alınmadı," dedi Tatiana'ya gülümseyerek. Çok gençti.

"Bazen ağzımdan yanlış şeyler çıkıyor," diye fısıldadı.

"Prens!" dedi teyzesi, sıkıcı da olsa bu büyüleyici açıklamayı keserek. "Çok ince bir nokta koymak istemem ama mesanem patlamak üzere."

Gabriel ayağa kalktı. "İzninizle," dedi masadakilere, "prens bir rahatsızlık geçiriyor ve ben ona odasına kadar eşlik edeceğim."

Sophonisba elindeki sopayı Wick'e doğru sallayarak, "Bu bir hastalık değil; sadece yaşlılık," dedi. Wick hemen geldi, kadının sandalyesini geri çekti ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Sophonisba ona her zaman yaptığı gibi, "Sen onların en iyisisin," dedi. Yanağını sıktı ve sonra muzaffer bir edayla masanın etrafına baktı. "Battaniyenin yanlış tarafında doğmuş ama en az buradaki kardeşi kadar prens."

Leydi Dagobert bu edep ihlali karşısında öfkeden mosmor kesildi, ama Prens Dimitri sanki gülümsemekten kendini alamıyordu, bu da onun lehine bir durumdu.

Wick, Sophonisba'nın eteklerini düzeltmesine ve sopasını doğru pozisyona getirmesine yardım ederken, Gabriel Tatiana'nın omzuna eğildi. "Görüyorsun ya," dedi sessizce, "söyleyebileceğin hiçbir şey beni utandıramaz."

Başını kaldırdı, gamzeleri belirgindi. Çok hoş bir prenses olurdu; Sophonisba ile yakın teması bile soğukkanlılığını sarsmazdı. Ayrıca dil biliyordu.

O mükemmeldi.

Teyzesinin odası kulenin en alt katındaydı. Odanın kapısına varmaları yirmi beş dakika kadar sürmüştü, çünkü teyzesi sürekli durup bileğini ovuşturuyor, kaldırım taşlarından, rutubetten ve adamın kolunu tutuş şeklinden şikâyet ediyordu - teyzesinin hoşuna gitmeyecek kadar sert olduğunu söylüyordu.

Kapı arkasından kapandığı anda, arkasını döndü ve hızla yukarı fırladı. taş basamaklar.

Gideli neredeyse iki saat olmuştu. Bu hızla Kate'in Aretino'nun kitabındaki her bir resmi özümsemek için fazlasıyla zamanı olmuştu.

Otuz -iki

Bu arada Gabriell'in odasında Kate müstehcen küçük kitabı açmış, evet, Aretino'nun adamlarının Gabriel'le en ilgili alanda kıyaslanamayacak kadar az olduğunu anlayacak kadar uzun süre bakmış ve tekrar kapatmıştı. Bir yatakta iç içe geçmiş kadın ve erkek gravürlerini incelemek gibi bir isteği yoktu. Ya da bir sandalyede ya da başka bir yerde.

Aklında Gabriel'in canlı, çıplak bedeni vardı ve bundan başka hiçbir şey onu ilgilendiremezdi.

Kitabı yere bıraktı ve salonun önüne kurulmuş büyük bir masaya doğru yürüdü.

Pencere. Gabriel ona bir zamanlar bir çocuğun oyuncaklarını sakladığı çömleği göstermeyi unutmuştu ama Gabriel bunun özenle düzenlenmiş bir kırık koleksiyonuyla temsil edildiğini tahmin ediyordu. Bunların sağında, çömlek hakkında kesin ve güzel bir şekilde yazılmış notlarla kaplı bir kağıt parçası vardı.

Ama masadaki tek şey bu değildi. Ona fırlattığının dışında bir yelpaze daha vardı. Daha da eski görünüyordu ve narin sırtındaki kâğıtlar soyulmuştu.

Geçmişte ya da Günümüzde Yaşanmış En Tuhaf Macera başlıklı küçük bir kitap, kabaca şekillendirilmiş ve çok eski olduğu belli olan küçük bir bakır para yığını vardı. Yedi gezegenin hareketlerini hesaplayan bir çizelge vardı ve küçük bir şişenin üzerinde "Diacatholicon Aureum" yazıyordu. Kate merakla şişeyi eline aldı, mantarını çekti ve kokladı ama ne olduğunu anlayamadı.

Sonunda *İyonya Eski Eserleri* adlı, çokça karıştırılmış bir dergiyi aldı, kadife koltuğa geri döndü ve okumaya başladı. Yirmi dakika sonra, Desgodets'in *Les Edifices Antiques de Rome'u* üzerine kapsamlı ve muhtemelen öğrenilmiş bir tartışmadan sonra yatağa geçti.

Gabriel'in ayak sesleri duyulur duyulmaz kendine uyanmasını söyledi. mermer adımlarla, kapı açıldığı anda. Yataktan atlayabilirdi ve bu hiç de onu yanına davet ediyormuş gibi görünmezdi.

Gabriel odasının kapısını açtığı anda Kate bir bebek gibi kıvrılmıştı. küçük bir kedi yavrusu yatağın ortasındaydı. Peruğu yamuktu ve parlak saç telleri yüzüne dökülmüştü. Terliklerini çıkarmıştı ama onun dışında, onu bıraktığı zamanki gibi giyinmişti.

Çok güzeldi. Teni bal rengiydi; Tatiana'nınki ise krem. Tatiana'nın yanakları gamzeli ve yuvarlaktı; Kate'in elmacık kemikleri çelimsizin bu tarafındaydı. Tatiana'nın dudakları yastık gibi ve yumuşaktı; Kate Giddetle uyuyordu, alt dudağı sanki uykusunda ısırımığ gibi yakut kırmızısıydı.

Bir bakıştan sonra sopası tekrar pantolonunu zorlamaya başladı. Gabriel sessiz bir iniltiyle arkasını döndü.

Tek bir gecesi vardı, sadece bu gece.

Odasının perdeli bölümünün arkasında sessizce yürüyerek, bel hizasında duran küçük ahşap bir kapıyı açtı, içeri uzandı ve mutfaklarda çalan bir zili çaldı.

Bir an sonra asansörün yukarı çıkmakta olduğunu gösteren tıkırtı ve çarpma sesini duydu. Yolculuğunun zirvesine ulaşana kadar bekledi, sonra uzanıp kaynar su dolu kovayı aldı ve

küvet, ipi serbest bıraktı ve kovayı tekrar mutfığa gönderdi.

Neredeyse bir sonraki kovayla üzerine su sıçratacaktı ki ceketini ıslatamayacağını fark etti, çünkü akşam yemeği için olmasa da dans için aşağıya inmesi gerekiyordu.

Her iGe gösterdiği titizlikle, düzgün ve hızlı bir Çekilde ceketini, yeleşini, gömleğini ve pantolonunu çıkardı, giysilerini bir sandalyenin üzerine serdi. Küçük elbiselerini üzerinde bıraktı; çıplak kalma sırası Kate'deydi.

Birkaç dakika sonra banyo odasına memnuniyetle baktı. Her yüzeyde mumlar yakmış ve banyonun ulaşabileceği bir yere bir kadeh şarap koymuştu.

Koluna bir parça havlu alarak yatağa döndü ve usulca Kate'in yanına oturdu. Kate'in yüzü Çimdi düzelmişti ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, sanki daha önce onu endiÇelendiren her Çey geçip gitmişti ve onu mutlu bir rüyanın içinde bırakmıştı.

Saçından bir toka çekti. Kız kıpırdamadı. Görebildiği tüm tokaları çıkarana kadar bir tane daha, bir tane daha çekti. Sonra peruğunu nazıkçe çekmeyi denedi ama hiçbir şey olmadı.

Kızın kirpikleri titriyordu ve adam uyandığını sandı ama kız sadece omzunu ve sırtını ona gösterecek şekilde yuvarlandı.

Aslında Kate dikkatle nefes alıp vermesini düzenliyor ve çaresizce ne yapacağını düşünüyordu. Kirpiklerinin titremesiyle çıplak bir göğsün kendisine doğru eğildiğini gördü.

Ağrıyan arzusu gözlerini açıp kollarını onun boynuna dolamak istemesine neden oldu. O güzel vücudu kendi vücuduna çekmek ve parmaklarının göğsünde ve sırtında gezinmesine izin vermek istiyordu. Bu, göğsünde çarpan ve bacaklarından aşağı ateş yalamaları gönderen her şeyi tüketen bir ateşti.

Ama beyninin temkinli kısmı onu olduğu yerde dondurmuş, gözlerini kapatmış, Gabriel'i hâlâ uyuduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Korkuyordu.

Sanki onu uyandırmaktan korkuyormuş gibi saç tokalarını dikkatle çekerken fazla şefkatliydi.

Mumların altın ışığında neredeyse çıplak bir halde yanında oturan adam çok güzeldi.

O çok fazlaydı, çok her şeydi. Bir acıyla onu neyin korkuttuğunu tam olarak biliyordu: Bu prens olmadan tatmin edici bir yaşamın olmayacağı korkusuydu. Prens onun her şeyiydi ve onsuz Mariana'ya dönüp hayatını sefil bir şekilde kiracıları koruyarak da geçirebilirdi.

"Kate," diye mırıldandı ve Kate onun dudaklarının boğazına dayandığını, saçlarını geriye çektiğini ve kulağının üzerinde gezindiğini fark etti. "Banyo zamanın geldi. Buharlı suyla dolu bir küvet seni bekliyor."

"Ah ... merhaba," dedi aptalca. Ama arkasını dönmedi. Adam peruğunu çıkarmıştı ve bir eli saçlarını okşuyordu. O kadar şefkatliydi ki, gözleri kapalı, sadece onun parmaklarının şehvetli dokunuşunu hissederek kendini bıraktı.

Sonra birden neler olduğunu fark etti ve onu durdurmaya çalıştı ama artık çok geçti. Adamın çevik parmakları elbisesinin arkasındaki tüm düğmeleri açmıştı. Korsesini tutarak doğrulup oturdu.

"Gabriel," dedi uyarıcasına, gözlerini ona dikerek.

"Seni her yerde öpebileceğime söz vermiştin," dedi ve bir parmağını kadının korsajına sokup hafifçe çekti.

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum! Ve neden hiç kıyafet giymiyorsun?"

"Ufak tefek şeylerimi giyiyorum," dedi. Ve sonra alaycı bir şekilde ekledi, "Giymediğim bir parçam hariç."

Aşağıya baktı, aslında onun bir parçasının aşağıda olduğunu görecektik kadar uzun bir süre.

bel kemerinin üstünden dışarı doğru çıkıyordu.

"Yapmamalısın," diye itiraz etti ama o anda adam eğildi ve ağzını onunkine bastırdı. Yine de konuşmaya devam etti, ama kelimeler döküldü

dili dudaklarının yumuşak çizgisini izlerken uzaklaştı.

"Bütün gece ağzını öpebilirim," diye fısıldadı.

Kate kendi kendine söz verdiği şeyin öpücükler olduğunu söyledi. Doğru, onun çıplak olacağını düşünmemişti. Ama en azından küçük bir şey giyiyordu. Her ne kadar o kısmını örtmüyor gibi görünseler de.

İradesinin küçük bir kısmı harekete geçti ve kollarını onun boynuna doladı. Adam anında karşılık verdi, Kate'in açık ağzını aldı ve onu çıplak göğsüne doğru çekti. Kate eridi, öyle ezici bir his ki her yeri titremeye başladı. Adam onu, damarlarında çılgınca bir ateş dans edene, arzu kol ve bacaklarından konyak gibi akana kadar öptü.

"Gabriel, ben ..." diye fısıldadı.

"Sus, tatlı Kate," dedi geri çekilerek. "Şimdi elbiseni çıkaracağım." Cevap beklemeden elbiseyi yavaşça öne doğru çekti, göğüslerinin üstünden, balmumu eklentili korsesinin üzerinden beline kadar indirdi.

"Kollarım," dedi soluk soluğa. "Hareket edemiyorum."

"Öpücüğüm," dedi ve sesi orman yangınına daha da alevlendirdi. Sesi boğuktu, sanki elinden geldiğince kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. Kadının kollarını serbest bırakmadı.

Adamın ellerinin korsesinin bağcıklarını ustalıklı çözmesini ve ardından korseyi genişçe çekmesini izledi. Göğüs arkadaşları yere savruldu; korsenin yukarı ittiği ve sertleştirdiği göğüsleri olgun elmalar gibi adamın ellerine düştü.

Bir an dondu kaldı ve sonra iç çamaşırını göğsünün üzerinden sıkıca çekti. İpekti, ipek gibi narindi.

"Aman Tanrım," dedi, sanki bu kelime ciğerlerinden sökülüp alınmış gibiydi. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim. Asla."

Kate'in dudakları bir şey söylemek için aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı çünkü

Gabriel başparmağını yavaşça göğüs ucuna sürttü. Bacaklarında için için yanan duygu alev aldı. Dudaklarından boğuk bir çığlık çıktı.

"Seni tatmalıyım." Tek bir hızlı hareketle ellerini kadının kombinezonuna koydu ve çekiştirdi. İpek, dilimlenmiş bir şeftalinin ikiye ayrılması kadar tatlı bir şekilde ayrıldı.

"Gabriel!" diye bağırdı ama Gabriel'in onu duymadığını bile anlayabiliyordu. Adam dikkatle göğüslerine bakıyor, gözleri alev alev yanıyordu.

Ellerinde, göğüsleri çok küçük görünmüyordu. Sanki dolgunlaştırmak için göğüs arkadaşlarına ihtiyaçları vardı. Yemyeşil ve yuvarlak görünüyorlardı, tam olarak doğru şekildelerdi.

Sonra karanlık başını eğdi ve kadın dudaklarının dokunuşunu onun üzerinde hissetti.

Göğüs. Bunu Aretino'nun resimlerinde de görmüştü; erkekler kadınları kucaklarında bebekler varmış gibi emziriyorlardı. İtalyan'ın bir tür gülünç sapkınlığı resmettiğine ikna olarak burnunu kırıştırmış ve sayfayı çevirmişti.

Ama Gabriel'in ağzına dokunduğunda, hayatında hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir zevk dalgası hissetti. Nefes alamıyordu ve boğazından bir çığlık geldi. Gabriel daha sert emdi ve bir başparmağı diğer meme ucuna sürttü; Kate'in zihni tamamen boğaldı ve vücudu yukarı kalktı, dudaklarından bir inilti koptu.

"Biliyordum," diye fısıldadı kabaca. Başını, kızın gözlerindeki çılgınca coşkuyu görebileceği kadar kaldırdı. "I-" Ama Kate'in ihmal edilmiş göğsüyle ilgilenirken sözleri kaybolmuştu. Kate'in ise kelimeleri Gekillendirme yeteneği yoktu, onun altında soluk soluğa kıvranmaktan başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Başını tekrar kaldırdığında vücudu zonkluyor, kan bacaklarında şarkı söylüyordu. "Gabriel," diye fısıldadı.

Ağzına geri döndü, onu cezalandırıcı bir şekilde öptü, ona karşı eğilmesini sağladı, bir his ve arzu fırtınasında kayboldu.

Ayrıldığında, iradesinin tükendiğini çok iyi biliyordu, Sanki hiç var olmamış gibi tüm pratik yanını bir kenara bıraktı. "Lütfen hareket etmeme izin ver," diye yalvardı boğuk bir sesle, gözleri adamın göğsünde geziniyordu... göğsünde

Kolları hâlâ elbisesinin içinde olduğu için dokunamamıştı.

Adam tek kelime etmeden geri çekildi, ama kadın onun havayı içine çekmek için nasıl çabaladığını gördü.

Kate hızlı bir hareketle bacaklarını yatağın kenarından geçirdi ve ayağa kalktı. Kollarını elbisesinin kollarından sıyırdı ama elbisesini beline kadar çekerek adamın sıcak gözlerinin kendisini takdir etmesine izin verdi.

"Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez," dedi ona, dudaklarında bir gülümseme belirerek.

Adamın gözleri irileşti ve kadın yavaşça, yavaşça elbisenin yere düşmesine izin verdi. Gabriel kombinezonunu beline kadar yırtmıştı, bu yüzden onu omuzlarından çekti, ama düşmesine izin vermedi, göğüslerine tuttu, meme uçlarından yavaşça çekti, ipeğın ağzının hassaslaştırdığı kısımlara sürtünme hissiyle ürperdi.

Gabriel kendini yataktan fırlatacakmış gibi bir hareket yaptı ama Gabriel bir bakışıyla onu durdurdu.

"Kendin soyunmuşsun," dedi, bir elini onunkinden ayırarak. Köprücük kemiğinden sağ göğsünün kıvrımına, oradan da kalçalarına yapışan zayıf ipek kombinezonuna kadar.

"Lütfen," dedi kısık sesle.

Elbisesini ayaklarının altından çekerek ona sırtını döndü ve küstahça masaya doğru yürüdü. "Biraz sıcaklamış görünüyorsunuz, Majesteleri. Belki yelpaze yardımcı olur."

Birkaç saat önce ona uzattığı yelpazeyi alarak yatağa doğru yürüdü. "Aşırı ısındığımda hep bunu kullanırım," diye mırıldanarak yelpazeyi açtı ve yüzünü yelpazeledi. Sonra biraz daha aşağıya, göğüslerine. Biraz daha aşağı... Geceliği esintiyle dalgalandı.

"Nedenini bilmiyorum," dedi, "ama şu anda alışılmadık derecede sıcaklamış gibiyim."

"Çok güzelsin," diye homurdandı Gabriel, sesi bir ses telinden biraz daha fazlaydı.

"Sanırım banyo vakti geldi," dedi ona sırtını dönerek. Sonra durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Benim için hazırlanmış bir banyo olduğunu söylemişsiniz, *değil mi?*"

Konuşabilecek gibi görünmüyordu ama onun önüne atladı ve banyo alanını gizleyen kadife perdeyi çekti.

"Ne kadar güzel!" Kate, içi nazıkçe doldurulmuş kocaman demir küveti görünce

Buharlı su, perdelerin kadifesinde, suyun üzerinde, vücudunun üzerinde altın ışık zerrecikleri saçan mumlar.

Bir adım öne çıkıp ayak parmağını soktu ve sonra saf bir zevkle iç çekti, Küvetin kıvrımına doğru gevşedi ve saçlarını arkasına atarak kenarından sarkmasını sağladı.

Odadaki tek ses suyun hafifçe şırıltısı ve Gabriel'in nefes alışının sert sesiydi. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Eğer o, Katherine Daltry, bir fahişe olmaya karar verirse, bu şatonun gördüğü en iyi fahişe olacaktı.

"Sabun," dedi elini uzatarak.

Gabriel tek kelime etmeden topu onun eline verdi.

"Mmmm," dedi koklayarak. "Elma çiçeği mi?"

"Portakal çiçeği," dedi. Sesi karanlık ve günahkârdı.

Sol kolunu sabunlayabilecek kadar doğrulabildi. "Aşağıya dönebilmek için giyinmen gerekmiyor mu?" diye sordu. "Korkarım herkes nerede olduğunu merak edecek."

Sağ kolunu sabunlarken gözleri ellerine sabitlenmişti.

"Gabriel?" diye sordu masumca, elleri göğüslerine gitti. "Gelip gideceğini söylediğine eminim. Planın buydu, değil mi?"

Bakışları o kadar aç, o kadar sıcaktı ki, suyun buharlaşmamasına şaşırdı. Boğazını temizledi. "Neden sen yıkamayı bitirmiyorsun, sonra ben giderim. Tabii yardıma ihtiyacın yoksa?"

Banyodan bir bacağını kaldırdı ve parmaklarının bacağının üzerinde gezinmesine izin vererek yavaşça ayak parmaklarını yıkadı.

"Sanırım," dedi kirpiklerinin altından ona bir bakış atarak, "biri bana bu diğer bacak için yardım edebilir."

Güçlü erkek ellerinin bacağının üzerinde sabunla gezinmesi nedense bambaşka bir duyguydu.

Ve Gabriel'in *bacak* yorumu Kate'inkiyle tam olarak uyuşmuyordu. Kate banyoda arkasına yaslanmış, Gabriel'in güçlü parmaklarının kalçasını okşarken verdiği karıncalanma hissinin tadını çıkarıyordu ki, parmaklar daha da yukarıya süzüldü... ve sonra daha da yukarıya.

Ayağa kalktı. "Gabriel!"

"Sus, sevgilim," dedi. Ve parmakları bir okşamaya dönüştü. Bu öpücük değildi. Onu durdurmalı.

Bunun yerine, devam etmesi için sessiz bir yalvarışla bacaklarını daha da ayırdı. Yaptığı her neyse, Kate'in kendini kontrol etmesine engel oluyordu. Kate'in sağduyusu, iradesi, onu sert ve güçlü yapan tüm parçaları onu terk etmişti. Geriye kalan tek şey, onun dokunuşundan haz duyan ve ona doğru eğilen bir bedendi.

Diğer eli göğsünde dolaştı ve kadın başını geriye atıp yüksek sesle ağladı. Elleri ateş gibiydi, alay ediyor, işkence ediyor, onu okşuyordu.

"Ben-" diye nefes nefese kaldı.

Bir parmak zonklayıcı bir an için en mahrem yerine daldı ve kadın paramparça oldu, çılgılık attı, kolları adamın boynuna dolandı, vücudu titriyordu.

Kate yavaşça kendine geldi, ıslak kollarının Gabriel'in boynuna kilitlendiğini ve gözlerinin kapandığını fark etti. Gabriel'in parmakları Kate'in dolgun kıvrımlarından gevşedi ve küçük bir veda okşamasıyla Kate'in vücudunda son bir ürperti yarattı.

"Yüce Tanrım, Kate," dedi bir tür iniltiyle.

Hareket etmedi. Terlediğini hissediyordu ve banyodaydı. Ağzından hiçbir kadının çıkarabileceğini hayal bile edemeyeceği sesler çıkıyordu. Zevkin yerini öyle şiddetli bir utanç dalgası almıştı ki gözlerini açmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ayrıca -her ne kadar önemsiz bir konu olsa da- bacakları hâlâ zonkluyordu.

"Kate?" diye sordu, sesi eskisi kadar günahkârdı. "Gözlerini hiç açmayacak mısın?"

Başını salladı, yüzünü onun tenine yakın tuttu. Sıcak kokuyordu ve erkek ve tarif edilemez derecede baştan çıkarıcı.

Bir eli sırtından aşağı kaydı, suyun altında omurgasının kıvrımını izledi, kalçasının kıvrımına doğru kaydı. "Seni oradan öpmek istiyorum," dedi konuşurcasına.

Vücudu şok içinde sarsıldı. "Hayır," dedi, sözcükler adamın teni tarafından boğuklaştırılmıştı. "Aşağı inip dansa başlamalıyım, ama Kate ..."

Kollarını yavaşça boynundan çekti ve ayağa kalktı. Zorla gözlerini açtı. Adam tamamen kaslıydı, hatta küçük bedeninin bandının üzerinde sertçe duran kısmı bile.

"Rahatsız olmaz mısın?" diye sordu, sıradan bir konuşma yapma çabasının başarısız olduğunu hemen fark etti. Sesinde sızlayan bir şey vardı, kalması için ona yalvaran bir şey.

O kalamazdı.

Havluyla göğsünü ovuyor ve gözlerini ayıramıyormuş gibi ona bakıyordu. "Evet," dedi açıkça. "Şu merdivenlerde on dakika kadar beklemem gerekecek."

Adamın yüzüne bakan Kate birden, yağıdığı utanç Çokunun hiçbir nedeni olmadığını fark etti. Ne kadar mahrem olursa olsun, aralarında yağanlar utanç verici değildi.

Bu yüzden tam da istedikleri gibi bacaklarını iki yana açtı ve elini uyluğunun iç kısmında gezdirdi.

"Ya o öpücüğü *şimdi* istersem?" diye fısıldadı.

Onun hafif dokunuşunun altında, bu fikir bile etini zonklatıyordu.

"Beni öldürüyorsun," dedi kısık sesle. "Gitmek zorundayım Kate. Bunu biliyorsun."

Ona şeytani bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Burada olduğumu, beklediğimi hatırladığın sürece sorun yok." Başının geriye düşmesine izin verdi ve göğüsleri suyun üzerinde yükseldi.

Boğuk bir ses çıkardı ve kadife perdelerin arasından kayboldu. Kate kapının arkasından kapandığını duydu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ona göre oldukça harika bir şey öğrenmişti.

Gabriel aşağı iner ve yapması gereken her neyse onu yapar, sonra da geri dönerdi.

Otuz üç

Neredeyse ilk dansı kaçıırıyordun," diye tısladı Wick ona. "Müzisyenleri elimden geldiğince geciktirdim ve herkese Sophonisba'nın hastalandığını söyledim."

Gabriel kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Aklı, kalbi yukarıda, Kate'le, onu bekleyen ipeksi, bal gibi kadınla kilitliydi.

Onu balo salonunun eşiğine getiren tek şey, doğduğundan beri alıştırıldığı demir gibi görev bilinci idi.

"Buradayım," dedi sıkıca.

Wick ona bakarak, "İyi bir gece değil," dedi. "Kız orada." Küçük bir beyefendiler çemberinin ortasında duran Tatiana ve amcasına doğru başıyla işaret etti.

Gabriel uyurgezer gibi odanın içinde yürüdü ve akşam yemeğinin çoğunu kaçırdığı için Tatiana'dan özür diledi. "Gördüğünüz gibi teyzem yaşlıdır," dedi. "Odasına vardığımızda kendini pek iyi hissetmiyordu.

ve korkarım o anlarda katılım talep etmek konusunda oldukça buyurgan davranıyor."

"Sorumluluklarının bilincinde olan bir adama hayranım," dedi Dimitri, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve Gabriel'e onaylarcasına gülümseyerek. "Rusya'da aile her zaman önce gelir. İngiltere'de gördüğünüz, çocuğun kendi kan bağıını neredeyse hiç tanımadığı türden bir babalık umurumda değil."

Tatiana'ya dönüp dans için elini isterken Gabriel'in zihninde Merry'nin adını ve Kate'in yüzünü taşıyan küçük bir kız dans ediyordu.

Tatiana bir tüy gibi dans ediyordu, reveransları zarifti, zamanlama duygusu kusursuzdu. Üç yaşından beri dans eğitimi alan Gabriel de en az onun kadar iyiydi.

Belli belirsiz, tensel bir hayal kırıklığının arkasından, gerçekten uyum içinde olduğu bir partnere sahip olmanın verdiği hazzın farkındaydı.

Müzik sona ererken, "Belki tekrar dans edebiliriz?" diye sordu.

Ona küçük bir gülümseme bahsetti. "Elbette Majesteleri, benim için bir zevktir."

"Bir vals, belki," dedi, işine son noktayı koyduğunun farkındaydı. Tabut. Vals başladığı ve Tatiana'yı kollarına alıp piste adım attığı an, evlilik sözleşmesini imzalaması an meselesiydi. Dansın fazla şehvetli ve itibarsız olduğu düşünülüyordu; evli olmayan bir kadınla piste adım atmak, yaklaşan evliliklerini ilan etmekle eşdeğerdi. Bu konuda kimsenin şüphesi yoktu.

Sanki vücuduna saplanan kasvetin gölgesi gözlerinde görünür hale gelmiş gibi biraz şaşkın görünüyordu.

"Onur duyarım," dedi kendini toparlayarak.

Tatiana, Toloose'un elini tutmak için ona döndü ve erkekler üzerindeki gücünü keşfeden bir kızın kendinden emin gülümsemesini takındı. "Amcama sormalıyım," dedi ona, gözlerindeki gizli kahkaha valsine ne anlama geldiğini onun kadar iyi anladığını gösteriyordu.

Gabriel nefes aldı. İki ya da üç set daha dans ettikten sonra orkestraya repertuarlarındaki en kısa vals çalmalarını söylerse, düşmüş gibi ya da sarhoş olmuş gibi yapabilirdi. Kendini odadan çıkarıp kulesine geri dönmek için her şeyi yapabilirdi.

Koluna vurulan sert bir darbe onu kendine getirdi.

Leydi Wrothe onun yanında duruyordu. "Müzik yeniden başlıyor," dedi Henry. Yüzündeki ifade pek de sevimli değildi.

"Leydi Wrothe," dedi eğilerek. "Rica etsem-"

"Evet, bu tedbiri sizinle birlikte uygulayabilirim," diyerek araya girdi. "Çok nazıksınız, çünkü bu lanet olası topuklu ayakkabılarımla bileğimi incittim." Doğruca, yastıklı kanepesi için yeterince büyük olan, gözlerden uzak küçük bir oyuğa yöneldi.

"Şimdi vaftiz kızım nerede?" diye sordu, önsöz söylemeden. "Odasına gittim, bu yüzden midesiyle ilgili bir taradiddle olduğunu biliyorum. Kate herhangi bir rahatsızlığı olan biri değil; hayatı boyunca yatakta bir gün bile geçirse şaşırırm."

Gabriel'in çenesi, Kate'le birlikte bir günü yatakta nasıl geçirebileceklerine dair görüntüler zihnine üşüşürken sıkıştı. "Korkarım size yardımcı olamayacağım," dedi kulaklarındaki uğultunun arasından.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Henry yelpazesıyla ona tekrar sertçe vurdu. "Ben puding değilim, biliyorsun. O kızın anne ve babası ayak parmaklarını kaldırdılar ve artık o benim. Ve ben" -bir anne kaplanın tüm çekiciliğiyle gülümsedi- "kalbi kırılırsa bundan hiç memnun olmayacağım."

Gabriel, "Ben de aynı şeyi hissederdim," dedi.

"Kolunda o aşırı beslenmiş Rus kızla yerde döndüğünü görünce kim tahmin edebilirdi ki?"

"Prenses Tatiana çok ..." Durakladı. "Çok hoş bir kız."

"Ama Kate senin *güzel bir* kıza koyun gözüyle baktığını görmekten zevk alır mıydı?" "Leydi Wrothe," dedi Gabriel. "Bu evlilik Gelinimin yüklü çeyizi ve benim unvanım. Bu eski bir hikaye.

hepsi daha önce duydu." Sözleri, kalbinin her atışında bir tane olmak üzere, sert küçük meşe palamutları gibi döküldü. Gözleri Kate'in yüzüne kaydı. "Kate'le evlenemem."

"Eğer bana bir tür ağıt yakmayı planlıyorsan, yapma," diye tersledi Henry. "Sen dığarıda müstakbel gelininle dans ederken Kate'i bu gece için kiraladığın bir dadı gibi saklamak zorunda değilsin. *O* da burada olabilir, çünkü onunla evlenmek isteyecek bir sürü erkek var, yüklü bir çeyiz olsun ya da olmasın!"

Gabriel derin bir nefes aldı. "İstediğim yerde evlenemem."

"Yapmalısın demiyorum," diye karşılık verdi Henry. "Dünyayı kadınlarının ayaklarının altına seren erkekler vardır, bir de dünyayı siyah beyaz bir defter gibi gören sizler. Sizden biriyle hayatımın erken dönemlerinde karşılaştım, bu yüzden nasıl biri olduğunuzu biliyorum."

Daha önce bir kadına vurmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. "Eğer beni affedersen-"

Ama eli koluna düştü ve gözlerinde gördüğü şey dilini tutmasına neden oldu. "Önünüzde bir seçim var, prens," dedi. "Doğru olanı yapsanız iyi edersiniz, yoksa hayatınızı kendinize lanet ederek geçirirsiniz. Az önce bahsettiğim beyefendi. Evlendiği çeyizin kaybettiklerini telafi ettiğini sanmıyorum. Ve inanıyorum ki o da benimle aynı fikirde olacaktır."

Gabriel oldukça kör bir şekilde döndü ve kapıya doğru yürüdü. Bir beyefendi son anda yolundan çekildi.

Sadece Wick onun yoluna çıktı.

"Tatiana'ya onunla vals yapacağımı söyledim," dedi Gabriel alçak sesle, sert bir fısıltıyla. "Onu bul ve ona bir şey söyle."

"*Vals* mi? Ona hastalandığını söylemek zorundayım."

"Evet," dedi Gabriel. "Ölümüne hasta, sanırım öyle diyorlar."

Otuz dört

Kate üst katta kurulandı, mahvolmuŒ kombinezonunu inceledi, buruŒmuŒ elbisesini alıp bir sandalyenin üzerine koydu ve son olarak duvara asılı duran sabahlığı giydi. İpekti ve tenine egzotik bir okşayış gibi geliyordu. Kapalı tutmak için kordonu beline iki kez doladı.

Gabriel hala gelmedi.

İyonya hazineleriyle ilgili dergiyi aldı, karıştırdı ve notlar arasında Gabriel'den gelen bilgili ve agresif bir mektupla karşılaşınca çok eğlendi. Aretino'yu eline aldı ve hemen bıraktı. Bu gravürlerin Gabriel'in ona dokunduğu akkor halindeki şefkatle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

Ve böylece bir karar verdiğini fark etti.

Gabriel ile yatmak istiyordu. Açgözlüydü, doğruyu söylemek gerekirse açgözlülükten çıldırmıştı. Bunu -onu- kendisi için, kimsenin ona sevgi dolu bir şekilde dokunmadığı yedi yılı telafi etmek için istiyordu.

Ona bekâretini verecek ve sonra Londra'ya gidecekti. Bu düşünce bacaklarını titretti ve yanaklarının ısındığını hissetti. Yıllardır vahşice istediği tek şey buydu.

Kapı açıldı ve Gabriel içeri girdi. Yüzünde, gözlerinde kurşuni bir şey vardı. "Ne oldu?" diye sordu, odanın diğer ucundan. Ve sonra, onun önünde durmak için yürüdü: "Gabriel, ne oldu? İyi misin?"

Ona baktı, gözleri Kate'in okuyamadığı bir duyguyla doluydu. "Balo salonunda ne yaptığımı biliyor musun Kate? Herhangi bir fikrin var mı?"

Bir elini adamın paltosuna koydu, sesindeki soğuk öfkenin ışığında onun katı sıcaklığını hissetmek istiyordu. "Dans etmek."

"Sadece dans değil," dedi kesin bir ifadeyle. "Müstakbel eşim Tatiana ile dans ediyordum."

Kate acının bir insanın kalbini yara gibi deĞebileceğini hiç düşünmemişti ama Çimdi bunun mümkün olduğunu biliyordu. Tatiana'yı unutmayı, Gabriel'in sadece ... başka bir yerde olduğunu düşünmeyi başarmıştı. Tüm vücudu gerildi ve dondu, tıpkı annesinin odasına girip ruhsuz bir beden gördüğünde olduğu gibi.

Neyse ki Gabriel konuşmaya devam etti. "Akşam yemeğinde onunla oturdum. Gamzeleri var ve beş dil biliyor. İlk dansı biz yaptık. Enfes bir dansçı. Ondan vals yapmasını istedim."

Kate saçlarını omuzlarının arkasına itmek için uzanırken, "Anlıyorum," dedi kararsızca.

"*Görmüyorsun,*" dedi vahşi bir ses tonuyla. "Kanlı toplum hakkında *görecekt* kadar bilgin yok. Bir kadınla vals yapmak demek, onu kollarına almak ve bacak bacak üstüne atarak yerde daireler çizmek demektir."

Kate sesindeki kontrolle gurur duyarak, "Kulağa çok samimi geliyor," demeyi başardı.

"Çok," dedi Gabriel. "Eğer sen ve ben-" Arkasını döndü ve siyah pencereye doğru konuştu. "Eğer sen ve ben vals yapsaydık, odadaki herkes sevgili olduğumuzu bilirdi. Kollarında bir kadın varken ve vals çalarken hiçbir şeyi gizleyemezsin."

Kate'in kafası karışmış ve biraz da sinirlenmeye başlamıştı. Gabriel'in nişanını onun yüzüne vurması doğru gelmiyordu. "Tebriklerimi sunmam muhtemelen uygun olmaz."

Dönüp ona baktı, gözleri kara kömür gibiydi. "Sen beni tebrik etmeye *cesaret edebilir* misin?"

Kate giydiği ipek sabahlığın önünü düzeltti. "Yapmalıyım . . . Odama dönmeliyim."

Yırtıcı bir hayvan gibi üzerine çullanmıştı. "Beni bırakmayacaksın!"

Ve sonra onun gözlerindeki duygunun ne olduğunu anladı. Umutsuzluk, öfke ve aşktı. Aşk. "Gabriel," dedi küçük bir nefesle.

"Ne cüretle-" diye tekrar başladı.

"Sus," dedi, bir elini onun yanağına koyarak. "Sus."

Adam yutkundu.

"Eğer olduğun gibi bir adam olmasaydın muhtemelen seni bu kadar sevmezdim."

Boğazı öfkeyle çalıştı. "Sen-"

"Seni seviyorum." Başını salladı. "Tüm kalbimle." Adamın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve ona hayatının en tatlı öpücüğünü verdi. "Sen benimsin," diye fısıldadı. "Bir şekilde, kalbimin bir parçasında, her zaman benimle olacaksın."

Bir iniltiyle onu kollarının arasına aldı. Kadın kollarını Gabriel'in beline doladı ve portakal çiçeği sabununun hafif kokusuyla birlikte, sadece Gabriel'e ait olan baharatlı bir vahşilik yakaladı.

Bir süre sonra adam kıpırdandı. O konuşmadan kadın eliyle ağzını kapattı. Adamın kolları kadının omuzlarından kaydı ve kadın gözyaşları içinde, başı dik bir şekilde geri çekildi.

"Benimle evlenemezsin. Tatiana ile evleneceksin çünkü o senin için seçildi, ama bundan daha fazlası Gabriel, çünkü sen beş dil bilen, bir melek gibi dans eden ve yanında bir kralın fidyasını getiren birini *hak* ediyorsun."

"Eğer dünya farklı olsaydı-" Sesi kesildi.

"Öyle değil," dedi kararlılıkla. "Dünya böyle bir yer ve senin beslemen, giydirmen ve bakman gereken koca bir şaton var. Bir aslandan bahsetmiyorum bile."

Gülümsemedi.

"Sorumluluklarına asla sırtını dönmeyeceksin," dedi ona. "Sen kardeşin değilsin, Gabriel."

"Ama senin için," dedi acıyla.

"Seni şimdi sevmeyi tercih ederim," dedi şiddetle, "ailene sırtını dönerek kırılmış bir adam olarak kabul etmektense."

Bir an sonra, "Oldukça korkutucu bir kadınsınız," dedi. Ama onun Gözlerindeki o vahşi umutsuzluk kaybolmuştu.

Ellerini sabahlığı bir arada tutan düğümün üzerine koydu. "Bu giysiye ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Bir banyan."

"Oldukça sıcak." Düğümü yavaşça çözdü. "Görüyorsun ya Gabriel, sen aşağıda bir tür karar verirken, ben de kendi kararımı verdim."

Adam istemeyerek de olsa kadının ellerinden yüzüne baktı. "Sen mi yaptın?"

"Tatiana'ya ne olursa olsun," dedi nazikçe, "burada bir önemi yok, Bu gece değil. Bu gece bizim için. Yarın dünya için, Tatiana için, çeyizler için ve geri kalan her şey için. Algie ile balonuza geleceğim, sonra da Henry ile Londra'ya gideceğim. Sanırım Mariana'ya hiç dönmeyeceğim. Orada benim için hiçbir şey yok, gerçi bunu anlamam yıllarımı aldı."

"Henry seninle ilgilenecek."

Gülümsedi. "Evet, öyle olacak. Babama aşık oldu, biliyorsun. Ona gerçekten aşık oldu. Ama babam onun yerine annemle evlendi. O da hayatını onsuz yaşadı. Ve bu mutlu bir hayattı."

Gabriel ani ve şiddetli bir hareket yaptı. "Senin başka biriyle birlikte olma ihtimalini düşünmek bile istemiyorum."

Kate'e göre tam bir erkek gibiydi. Tatiana hakkında kolayca konuşuyordu, ama paralel, gelecekteki eşi, o kadar da açık bir konu değildi. "Henry beni hiç sahip olamadığı kızı olarak görüyor," dedi. "Sen burada olacaksın, ben de Londra'da olacağım. Ama bu gece ..." Kordonu çözdü ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Hafif bir tokatla yere düştü.

"Bu gece seni istiyorum, hepinizi."

"Ne diyorsun sen?" Yüzü aklıktan kararmıştı.

Banyanın açılmasına izin verdi, ipeği bir göğsü ortaya çıkarmak için yana düştü.

"Sana bekâretimi veriyorum, olduğu gibi," dedi basitçe. "Bu bir hediye Gabriel ve dilediğim kişiye bahşetme hakkına sahibim. Bu, balodan sonra bir arabaya atlayıp bu kaleden ayrılmayacağım anlamına gelmiyor, çünkü ayrılacağım."

Adam başını sallıyordu, o da banyanın diğer tarafının kaymasına izin verdi.

açarak her iki göğsünü de onun bakışları için serbest bıraktı.

"Bu hediye sadece ve sadece ben verebilirim," dedi ona, bir elini göğsünün kıvrımına götürerek. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Fransızca bir mektup kullanmanızı bekliyorum."

Kadını rahatlatmak için adamın çenesindeki çelik biraz gevşedi. "Çok katı bir genelevin başrahibesi gibi konuşuyorsun."

"Pek övgü dolu bir karşılaştırma değil," dedi sırtına engel olamayarak, "ama seni affedeceğim." Banyan dirseklerine kadar yere düştü.

"Bir anlaşmamız var mı Gabriel? Bu gece var mı?"

"Yapmamalıydım," dedi hışımla. "Bir centilmen olarak-"

"Bu gece bir centilmen değilsin," diye hatırlattı ona. "Sen bir erkeksin, Gabriel. Ben de bir kadını. Aramızda ne unvanlar, ne toplum, ne de saçmalıklar var."

"Beni öldürüyorsun," dedi, onu öyle aniden kendine çekti ki nefesi ciğerlerini terk etti. "Beni erkeksizleştiriyorsun."

Hissedebildiği kadarıyla durum kesinlikle böyle değildi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi kışkırtıcı bir tınıya dönüşmüştü. Sonra kasıtlı olarak ona süründü. Şalvarı mücadeleyi bırakmış ve yere düşmüştü; çıplaklığı ile adamın resmi kıyafeti arasındaki tezat lezzetli bir şeydi.

Hoşuna gitmesi uzun sürmedi.

Boğuk bir iniltiyle bir adım geri çekildi, gözleri onu canlı canlı yiyordu ve giysilerini çıkarmaya başladı. Düğmeler uçtu; kravatu masanın üzerinden kayarak küçük çömlek parçaları yığınının üzerine düştü; kadın hâlâ onun göğsüyle ilgilenirken pantolonu kayboldu.

"Çok kaslısın," dedi, rahat bir tonda konuşmaya çalışarak.

"Avcılık," dedi adam.

"Sakın bana her öğün yediğimiz kümes hayvanlarını senin sağladığını söyleme."

Ağzı buruştu. "Pek sayılmaz. Annemin hediyesine şahit olun, bana bir Hindistan Yıldızı zümrütü bıraktı ve bu hafta sonu yapılan savurganlıklara rağmen fiyatı şatonun altı ay daha ayakta kalmasını sağlayacak."

Ayıldı, yaklaştı ve bir parmağını onun omzuna uzattı. "Gabriel?" Kadının fısıltısında acı veren bir açlık vardı ve adam hemen karşılık vererek onu kucakladı ve yatağa doğru yürüdü.

Onu yere bıraktı ve sonra, daha fazla uzatmadan, bir bacağını onun üzerine salladı ve kendini yavaşça onun vücuduna indirdi.

Kate onun ağırlığını, sıcaklığını ve kaslı vücudunun kendisinde yarattığı o tuhaf hissi duyunca istemsizce bir ciyaklama sesi çıkardı. Kıpırdamadı, dirseklerini başının yan tarafına dayayarak orada bekledi.

Gözlerini açtı ve onunkilerle buluştu. "Gitmeyecek misin ..."

"Ne?" diye sordu, belli ki masum görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Kate dudaklarını yaladı. *Ona* talimat vermek zorunda kalmayı beklemiyordu. "Biliyorsun," diye ısrar etti.

"Hayır, sen söyle," dedi ipek gibi. "Ben aşağıdayken Aretino'yu incelemek için çok vaktin vardı."

"Ben o kitaba bakmadım," dedi, kendini daha rahat hissetmek için kıpırdanarak. Ne de olsa hafif biri değildi. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ne?"

"Bu iyi hissettiriyor," dedi, dudaklarından boğuk bir nefes kaçtı.

"Ah," dedi memnun bir şekilde. Tekrar kıpırdandı, adamın sertliğinin kalçalarının kıvrımına nasıl oturduğunu test etti. "Sen aşağıdayken ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Ne yaptın sen?" Başını eğmişti ve köprücük kemiğini yalıyordu. Dilinin sürtünmesi kadının sinirleri üzerinde küçük bir titreşim yarattı.

"Aretino'ya bakmadım ama İyonya antikalarıyla ilgili dergiyi okudum," dedi, parmaklarını omzunda gezdirdi, geniş sırtına doğru kayd, oradaki kas çizgisinde dans etti. "Editöre yazdığın mektubu okudum. Çok zekiceydi. Çok da tartışmacıydı. Yazara mankafa demenize gerek yoktu diye düşündüm. Ya da saçmalıktan başka bir şey yazmadığını söylemenize."

"Kate."

"Evet?"

"Kapa çeneni."

Başı aşağı kayd ve ağzı meme ucunun üzerine kapandı.

Susmadı. Yapamadı; adam meme ucunu ağzına aldığı anda, kadın irkilerek bir çığlık attı. Sanki içinde bir tel kopmuş gibi hissetti; sanki bir kuklaymış gibi, vücudu yumuşak, sıcak ve çaresiz hissederek onunkine doğru eğildi. Kalçalarının arasına bastıran ereksiyon aniden farklı hissettirdi. "Gabriel!"

Adam daha sert emdi ve kadın dudaklarına ulaşmadan zihninde oluşan kelimeleri unuttu. Kate onun omuzlarını kavradı ama adam ondan uzaklaştı. Kate kendini toparlayamadan, adam bir dirseğinin üzerinde durarak sağ elini serbest bıraktı ve Kate'in bacağından açağı kaydı.

Şurada.

"Bunun olduğunu sanmıyorum-" Kate idare etti.

Ama parmakları kızın buklelerinde dans ediyordu ve başını diğer göğsüne doğru indirdi ve kız cevap veremedi, konuşamadı.

Kıvılcımlar bacaklarına sıçramaya başladı ve elleriyle bacaklarını kavrayarak kıvrandı.

Umutsuzca kollarından aşağı, göğsüne doğru koşuyordu. "İstiyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Ne?"

Sesi çok tembel, çok sakın ve çok kontrollüydü. Sesi kızın beynine işledi ve kız gözlerini açtı. Bir ahmak gibi sırtüstü yatıyor ve onun kendisini tatmin etmesine izin veriyordu.

Adamın parmaklarıyla ne yaptığını (çaba sarf ederek) görmezden gelerek yanağını öpmeye başladı. Adam başını kaldırmayınca, onu bir kedi gibi yaladı, tıpkı onun kendisini yaladığı gibi ve okşaması karşısında ürperdiğinde mırıldandı.

Sonunda başını kaldırdı, o da dudaklarının kenarını yaladı ve sonra onları ısırdı, çünkü aklına bu fikir gelmişti ve çok lezzetli görünüyorlardı.

Gabriel itiraz etmedi.

Ellerini adamın sırtında ve kışının kıvrımlarında gezdirerek kasları, tepeleri ve vadileri, sağ ve sol tarafını belirleyen küçük çukurları keşfetmesine izin verdi.

Onun kendisine karşı kıpırdadığını hissedebiliyordu ve bu ona muhtemelen iyiye işaretmiş gibi geldi.

"Öp beni," diye emretti, dudaklarını tekrar yalayarak. "Lütfen."

Adam kızın ağzını şiddetle kapattı ve kızın kolları tekrar adamın boynuna doğru uçu, sanki sadece ona sıkıca sarılmak onu aralarındaki ateş fırtınasında sabit tutacakmış gibi

Öpücük. Uzun süren uyuşturuculu anlardan sonra öpüşmeyi kesti ve "Bunu bütün gece sürdürmek istiyorum ama Kate ..." dedi.

"Ne?"

"Bana böyle sürtünmeyi bırakmazsan, bu çok kısa ve hayal kırıklığı yaratan bir ilk karşılaşma olacak."

"Hoşuma gidiyor," dedi ona gülümseyerek ve kıpırdanarak. "Bana kendimi

... sıcak. Ve yumuşak. Ve"-yanakları pembeleşti-"ıslak."

Elleriyle yüzünü çerçeveledi, dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi ve aniden onun bir parçasının kendisine sürtündüğünü hissetti.

"Evet," diye nefes aldı. "Lütfen." Vücudundaki her şey gerilmişti, sanki tüm konsantrasyonu bacaklarının arasındaki o ateşli yere gitmişti.

Gözleri arzudan simsiyah olmuştu. "Emredildiği gibi bir Fransız mektubu giymem gerekiyor," dedi ve komodinden bir şey aldı. Ve sonra, bir an sonra ...

Hayal edebileceğinden daha büyük ve daha ateşliydi. Adam kızın içine doğru kaydı ve durdu, kızın anlayamadığı bir şeyler fısıldadı.

Ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve ona doğru eğildi. "Bu değil Yeterince," diye soludu ve neredeyse kahkahaya benzeyen bir inilti duydu ... ve sonra adam tekrar ilerledi.

Çıglık attı ama acıdan değil. Sahiplenilme, ele geçirilme ve alınma duygusuydu, başka birinin, herhangi birinin değil, Gabriel'in, *Gabriel'in hissiydi*.

Geri çekildi. "Acıyor mu?" diye sordu. "Konuş benimle, Kate. Devam etmek zorunda değiliz. Devam edebiliriz-"

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı.

"Lütfen durur musun?" Adam onun üzerinde asılı duruyordu, çenesi gergin, gözleri tutkuyla kararmıştı. "Çok mu acıyor, aşkım?"

"Yapamam-"

"Bunu kaldıramazsın," dedi, daha da geri çekilerek. "Anlıyorum. Daha önce de çok iri olduğum söylenmişti."

"Kahretsin," diye bağırdı Kate, sonunda sesini bulmuştu. "Geri dön, Gabriel. Gel, şimdi gel!" Ve uzanıp onu şiddetle kendine doğru çekti.

Gülümsemesi saf vahşi bir neşeyle parladı. "İşte benim Kate'im," diye mırıldandı ve ileri doğru okşadı.

İçgüdüsel olarak sırtını dikleştirdi ve onunla buluşmaya geldi. Adam çok doluydu, çok büyük, çok mükemmel. Katlanılabiliirliğin sınırındaydı. "Tekrar," diye nefesini tuttu, vücudunun kabul etmesini istiyordu.

İtaatkar bir şekilde sahneye çıktı.

Ve tekrar.

Ve tekrar, tekrar, tekrar, tekrar, tekrar. Adam, nefesi boğuk bir törpüden başka bir şey olmayana ve ter her ikisinin de vücudunu ıslatana kadar kadının içine pompaladı.

"Tatlım," dedi Gabriel, "yapmalısın, sana ihtiyacım var ..." ama sesini kaybetti ve kız, vücudunun gitmek istediği yerdeki sıcaklığı ve çılgınlığı nasıl takip edeceğini bilemedi. Ta ki . . .

Ta ki eğer sıkarsa... eğer sıkarsa... keşfedene kadar. Bir kere boğuk bir böğürtü çıkardı. Her seferinde.

Ve o ... alevler bacaklarından aşağı ve ortasından yukarı yaladı ve Sırtını tekrar dikleştirdi, neşeyi ve vahşiliği, teri v e zevki karşıladı ve sonra ... işte oradaydı.

Dalga dalga gelen sıcaklık vücuduna çarptı, ta ki ağlayana kadar. ahlaksız bir zevkle parmaklarını adama geçirdi ve asıldı.

Otuz beş

Yıkanmışlar ve tekrar sevişmişlerdi, yavaş ve tatlı bir şekilde, battaniyelerin altında sarılmışlardı, gece havası önce soğumuş sonra da dondurucu bir hal almıştı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı o uzun gecenin bir noktasında.

"Kendimi Romeo ve Juliet'in kanını akıtıyor gibi hissediyorum," dedi Gabriel. "Bana tarla kuşundan bahsetmeye başlama Juliet, çünkü onlar bu kadar yükseğe uçmazlar."

"Gitmem gerek," dedi boynuna öpücükler kondurarak.

"Hayır." Sesi inatçı küçük bir çocuk gibiydi. "Hayır."

Boynuna doğru güldü ve bacağına biraz daha sıkı onunkilerin arasında. Kendini bu kadar mutlu, bu kadar güvende hissettiğini hiç hayal etmemişti.

"Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı, çünkü bunun söylenmesi gerekiyordu. Doğru dürüst vedalaşmak, teşekkür etmek ve ayrılmak üzere yetiştirilmişti. "Ve bu geceyi her zaman hatırlayacağım."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Beni Romeo'ya çeviriyorsun." "Romeo senin kadar küfretmezdi," dedi kız, bir desenin üzerinde iz sürerek. tek parmağıyla göğsüne bastırdı. "Prenslere layık değil."

"Seninle tanıştığımndan beri yaptığım hiçbir şey prenslere layık değil," dedi. "Ne bu gece, ne de

-Hiçbiri değil."

Kendini durduramadı. "Sadece beni unutma." Adam sustu ve kadının kalbi durdu.

"Romeo'nun gelini mezarda yatarken ona ne söylediğini biliyor musun?" Gabriel sordu.

"Hatırlamıyorum," diye itiraf etti Kate.

"Sonsuza dek onunla kalacağına söz veriyor. Belki başka bir şey *daha vardır* ve sonra şöyle der: "*Bu loş gece sarayından bir daha asla ayrılmayacağım.* Sarayım var Kate, sarayım var ama yine de seninle kalamam."

"O noktada kendini öldürmüyor mu?" Kate temkinli bir şekilde sordu. "Evet."

"Bunun bir parçası olmamayı tercih ederim," dedi. "Söylemeliyim ki Gabriel, hayalini kurduğun edebiyat çok karanlık görünüyor."

"Sanırım Dido ile Juliet arasında bir paralellik var," dedi.

"Saçma sapan kadınlar," dedi çenesini onun göğsüne dayayarak. "Sana tapıyorum ama yakın gelecekte bir cenaze ateşi inşa etmeyi planlamıyorum."

Onun kıkırdamasını duymadan önce hissetti, saçlarına bıraktığı öpücükte gülümsemesini hissetti. "İşte benim Kate'im."

"Vücudumda romantik bir kemik yok," dedi özür dilemeden.

"Bahse girerim seni mısralara dökebilirim." Ve sonra onu tekrar öpmeye başladı.

Ama gerçeği bilmek için şarkı söyleyen bir tarla kuşuna ihtiyacı yoktu. Yıllardır şafakla birlikte doğmak ona bunun yakın olduğunu, o koridorlardan geri dönmesi gerektiğini söylüyordu.

"Gabriel," diye fısıldadı.

"Hayır."

Kıpırdandı. "Yapmalıyım." Yataktan devrildi ve taş zeminin soğuşuna karşı ayak parmaklarını kıvırarak tekrar onun sargısını çekti.

O da yatağın dışındaydı, yüzü kalbini acıtan kasvetli çizgilerle belirlenmişti.

Ama dudağını ısırды ve konuşmadı. Yardım edemezdi, yardım edemezdi. . . . bu başka bir öpücükle ya da bir sözle çözülemezdi.

İki dakika sonra siyah dantellere bürünmüş ve onun kollarına sarılmıştı. "Teyzeni şatonun içinde böyle gezdiremezsin!" diye soludu.

"Eğer biriyle karşılaşırsak, onlara Sophonisba'nın çok fazla konyak içtikten sonra ölümcül bir felç geçirdiğini söyleyeceğim."

Ona sitem edecekti ama ses tonu buz gibi soğuktu.

"Bu onun suçu değil," dedi başını onun göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinleyerek.

"Ne değil?"

"Hiç evlenmemiş ve sonunda istenmeyen bir çamaşır parçası gibi dışarı atılmış. Bu onların suçu değil Gabriel ve bunu aklından çıkarmamalısın."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Başka bir koridor boyunca ilerledi, tekrar döndü ... şimdi onun odasının kapısına yakın olmalıydılar. "Bu Fate, Romeo ve Juliet'in sonunu getiren o küstah şeytan."

Kate'e çok dramatik gelmişti ama ne demek istediğini anlamıştı.

"Seni seviyorum," dedi adam onu odanın kapısında ayağa kaldırdığında. Her şeyi göze alarak peçesini kaldırdı ve onun yüzüne baktı.

"I-" Ama kelimeler boğazında düğümleniyor gibiydi ve kalbi onun sessizliği karşısında göğsüne çarptı.

Bunun yerine eğilip onu öptü ve sonra hızla dönüp gitti.

Kate onun koridorun köşesini dönmesini bekledi ve sonra odasının kapısından içeri yuvarlandı. Freddie yatağının ortasında bekliyordu. Uykulu ağzını kaldırdı ve ona sevgi dolu bir havlama verdi. Şöminenin üzerinde alçakta duran mumlar vardı. Kitabı, terlikleri ve geceliği onu bekliyordu.

Bu odada gerçek hayat vardı ve arkasında bir peri masalından başka bir Şey yoktu ve bunu hatırlaması iyi olurdu.

Sabah olduğunda kendini gerçekliğin sınırları konusunda eğitebilirdi. Şimdilik Freddie'nin sıcacık küçük bedenini çenesinin altına sıkıştırdı ve yüzüne szlen tuzlu gözyaşlarını yalamasına izin verdi.

Rosalie birkaç saat sonra kapıdan içeri süzüldü, odanın içinde dolaşarak perdeleri açtı.

"Hayır," diye inledi Kate. "Lütfen, git buradan. Henüz ayağa kalkamam."

"Kalkmana gerek yok," dedi küçük hizmetçi neşeyle. "Size harika haberlerim var-"

"Dışarı!" Kate gözlerinin hâlâ şiş olduğunu bilerek doğrulup oturdu. "Köpekleri yanınıza alın lütfen. Seni sonra ararım." Ve böylece geriye doğru düştü, kafasına bir yastık geçirdi ve baygın numarası yaptı.

Öğleden sonra ikiye kadar kalkmadı. Kayıtsızca zilin yanına gitti, Rosalie için zili çaldı ve sonra cama baktı. Bekareti bozulmuş bir kadının tıpkı diğer kadınlara benzediğini fark etmek biraz ilginçti.

Aslında, diye düşündü, biraz daha yaklaşınca, eskisinden daha iyi görünüyordu.

bir hafta önce. Cildinde bir parıltı vardı ve dudakları-

Kıpkırmızı ve hafıfe şişmiş görünmelerine neden olan Şey pşmeleri olmalıydı.

Rosalie elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girdi, onu sıcak su getiren uşaklar izledi. "Senin için çok güzel bir sürprizim var!" dedi yine.

Kate yorgun bir ifadeyle, "Banyodan sonra anlat," dedi ve tuvalet masasına oturup bir parça tost aldı.

"İ şunu." Rosalie ona bir fincan çay uzattı. "Kötü bir miden vardı Dün gece zgndm. Sana bakamadığım için kendimi çok kötü hissettim ama Bay Berwick bensiz yapamayacağını söyledi. ieklerle aram iyidir. Ve size bir hizmetçi göndereceğine söz verdi. Yardımcı oldu mu?"

"Kesinlikle. O mükemmeldi." "İşte, bu seni daha iyi hissettirecek."

Banyodan çıkıp kurulanana, pudralanana ve giyinene kadar Rosalie umutla, "Sürprizini şimdi öğrenmek ister misin?" dedi.

"Özür dilerim," dedi Kate. "Elbette dilerim."

"Üvey kız kardeşin geldi!" dedi ciyaklayarak. "Bayan Victoria'nın dudağı iyileşti ve dün geç saatte geldi, ama tabii ki siz hastaydınız ve rahatsız edilmek istemediniz. Odasının kapısını çalmamı ister misiniz? Hemen yan odada. Bay Berwick, ikinizin birlikte olabilmesi için Bay Fenwick'i bir kat yukarı taşıdı."

"Victoria burada mı?" Kate oturarak söyledi. "Üvey annemle birlikte mi?"

Rosalie başını salladı. "Hayır. Ve bu bir lütuf değil mi? Leydi Dimsdale onu getirdi ama hanımefendi Bayan Victoria'nın düğününe hazırlandığı için hemen gitti." Telaşla kapıya doğru yürüdü. "Onu hemen getiriyorum. Sizi görmeyi çok istediğini biliyorum."

Victoria sanki karGılanacağından emin değilmiG gibi odaya oldukça çekingen bir tavırla girdi. Kate ayağa kalktı ve onu karşılamaya gitti.

Birlikte büyüdükleri söylenemezdi; babaları ölene kadar sadece birkaç ay Yarrow Evi'nin aynı katında yaGamıGlar, bunun üzerine Mariana Kate'i hemen çocuk odasından çatı katına taGımıGtı.

Mariana, Kate'in on altı yaşında kreş için çok büyük olduğunu ve fakir bir akrabanın ana kata yerleştirilmesine gerek olmadığını söyledi.

Ama Victoria'nın kendisinde eksik olan içsel bir nezaket vardı. ve Mariana'nın alaylarına ya da aGagılamalarına hiç katılmamıGtı.

"Rosalie, bize biraz daha çay getirir misin?" Kate sordu.

Hizmetçi kendini kapıdan dışarı attı ve Kate onun yanına oturdu. ateşin yanında oturuyordu. Freddie geldi ve onun kucağına atladı. "Dudağın nasıl?"

"Sorun yok," dedi Victoria, yarayı okşayarak. "Yaraya neşter vurulduktan sonra ertesi gün çok daha iyi olmuştu."

"Bana mükemmel görünüyor," dedi Kate.

"Bu kale bir tuhaf değil mi? Çok büyük. Dün gece soğuktan öleceğimi sandım, en azından Sezar benimle yatağa gelene kadar."

"Caesar!" Kate irkilerek, "Caesar," dedi. Eli Freddie'nin başında dondu kaldı. "Ben yapmadım odamda olmadığının bile farkındaydım."

"Havlamasını duyabiliyordum," diye açıkladı Victoria. "Dayanamadım, sonunda buraya geldim ve onu odama getirdim. Freddie çok rahat görünüyordu, ben de onu senin yatağına bıraktım."

Elbisesinin bir kıvrımıyla oynarken yanaklarına renk gelmişti. Kate ona baktı ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini anladı. "Dün gece yatağında uyumadım," dedi iç çekerek.

"Ben yargılayacak biri değilim," dedi Victoria.

"Neden geldin?" Kate soruyu bir gülümsemeyle yumuşatarak sordu.

"Algie bana yazmaya devam etti." Ve Kate'in kaşı havalanınca: "Bana her gün yazıyor. Mart ayında Westminster Abbey'de tanıştığımızdan beri ikimiz de her gün yazıyoruz."

"Öyle mi?"

Victoria başıyla onayladı. "Bazen sayfalar dolusu. Algie," dedi gururla, "harika bir muhabirdir. Benim bir mürebbiyem yoktu, biliyorsun, bu yüzden çok daha az iyiyim - o pek aldırıyor."

Kate, Victoria'nın eğitiminin Mariana'nın evdeki hizmetçileri kovma eğiliminden nasıl etkilendiğini hiç düşünmemişti; kız kardeşi özel ders almayı çok özleyen birine benzemiyordu. Ama yanakları pembeydi ve hâlâ elbisesini düzeltiyordu.

"Özür dilerim. Mürebbiyeyi tutmak için daha çok mücadele etmeliydim," dedi Kate.

"Elinden geleni yaptın. Annem ... şey, o öyle. Düşündüm de Cherryderry'yi korumanın harika olduğunu yıllarca düşündüm."

Bayan Swallow ve çiftliklerdeki insanların çoğu. Tüm bunların üzerine bir de mürebbiye tutamazdınız."

"Daha çok çabalayabilirdim," diye tekrarladı Kate. Sadece Victoria'yı, değer verilen, üzerine titrenen kızını pek düğünmemiştii. "Peki Algie sana ne söyledi?" diye sordu.

"Buraya gelmem gerektiğini söyledi," dedi Victoria, gözleri hâlâ kucağındaydı. "Prese aşık olduğunu ve bunun sonunun iyi bitmeyeceğini, gelip *seni* kurtarmam gerektiğini söyledi." Son kelimeyi meydan okurcasına, başını kaldırarak söyledi. "Yıllarını malikânedeki ve evdeki tüm insanları kurtarmak için harcadığını biliyorum ve Algie de benimle aynı fikirde, bazen böyle insanların kendilerini kurtarmaya ihtiyaçları oluyor."

Kate bir an oturdu ve sonra gülmeye başladı. Sert bir kahkaha değil, iyileştirici türden bir kahkaha, yıllarca yalnız kaldıktan sonra gelen ve bir aileniz olduğunu keşfettiğiniz türden bir kahkaha.

Normal bir aile değildi: Henry'nin erdem timsali olmak gibi bir iddiası yoktu. Victoria iyi kalpli olsa da gayrimeşruydı ve Algie gerçekten aptaldı. Yine de ona değer veriyorlardı.

Victoria onun kahkahası karşısında canlandı. "Yani kızgın değilsin?" dedi umutla. "Gelişimden rahatsız olacağından endişelenmişim ama Algie . . ."

Kate uzanıp kız kardeşine sarıldı. "Bence bu çok nazik bir davranıştı. Kurtarıldığım için mutluyum. Yine de daha fazla kalmak istemiyorum; senin için sorun olur mu?"

"Evet, çünkü balodan sonra, tam da bu gece ayrılmamız gerekiyor," dedi Victoria. "Evlenmemiz gerekiyor."

"Tabii ki."

"Bu gece yarısı yola çıkarsak, sabah yedide Algie'nin mahallesinde olabiliriz. Bize eşlik eder misiniz?"

"Gece boyunca araba kullanmak mı?" Kate haykırdı.

"Prens, Algie'ye baloya katılması gerektiğini söyledi. Ama Algie annesi Leydi Dimsdale'e sabah evlenmek için zamanında evde olacağını söylemiş." Victoria umutla ona baktı. "Annem zaten Dimsdale Malikânesi'nde."

Algie doğrudan bir emre itaatsizlik edecek biri değildi. "Elbette sizinle geleceğim. Size bir vaftiz annem olduğunu söyledi mi, Leydi Wrothe?"

"Evet... Kendine Henry diyor, değil mi? Peki seni yanına alacak mı?"

Kate gülümseyerek, "Öyle olacak," dedi.

"Çünkü her zaman gelip bizimle yaşayabilirsin," dedi Victoria endişeyle. "Algie'nin annesi malikâneye taşınıyor ve ikimiz o büyük evde tek başımıza takılacağız. Seni aramızda görmek isteriz."

Ciddiydi. "Kardeşim olduğunu öğrendiğim için çok mutluyum," dedi Kate.

Victoria başını salladı. Gözleri biraz yaşlıydı. Kate onun elini sıktı.

Victoria telaşla, "Keşke babamız daha centilmen olsaydı," dedi. "Keşke Algie benimle sahte bahanelerle evlenmek zorunda kalmasaydı." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Öyle değil," dedi Kate. "Seninle evleniyor çünkü seni seviyor ve sen de onu seviyorsun. Ve herkesin bu konuda bilmeye hakkı olan tek şey de bu."

Victoria burnunu çekti ve Kate'i biraz da Çağırarak ağlamamak için bariz bir çaba gösterdi. "Ben her zaman babama inandım, yani babam olduğunu sandığım albaya. Onun bir portresi bile var, biliyorsun. Ama o hiç var olmadı."

"Bu çok garip," dedi Kate, bunu az bile bulmuştu.

"Ben *gayri meşruiyüm*," dedi Victoria tekrar. "Gecenin bir yarısı uyanıyorum ve bunu düşünüyorum. O kelimeyi. Korkunç bir kelime, tüm o heceler ve hiçbiri iyi değil."

"Doğum koşullarınız sizin suçunuz değil."

Victoria dudağını ısırđı. "Ama annem babanla evlendiğinde sen mirasını kaybettin, o da bana verdi... bu doğru değil! Bunu düşünüp duruyorum. Sanki bir tür parazit gibiyim. Bir hanımefendi gibi görünüyorum ama aslında gayrimeşru, hırsız bir *yongadan* başka bir şey değilim!" Ve bununla birlikte gerçek hıçkırıklara boğuldu.

"Chipper?" Kate kendini oldukça şaşkın hissederek sordu. "Çırpıcı da ne demek?"

"Bir yük," diye feryat etti Victoria. "Bir sürtük. Ben bir çocuk taşıyorum evlilikten. Tıpkı annem gibiyim!"

"Hayır, değilsin," dedi Kate kararlılıkla, uzanıp tuvalet masasından bir mendil aldı ve ona verdi. "Bu Çatoda yaÇayan bilge bir ihtiyar bana nezaketin en önemli Çey olduğunu söylemiÇti ve haklıydı. Sen nazıksın Victoria, annen ise ne yazık ki öyle değil. Sen bir hırsız değilsin. Babam o parayı senin almanı istedi."

"Hayır, anneme bıraktı ve o da-"

"Parayı doğrudan Mariana'ya bıraktı, onun sana vereceğini çok iyi biliyordu. Annem bana bir çeyiz bıraktı, bunu biliyorsun."

Victoria hıçkırarak, "Onunla evlendiği için çok minnettarım," dedi.

Kate yıllarca babasının Mariana'yla neden evlendiğini merak etmiÇti. Ama Çimdi güzel, aptal, tatlı kız kardeÇine bakınca nedenini anlıyordu. "Sana bir Çey göstermek istiyorum," diyerek yerinden fırladı ve küçük yazı masasına doğru koÇtu. "Önce bir not yazmama izin ver."

"Ne?" Victoria retikülünden bir mendil daha çıkararak, "Ne?" dedi. "I Ağlamamın seni rahatsız ettiğini biliyorum Kate. Özür dilerim. Çocuk sahibi olmakla ilgili bir şey. Beni her zamankinden daha kötü yaptı."

"Sorun değil. Alıştım artık."

"Algie benim bir sulama kabı olduğumu ve beni bahçeye atacağını söylüyor," dedi Victoria kederle.

Kate, Gabriel'e bir not yazdı.

Ekselansları,

Kız kardeşime şapelin bahçesindeki Merry heykelini gösterebilir miyim? Amcanız şapelin anahtarının sizde olabileceğini düşündü. Berwick'in kapıyı bulmamıza yardım edebileceğinden eminim.

*Senin ve
diğerlerinin,
Bayan Katherine
Daltry*

"Bu gece ne giyeceksin?" Victoria mendilini kaldırarak, "Bu gece ne giyeceksin?" diye sordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Kate. "Rosalie'nin seçtiği bir şey var. KeÇke yiyecek bir Çeyler daha getirse. Açlıktan ölüyorum."

"Bunu düşünmek zorundasın," dedi Victoria. "Bu senin topluma takdim edilişin Kate! Ben buradayım, böylece baloya kendin olarak gidebilirsin."

Kate gözlerini kırptırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Güçlü bir korse aldım," dedi Victoria, "böylece daha ince görüneceğim. Peruk takacağım ve köpekleri de yanımda götüreceğim."

Tam o sırada Rosalie bir tepside ögle yemeğiyle içeri girdi, Kate de notu prense iletmesi için onu gönderdi.

"Bir prensle *billets-doux* değış tokuşu yaptığınızı düşünmek çok garip." Victoria bir çatal dolusu tavuğu ağzına götürmek üzereydi.

"Yarrow House'da hizmetçilik yaptığım için mi demek istiyorsun?"

"Sen asla bir hizmetçi olmadın!" Victoria dedi ki. "Annem sert olabilir ama bu kadar sert değıl. Sen . . . sen . . ."

"Etiketin bir önemi yok," diye araya girdi Kate. "Yazıyor olmamın garip olduğunu düşünüyorum

hem de bir prense. Doğruyu söylemek g e r e k i r s e , nota nasıl hitap edeceğimden bile emin değıldim. Bu gece ne yapacağım Victoria? Dans edemem, biliyorsun."

Victoria'nın ağzı açık kaldı. "Tabii ki dans edemezsin. Annem sadece Sezon için Londra'ya gittiğimizde bana bir dans ustası bulmuştu. Algie'nin sana öğretmesi için de zamanımız yok."

"Algie?"

"Algie harika bir dansçı," dedi Victoria gururla. "Ve çok iyi bir öğretmen, çok nazik ve sabırlı. Bana öğretmediği şey kalmadı."

"Siz ikiniz-" dedi Kate ve kapı açıldı.

"Prens şapelde ikinizi bekliyor," diye bağırdı Rosalie.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Kate, elini Victoria'ya uzatarak. "Hoşuna gidecek bir şey."

Victoria, Kate'in arkasından merdivenlerden inerken, "Hiç prensle tanışmadım," diye mırıldandı. "Keşke Algie burada olsaydı. Algie'nin burada olmasını isterdim. Keşke o ..."

Otuz altı

Gabriel kilisenin kapısında onları beklerken o kadar güzel görünüyordu ki Kate gerçekten de bağıının döndüğünü hissetti. Ama Katherine Daltry'nin asla ama asla yapmayacağı bir şey varsa, o da bir erkek için aklını kaçırmaktı. Ya da bayılmak. Ya da kendini bir cenaze ateşinin üzerine atmak.

Bu yüzden başını dik tutup reverans yaparak onu selamladı, kız kardeşiyle tanıştırdı ve genel olarak sanki geçici bir tanıdıkmişlar gibi davrandı.

O da aynısını yaptığına göre, hissettiği acı için hiçbir neden yoktu. Gabriel'in hızlı adımlarıyla şapelden geçip bir duvar halısının arkasında kırmızı bir kapının keşfedildiği arka odaya doğru ilerlerken asık suratla, böğrüne saplanan bir ok kadar kötü olduğunu düşündü.

Wick de oradaydı ve iki kardeş arasında konuşacak dili varmış gibi görünen tek kişi oydu. "Kapının burada olduğunu bilmiyorduk," diye açıklıyordu Victoria'ya, "ta ki Majesteleri bahçe tarafından fark edene kadar."

"Anahtarı buldum," dedi Gabriel, selamlaşmalarından bu yana ilk kez konuşarak. Kocaman, paslı bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. Anahtar döndü ama kapı açılmadı.

Ağırlığını, Victoria'nın gıcırdayarak geri sıçramasına neden olan şaşırtıcı derecede şiddetli bir hareketle ona doğru attı. Yine de hareket etmedi. Sonra Wick onun yanına geldi. İkisi de omuzlarını kapıya dayadıklarında, kapı korkunç bir gıcırtyla açıldı.

Gabriel, sanki bir grup köy ayyaşına hitap ediyormuşçasına soğuk ve mesafeli bir sesle, "Paslı kapaklar," dedi.

Kate yorum yapmadan onun yanından geçti. Islak bir sabahın ardından güneş, bahçedeki tek meşe ağacının sarkık dalları üzerinde belli belirsiz parlıyordu.

Victoria kapıya doğru ilerlerken dehşet içinde, "Ne kadar dağınık," dedi. "Aman Tanrım, Majesteleri. Belki de burada birkaç bahçıvan çalıştırmalısınız."

"Köyde herkes çatıları onarmakla meşgul," dedi Gabriel. "Bu hava insanları korunaksız bırakacak bir hava değil."

"İşte," dedi Kate, Victoria'nın elini tutarak. "Sana heykeli göstereyim."

"Ne heykeli?" Victoria arkadan takip ederek söyledi. "Kahretsin, eteğim bir gül çalısına takıldı. Beni bekle, Kate!"

Ama Kate Gabriel'le arasında mesafe yaratmak için çaresizce önden yürüdü. Merry'nin önünde durdu ve selam vermek için eğilip mermer yanağından bir yağmur damlasını sildi.

"Ne tatlı bir bebek," diye mırıldandı Victoria. "Şu sevimli tombul parmaklarına ve gamzelerine bir bakın."

"Adı Merry'ydi," dedi Kate. "Gayrimeşru bir kızdı Victoria. Annesinin adı Eglantine'di."

"Oh."

"Babasına dair bir kayıt yok ... ama bir şeye dair bir kayıt var."

"Ne?" Victoria uzandı ve Merry'nin omzundan bir yaprak kopardı. "O seviliyordu, anlıyor musun? Onun kendi bahçesi, kendi anıtı var."

Victoria'nın iri mavi gözleri yaşlarla doldu. "Merry *öldü mü*?"

"Merry 1500'lerde yaşadı," dedi Kate, ses tonunu sabırlı olmaya alıştıran. "Tabii ki öldü."

"Ama-"

"Demek istediğim şu ki, annesi onu herhangi bir çocuğu sevdiği kadar sevdi. Ve babam da seni bu şekilde sevdi. Yani *gayrimeşruluk* kelimesinin çirkinliği önemli değil. Çünkü babam seni Mariana ile evlenecek kadar sevdi Victoria. O bir kontun oğluydu ve metresiyle, bir leydi olmayan bir kadınla evlendi. Senin için."

"Oh," dedi Victoria usulca. "Hiç düşünmemiştim, emin misin Kate?"

"Kesinlikle eminim. Benimle ilgilenildiğini ve annemin bana bir çeyiz bıraktığını biliyordu. Annenle evlenerek ve çeyizini onun ellerine bırakarak seninle ilgilenildiğinden emin oldu."

Victoria'nın gözleri dolup taşı ama gökyüzü de yaşlarla dolmaya başlamıştı. Kate kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı ve onu Çapele, büyük kırmızı kapının yanında sessizce duran adamların önünden geçirdi.

Wick'e gülümsedi ve Gabriel'e başını salladı, çünkü prenlere sıradan insanlarmış gibi gülümsenmezdi.

Hele hele insanın yapmak istediği tek şey onu öpmekse hiç değil. Yüzündeki perili ifade gitmişti.

Victoria merdivenlerden yukarı çıkarken, "Çok yakışıklı," diye fısıldadı.

"Kim, prens mi?" Kate sordu. "Evet, eğer karanlık ve düşünceli bir adam."

"O Algie değil," dedi Victoria, büyük bir doğrulukla. "Ama Kate, sana nasıl baktığını gördün mü? Gözleri kesinlikle yanıyordu!"

"Bu akşam nişanlısı Prenses Tatiana'yla birlikte balonun açılışını yapacak," dedi Kate kesin bir ifadeyle. "Evliliklerinin iki hafta içinde kutlanmasını bekliyorum."

"Bu çok zalimce," dedi kız kardeşi. "Bundan hoşlanamam. Şimdi gitmek ister misin, Kate? Hizmetçim toparlanıyor bile. Bir saat içinde gidebiliriz ya da

iki."

"Kaçıp saklanmayacağım. Baloya katılacağız ve dans edemesem de iki bacağı sağlam olan her erkekle dans etmek istiyorum. Sonra düğünüze gideceğiz, ondan sonra da Londra'ya. Prens büyük şehirlerle ilgilenmez. Onu unutacağım."

Victoria kuşkuyla, "Algie'yi asla unutamam," dedi.

"Ama sen ve o nişanlısınız. Bu farklı bir durum. Birlikte anne baba olacaksınız. Prensi neredeyse hiç tanımıyorum," dedi Kate, sesine havalı bir tını vermek için büyük çaba harcayarak.

Victoria cevap vermedi ama elini Kate'in elinin içine sokup sıktı.

Otuz yedi

Kate kapıdan içeri süzöldüğönde Henry odasında bekliyordu, Victoria'yı balo için giyinme sürecine bağlamak üzere odasına bırakmıştı. Kate vaftiz annesine bir kez baktı ve dudağı titredi. Henry kollarını açarak ileri atıldı.

Henry daha ona ulaşmadan ağlamaya başlamıştı. Vaftiz annesi onu kanepeye çekti, ikisini de oturttu ve Kate'in duymadığı Çeyler söyleyerek onu omzunda salladı. Kate ciğerleri yanana ve midesi bulanana kadar ağladı.

Sonunda Kate başını kaldırdı. "Bana onu sevmekten vazgeçmemi söyleme yeter," dedi kelimeleri boğulurcasına söyleyerek. "Nefes almayı durduramadım, sevmeyi durduramadım-" Sesi hıçkırıklara karıştı.

"Ben değilim," dedi Henry. Kate'i hafifçe geriye doğru itti, böylece Kate yatıyordu. "Yine de sana ağlamayı kesmeni söyleyeceğim. Kendini hasta ediyorsun." Ayağa kalkıp lavaboya gitti ve soğuk, nemli bir bez getirdi. "Bunu gözlerinin üzerine koy."

Kate ıslak bezin altına uzanmıŖ, ĖiĖmiĖ gözlerinin acısını, hıçkırıklarının Ėiddetinden göğsünün hâlâ acıdığını ve Henry'nin parmaklarının onunkilere dolanmığ olmasının verdiği rahatlığı hissediyordu.

Henry sonunda, "Sana onu sevmekten vazgeçmeni söylemeyeceğim," dedi, "çünkü bunun mümkün olmadığını biliyorum."

"Babam ..."

"Öldüğünü duyduğumda bir hafta boyunca ağladım. Düğün gecesinde ağladım; annen öldüğünde ağladım, çünkü onun bundan incineceğini biliyordum." Bir an durakladı. Henry, "Ben *hiç* ağlamam," diye ekledi.

Kate sulu bir kahkaha attı. "Ben de yapmam. *Asla*."

Henry'nin parmakları gerildi. "Çok üzgünüm Kate. Çok üzgünüm. Sana söyleyebileceğim tek şey, sevdiğin insanlardan biri yanında olmasa bile hayatın neşeli olabileceğidir. Çünkü başkaları da olacak. Böyle hissetmediğini biliyorum ama bu doğru. Evleneceksin-"

"En kötüsü de bu," diye patladı Kate. "Şimdi biriyle nasıl evleneceğim? Artık biliyorum, biliyorum..." Gabriel'in kollarına sokulmanın, onunla birlikte gülmenin, ona yaslanarak rahatlamanın, onunla sevişmenin nasıl bir Ėey olduğunu kelimelere dökemeyerek sustu. "Yapamadım," dedi açıkça. Adamın kokusu tenine işlemiştii ve ona dokunduğunda nasıl titrediğini, yüzünün nasıl vahşii ve muhtaç bir hal aldığını hatırlıyordu.

"Biliyorum," dedi Henry. "Biliyorum." Ayağa kalktı. "Giysini değiştireceğim. Gözlerin konyağa batırılmış kuru üzüm gibi görünüyor."

"Büyüleyici," dedi Kate, kahkahası çatlayarak.

"Aşk dağınıktır," dedi Henry, bezi çıkarıp yerine soğuk bir tane daha koyarken. Biraz fazla ıslaktı ve bir damla soğuk su Kate'in yanağından aşağı yuvarlandı. Kate damlayı silmek için uzanırken, Henry onu kuruladı. "Dağınık, dağınık, dağınık."

Kate inanarak, "Nefret ediyorum," dedi.

"Ben sevmiyorum. Çünkü bir alev gibi yağamak, Kate, bir erkeğı tanımak ve senin olamasa bile onu sevmek, hiç sevmemekten daha iyidir."

"Benim için başka kimse olmayacak." Bunu, doğru olduğuna dair sessiz bir inançla söylemişti.

"Babanın mükemmel olduğuna inandığımı mı sanıyorsun?" Kate boğuk bir şekilde yarım kıkırdadı. "Bundan şüpheliyim."

"Değildi," dedi Henry.

Kate neredeyse Henry'nin yüzünü görmek için örtüsünü çıkaracaktı ama o anda vaftiz annesinin kalkıp odanın öbür ucuna yürüdüğünü duydu. "O mükemmel değildi," diye tekrarladı Henry. "Paranın ağıktan daha önemli olduğuna inanan bir aptaldı, ikimizin birlikte asla mutlu olamayacağımızı düşünüyordu, çünkü bana gerektiği gibi bakamıyordu."

"Aptal herif," diye mırıldandı Kate.

"Belki," dedi Henry. "İyi beslenmeyi severim." Sesinde bir kahkaha vardı. Kate'in gözlerindeki bez kayboldu ve Henry ona baktı. "Çok daha iyi," dedi Kate memnuniyetle. "Bir tane daha alacağım."

Kate onun tekrar uzaklaştığını duydu. Sonra su şırıltıları arasında sordu: "Neye benziyor, Henry?"

"Küçük Rus'u mu kastediyorsun?"

"Gabriel'in gelini," dedi Kate. "Nasıl biri?"

Henry bezi kaldırdı ve yerine yenisini koydu. "O sen değilsin. O asla sen olmayacak."

"Evet, ama-"

"Bu önemli değil," dedi Henry. "Annen senin annendi. O senin annendi. babanı seviyordu ve ben de bundan memnundum. Ama ikisini birlikte düşünmedim, çünkü bunun bir faydası olmazdı."

"Sanırım değil," dedi Kate.

Henry, "Kendini onu düşünmekten alıkoyabilirsin," diye emretti. Kate Gabriel'in olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştı.

"Bu gecedan itibaren." Henry örtüyü tekrar çekti. Kate gözlerini açtı. "Çok iyi," dedi Henry, sanki pişmekte olan bir somunun durumunu kontrol ediyormuş gibi. "Bir ya da iki saat içinde iyi olacaksın."

"Bu gece baloya gitmek istediğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Kate. "Yeterince güçlü değilim. Bizi -Victoria ve beni- şapelin arkasındaki bahçeye götürdü ve sesi ... sanki beni hiç tanıımıyormuş gibiydi."

Henry, "*Sakin* tekrar ağlamaya başlama," diye araya girdi.

Kate yutkundu.

"Bu gece o baloya gidiyorsun. Daha güzel görüneceksin Çünkü seni giydireceğim. O prense erkek olması için son bir şans vereceksin."

"Erkek olmak için," dedi Kate. "O bir erkek." Gözünün önüne bir görüntü geldi

Gabriel'in önünde çıplak durduğunu, göğsünün kabardığını ve gözlerinin aç olduğunu düşündü.

"Babanız kendisine öğretilenden başka türlü bir hayat hayal edemiyordu. Doğduğundan beri ona küçük bir oğul olduğu için zengin bir kadınla evlenmesi gerektiği söylenmişti. Prensimize de ağabeyinin onu göndermek için seçtiği kadınla evlenmesi gerektiği söylendi."

Kate, "Onun desteklemesi gereken bir şatosu var," diye itiraz etti.

"Hakkını vermeliyim," dedi Henry. "Babandan çok daha fazla sorumluluğu var ve bunlar gerçek sorumluluklar. Amcası bir kaçık ve o yaşlı prensesler de para kazanmak için dantel örmeye başlayamazlar."

Kate iç çekerek, "Başka seçeneği yok," dedi.

"Her zaman bir seçim vardır. Ve bu gece bu seçimi onun için zekice, kesinlikle net bir şekilde yapacağız."

Kate doğrulup oturdu. Sanki bütün o gözyaşları kederinin bir kısmını temizlemiÇ gibi temizlendiğini hissetti. "Tatiana'yla evlenme sözünden dönmeyecek."

"O zaman onun bir aptal olduğundan emin olabilirsin," dedi Henry. "Babanın karakterini anlamamın, onu özlediğim anlarda bana çok yardımcı olduğunu itiraf etmeliyim. Eğer Gabriel'in seni alacak cesareti yoksa Kate, o zaman seni hak etmiyor demektir."

Kate ayağa kalkarak, "Keşke bunu ona söyleyebilseydin," dedi. "Bu her şeyi çok basitleştirirdi."

Henry alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Çok basit. Sen de baloda olacaksın, Tatiana da. Ve işte önünde bir hayat var. Seçebilir."

"Sen de böyle bir gece geçirdin mi?" Kate tuvalet masasına doğru sürüklenerek sordu. Her Çey düğünoldüğünde gözleri fena değildi ama yine de çok beyaz görünüyordu.

"Babanın nişan balosu."

Kate arkasını döndü. "Aynı olay mı?"

"Aynısından. Fırfırlar ve ipek püsküllerle süslenmiş, sarı fitilli ipek giyiyordum. Eteklerim o kadar geniş ki kapıdan zor sığıyordum. O gece peruk taktım ve üç yama taktım. Dudaklarımı boyamıştım, ki bu o günlerde şimdikinden çok daha skandaldı."

"Çok güzel olmalısın," dedi Kate. Henry Çu anda bile kesinlikle çok tatlıydı.

"Öyleydim," dedi Henry. "Bundan hoşlanmayabilirsin sevgilim, ama sana Yine de söyleyeyim. Annen çok zayıftı, sudan çıkmış bir lale gibiydi. Gecenin büyük bir bölümünü balo salonunun kenarında uzanarak geçirdi."

Kate, "Lütfen ondan nefret etme," diye söze başladı.

Henry, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Herkes onun sağlığı söz konusu olduğunda son derece şanssız olan sevimli bir insan olduğunu söyleyebilirdi. Ayağa kalkıp dans etmeyi çok isterdi."

Kate'in ağzı açık kaldı. "Zavallı annem," dedi. "Her zaman ayağa kalkacak enerjisi olsun isterdi ... ama denediğinde günlerce yatağa geri dönerdi."

Henry başını sallayarak, "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Babam seninle dans etti mi?"

"Hayır."

"Ama yine de oradaydın."

"O gece Londra'daki en güzel kadın bendim," dedi Henry açıkça. "Ondan sonraki hafta içinde dört evlilik teklifi aldım ve ilk kocamı bu gruptan seçtim. Ve arkama bile bakmadım."

"I-"

Henry gözlerini Kate'e dikerek, "Eğer iş o noktaya gelirse sen de benim gibi yapacaksın," dedi. "Prens babandan daha omurgalı olmasını içtenlikle umuyorum, ama eğer değilse, bu kaleden başın dik ayrılacaksın."

Kate başını salladı.

"Ve şimdi," dedi Henry, "giyinmeye başlamalıyız. Hizmetçin nerede?" Kordonu çekti.

Rosalie birkaç dakika sonra aceleyle odaya girdi. "Oh, bayan, biz o Geç kaldın!" Henry'yi gördü ve reverans yaptı. "Affedersiniz leydim."

Henry gülümseyerek, "Gerçekten de geç kaldık ve bu benim hatam," dedi. "Hizmetçim Parsons'ın öfkeden titrediğinden eminim. Vaftiz kızımın bu akşamki kıyafeti için ne planladığınızı görebilir miyim?"

Rosalie itaatkâr bir tavırla dolaba doğru yürüdü ve sonra soluk sarı bir balo elbisesini saygıyla uzattığı kollarının üzerine koyarak geri döndü. "Kenarları yaldızlı iplikle işlenmiş," dedi, "ve sarı peruk da onunla mükemmel bir uyum içinde. Ve bazı elmaslar var-"

"Hayır," dedi Henry. "Bu olmaz. Sarılıklı görünecek. Sen mi getirdin başka balo elbisesi var mı?"

"Evet," dedi Rosalie telaşla. "Ama ben-" "Şunları görelim."

"İki tane daha var," dedi hizmetçi, koşarak dolaba geri dönerken. "Bayan Victoria'nın gardırobundan sadece üç tane seçebildim. Elbette her biri kendi sandığını alıyor."

Henry, "Anlıyoruz," dedi.

Rosalie arkasını dönerek, "Şu ipek şamdan var," dedi. "Ve peruk." Belirgin bir şekilde safra renginde olan peruğa doğru başıyla işaret etti.

Ama Henry çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Green sana yemin edecek saç," dedi Kate'e. "Hanımınız bu gece peruk takmıyor," dedi.

Rosalie'ye talimat verdi.

"Peruk yok mu? Tabii ki peruk takmama gerek yok," dedi Kate rahatlayarak. "Victoria burada olduğu için kendim olabiliyorum."

Henry memnuniyetle, "Peruk takmak zorunda," dedi. "Sen de O yeşil peruğu Victoria'nın odasına geri gönder, çünkü ben yaşadığım sürece onu kafanda görmeyeceğim."

Rosalie umutla, "Son elbise," dedi. Kollarının üzerinde, narin soluk mavi desenli, muhteşem krem rengi bir tafta vardı.

"Mükemmel," dedi Henry, aynı anda Kate de "Çok güzel!" diye bağırdı.

Henry, "Eğer odama dönmezsem Parsons felç geçirecek," dedi. "Öyleyse Kate, peruk takma ve saçlarını sade bir şekilde topla, tamam mı? Yüzünü boyaması için Parsons'ı göndereceğim."

"Yüzümü boyamak mı?" Kate biraz dehşete düşmüş bir halde tekrarladı. "Emin değilim-"

"Parsons harika bir sanatçı," dedi Henry, onun sözünü keserek. "Kendini tanıyamayacaksın. Şimdi elini çabuk tut, canım. Herkes yattıktan sonra değil, görkemli bir giriş yapmak istiyoruz."

Kate başıyla onayladıktan sonra Henry'ye hızlıca sarılmak için odanın diğer ucuna geçti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Henry ona tuhaf bir yarım gülümseme verdi. "Sana bakıyorum ve bunu içimde bulabiliyorum.

Babanın o kadar da aptal olmadığını düşünmek içimi rahatlatıyor."

Kate onarıcı bir fincan çay içip banyodan çıktığında kendini oldukça sakin ve neredeyse mutlu hissediyordu. Bu gece hayatının geri kalanını belirleyecekti. Bu garip ve ilginç bir düğünceydi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Saçları karmakarışık ve güneşte ata bindiği için altın rengine boyanmıştı. "Peki bununla ne yapabiliriz Rosalie?"

Rosalie, "Başının tepesine bukleler yapabilirim," diye önerdi. "Ya da klasik bir görünüm için bukleler yapabiliriz ama saçların çok kalın olduğu için bu daha zor olur. Düzleştirmek için saç maşası kullanmam gerekecek."

Kate ürperdi. "Onu yukarı kaldıralım, bazı bukleler de arkadan aşağı dökülsün. Hepsini üst üste yığmak çok ağır olur."

"Süs olarak ne giymek istersin?" Rosalie tuvalet masasının üzerindeki bir kutuyu karıştırıyordu. "Gümüş bir tülümüz var ama o saçınızı pembeleştirir. Mücevherli bir tarak var ama koyu yeşil renkte ve balo elbisene yakışmaz."

Kate omuz silkerek, "Saçımda bir şey olmadan da yaparım," dedi.

"Oh bayan," diye inledi Rosalie. "Size yalvarıyorum. . ." Kutunun içini karıştırdı. "Burada zümrütlü gümüş bir tarak var," dedi rahatlayarak. "Bunun burada bir yerde olması gerektiğini biliyordum."

"Sadece gece yarısına kadar var," diye belirtti Kate. "Algie'nin arabasına koğma vakti gelmeden balo salonuna girmem zor olur."

Rosalie odaya göz gezdirerek, "Neredeyse toparlandım," dedi. Açık sandıklar duvarda sıralanmıştı.

Kapı hızla çalındı ve Kate'in onu Çatodaki bir misafirle kolayca karıştılabileceği kadar zarif bir hizmetçi odaya girdi. "Ben Parsons, hanımefendi," diyerek reverans yaptı. "Leydi Wrothe size yardım etmemi istedi."

"Teşekkür ederim, Parsons," dedi Kate, soyunma masasının önüne oturarak.

Masa.

Parsons bir kutu açtı ve çeğitli güzellik malzemelerini karıştırmaya bağıladı. Önce Kate'in yüzüne krem sürdü. Bir kavanoz allık açtı ve sonra başını salladı. "Çok pembe," dedi. "Bana kıpkırmızı lazım."

Kıpkırmızı denedi ve sonra sildi. Birkaç dakika içinde tuvalet masasının üzerinde bir yığın kavanoz vardı.

Kate belli belirsiz, "Bunun bu kadar ayrıntılı bir süreç olduğunu bilmiyordum," dedi. Parsons gözlerine bir Çeyler yaparken Kate gözlerini kapatmıgtı.

"Size gelmeden önce Leydi Wrothe'un işini bitirdim," dedi Parsons. "Çok güzel bir cildi var ama yine de onun yaşında daha uzun sürüyor. Size sadece

en ufak bir yardım, bayan. Sadece uygun dudak rengini bulmam gerekiyor." Çeşitli kavanozları tekrar çevirdi.

Kate'in saçlarını toplarken onu izleyen Rosalie öne doğru eğildi ve küçük bir ipek kutuyu iğaret etti. "Buna ne dersin?"

"Şakayık kırmızısı," dedi Parsons araştırırken. Parmağını daldırdı ve Kate'in ağzını koyu kırmızıya boyadı.

"Mükemmel," dedi Kate, hayretle. Gerçekten de öyleydi. Renk, bal rengi tenini bir iğrençlikten bir zevke dönüştürmüştü. Yanakları soluk bir Çeşitli rengine bürünmüştü, gözleri daha da derinleşmişti ve gizemli bir hal almıştı. "Tanrım, Parsons," dedi. "Sihirbaz gibi bir şeysin, değil mi?"

Parsons güldü. "Çok güzelsiniz, bayan. Hiç de zor değil." Telaşla odadan çıktı.

"Saçın neredeyse bitmek üzere," dedi Rosalie tarağı uzatırken zümrütlerle süslenmişti. Kate'in bukleleri arasında parlıyordu. "Harika görünüyorsun."

"Genç değil," dedi Kate memnuniyetle, eldivenlerini çıkarırken dirseklerinin üstünde.

"Mesele o değil. Kendin hakkında evde kalmış bir kızmışsın gibi konuşmamalısın. Ama çok ateşli görünüyorsun."

"Sanırım birkaç mücevher daha almamız gerekiyor," dedi Kate. "Victoria'nın kutusu hâlâ bizde, değil mi?"

Rosalie önünde güzel bir zümrüt bulunan inci bir gerdanlık çıkardı ve Kate'in boynuna taktı. "Ve Şimdi de ... cam terlikler," dedi Kate'in kağlarının kalkmasına neden olan bir hürmet tonuyla.

"Leydi Dagobert bunların korkunç bir para israfı olduğunu söyledi."

Rosalie ahşap bir kutuyu şefkatle açıyor ve ipekle kaplanmış bir çift terliği paketinden çıkarıyordu. "Sahip olmaya değer her şey için geçerli değil mi bu?"

"Pek sayılmaz," dedi Kate, limonlu tartları ve Freddie'nin aşkını düşünerek ve

Bir prensin öpücüğünü bile.

Küçük hizmetçi onun ayaklarının dibinde diz çöktü. "Şimdi bunu nazikçe giyin, Bayan Katherine. Buna cam ayakkabı demelerinin bir nedeni var. Camdan yapılmadı ama yine de kırılabilir."

Kate'in ayağına muhteşem topuklu bir terlik geçirdi. Cilalı cam parlaklığındaydı ve ince topuğundan mücevherler parlıyordu. "Neredeyse saydam," dedi Kate, kendine rağmen hayretle. "Camdan değilse neyden yapılmış bu?"

Rosalie omuz silkerek, "Bir tür sertleştirilmiş tafta," dedi. "Tafta parıltılı görünüyor, biraz cam gibi. Gerçekten sadece bir gece için iyi, çünkü giyildikten sonra asla taze ve yeni görünmüyorlar."

Kate bir an camın önünde durup kendini inceledi. Biraz da memnuniyetle, kimsenin onun son birkaç gündür görüldüğü gibi peruklu, pudralı Victoria olduğunu düşünmeyeceğini fark etti. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler çekilmiş, ruj dudaklarını ÇiÇkin ve inkar edilemez derecede Gêhvetli göstermişti.

İlk kez yüzünde babasından miras kalan güzelliği, Victoria'nın ünlü olduğu güzelliği gördü. Victoria gibi yemyeşil ve yastık gibi görünmüyordu ama daha *iyi* görünüyordu -neredeyse öyle görüldüğünü düşünüyordu-. Kız kardeşinden daha güzel.

Gabriel ona böyle baktıysa ve onun yerine Tatiana'yla evlenmeye karar verdiyse, o zaman elinden geleni yapmıştı.

"Rosalie," dedi hizmetçisine dönerek, "bu elbise ilhamla dikildi. seçim. Teşekkür ederim."

Rosalie uzman görüşünü bildirmek için yanına gelerek, "Göğsünüzün altında kalıplanma şekli," dedi. "Kumaşın buraya yatay olarak gelişi ve sonra göğüslerinizin üzerinde bir parça dayanıksız ipekten başka bir şey olmaması Ve bacaklarınız, bayan! Çok uzun görünüyorlar. Bütün hanımlar sizi kıskanacak."

Kate kendi kendine sırıttı. Bildiği kadarıyla hiç kimse onun görünüşünü kıskanarak iç geçirmemişti.

"Bir başka şey de üzerinizde biraz kısa durması," diye devam etti Rosalie, "*ayak bileğinizi ve ayakkabınızı* gösteriyor. Bazı hanımlar sırf bunun için elbiselerini bilerek kısaltırlar. Tabii ayak bilekleri iyi olanlar."

Kapı çalındı ve arkasında Algie'yle birlikte Victoria geldi. Meşhur kiraz peruğunu takmış, kirazla süslenmiş nefis beyaz bir elbise giymişti.

"Lord ve Leydi Wrothe galeride bizi bekliyorlar," diye bildirdi Victoria. Sonra Rosalie kenara çekilirken Kate'in kıyafetini görünce durdu ve ellerini kavuşturdu. "Oh! Çok güzel görünüyorsun. Görünüyorsun. Algie, Kate'e bak, sadece Kate'e bak!"

Kate ileriye doğru yürüdü, kendine olan güveninin artmasından büyük keyif alıyordu.
güzel hissetmekten gelir.

Algie'nin tepkisi de Victoria'nınki kadar tatmin ediciydi. Olağanüstü yüksek yakası nedeniyle fazla ileri gidemese de ağzı aralık kaldı. "Birine benziyorsun ... benziyorsun ... *Fransız gibi görünüyorsun!*"

Belli ki bu onun en büyük övgüsüydü.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz,"
dedi Kate.

"Nefes alamıyorum," diye itiraf etti Victoria. "Ama neyse ki bu balo elbisesi eski moda bir model ve pileleri sayesinde vücudumu çok net göremiyorsunuz."

"Nefis görünüyorsun," dedi Kate. "Gidelim mi?"

Henry ve Leo portre galerisinin en ucunda onları bekliyorlardı. Henry erik rengi ipekten, incilerden arabesklerle dikilmiş görkemli bir elbise giymişti. Victoria ve Kate portre galerisinin sonuna vardıklarında, "Pekâlâ," dedi. "Söylemeliyim ki, siz ikinizin ben en iyi zamanlarımda piyasaya çıkmamış olmanıza sevindim!"

Kate hafifçe, "Beyefendileri çalıp bizi kalbimiz kırık bırakacaktın," dedi ve ona bir öpücük verdi. "Tekrar teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?" Henry söyledi.

"Benimle baloya geldiğin için."

"Bize ihtiyacınız yok," diye alay etti Henry. "Prens sizi gördüğünde umutsuzluktan kendinden geçerek yere düşecek. Ben sadece gösteriyi kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum. İyi bir komediye bayılırım."

Balo salonuna yaklaştıklarında Wick'in gözleri büyüdü. Derinden eğildi -Ve göz kırptı. Sonra uşaklarına başıyla işaret etti ve her biri yumuşak, senkronize bir hareketle büyük kapılardan birini açtı.

Wick onları balo salonuna inen kısa bir merdivenin başına kadar geçirdi ve yüksek sesle anons etti: "Lord ve Leydi Wrothe. Bayan Victoria Daltry ve Bayan Katherine Daltry. Lord Dimsdale."

Balo salonunda belki iki ya da üç yüz kişi vardı. Avizeler elmasların ve yakutların ışıltısını, yanardöner ipeklerin parlaklığını yansıtıyordu.

Kate merdivenlerin tepesine doğru yürüdü ve tüm gözlerin üzerinde olduğundan emin olacak kadar uzun bir süre durakladı. Sonra yavaşça, çok yavaşça merdivenlerden odanın içine doğru inmeye başladı. Doğal olarak eteklerini yukarı kaldırdı, bu da cam terliklerinin ve ayak bileklerinin görünmesine neden oldu.

En alt basamağa ulaştığında, seslerin kıpırdadığını, adının tiz bir şekilde tekrarlandığını duydu. Ama seslerden çok, erkeklerin başlarının kendisine doğru döndüğünü gördü.

Bir aygırla dolu bir otağa bir kova yulaf atılmış gibi olduğunu irkilerek fark etti. Hepsi neredeyse tek bir vücut gibi döndü ve lezzete doğru yöneldi.

En yakınındaki adamı gülümseyerek selamladı. Ve bir prensin izliyor olup olmadığını görmek için sağına ya da soluna bakmadı.

Yıllarca Victoria'nın yerel toplantılara ve sonra da sezon için Londra'ya zıplaya zıplaya gidişini izlemekten duyduğu zevk daha da artmıştı ... her zaman geride kalıyordu, her zaman sade kambrik ve sağlam pamuklu giysiler içinde, yıpranmış eldivenleri ve eski püskü çizmeleriyle ...

Kate özel bir neşenin pençesindeydi.

İlk beyefendi ona ulaştı, neredeyse dans terliklerine takılıp düşecekti. Ev sahibinin yokluğunda kendini tanıttı. "Sizinle tanışmak ne güzel, Lord Bantam," dedi tatlı bir sesle. Biri figürlü kadifeden, diğeri gök mavisi satenden iki yelek giymişti ve ayakkabılarının tokalarının elmas gibi parlamasına neden olan bir gösterişle eğildi.

Bir an sonra gerçekten de öyle olduklarına karar verdi.

Lord Bantam'ı Bay Egan, sonra da Toloose, Lord Ogilby, Ormskirk Kontu, Lord Hathaway ve Bay Napkin izledi. Henry sanki Kate'in annesiymiş gibi doğal bir şekilde öne doğru süzüldü, yelpaze siyle erkeklerin koluna vurdu ve Ogilby'ye vaftiz kızından kesinlikle vals isteyemeyeceğini söyledi.

Zümrütleri Lord Bantam'ın tokaları kadar parlak bir şekilde parıldayan beyefendilerin ortasında durmak baş döndürücü, hoş bir duyguydu.

Ama onları çeken zümrütleri değildi. O bunu biliyordu. Gözlerindeki gizli gülümseme, şakayık dudakları ve hareketlerindeki şehvetti.

Effie'yi gördü ve kendisini Victoria'nın kız kardeşi Kate olarak tanıttı.

"Kate mi?" Effie nefes aldı ve sonra m u z i p ç e gülümseyerek reverans yaptı. "Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk! Victoria'ya *bayılırım*." Ve sonra

Effie de çemberin içindeydi, ikisi birlikte gülüyor ve herkesle flört ediyorlardı.

Adamları hemen.

Henry'nin ilk partneri olmasına karar verdiği Ormskirk Kontu'na, "Ben berbat bir dansçıyım," dedi. İlginçtir ki Effie, dikkatini çekmek için yarışan genç delikanlılar yerine Lord Hathaway'e elini uzatmıştı.

Sanki büyülenmiş gibi öne doğru eğildi ve "Bu dansın dışında kalmak ister misiniz, Bayan Daltry?" diye sordu.

Ormskirk'ün güçlü bir çenesi ve parlak mavi gözleri vardı. Bir erkeğe benziyordu.

At üstünde çalışma odasından daha rahattı. Asla kitap okumazdı.

İyonya antik eserleri hakkında bir dergi, her neyse işte. İki makale okuduktan sonra bile hâlâ tam olarak emin değildi.

O, sözlerin değil eylemlerin adamıydı. Ona bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elini bir kez daha öperek ödüllendirildi. "Dans etmeyi tercih ederim," dedi ona hafifçe. "Ama lordum, bana acımalı ve tam olarak ne yapmam gerektiğini söylemelisiniz. Bu makaraları kafamda tutamıyorum."

"Ben de yapamıyorum," diye itiraf etti Ormskirk. "Kendimi hep yanlış yöne giderken buluyorum. Ama bu bir polonez ve bu yeterince kolay. İşin püf noktası, herkes durana kadar yavaşça ilerlemeye devam etmek. Oldukça sıkıcı, gerçekten."

Haklıydı; yeterince kolaydı. Kate gözlerini ona dikti. Gabrieli görmeyeceğinden emindi.

Düşüncesi bile acı dolu bir sarsıntıya neden oldu ama gülümsemesi hiç değişmedi.

Kont onun ilgisine güneşte açan bir çiçek gibi karşılık verdi. Polonezin sonunda onu bariz bir isteksizlikle Lord Bantam'a teslim etti. Ama çok kısa bir süre sonra, kız Toloose'la dans etmek üzereyken yeniden ortaya çıktı ve beyefendiyi kolundan yakaladı.

Toloose bir bahane uydurup uzaklaşırken Kate kaşlarını kaldırdı.

"Tanrım, efendim, bana bir saray sihirbazını hatırlatıyorsunuz," dedi.

"Nasıl?"

Zavallı Bay Toloose'u korkutup kaçırdınız mı? Paltosunu daha yakından görmek için sabırsızlanıyordum."

"Toloose bir tavus kuşuna benziyor ama aslında sağlam bir adam."

Ormskirk dedi ki. "Seninle tekrar dans etmek istedim ve bu yüzden mükemmel bir dans ayarladım."

Ona gülümsedi, gözlerinin dudaklarında ve göğsünün kıvrımlarında nasıl oyalandığını fark etti.

"Bir vals," dedi Ormskirk muzaffer bir edayla.

Kate bunun cevabını biliyordu. "Tanrım, üvey annem vals öğrenmeme asla izin vermedi! Ve inanıyorum ki vaftiz annem bana vals *yapmamam için* açıkça talimat verdi."

"Üvey annen burada olmadığı için ne kadar şanslıyız," dedi Ormskirk. Gözlerindeki pırıltı yüksek alnını bir ölçüde telafi ediyordu. Zavallı kontun kelleştiği göze çarpıyordu ama bunu seçkin bir şekilde yapıyordu. Bütün bu mumların ışığında alnının bu kadar parlaması kesinlikle onun suçu değildi.

Kate, Gabriell'in bir gece önce vals hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışarak kağlarını çattı. Ahlaksızcaydı, bunu biliyordu. "Belki de . . . Oh! GÇte vaftiz annem," dedi biraz rahatlayarak. "Henry, hayatım!"

"Ah, Ormskirk," dedi Henry. "Döneceğini sanıyordum."

"Sırada vals var," dedi ona, tuhaf bir yoğunlukla. "Bayan Daltry'ye piste kadar eşlik edip edemeyeceğimi sordum."

Henry onu bir aşağı bir yukarı süzerek, "Ah," dedi. "Şey ..." Başını salladı ve bir karara varmış gibi göründü. "Leo'yla bana çarpmadığınız sürece hiçbir itirazım yok. Valsi çok severim ama bazı çiftler sinek ısırığından ürkmüş bir çift at gibi davranıyor."

Ormskirk bunun üzerine sııttı. "Sanırım izleri takip edebilirim," dedi hafifçe ve Kate'e dönerek elini uzattı. "Bayan Daltry?"

Nedense onunla tekrar dans etmek konusunda garip bir isteksizlik hissediyordu... ama bu aptalcaydı. Henry'nin parfümünün etrafındaki havayı doldurması ve mumların sıcaklığı yüzünden böyle hissediyordu.

"Dans pisti buradan çok daha az kalabalık olacak," diyordu Henry Leo'ya, "o aptal prens onları dansa kaldırmadığı sürece sosyeteye yeni katılan kızların çoğu dışarıda oturacak. Sanırım hepsi sıraya girecek, böylece onu daha iyi süzebilecekler."

Kate omurgasını sertleştirdi. Gabriel niÇanlısıyla birlikte pistin etrafında dönerken o kenarda durmayacaktı. Ormskirk'e yanaklarındaki güzel kızarıklığı daha da artıracığı garanti olan bir gülümseme verdi. "Beni yönlendirebildiğiniz sürece, lordum. Çünkü sizi uyarmalıyım ki bu dansta son derece deneyimsizim."

Uzandı, mavi gözleri sabitti ve onun elini tuttu. "Bayan Daltry," dedi, "ilk işinizde size liderlik etmek benim için bir onur ve ayrıcalık olacaktır."

Vals."

Otuz sekiz

Gabriel, Avusturya sarayındaki sunumu için dikilmiş ağır işlemeli ipek bir palto giymişti. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve bunu yapacaktı. Erkekçe.

Hayır, asilce.

Tatiana'nın önünde bir bacağını uzattı ve zarif bir şekilde elini uzatarak derin bir selam verdi; bu selam ona hayatını Fransız sarayında geçirmiş beyefendiler tarafından öğretilmişti. Prens, ağırbaşlı beyaz bir balo elbisesi içinde hoş bir şekilde giyinmişti. Ama gerçek Brüksel dantelleriyle süslenmişti ve kolları kuğu tüyüyle süslenmişti.

Her gülümseyişinde, ona her yan bakışında, diğer kadınlara attığı her ışıltılı bakışta zevkten titriyordu.

Tatiana kendinden emindi, öyle de olabilirdi.

Onunla dans etti, başkalarıyla dans etti, başlığını süsleyen tüylerden birini eğdiği için onu lanetleyen Sophonisba ile dans etti. Toloose ile garip bir konuşma yaptı.

Gözlerinde öfkeye benzer bir şey vardı ve *birdenbire*, "*Meşalelere parlak yanmayı öğretiyor*," dedi.

"Bu *Romeo ve Juliet*'ten değil mi?" Gabriel kafası karışmış bir şekilde Kate'le vedalaşmasını düşünerek sordu.

Tolooose, Gabriell'in amcasına gülümserken yüzünde gamze beliren Tatiana'ya doğru başını salladı. "Shakespeare bildiği her şeyi sadece onun gözlerine bakarak öğrenmiş olabilir." Ve sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Gabriel omuz silkti ve Henry ile dans etti, Henry ona içten bir eğlenceyle gülümseyerek, "Sanırım vaftiz kızımı şimdiye kadar görmüşsündür," dedi.

"Ben o zevki tatmadım," diye belirtti.

"O zaman balo salonunda bir tek siz varsınız," dedi neşeyle. "Tanrım, Prens, yüzünüz mermer kadar beyaz. Umarım kendinizi hasta hissetmiyorsunuzdur. Herkes harika vakit geçiriyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi odun gibi bir sesle.

"Muhtemelen bu gerçeğin farkında değildiniz. Bir İngiliz'in eğlenip eğlenmediği genellikle bir köşede sarhoş bir halde yığılıp kalana kadar anlaşılamaz," diye ekledi. "Burada sizin nişanlılığınız dışında daha pek çok nişanlılık töreni yapılıyor, Majesteleri."

Bu yorumu için ondan nefret etmesine rağmen gülümsedi. Gözlerinin onu değerlendirme şeklinden, nişanlılığından bahsetme şeklinden,-

Gözlerindeki parıltılı meydan okuma için.

Dansı bitirdi, eğildi, doğruldu ve sonra onu gördü.

Onun Kate'i. Bir meşale gibi parlıyordu, muhteşem, şehvetli, güçlü bir kadındı. Her açıdan bir prenses.

Elbisesi muhteşemdi, saçları çok hoştu. Kate'in gözlerindeki derin kahkahaya, küçük yuvarlak çenesinin gücüne, elmacık kemiklerinin köşeli çizgisine baktı.

Kadının yüzündeki doğal nezaketi ve dudaklarının kıvrılışındaki derin duygusallığı gördü.

Kate'in etrafındaki erkek kalabalığıyla dövüşebilir, sanki kendisi açlıktan ölüyormuş da Kate cennetten gelen bir kudret helvasıymış gibi ona gülümseyen adamın çenesine yumruğunu indirebilirdi.

Ama Tatiana yanındaydı ve Kate yanında değildi ve onun görevi vardı, görevi, görevi. Arkasını döndü, Çakaklarının daha önce hiç olmadığı kadar zonkladığını hissetti ve tam o anda balo salonunda bir valsın bağılangıç tınıları duyuldu.

Tatiana yüzünü buruşturarak ona baktı. "Amcam dün gece vals yapabileceğime karar vermişti ama senin rahatsızlığından sonra odanın bir kenarında kalmayı tercih ettim."

Adam eğildi; kadın parmak uçlarını adamın omzuna koydu; parmak uçları yere değdi.

Nispeten boştu; konukların çoğu ya adımları henüz öğrenmemişti ya da tuzlu olduğu için bundan kaçınıyordu ya da odanın kenarında kalıp cesaret edenler hakkında dedikodu yapmayı tercih ediyordu.

Tatiana onun kollarında deveduşu gibiydi ve bacağının her hareketini bekliyordu. Onunla dans etmek gerçek bir zevkti. Kendilerini pistin en tepesinde buldular: Adam ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Evet, hadi!" dedi gülerek. Yanakları pembeleşmiş ve gözleri parlıyordu.

Ve böylece müziğin her ikisini de balo salonunda bir o yana bir bu yana sürüklemesine izin verdi. Mükemmel daireler çizerlerken, konuklarının şaşkın bakışlarını yakaladı. Ne gördüklerini biliyordu: Adam mükemmel bir Beyaz Atlı Prens'e benziyordu, kız ise gerçekten de bir peri prensesi.

Zeminin dibine ulaştılar ve o tekrar partnerine baktı. "Belki de parçanın geri kalanında biraz daha az gösterişli olmalıyız."

"Çok güzeldi," dedi Tatiana, gözleri parlayarak. "Elimde olsa bütün gece vals yapardım."

Gülümseyerek ona biraz daha sıkıca sarıldı. Bacağının uzunluğu onunkine değdi; bir keçininki kadar şehvetli hissettirdi. Bir tür soğuk tarafsızlıkla, düğün gecelerinde performans sergileyip sergileyemeyeceğini merak ederken buldu kendini.

Bir prensin aciz bulunması ne büyük bir skandal olurdu.

"Ah canım," dedi Tatiana, onun dikkatini tekrar çekerek. "Korkarım ki herkes dansta sizin kadar yetenekli değil, Majesteleri."

Onun bakışlarını takip etti. Elbette Kate'ti. Lord Ormskirk ile dans ediyordu. Onlar da pistte ilerliyorlardı. Ama Tatiana ve onun sergilediği kolay zarafetin, sessiz zarafetin aksine, Kate ve Ormskirk çok hızlı dönüyorlardı. Kate'in başı arkadaydı ve bulaşıcı bir zevkle gülüyordu. Ormskirk onu çemberden çembere çekerken muhteşem tereyağlı saçları omuzlarının etrafında dönüyordu.

O ve Tatiana dans ederken birbirlerine hafifçe sarılırlardı. Düzgünce.

Ama Ormskirk çirkin hızını devam ettirebilmek için Kate'i vücuduna bastırıyordu. Gabriel göğsünde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti.

Müzik sona erdi. Kate ve Ormskirk sessizlik içinde, sanki özel bir anlaşma yapmışlar gibi birbirlerine gülümseyerek son bir tur dans ettiler.

Tatiana'nın eli koluna düştü; Wick balo salonunun kapısını açmıştı. büyük kapılar. Göl üzerindeki teknelerden havai fişek gösterilerinin yapılacağı bahçelere çekilme vakti gelmişti.

Neredeyse elini sıkacaktı ama yapmadı. Bunun yerine prensese balo salonundan, büyük kapılardan çıkıp uzun beyaz mermer merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etti.

Gece serindi ve Wick konukları sıcak tutmak için yanan odunlarla dolu metal kapları etrafına yerleştirmişti. Yalayan alevler

ay ışığıyla yarışıyor ve gölün kenarında toplanan insanların yüzlerine sarı bir parıltı veriyordu.

"Daha önce hiç havai fişek görmemiştim!" Tatiana kız gibi bir coşkuyla bağırdı.

Gabriel çeşitli mahkemelerde geçirdiği yılları, on yaşındayken yaptığı ilk havai fişek gösterisini düşündü. "Bu vesileyle sizinle birlikte olduğum için mutluyum," dedi.

Ses tonunda düz bir şeyler olmalıydı. Tatiana yukarı baktı ona baktı ve sonra onu tay gibi amcasına ve kalabalık bir gruba doğru çekti. "Amca!" diye seslendi.

"İşte b u r a d a s ı n , t a t l ı m , " dedi Prens Dimitri. "Seni bir şey yaparken gördüm

dans pistinde kendini sergiliyorsun. İyi ki annen burada değil."

Gabriel eğildi. "Prens son derece zarif bir dansçı."

"Evet, öyle," dedi amcası. Tatiana küçük grubun önüne geçmişti ve gölün kenarında durmuş, dikkatle kayıkları izliyordu. "Peki bizim için ne planladınız prens?"

Gabriel, "Tekneler gölün ortasına doğru süzülüp birbirlerine bağlanacak," dedi. Sol taraflarında Kate ve Ormskirk Kontu'nu gördü. "Berwick'ten gelen bir işaret üzerine, olağanüstü bir gösteri yaratacak şekilde havai fişeklerini patlatmaya başlayacaklar."

"Ya da insan öyle umuyor," dedi Dimitri. "Bu havai fişekler her zaman aldaticıdır, değil mi?"

"Gerçekten de öyleler," dedi Gabriel. "İzninizle, Majesteleri, ben tüm hazırlıkların tamamlandığından emin olmak istiyoruz."

Prens, "Elbette gerek yok," dedi ama Gabriel çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Göl havzasının etrafında kümelenmiş olan konuklarının arkasına doğru yürüdü ve sonra sola doğru ilerlemeye başladı.

Doğal olarak.

Neyse ki grubun arkasına doğru, çit labirentinin girişinin hemen önünde duruyordu. Sessizce arkasından yaklaştı ve tek kelime etmeden bir elini kızın belinin kıvrımına koydu.

Kadın ona baktı ama hava karanlıktı ve adam onun yüz ifadesini okuyamadı. Elini silkmeden Kont'a bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi.

Hızlı bir hareketle onu labirentin girişine ve ilk kıvrımın etrafına çekti. Burada ne yanan kaplar ne de karanlığı aydınlatacak meşaleler vardı. Yüzlerine karşı kalın ve kadifemsi bir hava vardı.

"Gabriel," dedi Kate. Adam, Kate'in sesinde eğlenen bir kahkaha tonu duyunca rahatladı. "Ne yapıyorsun?"

"Gel," dedi ve kızın elini daha sıkı tutarak arabaya doğru döndü. karanlık.

"Yapamam," diye itiraz etti. "Cam terliklerim Bu çimenlerin üzerinde yürüyemem!"

Hiç tereddüt etmeden önünde diz çöktü ve küçük bir ayağını eline aldı. "Leydim."

Kadın ayağını kaldırdı ve adam ayakkabıyı kadının parmaklarının arasından çıkardı. Sessizce diğer bacağına dokundu ve o terliği de alarak labirentin girişinde duran bir bankın üzerine dikkatlice yerleştirdi.

"Çoraplarımla çimenlerin üzerinde dans eden bir çocuk gibi hissediyorum," dedi Kate, sesinde derin bir zevk uğultusu vardı.

Sol eli çitlere dokunurken, sağ eli de onunkini sıkıca tutarak labirenti adımladı ve dönüşleri kafasında canlandırdı. Gerçekten de oldukça basitti, tabii yolu bilen biri için.

Kate arkasından geldi, bir keresinde biraz tökezledi ama onu dik tuttu.

"İşte geldik." Son köşeyi döndüler ve merkezi buldular. Ay ışığıyla yıkanıyordu ve meşaleler olmadan hava gümüş rengindeydi, çitleri ve gülen deniz atlarını peri tozuyla yıkıyordu.

"Sihir gibi görünüyor," dedi Kate, fiskiyeye doğru sürüklenerek. "Bu heykellerden su fişkırmasını ne sağlıyor?"

"Bu bir yerçekimi ve altında tutulan suyun ağırlığı meselesi. Eğer ben Bu krankı çevirince" -gösterdi- "su sadece bir damlaya dönüşüyor."

"Oturmayı çok isterdim ama korkarım sprej taşı nemlendirmiş," dedi Kate hayıflanarak, "ve elbisemi kırıştırmamalıyım."

Kadın dönüp ona baktı ama adamın söyleyecek sözü yoktu. Ağzından en ilkel kelimelerden, erkeklerle kadınların en derin yakınlıklarında paylaştıkları o nefes nefese, itiş kakış soluklardan başka bir şey çıkmayacağından korkuyordu.

Konuşmak yerine uzandı ve bir elini kızın yanağının kıvrımlarında gezdirdi. Teninin pürüzsüzlüğünü, kıvrımlı gülümsemesinin en uç noktasını hissetti. Parmaklarının yerine ağzını koydu.

"Gabriel," dedi yüzünü onunkinden çevirerek. Kalbi sarsıldı. "Yapmalıyım."

"Yapmayabilirsin."

"Kate!" Onun adını söylemek bile kalbine acı veriyordu. Aynı zamanda, ağzında bal gibiydi, tatlı ve tanıdık, kalbinde şarkı söyleyen bir ninni gibiydi.

"Oh, Gabriel," diye fısıldadı.

"Bana son bir kez daha ver," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen. Sana yalvarıyorum."

"I-" Durdu ve tekrar başladı. "Korkuyorum, Gabriel. Kalbimi kıracaksın."

"Benimki çoktan kırıldı."

İşte, gerçek ortaya çıkmıştı, aralarında. Gözleri ay ışığından daha ıslak bir şeyle parlıyordu.

Onu bir sahiplenme eylemiyle öptü. Bunu yapmanın başka yolu yoktu. Birlikte isimsiz bir karanlığa, adamın prens, kadının da leydi olmadığı küstah bir masal boşluğuna düşüşlerini.

Sadece iki vücut, tahrik olmuş, sıcak, birbirleri için deli olan.

"Elbisem," diye mırıldandı bir süre sonra. Gözleri hınzırca bir neşeyle parlıyordu. "Bu çok *yanlış*."

Uzandı, krankı çevirdi ve suyun şırıltısı tamamen kesildi. Sonra ona ellerini ıslak, gülen bir deniz atının başına nasıl koyacağını gösterdi. Dikkatle, dikkatle, kat kat suları kaldırdı.

Kumaşları sırtına atarak, güzel poposu ellerinin altında kalana kadar, sadece tenini görebileceği kadar narin bir çift don giydirdi.

Sanki önünde duran şey insan eli için fazla güzelmiş gibi tereddüt etti. Sonra onu ay ışığına çıkardı, üzerine eğildi, ona doğru bastırdı, elleri doğal bir şekilde göğüslerine doğru kıvrıldı.

Tek kelime etmemişti ama parmakları bir meme ucuna dokunduğu anda bir çığlık attı ve ona doğru geri itildi. Bir kar fırtınasına yakalanıp geçici olarak görüşünü kaybetmek gibiydi; sanki tüm hisler sadece ellerinden, vücudundan geliyordu.

Göğsünün tatlılığı, meme ucunun sıkı tomurcuğu, hırıltılı soluğu Vücudunu sarsan, kalçasının ona karşı derin kıvrımı, aşağıda yatan cennet.

Onu tekrar okşadı ve kız tekrar ağladı. Parmaklarının aşağıya kaymasına izin verdi

tatlı vadisine girdi ve hıçkırarak arkasına yaslandı.

Kendini Fransızca bir mektupla kapatırken eli titredi. Ve sonra... sanki yüzlerce kez böyle sevişmişler gibi, sanki vücutları bu an için tasarlanmış gibi birlikte kaydılar. Adam derinlemesine itti; kadın gece gökyüzüne uçan bir çığlıkla kavis çizdi.

Bu neredeyse çok fazlaydı. Gabriel dişlerini sıktı ve kendini kaybetmeden onun bedenine girmeye konsantre oldu, onun narin parfümünün, teninin tatlı balının, nefes alışının düzensiz sesinin hafızasına girmesine izin verdi, böylece onu sonsuza dek saklayabilecekti.

Bir süre vücutlarının birbirine değme sesinden başka bir şey duyulmadı. ipeksi, neredeyse şiddetli bir zevk, Kate'den bir hıçkırık, Gabriel'den bir inilti ...

Ama çok derindi, uzun süre dayanamayacak kadar açgözlüydü. Adam daha hızlı pompalamaya başladı ve kadın şimdi ağlıyordu, adama karşı sertçe eğiliyordu ve sonra birlikte kırıldılar, zamanı ve sessizliği ve aralarındaki herhangi bir boşluk molekülünü parçaladılar, vücutlarını tek bir et, tek bir kalp haline getirdiler.

Öylece kaldı, eşine yaklaşan herhangi bir hayvan gibi onun üzerine eğildi, ta ki kız küçük bir ses çıkarıp ona doğru doğrulana kadar.

O anda, uzaktan bir tıslama sesi duyuldu ve ikisi de izlemek için döndüklerinde, bir patlamayı zümrüt yeşili kıvılcım yağmuru izledi ve yeryüzüne geri düştü.

Kate eteklerini aşağı doğru sallıyordu ama durdu ve gözleri Kate'in gözleriyle buluştu. Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. "O havai fişeklerin bir iki dakika önce patlamamasına çok sevindim," dedi. Çok saçma olurdu."

Bir patlama daha. Yakut kıvılcımlar eridi, pembeye dönüştü ve öldü.

Kendini ona cevap vermeye, bir kelime söylemeye zorlayamadı. Onun yerine saçlarını toplamasına yardım etti, parmakları saçlarının kalın altın renginde gezinerek son bir dokunuş yaptı. Sonra elini tuttu ve onu labirentin ortasından çıkardı.

Son köşeyi döndüklerinde yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Adam kıpırdamayınca kendi ağzıyla onun ağzını bulmak zorunda kaldı. O son öpücüğü soğukkanlılıkla, sanki ona yorumlayamayacağı bir mesaj veriyormuş gibi aldı - yoksa bu bir hediye miydi?

Karanlığın son parçasında, bir ortaçağ şövalyesinin leydisinin önünde eğildiği gibi eğilerek tekrar ayaklarının dibinde diz çöktü.

Ayakkabısını adamın ayağına geçirirken küçük ayağı güvenle adamın elinde duruyordu.

ayağının kemeri. Sonra diğeri ve ayağa kalkmak zorunda kaldı. Sonsuza kadar karanlıkta kalamazdı.

"Kate," dedi ayağa kalktığı anda. Tekrar ona doğru uzandı, tutuşu kollarını sıkıyordu.

Orkestra çalmaya başladı ... gölün kenarına inmişlerdi ve bir vals in notaları neşeli bir rüzgâr gibi sessiz geceye karıştı. Adam tutuşunu değiştirdi, bir eli kızın beline düştü.

"Bizi vals yaparken gören herkesin sevgili olduğumuzu anlayacağını söylemiştin," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi şiddetle. "Sadece sana aşık olduğumu bilecekler. Lütfen benimle dans et Kate."

Elini onun elinin içine koydu, gülümsedi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Tek kelime etmeden elini yukarı kaldırdı ve onu yavaş bir valsine içine sürükledi. Kız mükemmel bir şekilde takip edemedi, bu yüzden onu sıkıca çekti, vücudunun baskısıyla hangi yöne dönmek üzere olduğunu nasıl hissedeceğini sessizce gösterdi.

Yeterince emin... öğrendi, öğrendi. Bir an sonra sanki hava rüzgârı kucaklamaya karar vermiş gibi birlikte dans ettiler, sanki sıcak bir cereyana kapılmış iki çiçek gibiydiler.

Müzik sona ermişti. Gabriel gözlerini onun yüzünden ayırmamış, dinleyicileri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden hiç bakmamıştı. Umurunda değildi.

Reverans yaptı, öpmek için elini uzattı.

Gabriel çitin gölgesinde durmuş, Kate'in çimenlerin üzerinden Henry'ye doğru ilerleyişini izliyordu; Henry ona doğru döndü ve hızlı bir öpücük verdi.

Akşam sonsuz gibi görünüyordu. Sonunda Wick tarafından salona geri çağırıldılar; uşaklar üşüyenler için sıcak içecekler, acıkanlar için de minik, nefis hamur işleri getiriyordu. Gabriel Tatiana'nın yanında kaldı. Kendini bir otomat gibi hissetti ama orada kaldı, ona bir yerden bir yere kadar eşlik etti, kıkırdadığında güldü, gülümsediğinde gülümsedi.

Gözlerini Kate'in parlak alevinden uzaklaştırarak.

Birden Tatiana'nın kendisine hitap ettiğini fark etti. "Ekselansları," diye tekrarladı.

"Bağışlayın beni," dedi arkasını dönerek. Ormskirk Kate'in yanında, şöminenin yanında duruyordu; Kate'in üzerine eğilmişti. Kate, Henry ve Leo'ya veda ediyor gibi görünüyordu ama bu olamazdı. Kate gidiyor olamazdı... yarın sabah onu bir kez daha görmesi gerekiyordu.

Tatiana başını kaldırıp ona baktı. Ufacık bir şeydi, ama bir sertliği vardı. ve gözlerinde bir güç vardı. "Rica etsem bana eşlik eder misiniz?"

beni odama götürür müsün?"

Gabriel Kate'e sırtını dönerek, "Elbette," dedi.

Tatiana parmaklarını nazikçe onun koluna yerleştirdi ve odadan çıkmaya başladılar. Mükemmel bir görgü kuralına sahipti, gülümsüyor ve konuklara başıyla selam veriyordu: "İçinizde bir hüznün var, prens."

Boğazını temizledi. "Yanlış anladığınıza eminim-"

"Hayır," dedi. Önce kapıya, sonra da girişe ulaşmışlardı. Kadın onu gölgenin içine, avluya açılan büyük kemerli kapının sağına çekti. "Yanlış yorumlamıyorum. Ne görüyorsam onu görürüm."

Gabriel'in ne söylemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni o güzel kadınla vals yaparken gördüm. Sanırım," dedi düşünceli bir şekilde, "bir hikayeniz var."

Ona göz kırptı.

"Bir aşk hikayesi," diye açıkladı. "Senin bir hikayen var, ya da biz öyle diyoruz. Akrabalarımın çoğunun, ah çoğunun geçmişinde bir hikâye var. Bizler tutkuluyuz, biz Kazaklar. Aşık olmayı severiz. Ve bana öyle geliyor ki sizin de böyle bir hikayeniz var."

Bunu inkâr etmek için herhangi bir neden yok gibiydi. Tatiana kızgın değildi, özellikle de üzgün değildi. "Öyle bir şey," diye itiraf etti.

Tatiana başıyla onayladı. Gözleri sempatikti, çok nazikti. "Biz Kuban'da peri masallarımızı biliriz," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi, onun ne dediğini çok iyi biliyordu. "Tüm hikayeler sona erer." Eğildi ve kızın burnuna bir öpücük kondurdu. "Sen çok tatlı bir insansın prenses."

Boğuk bir hıçkırık, mücevherli bir topuğun sürtünmesi gibi hafif bir ses vardı.

. . başını kaldırdığında krem rengi taftanın sağ tarafındaki kemerin arasından kaybolduğunu gördü.

Küfretti ve Tatiana'ya, onu izleyen herkese nasıl görüneceğini hiç düşünmeden Kate'in peşinden gitti. Kate arkasına bile bakmadan avluyu geçip dış avlu merdivenlerine giden kemerin içinden uçuyordu.

Daha hızlı koştu.

Ama çok geç kalmıştı.

Avlu ay ışığında bomboş parlıyordu. Yakın mesafeden, çakıllı yolda ilerleyen at arabasının tekerleklerinin çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Çok geç, çok geç, çok geç.

Arabanın peşinden koşmayı, ıldırmayı, olduğundan daha fazla ıldırmayı düşünerek bir adım öne ıktı. Ayağı bir şeye sürtündü.

Eğildi.

Kate'in cam terliklerinden biriydi. Elinde parıldıyordu, hayatında gördüğü tüm kadınsı saçmalıklar kadar narin ve absrtt.

Yüksek sesle söyledi, çünkü sessiz kalmak için bir neden yoktu. "Ben bittim. O beni mahvetti."

Ve eli cam ayakkabının etrafına dolandı.

Otuz dokuz

Kate'in vaftiz annesinin evi son derece rahattı: rahat, pahalı ve biraz dağınık. "Tıpkı Coco gibi," diye belirtti Henry. Duvarları sulandırılmış ipekle kaplı, elle boyanmış, mercan renginde çuha çiçekleriyle süslü soyunma odasında uzanıyorlardı. "İkimizde de bir *très-coquette* havası var. Leo, küçük sevgilimin geçmiş yaşamında bir genelevde çalıştığını söylüyor."

Kate, sabahtan beri mükemmel bir Çekilde bakımlı ve bir tutam ametistle süslenmiş olan Coco'ya baktı. "İyi bir fahişe olamayacak kadar utangaç. Bir erkek onun sadece para istediğini bir bakışta anlayabilir."

Henry gayet mantıklı bir sesle, "Bu işin doğası böyle," dedi. "Şimdi dinle, sevgilim."

Kate ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Henry'nin sesini dinlemek istemezdi. Soyunma odasının penceresi evin ön tarafına, rüzgârla savrulan küçük bir bahçeye bakıyordu.

oldukça kederliydi. "Kış yaklaşıyor," dedi. "Kestane ağaçlarının hepsi altın rengine büründü."

"Doğa hakkında gevezelik ederek dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi Henry. "Kestaneyle kozalağı ayırt edemeyeceğimi biliyorsun. Söylemek istediğim, sevgilim, buna bir son vermen gerektiği."

Kate pencereden dışarı baktı, omuzları gergindi, gerçeklere ve vaftiz annesinin sesindeki sıcaklığa karşı kamburlaşmıştı. Baş ağrıyordu. Bugünlerde baş hep ağrıyordu. "Kestaneler *kozalaktır*," dedi.

Henry bu zayıf konuyu görmezden geldi. "Bir aydan fazla oldu," dedi. "Bekle! Daha da uzun."

"Bir aydan fazla oldu," dedi Kate sıkıntıyla. "Kırk bir gün, eğer bir tam sayı."

Henry, "Kırk bir gündür aşağılık bir öfke içindesin," dedi. "Bu kadar yeter."

Kate geldi ve Henry'nin alçak sandalyesinin koluna diz çöktü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu kadar sert olmak istemezdim."

"Elinde olmadığını biliyorum, bir noktaya kadar." Henry bir parmağıyla onun çenesine vurdu. "O noktaya geldin."

"Öyle demek istemedim, gerçekten çok mu sinirliydim?"

"Az önce sevgili Coco'mun bir gece yürüyüşçüsü olarak başarısız olacağını mı ima ettin?" Henry talep etti.

Kate zayıf bir kıkırdamaya engel olamadı. "Ben yaptım."

"Sizi temin ederim ki, böyle zahmetli bir işe kalkışmış olsaydık, o da benim gibi *çok rağbet görürdü*. Ve dün akşam yemekte Leydi Chesterfield'a kızının *yeni doğmuş bir buzağı kadar* sevimli olduğunu söylemediniz mi?"

"Öyle," dedi Kate güçsüzce. "Gkisinde de aynı saçma ifade var." "Ve son olarak," diye bitirdi Henry, "Leo'ya kız kardeşinin saçlarının baharda at gübresi renginde olduğunu biliyor muydunuz?" "Ama bunu *ona* söylemedim."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bu sadece zeytin yeşilinin özel bir tonu," dedi Kate. "Bunu doğada başka hiçbir yerde görmedim."

"Her aptalın bileceği gibi bu bir doğa sorunu değildi. Zavallı kadın samanını altına çevirmek istedi ama olmadı. Bazı açılardan birlikte yaşamaktan zevk almadığınızı söylemiyorum. Naibi Harun'un ortası kıvrık sopası olarak nitelendirmeniz özellikle hoşuma gitti. Gerçi, ne kadar gevşek oldukları söylenirse söylensin, kraliyet ailesi hakkında şaka yapmamak gerekir."

"Özür dilerim," dedi Kate, Henry'yi yanağından tekrar öperek. "Birlikte yaşamak için korkunç biriydim. Bunu biliyorum."

"En azından ara sıra evden çıksanız daha iyi olur. I
Tiyatroya gitmeyi
özledim."

"Geleceğim," diye söz
verdi.

Henry kollarını kavuşturarak, "Bu gece," dedi. "Bu gece yeniden
giriyorsun
toplum, Kate."

"Gerçekten hiç *içinde olmadım, değil
mi?*" "Şimdi başlaman için bir sebep
daha."

Kate kendini çok yağlı ve üzgün hissederek dizlerinden doğruldu. Alacakaranlığın kestanelerin üzerine çöktüğü ve güneğin son ıgınlarının dalların arasından süzüldüğü pencereye doğru yürüdü. Garip bir şekilde, genellikle bir taş kadar yalnız olan parkta biraz telaş vardı.

Henry onun arkasından, "Doğru olanı yaptın," diye seslendi.

Kate arkasını döndü. Vaftiz annesi kırk bir gündür Gabriel hakkında tek kelime etmemişti.

"Ona adam olması için bir şans verdiniz ve o bunu
yapamadı." "Sorumlulukları vardı."

Henry homurdandı. "Onsuz daha iyisin. Ve ona çeyizin olma ihtimalinden bahsetmemekle kesinlikle haklıydın. O çeyizin ne kadar büyük olduğuna bir bak. Sanırım sezgisel olarak

Bu onun için çok şey fark ettirirdi ve nişanı bozması için daha kötü bir neden düşünemiyorum."

"Bunu hissetmedim. Sadece düşündüm. Umut ettim. Aptalca, sanırım." Kırk bir gün olmuştu ve sırf Prenses Tatiana için bir evlilik duyurusu yapılmadığı için küçük bir umut alevini canlı tutması aptalcaydı. Ama bu evliliğin ne zaman gerçekleşeceğini kim bilebilirdi ki?

Tek bildiği, birlikteliklerini orada kutsamak için Rusya'ya döndükleriydi.

Henry, "İnsanların bu duruma ayak uyduracaklarını asla ummamalıyız," dedi.

üzgün bir şekilde. "Elbette öyle değil."

Kate tekrar pencereye baktı. Acıyı ve gözyaşlarını içinde tutmaktan omuzları kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Ama ağlamaktan, Gabriel'in neden böyle olduğunu merak etmekten o kadar bıkmıştı ki.

Bir çeşit bulmaca kutusu gibiydi. O bir prens olduğu için böyleydi.

Bu cümle kafasının içinde kasvetli bir şekilde dönüp duruyordu.

Henry'nin kolları kadının omuzlarına dolandı ve kadın pekmez kadar tatlı bir parfüm bulutuyla sarıldı. "Bunun için benden nefret edeceksin ama küçük bir parçam Gabriel'in nişanı bozacak cesareten yoksun olduğu ortaya çıktığı için memnun."

"Neden?"

Henry ona döndü. "Çünkü bu zamanı seninle geçirmem gerekiyor," dedi Kate'in buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sen benim hiç sahip olamadığım çocuğumsun, tatlı Kate. Sen Victor'un birine verdiği en güzel hediyesin." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunun için onu bir kez daha seviyorum, çünkü seni seviyorum. Ve seni bu kadar üzgün görmekten nefret etsem de, açgözlü yanım son birkaç haftada birlikte geçirdiğimiz zaman için çok minnettar."

Kate ona titrek bir gülümseme verdi ve onu kucakladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Henry'ye sıkıca sarılarak. "Mariana'yla geçirdiğim onca yılı telafi ediyor."

"Şey," dedi Henry bir saniye sonra, "aslında ağlamaklı olmaya başladım. Leo'yla yemek öncesi konyak içtiğimi düşüneceksiniz. Gabriel konusunda ciddi değildim. Keşke umduğun gibi bir adam olsaydı, sevgilim. Gerçekten isterdim."

"Biliyorum," dedi Kate.

"Erkekler gelir ve gider," diye devam etti Henry. "Buz sarkıtları gibiler."

Kate aptalca, "Buz sarkıtları," dedi ve arkasını dönüp bahçede koşuşturan adamları izlemeye koyuldu. Şekilleri koyu mavi gökyüzüne karşı siyah hatlar oluşturuyordu.

Henry iç çekerek, "Güzelce asılı duruyorlar, parlak ve yeni görünüyorlar ama sonra bir gümbürtüyle kırılıyorlar ve gerçekten kötü olanlar eriyor," dedi. "Bu insanlar bahçede ne yapıyor böyle? Sanki Guy Fawkes şenlik ateşi yakıyorlar. Bugün Guy Fawkes Günü mü?"

"Kasım değil mi o?" Kate sordu. Mariana'nın resmi tatillere pek saygı duyduğu söylenemezdi.

Henry onu son bir kez daha sıktı. "Bu gece tiyatroya gideceğiz ve sen de Ormskirk'ten güzel bir ilgi görebilirsin. Notları gittikçe daha çılgınca olmaya başladı. Sanırım senin tükenmekte olduğuna inanıyor. Dante'yi bir umut olarak kaybettin. Az önce Effie'nin annesinden bir mektup aldım ve onu kabul etti."

"Aferin ona," dedi Kate. "Lord Hathaway'ın bütün o genç adamlarla dövüşüp onu elde etmesine çok sevindim."

"Yani Ormskirk'ün senin yakın bir zamanda ortaya çıkacağına dair korkularını çürütmenin zamanı geldi.

Ölüm," diye ısrar etti Henry.

"Kesinlikle sağlamım," dedi Kate. Gözlerinin altındaki gölgeler ve yanaklarındaki çukurlar kaybolmuştu. Kalp ağrısının yorgunluktan çok daha zayıflatıcı olması adil değildi.

Henry pencerenin çerçevesine yaklaşarak, "Neler olup bittiğini öğrenmek için oraya bir uşak göndereceğim," dedi. "Şu kuşlara bak. Sanki dedikodu yapıyorlarmış gibi görünüyorlar."

Ağaçlar karatavuklarla doluydu, küçük gruplar halinde uçuyor ve yine kümeler halinde yere iniyorlardı.

Kate, "Belki de bir tür rosto yapıyorlar," diye önerdi, "ve kuşlar da ekmeği çıkarmalarını bekliyorlar."

"Rosto mu?" dedi Henry. "Bu civarda mı? Hiç sanmam. Bak, şenlik ateşini yakıyorlar. Büyük bir ateş olduğunu söylemeliyim."

O anda kapıda bir gıcirtı duyuldu ve Henry'nin yeni uşağı elinde gümüş bir tabakla içeri girdi. "Leydim," dedi, "bir not geldi."

"Geldi mi?" diye sordu Henry. "Kimden? Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Parkta neler oluyor, Cherryderry?"

"Bu not parktaki beyefendilerden geliyor," dedi. "Ama hayır, faaliyetin niteliğinden emin değilim."

"Bayan Swallow'dan biraz daha çay göndermesini isteyebilir misin Cherryderry?" Kate sordu.

Adam başıyla selam verip ayrıldı; Henry notu düşünceli bir tavırla çenesine vurdu.

"Açmayacak mısın?" Kate sordu.

"Elbette öyle. Sadece Nöbetçi için bir uşak göndersem mi diye merak ediyorum. Keşke Leo evde olsaydı; o ne yapacağını bilirdi. Şu kıvılcımların ağaçlara nasıl yükseldiğine baksana. Ya hepsi alev alırsa?"

"Notu aç ve neler olup bittiğine bir bak," dedi Kate. "Yapamam," dedi Henry.

"Ne?"

"Size gönderilmiş."

Kırk

*Kendimi bir cenaze ateşine atmamayı tercih ederim.
Lütfen bana geri dön.*

Not Kate'in parmaklarının arasından düğtü ve Kate cama doğru bir adım atarak karanlığın içinde gözlerini zorladı.

Ve şimdi bir adam görebiliyordu. Geniş omuzlu, uzun boylu bir adam şenlik ateşinin önünde duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu.

Bekliyordu.

Henry notu halıdan alıyordu ama Kate duraksamadı.

Koştı, koştu, merdivenlerden indi, mermer giriş holünü geçti, ön kapıdan girdi ve sokağın karşısına geçti. Orada demir korkulukta kısa bir süre durdu, elleri içgüdüsel olarak buz gibi metalin etrafında kıvrıldı.

"Gabriel," diye nefes aldı.

"Merhaba aşkım," dedi kıpırdamadan. "Beni kurtarmaya mı geliyorsun?" "Ne yapıyorsun? Burada mı? Yangında mı?"

"Aeneas'ın Dido'yu terk ettiği gibi sen de beni terk ettin," dedi. "Bunun dikkatini çekeceğini düşündüm."

"Seni terk etmedim. Yapamazdık- yapmak zorundaydın-" "Beni terk ettin."

Bu tipik bir erkek aptallığıydı, bu yüzden önemli olan tek soruyu sordu: "Hâlâ nişanlı mısın? Evli misin?"

"Hayır."

Korkulukları bıraktı ve bahçe kapısına doğru koştu, Freddie'nin peynir teklifine karşılık vermesi gibi kendini içeri atılmak üzereyken yakaladı ve yavaşladı. Adamın yüzünü görebilecek kadar yaklaşana kadar yürümeyi başardı ve sonra adam koşmaya başladı ve o da koşuyordu.

"Tanrım, seni çok özledim." Hırladı ve sonra onun ağzını buldu. Tadı açık havada yanan odun gibi, kış havası gibi, aşk gibiydi.

Zaman, dakikalar, saatler şenlik ateşinin önünde birbirlerinin kollarına kilitlenmiş, konuşmadan dururken geçti. Sadece öpüştüler, kırk bir günlük pşmeler, gecelik pşmeler, sabah öpüşmeleri, öğle öpüşmeleri, alacakaranlık pşmeleri.

"Seni seviyorum," dedi sonunda, geri çekilerek.

Kate dudaklarının arı sokmuğ, şeftali gibi olgunlağmığ olduğunu hissetti. Ondan daha fazlasını istiyordu. Elleri onun geniğ omuzlarında gezindi, saçlarına gömüldü ve bağını tekrar kendi omuzlarına çekti. "Ben de istiyorum," diye fısıldadı. "Ben de istiyorum."

Adam bir adım geri çekildi ve kadının kolları boynundan çözüldü. şapkasını çıkardı ve ateş saçlarına dans eden ışıklar saçtı. Sonra basit bir hareketle kadının önünde tek dizinin üzerine çöktü.

"Sen, Katherine Daltry, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Kate bahçede adamlar olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Henry caddeyi geçmişti, hizmetçiler, seyirciler ve muhtemelen Londra'nın çoğu parmaklıkların arkasından aval aval bakıyordu. şimdi onlardan küçük bir gümbürtü duyuyordu, bütün bir şehre bulaşan kahkaha sesi gibi.

Bir elini uzattı. "Beni çok fazla onurlandırıyor sun," dedi.

Olduğu yerde kaldı.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, evet, evet!"

Zıpladı ve onu bir çemberin içinde salladı ve o gülerken siyah dalların arasından uçup giden altın kıvılcımlar havada çılgınca sallandı. Henry gülüyordu, Leo da artık parktaydı ve son olarak Gabriel de gülüyordu. Kalbinin hızla çarpmasına neden olan, zafer ve sahiplenme dolu, derin, neşeli bir kahkaha.

"Bende," dedi bir an sonra, "özel bir ruhsat var." Ve onu cebinden çıkardı.

Sonra Henry oradaydı, Kate'e sarılıyordu ve Leo da baharatlı kokuyordu. Brendi.

"Yarın sabah," diye yazdırdı Henry. Öyle de olacaktı.

Kate utancından kaleyi neyin destekleyeceğini sormayı bile akıl edememişti; Henry konuyu açtığında hepsi yemek masasının etrafına oturmıştı. Kate, Gabriell'in bacağını onunkine sürttüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Peki prens," dedi Henry, "vaftiz kızımı, hele o şatoyu, beklemeye hakkı olduğu şekilde nasıl muhafaza etmeyi planlıyorsunuz? Artık para için evlenmiyorsunuz," diye ekledi Kate'e hınzırca bir bakış fırlatarak.

Ama Kate'in Gabriel'e çeyizini ne zaman bildireceği konusunda kendi fikirleri vardı.

"Bir kitap sattım," dedi Gabriel sakince. "Büyük bir avans aldım. Kate camdan ayakkabılara düşkün olsa bile, şatoyu ve Kate'i bir yıldan uzun bir süre geçindirmeye yetecektir. O noktaya gelindiğinde, çevredeki mülkler, prenslere özgü bir şekilde olmasa da, şatoyu sade bir şekilde destekleyecek kadar karlı olmalıdır."

Kate'in ağızı açık kaldı. "Arkeoloji hakkında bir kitap mı?"

"Kartaca'nın arkeolojik kazıları hakkında," dedi. "O dönemdeki günlük insan yaşamı hakkında bolca ayrıntı içeriyor."

Kate, Henry ve Leo'ya, "Gabriel'in özel ilgi alanı bu," dedi. "Sıradan bir adamın hayatının bir kralinki kadar ilginç olduğunu düşünen çok az sayıdaki arkeologdan biri."

Henry, "Bu adama göre değişir," dedi. Ama gözleri büyülenmişti. "Yayıncıların insanlara kitap yazmaları için para ödediğini bile bilmiyordum. Bunu sadece" -elini salladı- "aşk için falan yaptıklarını sanıyordum."

"Bunu ben bile biliyorum!" Kate ona gülerek şöyle dedi.

"Yıllardır kitap okumadım," diye cevap verdi Henry, rahatsız olmadan. "Ama bir istisna yapacağım."

Gabriel, "Altın harflerle yazılmış üç ciltlik bir set," dedi. "Sadece abonelik ile."

"Bu durumda kesinlikle okuyacağım," dedi Henry. "İki kopya halinde satın alacağım. Tanıdığım herkes de öyle," diyerek onu temin etti.

Kate ona gülümseyerek, "Harikasın," dedi. "Ben sadece çok gurur duyuyorum."

"O küçük Rus kıza ne oldu böyle?" Leo sordu. Gabriel gururla, "Onu Toloose'a sattım," dedi. "İki günümü aldı Haftalarca onları bir araya getirmeye çalıştım. Tüm bunlardan sonra bana geldi ve Londra'ya dönmesi gerektiğini, çünkü daha fazla dayanamayacağını söyledi, ben de onu labirentin içine çektim ve elinden geleni yapmasını söyledim. Bir gün sonra Tatiana'nın amcası beni bir kenara çekti ve bol keseden özür diledi."

Bir el masa örtüsünün altından kalçasına kaydı.

"Sen benim karım sayılırsın," dedi Gabriel onun kulağına. "Bu da e l l e m e y e izin verildiği anlamına geliyor."

Henry kocasına, "Bir prensin bile yaramaz bir papaz yardımcısı görünümüne bürünebilmesi ne kadar şaşırtıcı," dedi.

Ama Kate dinlemiyordu.

Gece yarısı Kate kendi kendine Gabriel'in bir beyefendi olduğunu tekrar söyledi. A

Prens. Tabii ki Henry'nin koridorunda gizlice dolaşmayacaktı.

sanki gerçekten yaramaz bir papazmış gibi.

Belli ki ahlaksız bir hayal gücüne sahip olan oydu. Bir ses geldi.

Ama onun kapısından gelmedi.

Pencereye doğru koştu ve kanadı açtı. "Tanrı'ya şükür," dedi Gabriel, kendini yukarı çekip bir bacağını sallayarak. "Neredeyse bahçeye düşüyordum."

"Sus," diye fısıldadı Kate, onu odaya çekerek. "Henry ve Leo'nun henüz uyuduklarından emin değilim."

"Değiller," dedi Gabriel. "Aşağıda kütüphanedeler ve yarın onlara ocak halısının üzerinde eğlenmenin perdeleri çekerek yapılması gerektiğini söylemeliyiz."

Kate çığınca kıkırdamaya başladı. "Hayır!"

Gabriel'in ağzı da kıpırdadı ama bakışlarında gülmeye pek yer bırakmayan bir vahşilik vardı. Başka bir şey söylemeden kravatını çözmeye başladı.

"Oh," dedi Kate endişeyle. Ve sonra, "Bana kitap hakkında daha fazla şey anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

"Tatiana seni kaybetmeyi umursadı mı?"

"Sen gittiğinde benim deli gibi koşuşturmamı gördü. Bence evliliğin mutluluğu konusunda şüpheleri vardı, haklı olarak. Ayrıca Toloose benden çok daha zarif. Birlikte boya gibi güzeller."

"Peşimden mi koştun?"

Yüzü çizilmiş bir vahşiliğe büründü. "Beni bir daha asla terk etme, Kate. Buna dayanamam."

"Seni terk etmedim," diye itiraz etti. "Yani, başka seçeneğim yoktu. Sen ceketini çıkarır mısın?"

"Her şeyi çıkarıyorum. Seni soymamı istemiyorsan, sen de aynısını yapmayı düşünebilirsin."

"Yapmamalı Biz bekle kadar yarın?" o sordu, hissetmek hesaplanamayan bir utangaçlık patlaması.

"Hayır."

Ufak tefekti.

"Ah," dedi belli belirsiz. "Unutmuşum..."

"Hiçbir şey unutmadım," dedi memnuniyetle, uzanıp geceliğinin bağını çözdü. Kravatı Kate'in omuzlarından indirdi ve Kate onun gözlerinde bir takdir parıltısı gördü. Kate sosyeteye çıkmak istemediğinde, Henry Londra'daki modacıların yarısına ona evde eşlik etmelerini emretmişti.

Üzerinde sadece bir prenses için yapılabilecek kadar narin ve bir o kadar da erotik bir kreasyon vardı. Gabriel gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bu çok kötü, çok kötü bir elbise." Sesinde bir hayranlık tınısı vardı.

Kate, dantel ve Geffaf ipekten oluğan giysinin vücudunun etrafında süzülmesini sağlayan küçük, basit bağa uzandı. Tek kelime etmedi, o da çözdü ve sonra, çok basitçe, öne doğru bir adım atarak ayak parmaklarının etrafına bir bulut gibi düğmesine izin verdi.

Gabriel onu kucağına alıp yatağa taşıdı ve kırık çömlek parçalarından biri gibi nazıkçe yere bıraktı. "Seviştiğimiz zamanlarla ilgili hiçbir şeyi, hiçbir ayrıntıyı unutmadım," dedi ona. "Ama o zamanlar yapma fırsatı bulamadığım bir şey vardı."

"Ne?" Kate sesinin titrediğini duyarak sordu.

"Bu," dedi. Ve ellerini kadının vücudunda gezdirdi ve hiç tereddüt etmeden en mahrem yerlerini tamamen ele geçirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Kate ayağa kalkarak bağırdı. Ama adamın ağzı ellerini takip edince Kate sormayı bıraktı, çünkü tek yapabildiği soluk soluğa kalmaktı. Ve sonra yüksek sesle ağlamak. Sonunda da çığlık atmak.

Ona ne söylemesi gerektiğini ancak saatler sonra hatırlayabildi. O sırada yarı yarıya onun üzerine uzanmış, saçları göğsüne yayılmış, eli dalgın dalgın bukleleriyle oynuyordu.

İkisi de aşk ve zevkten uyuşturulmuş ve sarhoş olmuşlardı ama yine de ikisi de henüz uyumak istemiyordu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadı.

Saç buklelerini parmağının etrafına doluyordu. "Saçların eğirilmiş altın gibi," dedi. "Rumpelstiltskin'in samandan ördüğü şeyler gibi."

"Benim bir çeyizim var," dedi, başını kaldırıp adamın yüzünü görebilmek için.

yüz.

"Çok güzel," dedi parmağına daha fazla dolayarak. "Yunanlıların mezarda küçük bir saç yığını bıraktıklarını biliyor muydun-"

"Gabriel."

"-mezarlar," diye bitirdi. "Çeyiziniz var. Bu harika bir şey. Wick ve ben her şeyi hallettik ama her küçük parçanın yardımı dokunuyor. Şatodaki herkesin Tatiana yerine *seni* seçmemi ne kadar istediğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi gülümseyerek.

"Ferdinand bana silah koleksiyonunu satacağını söyledi. Sophonisba konyağından vazgeçeceğini söyledi, ancak daha sonra vazgeçtiğini söylemek zorundayım."

Kate keyifle gülüyordu. "Ve

Wick," dedi Gabriel.

"Wick?"

"Wick kendini uşak olarak kiralayacağını söyledi."

Kate gülümsemesinin titrediğini hissetti. "Oh, Gabriel, bu birinin benim için yapmayı teklif ettiği en güzel Gey. Ya da bu durumda *senin için*."

"Bizim için," dedi, onu kendine doğru çekerek fırçalayabilsin diye.

Ağız.

"Harika olan şu ki," dedi Kate, "bir çeyizim var."

Göğüsleri Gabriel'in göğsüne sürtünüyordu ve Gabriel dinlemeyi bırakmış gibi görünüyordu, bu yüzden kendini yukarı çekti ve aniden kendini onun göğsünde otururken buldu.

"Mmmm," dedi, onu geri iterek vücudunda daha aşağı kaymasını sağladı.

"Hayır!" dedi gözlerini kırıştıtararak.

"Ah, evet," dedi, sesi ipeksi bir vaat gibiydi. "Önce beni dinle."

"Herhangi bir şey."

Ama Gabriel onu dinlemiyordu. Kendini cesur ve güzel hissederek eğildi ve "Gabriel, ben ..." dedi. Ama eğilmek onu savunmasız bir pozisyona sokmuştu. Adamın elleri onu ustalıklı bir o yana bir bu yana itti ve bir saniye sonra dengesini sağlamak için adamın omuzlarına tutundu, dudaklarından bir çığlık koptu.

"Bu sefer çığlık atmak yok," dedi, yukarı doğru iterek. "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Henry ve Leo'nun birkaç saat önce hak ettikleri yatağa doğru yol aldıklarını duydum.

dakikalar önce."

"Hayır, yapmayacağım," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen durma, Gabriel."

Sırıtiyordu. "Sanırım bu konuşmayı yapmalıyız. Bana bir şey söylemeyecek miydin, sevgilim?"

Kate gözlerini ona dikti ve deneysel olarak kendi birkaç hareketini denedi. Dizlerinin üzerinde yükseldi.

Gözleri vahşi bir parıltıya büründü.

"Söyleyeceklerimi duymak istemiyor musun?" diye sordu, hafifçe dönerek, yüzünün acıya benzer bir şeyle sıkışmasına neden olacak kadar.

Nefes alma sırası ondaydı. "Şu anda olmaz. Sadece ... evet ... böyle yapabilir misin?"

"Ben-"

Derin bir açgözlülükle onun üzerine çöktü ve sonra tekrar dizlerinin üzerine kalktı. "Ben en zenginlerden biriyim-"

Dinlemiyordu. Kalçaları kalktı ama kadın ondan kaçındı. "Tsk, tsk," dedi.

"Kate!"

"Ben Londra'nın en zengin kadınlarından biriyim," dedi ona, yere çöktü ve aldığı zevkin vücuduna yayılmasına izin verdi.

O kadar ani hareket etti ki, kız ciyakladı, onu ters çevirdi, susamış, derin bir sarsıntıyla ona çarptı ve her ikisini de zengin, sıcak bir karanlıkta yuttu, sadece ikisinin olduğu, isteyen, seven, sahip olan.

Bir süre sonra birbirlerinin yanına yığıldılar, kemiksiz ve mutluydular. Sessizlik.

"Söylediğini sandığım şeyi mi söyledin?" Gabriel aniden sordu. Kadın uyuyormuş gibi yaptı ama Gabriel onu uyandırmayı başardı.

Ve onun kutlaması Henry ve Leo'yu uyandırdı.

Kırk bir

Dört yıl sonra

Kartaca kazılarının beşinci yılıydı. Profesör Biggitstiff ayda en az üç kez Dido'nun şehrine dair kanıtlar bulduğunu iddia etse de, bu noktaya kadar hiçbir somut kanıt bulunamamıştı.

Biggitstiff pes etmemişti. O kanıtı bulmaya kararlıydı ve başarısızlık sadece kararlılığını pekiştirdi. "Sanki bir gün büyük bir işaret bulmayı bekliyor," diye homurdandı Gabriel, arkasına yaslanıp kollarını başının arkasına koyarak. "Bir plaket: *Dido Burada Uyudu.*"

Karısı teselli edici bir mırıltı çıkardı. Bir an için Öğleden sonra uykusu.

Gabriel'in bakış açısına göre, Biggitstiff'in başarısızlıklarından çok daha önemli olan şey, kazının antik Kartaca sakinleri hakkında büyüleyici gerçekleri titizlikle gün ışığına çıkarmış olmasıydı.

tuvalet malzemelerinden cenaze törenlerine, nişan hediyelerinden doğum günü kutlamalarına kadar.

Kate'le birlikte her yıl kış aylarında sadece dört ya da beş ay kazıya bizzat katılmalarına rağmen, Gabriel'in yöntemleri galip gelmişti. Biggitstiff ilk başlarda ona karşı çıkmış olsa da, kitabının hem akademik hem de popüler kitleler nezdindeki ezici başarısı, Gabriel'in arkeolojik bir alana yaklaşım tekniklerini kural haline getirmişti. Böylece Kartaca kazısı, özenli bir dikkatle ve her bilimsel soruya tam bir dikkatle ilerliyordu.

Gerçi şu anda hiçbir şey olmuyordu. Her aklı başında adamın bir brandanın altına uzanıp serin bir içki yudumladığı ve kendini yelpazelediği öğleden sonranın sıcak ve tembel kısmıydı.

Kartaca'daki herkesin aklının başında olmadığı, güneşin altında kataloglanmayı bekleyen kırık yığınının etrafındaki hızlı ayak patırtılarından anlaşılıyordu.

"Tanrım," diye inledi Gabriel. "Yine iş başında. Dadı onu serbest bırakmış olmalı."

"Bir şeyler yap," diye mırıldandı Kate. "Hareket edemiyorum."

"Kıpırdama," dedi, ensesine bir öpücük kondurarak. "Orada yat ve bırak o bebek şişman ve mutlu büyüsün."

"Küçük Merry piÇiyor," dedi yuvarlak karnını ovarak. Kate Tunus'un güneşli sıcaklığını İngiliz kışının soğuşuna tercih ettiğini keÇfettiğinden, bu Çikâyetçi bir inilti değildi.

"Birkaç ay sonra İngiltere'ye döneceğiz ve sen bana kalenin ne kadar soğuk olduğunu söyleyeceksin." Ona bir öpücük daha verdi. "Eminim bir masaja ihtiyacın vardır..." Boynunun arkasındaki pürüzsüz kısma küçük bir çimdik attı, sonra bir öpücükle onu yatıştırdı.

Kate'in verebileceği cevap, küçük bir bedenin bir parçayı sallayarak çadıra girmesiyle kayboldu. "Harika bir şey buldum, baba! Bak ne buldum!"

Jonas adında çok küçük bir prens koşarak geldi, peşinde havlayan küçük bir köpek vardı ve kırık çömlek parçasını Gabriel'in eline tutuşturdu. Ona en sevdiği amcası Bay Jonas Berwick'in adını vermişti. "Bak baba," diye bağırdı. "Bu bir kuş. Bir kuş buldum!" Gündük parmağı kanat olabilecek bir kemeri, göz olabilecek bir çukuru, gagaya benzeyen bir çatlağı izledi.

"Bu inanılmaz," dedi Gabriel yavaşça. Sesindeki

bir şey Kate'in başını kaldırmasına neden oldu.

Konuşmadan, ama çok ciddi bir yüz ifadesiyle kuşu ona uzattı.

Ama Gabriel gibi onun da gözleri gagaya değil, eski Yunan harflerine takılmıştı.

Bir süre bunun üzerinde düşündü. Son birkaç yılını gençken hiç eriçemediği dilleri ve kitapları öğrenerek geçirmişti ama Yunan alfabesi hakkındaki bilgisi hâlâ sallantılıydı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Kate. "DIDO yazıyor!"

Gabriel bir kahkaha patlattı.

"Ne oldu baba?" Jonas tek ayağının üzerinde zıplayarak seslendi. "Neden gülüyorsun? Tek ayak üzerinde ne kadar iyi olduğumu gördün mü?"

"Tıpkı Biggitstiff gibisin!" Gabriel kıkırdadı.

"*Dido* yazıyor," diye itiraz etti Kate, tekrar uzandı ve daha iyi görebilmek için parçayı ıçığa tuttu. "Bir kanadı var, hayatım."

Jonas onaylamayarak, "Bu kanat değil," dedi. "Bu kuşun Altan. Gördün mü, tam şuraya kakasını bırakıyor." Dido için *o'nun* altındaki küçük bir işareti gösterdi.

"Ve *bu*," dedi Gabriel, "senin tahmin ettiğin gibi bir omega değil, bir alfa, canım. Jonas'ın kakası bir alfayı bir omega haline getiren kıpırtıdır."

"Peki bu kelime ne anlama geliyor?" Kate uykulu bir şekilde sordu.

Gabriel, "Benim tahminim parçanın *didascalos'un* yarısını hecelediği yönünde," dedi, "öğrenci ya da mürit anlamına geliyor. Bu da kendi içinde ilginç bir durum.

arazide organize bir okul olup olmadığı konusunda spekülasyon yapıyorlardı."

Jonas onaylamayarak, "Bu bir *kuş*," dedi ve onu geri aldı.

Gabriel onu biraz iterek, "Kuşu dışarı uçur ve dadısını bul," dedi.

"Annenin kestirmeye ihtiyacı var. Freddie'yi de yanına al."

Bir parça yığınınından uzak duramadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak Jonas'ın oldukça uslu bir çocuk olduğunu görünce, geriye **k a r a n l ı k b i r** çadır, aşk dolu bir prens ve uykulu bir prenses bırakarak oradan uzaklaştı.

Kendini baştan çıkarılmış bulan . . . ve uyanan.

Sonsöz

Külkedilerinin harikulade çeşitlilikteki dünyasında, prens her zaman cinders kızını bulmayı başarır ve onu şatosuna götürür. Bazen kötü üvey kardeşler sürgün edilir, bazen şatoda hizmetçi olurlar ve kırk yılda bir ev perilerine dönüşürler. Kötü üvey anne bir daha asla görülmez, balkabağı bahçede çürür ve fareler diledikleri gibi dolaşmak için serbest bırakılır.

Bu *Külkedisi*'nin sonu biraz farklı bitiyor. Tabii ki, prens mutlu bir şekilde daha sıcak, daha az yağışlı iklimlere göç ettikleri aylar hariç, cüruf kızını bulmayı ve onu şatosuna götürmeyi başardı. Aslında hiç de kötü olmayan kötü üvey kız kardeş, paha biçilmez kocasıyla birlikte bir kır evine taşındı ve burada sekiz çocuk büyüttüler. Lord Dimsdale'in çocuklarının hiçbirisi çok zeki değildi ama neşeli ve olağanüstü güzellerdi. Daha da önemlisi, çok naziktiler, babalarına ve aslında annelerine de çekmişlerdi.

Belki de onu nadiren gördükleri için, kötü kalpli üvey anneleri olan anneannelerine çekmemişlerdir. Mariana mal varlığını Gabriel'e sattı, o da kardeşi Wick'e miras bıraktı. Hemen şehre taşındı ve zengin bir bankacıyla evlendi. Kısa sürede daha önce sahip olduğu elbiselerin üç katına sahip oldu. Bir akciğer rahatsızlığı nedeniyle aniden öldü ve bankacısını yoksul ve düşündüğünden daha az yoksun bıraktı.

Kate ve Gabriel, akrabalar, çeşitli çocuklar (üç çocukları vardı) ve hayvanlarla dolu dağınık, büyüleyici şatoya birlikte yerleştiler. Freddie olgun bir yaşlılığa kadar yaşadı ve arkeolojik alanlara rahatça gidip geldi. Fil daha da uzun yaşadı, ancak aslan ne yazık ki bir gün iki ayakkabı yedi ve ertesi gün son nefesini verdi.

Ve şimdi dünyanın en iyi masallarından bazılarının yazarı olan Rudyard Kipling'den ödünç alacağım, Ey En İyi Sevgili, her hikayenin bir sonu vardır. Sizi son ve önemli bir gerçeğe baş başa bırakıyorum: Hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Turşu yiyen köpek bile.

Tarihsel Not

Bir peri masalı, bugün ile dün arasında sıkışmış, bir tür zamansız saatte var olur. Bu nedenle, dil konusunda kendime önceki tarihi romanlarda olduğundan daha fazla özgürlük tanıdım. *Gece Yarısı Öpücüğü'nün bir peri masalı* olduğunu, tarihi bir roman olmadığını ne kadar vurgulasam azdır. Prenslerin eş bulmasının pek çok yolu vardır, ancak hiçbirinin bu şekilde bir şato ve İngiliz bir gelinle sonuçlandığı şüpheli. Eğer bir tarih önermem gerekseydi, bu muhtemelen 1813 civarında, Regency döneminde olurdu.

Benim en büyük edebi borcum, tabii ki, Perrault'un *Külkedisi*. Akademisyenler genellikle Perrault'nun *vair* (kürk) kelimesini *verre* (cam) ile karıştırdığını düşünür; ben de onun terliklerini sertleştirilmiş taftadan yapıldığı için yarı saydam olarak yeniden hayal ettim. Benzer bir edebi hata da *Venüs Okulu'nun* yıllarca yanlışlıkla Aretino'ya atfedilmesi ve İngiltere'de onun adıyla yayınlanmasıdır; aslında öğrencisi Lorenzo Veniero tarafından yazılmıştır. Bu beyefendilerin yanı sıra, E. Nesbit'in *The Enchanted Castle'ına* da borçluyum. Karakterlerimi canlı mermerlere dönüştürecek sihirli bir yüzüğüm olmasa da, Pomeroy Şatosu'na Nesbit'in şatosunun lezzetli neşesinden biraz vermeye çalıştım.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)